

โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที
เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

นางสาว กชกร

ทองนาค

นาย เจษฎากร

ทองสวรี

นาย นภนต์

ชูศรีทอง

นางสาว เบญชญา

ชวรรณารกุล

นางสาว ปาณิสรา

บุญมี

นางสาว วรินทร์

แก้วมณี

สาขาศิลปะการแสดง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2564

โครงการศึกษาระบวนการผลิตละครเวที
เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

นางสาว กชกร	ทองนาค
นาย เจษฎากร	ทองสารี
นาย นภนต์	ชูศรีทอง
นางสาว เบญชญา	ชวรรณารกุล
นางสาว ปาณิสรา	บุญมี
นางสาว วรันธร	แก้วมณี

ศิลปะการแสดงนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต
สาขาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศิลปะการแสดงนิพนธ์
โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที
เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ของ

1. นางสาว กชกร	ทองนาค	รหัสประจำตัว 61110010077
2. นาย เจษฎากร	ทองสาริ	รหัสประจำตัว 61110010164
3. นาย นภนต์	ชูศรีทอง	รหัสประจำตัว 61110010084
4. นางสาว เบญชญา	ชวรรณารกุล	61110010087 รหัสประจำตัว
5. นางสาว ปาณิสรา	บุญมี	รหัสประจำตัว 61110010173
6. นางสาว วรันธร	แก้วมณี	รหัสประจำตัว 61110010181

ศิลปะการแสดงนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต

สาขาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หัวหน้าสาขาวิชาศิลปะการแสดง

(อาจารย์ ดร. เศรษฐ์สิริ นรินทร)

อาจารย์ที่ปรึกษา

(อาจารย์ ดร. พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ)

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ.....	
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 ข้อมูลสัมพัทธ์.....	
2.1 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการกำกับการแสดง	
2.1.1 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว	5
2.1.2 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับผู้กำกับการแสดง	8
2.1.3 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวในเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว	12
2.1.4 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการกำกับการแสดง	14
2.2 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับงานการแสดง	
2.2.1 ความหมายของศิลปะการแสดง	15
2.2.2 ความหมายของนักแสดง	15
2.2.3 บทบาทและหน้าที่ของนักแสดง	16
2.2.4 คุณสมบัติของนักแสดง	17
2.2.5 เครื่องมือของนักแสดง	22
2.2.6 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการแสดง	26
2.3 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก	
2.3.1 ความหมายและหน้าที่ของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก	28
2.3.2 หน้าที่และบทบาทของฉาก	31
2.3.3 นักร้องแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก	30
2.3.4 องค์ประกอบของงานออกแบบฉาก	30

2.3.5	สิ่งที่ผู้ออกแบบควรคำนึงถึงในการออกแบบฉาก	32
2.3.6	แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบฉาก	32
2.4	ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	
2.4.1	ความหมายและหน้าที่ของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง	35
2.4.2	ความหมายของนักออกแบบเครื่องแต่งกาย	37
2.4.3	แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย	40
2.5	ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง	
2.4.1	ความหมายของการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง	45
2.4.2	ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง	48
2.4.3	ศิลปะการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง	51
2.4.4	ทฤษฎีและข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง	53
2.4.3	แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการออกแบบการแต่งหน้าทำผม เรื่อง มินนา กับมนุษย์ต่างดาว	60
2.6	ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบแสง	
2.5.1	ความหมายและหน้าที่ของแสง	66
2.5.2	ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบแสง	67
2.5.3	สิ่งสำคัญที่ใช้ในการออกแบบแสง	69
2.5.4	อุปกรณ์ที่ใช้ในการออกแบบแสง	69
2.5.5	แนวคิดและทฤษฎีเบื้องต้นที่ใช้ในการออกแบบแสง	87
บทที่ 3 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน.....		
3.1	การสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง	95
3.1.1	ขั้นตอนการทำงานก่อนการกำกับการแสดง	95
3.1.2	ขั้นตอนการกำกับการแสดง	103
3.1.3	สรุปปัญหาและแนวทางการแก้ไข	111
3.2	การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง	115

3.2.1	ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง	115
3.3	การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก	127
3.3.1	การศึกษาบทละครดั้งเดิม	127
3.3.2	การกำหนดทิศทางการนำเสนอฉากละครเวที	128
3.3.3	การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบฉาก	129
3.3.4	การส่งความคืบหน้า 30%	136
3.3.5	การส่งความคืบหน้า 50%	139
3.3.6	การส่งความคืบหน้า 70%	140
3.3.7	การส่งความคืบหน้า 100%	140
3.3.8	ขั้นตอนการผลิต	141
3.3.9	อุปกรณ์ประกอบฉาก	142
3.4	การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	
3.4.1	การศึกษาบทละครดั้งเดิม	147
3.4.2	แนวคิดการออกแบบเครื่องแต่งกาย	147
3.4.3	กำหนดทิศทางการนำเสนอละครเวที	148
3.4.4	การส่งความคืบหน้า 30%	149
3.4.5	การส่งความคืบหน้า 50%	150
3.4.6	การส่งความคืบหน้า 70%	152
3.4.7	การส่งความคืบหน้า 100%	154
3.4.8	วันอัดวิดีโอวันแสดงจริง	156
3.5	การพัฒนาการสร้างสรรค์การออกแบบแสง	
3.5.1	ขั้นตอนการออกแบบแสงในละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว	157
3.6	การพัฒนาการสร้างสรรค์การออกแบบการแต่งหน้าทำผม	168
3.6.1	ขั้นตอนการออกแบบการแต่งหน้าทำผมละครเวทีเรื่องมินนาและมนุษย์ต่างดาว	168

บทที่ 4 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงาน	
4.1 สรุปผลการศึกษากระบวนการทำงานของการสร้างสรรค์ ผลงานละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว	175
4.1.1 ด้านการแสดงและกำกับการแสดง	175
4.1.2 ด้านการออกแบบการแสดง	177
4.2 สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขในการสร้างสรรค์ผลงาน	180
4.2.1 ด้านการแสดงและกำกับการแสดง	180
4.2.2 ด้านการออกแบบการแสดง	185

สารบัญรูปรภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 : แสดง เวนดี้ แฮมมอนด์	7
ภาพที่ 2.2 : แสดง Michael Chekhov	28
ภาพที่ 2.3 : Abstract Expressionism	34
ภาพที่ 2.4 : วรรณะของสี	43
ภาพที่ 2.5 : สีกลาง	43
ภาพที่ 2.6 : ภาพการแต่งหน้า	46
ภาพที่ 2.7 : การทำผมสำหรับละครเวที	48
ภาพที่ 2.8 : แสดงการแต่งหน้าธรรมชาติ	52
ภาพที่ 2.9 : แสดงการแต่งหน้าตัวละครพิเศษ	52
ภาพที่ 2.10 : แสดงแสงและเงาบริเวณใบหน้า	54
ภาพที่ 2.11 : แสดงแสงลักษณะโครงหน้า	55
ภาพที่ 2.12 : แสดงอุปกรณ์ในการแต่งหน้า	56
ภาพที่ 2.13 : แสดงอุปกรณ์ในการทำผม	59
ภาพที่ 2.14 : ภาพการจัดแบ่งสี	61
ภาพที่ 2.15 : ภาพตัวอย่างมนุษย์ต่างดาว	64
ภาพที่ 2.16 : ภาพไฟวง	70
ภาพที่ 2.17 : ภาพไฟโรเซ่	70
ภาพที่ 2.18 : ภาพไฟกาแลคซี่	71
ภาพที่ 2.19 : ภาพไฟคริสมาสต์	72
ภาพที่ 2.20 : ภาพหลอดไฟblack light	72
ภาพที่ 2.21 : ภาพไฟเส้น	73
ภาพที่ 2.22 : ภาพโรงละครไดโอนิซัสที่มา	74
ภาพที่ 2.23 : ภาพแสดงตัวอย่างทฤษฎีสามตำแหน่งของแสง	76
ภาพที่ 2.24 : ภาพการแสดงตารางสีของแสง	77
ภาพที่ 2.25 : ภาพแสดงวรรณะของสี	78
ภาพที่ 2.26 : แสดงระบบสีแสง	79
ภาพที่ 2.27 : แสดงระบบสี RGB	80
ภาพที่ 2.28 : แสดงจุดสนใจของแสง	81

ภาพที่ 2.29 : แสดงทิศทางแสงจากด้านบน	84
ภาพที่ 2.30 : แสดงทิศทางแสงจากด้านหน้า	85
ภาพที่ 2.31 : แสดงทิศทางแสงจากด้านข้าง	86
ภาพที่ 2.32 : แสดงทิศทางแสงจากด้านหลัง	86
ภาพที่ 2.33: แสดงทิศทางแสงจากด้านล่าง	87
ภาพที่ 2.34 : ภาพชนิดของกาแลคซี	88
ภาพที่ 2.35 : ภาพชนิดของกาแลคซี	88
ภาพที่ 2.37 : ภาพชนิดของกาแลคซี	88
ภาพที่ 2.38 : ภาพชนิดของกาแลคซี	89
ภาพที่ 2.39 : การเรียงแสงของสิ่งมีชีวิต	90
ภาพที่ 2.40 : การเรียงแสงของสิ่งมีชีวิต	91
ภาพที่ 2.41 : การเรียงแสงของสิ่งมีชีวิต	91
ภาพที่ 3.2 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม	127
ภาพที่ 3.3 : แนวคิดการออกแบบฉาก	128
ภาพที่ 3.4 : ภาพ new York	129
ภาพที่ 3.5 : ภาพ seattle	129
ภาพที่ 3.6 : ภาพ อพาร์ทเมนต์ของไบรโอนี่	129
ภาพที่ 3.7: ภาพ ภายในอพาร์ทเมนต์ของไบรโอนี่	130
ภาพที่ 3.8 : ภาพ ภายบริเวณอพาร์ทเมนต์ของไบรโอนี่	130
ภาพที่ 3.9 : ภาพ แผนที่ babysitter ไปสถานที่ทำงาน Moon Bar	131
ภาพที่ 3.10 : babysitter	131
ภาพที่ 3.11 : ภาพ แผนที่ Moon Bar ไปสถานที่ทำงาน babysitter	132
ภาพที่ 3.12 : ภาพ Moon Bar	132
ภาพที่ 3.13 : โรงพยาบาล Queen Anne HealthCare	133
ภาพที่ 3.14 : ภายในสถานพักฟื้น Queen Anne HealthCare	133
ภาพที่ 3.15 : ภายนอกโรงพยาบาล Queen Anne HealthCare	134
ภาพที่ 3.16 : แผนที่โรงพยาบาล Queen Anne Health	134
ภาพที่ 3.17 : Earth & Space Research	135
ภาพที่ 3.18 : ภาพการสาธิต	136
ภาพที่ 3.19 : การจัดวางเฟอร์นิเจอร์	136
ภาพที่ 3.20 : Reference ข้อมูลภายใน และ ข้อมูลภายนอกสถานที่เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเรื่อง	138
ภาพที่ 3.21 : Reference การจัดแต่งห้องที่ต้องการจะทำ	138
ภาพที่ 3.22 : ภาพล่างฉากและการทดลองสาธิต	

ภาพที่ 3.23 : ผลลัพธ์100%ที่ออกมา	149
ภาพที่ 3.24 : ภาพตอนแสดงจริง	145
ภาพที่ 3.25 : การนำเสนอในการคัดเลือกผู้ออกแบบ	146
ภาพที่ 3.26 : การแต่งกายของผู้ป่วยในสถานบำบัด	146
ภาพที่ 3.27 : การแต่งกายของมินนา	148
ภาพที่ 3.28 : การแต่งกายของไบรโอนี่	149
ภาพที่ 3.29 : วิเคราะห์เครื่องแต่งกายมินนา	149
ภาพที่ 3.30 : วิเคราะห์เครื่องแต่งกายไบรโอนี่	150
ภาพที่ 3.31 : ตลาดปัฐวิกรณ์	151
ภาพที่ 3.32 : ตลาดประตูน้ำ	151
ภาพที่ 3.33 : เครื่องแต่งกายที่มีอยู่แล้วของทีมงาน	152
ภาพที่ 3.34 : เครื่องแต่งกายของมินนา	152
ภาพที่ 3.35 : เครื่องแต่งกายของไบรโอนี่	153
ภาพที่ 3.36 : เครื่องแต่งกายของมินนา	153
ภาพที่ 3.37 : เครื่องแต่งกายของไบรโอนี่	154
ภาพที่ 3.38 : บรรยากาศวันอัดวิดีโอส่งแสดงจริง	154
ภาพที่ 3.39 : แสดงภาพตัวอย่างการเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตทางชีวภาพ	159
ภาพที่ 3.40 : แสดงภาพการเรืองแสงทางชีวภาพมาเชื่อมโยงกับละคร	160
ภาพที่ 3.41 : แสงไฟที่ทำงานร่วมกับการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษ	161
ภาพที่ 3.42 : แสดงภาพสภาพแวดล้อมของเมืองนิวยอร์กในช่วงเทศกาลคริสมาสต์	163
ภาพที่ 3.43 : แสดงภาพภายในที่พัก	163
ภาพที่ 3.44 : แสดงภาพของเส้นledตามกรอบของห้อง	164
ภาพที่ 3.45 : แสดงภาพสภาพแวดล้อมของเมืองซีแอทเทิลในช่วงเทศกาลคริสมาสต์	165
ภาพที่ 3.46 : แสดงเวลาและสีห้องฟ้าของทั้งสองเมือง	165
ภาพที่ 3.47 : แสดงภาพ Mood and Tone	167
ภาพที่ 3.48 : แสดงภาพความสมมาตรที่ปรากฏบนใบหน้า	170
ภาพที่ 3.49 : แสดงภาพความอิสระที่ปรากฏบนใบหน้า	170
ภาพที่ 3.50 : แสดงภาพแนวคิดการออกแบบการแต่งหน้าและทำผมของตัวละครมินนา	172
ภาพที่ 3.51 : แสดงภาพแนวคิดการออกแบบการแต่งหน้าและทำผมของตัวละครไบรโอนี่	172

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 : ลักษณะเฉพาะของตัวละคร	96
ตารางที่ 3.2 : ตารางซ้อมเดือนกันยายน	104
ตารางที่ 3.3 : ตารางซ้อมเดือนตุลาคม	104
ตารางที่ 3.4 : ตารางซ้อมเดือนพฤศจิกายน	105
ตารางที่ 3.5 : ตารางวิเคราะห์บทละคร	110
ตารางที่ 3.6 : ตารางสรุปปัญหาและแนวทางแก้ไข	112
ตารางที่ 3.7 : ตารางพัฒนาการตัวละครมินนา	118
ตารางที่ 3.8 : ตารางพัฒนาการตัวละครไบรโอนี่	123
ตารางที่ 3.9 : ตารางการดำเนินการอุปกรณ์ออกแบบฉาก	141
ตารางที่ 3.10 : Break down	166
ตารางที่ 3.11 : สรุปผลการศึกษาระบวนการทำงานผู้กำกับ นาย เฉษฐากร ทองสารี	174
ตารางที่ 3.12 : สรุปผลการศึกษาระบวนการทำงานนักแสดง (มินนา)	175
ตารางที่ 3.13 : สรุปผลการศึกษาระบวนการทำงานนักแสดง (ไบรโอนี่)	175
ตารางที่ 3.14 : สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบฉาก	176
ตารางที่ 3.15 : สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	177
ตารางที่ 3.16 : สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบแสง	178
ตารางที่ 3.17 : สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม	179
ตารางที่ 3.18 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ผู้กำกับ	179
ตารางที่ 3.19 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขนักแสดง (มินนา)	181
ตารางที่ 3.20 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขนักแสดง (ไบรโอนี่)	182
ตารางที่ 3.21 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ผู้ออกแบบฉาก	184
ตารางที่ 3.22 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย	185
ตารางที่ 3.23 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ผู้ออกแบบแสง	186
ตารางที่ 3.24 : สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม	18

บทที่ 1

บทนำ

1. ภูมิหลัง

โลกปัจจุบันของเราที่อยู่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โลกที่ไม่เคยหยุดหมุน ผู้คน สังคม และ เทคโนโลยีที่ไม่เคยหยุดพัฒนา การเปลี่ยนแปลงในแต่ละวันยังคงสร้างสิ่งใหม่อยู่เสมอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองจะนำมาซึ่งความคิดใหม่ๆ หรือการต่อยอดความคิดเก่าให้สมัยใหม่มากกว่าเดิม มนุษย์ทุกคนอยู่ในโลกที่ต้องจำเป็นที่ต้องปรับตัว เรียนรู้ กับสิ่งเหล่านี้ เพราะสิ่งที่มนุษย์ต้องเผชิญมากที่สุดคือการปรับตัวกับความแตกต่าง ต่างๆที่เกิดขึ้นอยู่รอบตัวเรา แต่ยังมีมนุษย์หลายกลุ่มที่ใช้ชีวิตตามแบบแผน ไม่ปรับตัวตามสังคมหรือโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง ซึ่งสิ่งนั้นยังคงเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมปัจจุบัน และยังสร้างผลกระทบให้กับคนหมู่มาก การไม่ยอมรับหรือปรับ ความเข้าใจเข้ากับความแตกต่างนี้มักก่อให้เกิดปัญหาและถูกมองว่าแตกต่างจากคนในสังคม บุคคลที่แตกต่าง จากตนเอง หรือแตกต่างจากสภาพแวดล้อมสังคมในหมู่มาก มักถูกมองเป็นนักโทษของสังคม พวกเขาจะรู้สึกอย่างไรกับความผิดดังกล่าวที่ตัวเองไม่ได้เป็นคนสร้าง แต่คนที่สร้างกลายเป็นรบกวนข้างที่นั่งตัดสินเรา สิ่งเหล่านี้ยังคงเป็นคำถามอยู่ว่า โลกเราจะหมุนไปเพื่ออะไรในเมื่อยังมีมนุษย์บางกลุ่มที่ยังไม่ยอมรับปรับตัวตามโลกที่ไม่หยุดพัฒนา และในโลกที่เต็มไปด้วยความหลากหลายที่มนุษย์เองก็ไม่สามารถจำกัดความได้ด้วยซ้ำ

ในโลกที่เต็มไปด้วยความหลากหลายนั้น 6,500 คือตัวเลขแบบหยาบๆ ของภาษาพูด จากจำนวนประเทศทั่วโลกราว 195 ประเทศที่มีอยู่บนโลกใบนี้ และก็มีมากถึง 4,200 ศาสนาที่มนุษย์ชาติเลือกนับถือไปตามความเชื่อและเผ่าพันธุ์ของตน แค่ศาสนาฮินดูก็มีจำนวนเทพเจ้ามากถึง 33 ล้านองค์ ที่ผู้คนเลือกให้ค่าความสำคัญลดหลั่นกันไปตามแต่จะศรัทธา หรือในเรื่องของเพศ เราก็ไม่ได้ใช้ระบบเพศหญิง-ชายอีกต่อไป แต่ล่าสุด ต้นปี 2019 ข้อมูลจากเว็บไซต์ Tumblr ได้มีการรวบรวมรายชื่อของเพศทางเลือกต่างๆ และสรุปออกมาว่า เรามีเพศในปัจจุบันมากถึง 112 เพศ (ชนาธร ขาวสนิท, 2563)

เพศจำนวนมากมายเหล่านี้ไม่เพียงบอกว่า โลกของเรากว้างใหญ่ขนาดไหน แต่มันกำลังบอกว่า เราในฐานะมนุษย์ ‘หลากหลาย’ เพียงใด ทว่าในความหลากหลาย ทั้งเชื้อชาติ เพศ ความเชื่อ สีผิว และภาษา ที่เราต่างเคยชินว่ามันเป็นตัวการแบ่งแยก ‘เขา’ และ ‘เรา’ (ชนาธร ขาวสนิท, 2563) เป็นจุดฉนวนของความขัดแย้งหลายๆอย่างที่เกิดขึ้นภายในโลกเอง และสิ่งที่อยู่เหนือออกไปโลกเองก็ตาม หากเรามองลึกลงไปมากกว่านั้น โลกที่มนุษย์อย่างเราอาศัยอยู่เป็นแค่เศษเสี้ยวหนึ่งในจักรวาลที่กว้างไพศาลและจำกัดความไม่ได้ แน่แน่นอนแล้วว่าประชากรโลกเองก็ยังไม่สามารถตอบไม่ได้ทั้งหมดว่ามีสิ่งมีชีวิตหรือความหลากหลายอะไรอยู่จักรวาลเหล่านี้อีกบ้าง ในฐานะมนุษย์ที่เป็นประชากรโลกเองนั้นยังมองและให้จำกัดความสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นเป็นสิ่งที่แปลกแยกและแตกต่างจากเราเสมอ สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นที่ถูกเรียกว่า มนุษย์ต่างดาว ก็คงไม่ต่างจากการถูกมองว่าเป็น มนุษย์ต่างดาว ในสังคมสักเท่าไร

ซึ่งคำว่า มนุษย์ต่างดาว (Alien) คือ คำที่เกิดจากจินตนาการในนิยายวิทยาศาสตร์ ที่ใช้เรียก สิ่งมีชีวิตนอกโลกที่อาศัยอยู่บนดาวดวงอื่น คำว่า ‘มนุษย์ต่างดาว’ เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ว่า Alien มีรากศัพท์มาจากคำว่า Allus ในภาษาละติน (Latin) แปลว่า อื่นๆ (Other) ซึ่งมนุษย์ต่างดาวนั้นไม่จำเป็นต้องมีรูปร่าง หน้าตา หรือลักษณะท่าทางเคลื่อนไหวคล้ายมนุษย์ จึงสามารถใช้คำว่า ‘สิ่งมีชีวิตต่างดาว’(Extraterrestrial life)แทนได้ และจากการศึกษาของนักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน ยังไม่พบว่ามีมนุษย์ต่างดาวอาศัยอยู่บนดาวเคราะห์ต่างๆ ที่โคจรรอบดวงอาทิตย์ในระบบสุริยะจักรวาลนี้ แต่นักวิทยาศาสตร์บางกลุ่มยังคงมีความเชื่อว่า น่าจะมีโอกาสค้นพบมนุษย์ต่างดาวอาศัยอยู่บนดาวดวงใดๆในจักรวาลอื่นๆ โดยคาดว่า มนุษย์ต่างดาวนี้น่าจะมีระดับสติปัญญาที่ใกล้เคียง หรือฉลาดกว่ามนุษย์ ‘ความหลากหลาย’ ทั้งหมดในจักรวาล จึงไม่ใช่แค่เรื่องศีลธรรม จรรยาหรือสิทธิมนุษยชน แต่มันคือเครื่องมือนำพาสังคมและเราในฐานะพลเมืองโลกไปสู่ทางออกของปัญหานั้นก็เพราะไม่ว่าเราจะแตกต่างกันมากมายเพียงไร ท้ายที่สุด เราก็เป็นสิ่งมีชีวิตอย่างเท่าเทียมกัน (กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม,2560)

บทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว (Minna and the space people) ของ Wendy Hammond ดัดแปลงโดย ดร.พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ เป็นบทละครที่นำเสนอเรื่องราวตัวละครหลักอย่างมินนาที่กำลังต่อสู้และยืนหยัดว่าเธอ นั้นได้ตั้งท้องกับมนุษย์ต่างดาว และพยายามเล่าเรื่องราวที่แสนพิเศษให้น้องสาวของเธออย่างไบรโอนี่ฟังว่ามันมีความหมายกับตัวเธอและโลกอย่างไรบ้าง ไบรโอนี่เป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของคนในสังคมที่ใช้ชีวิตตามแบบแผน ทำทุกอย่างในชีวิตเพื่อที่สามารถทำให้เธอมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้ เธอพยายามอย่างหนักเพื่อให้มินนาพูดความจริง หวังจะช่วยให้เธอออกมาใช้ชีวิตตามความเป็นจริงได้อย่างมีความสุขด้วยเช่นกัน แต่พบว่าตัวละครมินนามีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของไบรโอนี่มากที่สุดในที่สุด โดยผู้ชมเองก็จะได้รับรู้เกี่ยวกับตัวเองกำลังเป็นตัวละครไบรโอนี่ไปด้วยเช่นกัน เพื่อหาคำตอบว่าที่จริงแล้วเราควรใช้ชีวิตอย่างไรกันแน่

ผู้ศึกษามีความตั้งใจอย่างยิ่งที่จะปรับเปลี่ยนและดัดแปลงบทละครเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาว (Minna and the space people) ให้ตัวละครเป็นคนไทยในต่างแดน ทั้งนี้เพราะนิสิตผู้ศึกษาเชื่อว่าประเด็นของเรื่องที่จะนำเสนอ นั้นเป็นประเด็นปัญหาที่ทุกคนเผชิญและยังสร้างความขัดแย้งให้ทั้งตัวละครและสภาพแวดล้อมเพื่อให้ประเด็นที่ผู้ศึกษาต้องการจะสื่อซบเคลื่อนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อเพิ่มอรรถรสในการรับชมและเข้าถึงกลุ่มผู้ชมที่เป็นคนไทย และด้วยเนื่องในสถานการณ์ covid-19 ในประเทศไทยปัจจุบันส่งผลให้ต้องปรับบริบทให้ง่ายต่อการแสดงละครเวทีในรูปแบบออนไลน์และเพื่อเอื้อต่อที่มออกแบบอีกด้วย

คณะนิสิตผู้จัดทำมีความคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่าละครเรื่องนี้จะเป็นอีกหนึ่งแรงที่จะช่วยให้ผู้ศึกษาและคนดูค่อยๆเรียนรู้ไปพร้อมๆกับตัวละคร อย่างที่เคยกล่าวไปข้างต้นว่ามนุษย์เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่และปรับตัวอยู่เสมอ ท้ายที่สุดผู้ชมอาจจะไม่จำเป็นต้องคิดอย่างที่ตัวละครคิด แต่อย่างน้อยได้ตระหนักถึงการยอมรับความแตกต่าง และหวังว่าบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว จะเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้ทั้งผู้ศึกษาและคนดูนำไปคิดและทบทวนถึงเหตุผลในการกระทำของตัวละครเพื่อให้เข้าใจและยอมรับตนเองและผู้อื่น

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อสร้างสรรค์ผลงานละครเวที เรื่อง “มินนากับมนุษย์ต่างดาว”
- 2.2 เพื่อพัฒนาทักษะการกำกับการแสดง การแสดง และการออกแบบเพื่อการแสดง
- 2.3 เพื่อทำความเข้าใจและนำเสนอประเด็นเรื่องความหลากหลาย

3. ขอบเขตการศึกษา

- 3.1 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการกำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ศึกษาโดย นาย เจษฎากร ทองสารี

- 3.2 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ศึกษาโดย นางสาว ปาณิศา บุญมี
นางสาว วรรณธร แก้วมณี

- 3.3 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบฉากละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ศึกษาโดย นางสาว กชกร ทองนาค

- 3.4 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบเครื่องแต่งกายละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ศึกษาโดย นาย นกนธ์ ชูศรีทอง

- 3.5 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบการแต่งหน้าและทำผมละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ศึกษาโดย นางสาว เบญชญา ชวธนาวรรกุล

- 3.6 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบแสงละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ศึกษาโดย นางสาว เบญชญา ชวธนาวรรกุล

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 4.1 ได้สร้างสรรค์ผลงานละครเวที เรื่อง “มินนากับมนุษย์ต่างดาว”
- 4.2 มีความรู้ความสามารถในด้านการกำกับการแสดง การแสดงและการออกแบบเพื่อการแสดง
- 4.3 มีความเข้าใจเรื่องความหลากหลายอย่างลึกซึ้ง

บทที่ 2

ข้อมูลสัมพันธ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อ ดังนี้

1. ข้อมูลสัมพันธด้านการกำกับการแสดง
2. ข้อมูลสัมพันธด้านการแสดง
3. ข้อมูลสัมพันธด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อการแสดง
4. ข้อมูลสัมพันธด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง
5. ข้อมูลสัมพันธด้านการแต่งหน้าและทำผมเพื่อการแสดง
6. ข้อมูลสัมพันธด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดง

1 ข้อมูลสัมพันธด้านการกำกับการแสดง

1.1 ข้อมูลสัมพันธเกี่ยวกับบทละครเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

1.1.1 ประวัติผู้แต่ง เวนดี้ แสมมอนด์

เวนดี้ แสมมอนด์ นักเขียนมืออาชีพ เธอได้รับทุนสนับสนุนจาก NEA, ทุนจาก NYFA, McNight Fellowship และรางวัล Drama League Award เธอพัฒนาบทละครที่ Sundance Play Unit, O'Neill Center, New River Dramatists และในกระบวนการเวิร์กช็อปของโรงละคร Steppenwolf เธอเป็นศิษย์เก่า Dramatists ใหม่ สำเร็จการศึกษา MFA จาก New York University's Dramatic Writing Program และ Masters of Divinity จาก Yale Divinity School เธอเคยสอนหลักสูตรการเขียนบทละครและการเขียนบทในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง รวมถึงมหาวิทยาลัยมิชิแกน บราวน์ และโรงเรียนศิลปะ TischAsia ของ NYU ในสิงคโปร์ ตอนนี้เธออาศัยอยู่กับลูกชายที่น่าทึ่งของเธอในเขตนิวยอร์กซิตีซึ่งเธอสอนและเขียน สิ่งที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นในชีวิตของเธอคือการสร้างพื้นที่ให้นักเขียนได้ลองเรียนรู้ฝีมือของตัวเองว่ามีอะไรบ้าง ทักษะต่างๆ ความกล้า ได้ค้นหอะไรที่ประหลาด เทคนิคต่างๆ ให้ได้เรียนรู้กับสิ่งเหล่านั้น เล่นได้ หัวเราะได้ ได้เจอกับโลกที่ทั้งดีและไม่ดี ทั้งแปลก และก็ความรัก ได้เจอกับทุกอย่าง เพื่อที่จะเอาสิ่งเหล่านั้นมาเขียนเป็นคำบรรยาย ดันมันไปให้สุดทางว่า theatre film ทำอะไรได้บ้าง มีความเชื่ออย่างแรงกล้าในตัวนักเขียน เชื่อเรื่องความมีมนุษยธรรม ความจิตใจดี มีความสุขกับการไถ่ถอนนักเขียน จากที่เธอเป็นแค่นิสิต นักเขียนมือสมัครเล่น จนเป็น นักเขียนมืออาชีพ นักเขียนอยู่ในวงการที่ใช้ประสบการณ์เอามาทำให้มีความหมาย ปัจจุบันนี้ที่มันมีปัญหาเกี่ยวกับโลกเรา ธุรกิจนี้ที่มีการสร้างความหมาย

มันเลยยิ่งสำคัญกว่าเดิม เธอเชื่อว่านักเขียนสำคัญเพราะงานทำให้คนหัวเราะ ร้องไห้ หรือทำให้คนเห็นอนาคตที่สดใสขึ้นได้

บทละครของเวนดี้ แสมมอนด์ที่ผลิตโดยโรงภาพยนตร์ในนิวยอร์กซิตี (รวมถึง Soho Rep, Second Stage, Home for Contemporary Theatre and Art) โดยโรงภาพยนตร์ระดับภูมิภาค (รวมถึง Actors Theatre of Louisville, Long Wharf, SLAC, Charlotte Rep, Purple Rose และ People's โลท์ แอนด์

เจียเตอร์ co.) บทละครของเธอยังได้รับการผลิตในระดับสากลในเมืองต่างๆ เช่น ลอนดอน , เบอร์ลิน, โรม, สิงคโปร์ และเมลเบิร์น ผลงานของเธอ ได้แก่ Absence, Julie Johnson, Family Life: 3 Brutal Comedies, Wendy in the Wacko Ward, Jersey City และ The Ghostman The Hole ซึ่งผลิตขึ้นที่โรงละคร Purple Rose ได้รับการเสนอชื่อโดย American Theatre Critics Association สำหรับบทละครใหม่ของอเมริกาที่ดีที่สุด ผลงานที่อยู่ระหว่างดำเนินการ ได้แก่ Road Rage: A Love Story และ Suzy, Psychopath เธอได้รับมอบหมายให้เขียนสิ่งที่คุณจะทำโดยศูนย์โรงละครคัมมิงแฮมมิงในนอร์ทแคโรไลนา

บทภาพยนตร์ของเวندی แฮมมอนด์ รวมถึง Mei Ling's Magic ที่กำลังพัฒนาในสิงคโปร์; A Beautiful Life อำนวยการสร้างโดย Calla Productions กำกับโดย Alejandro Chomski ร่วมกับ Angela Sarafyan, Jesse Garcia, Dana Delany; Julie Johnson อำนวยการสร้างโดย Shooting Gallery Films ร่วมกับ Lili Taylor, Courtney Love และ Spalding Grey จูดี จอห์นสันฉายรอบปฐมทัศน์ในเทศกาลภาพยนตร์ซันแดนซ์และเล่นในเทศกาลภาพยนตร์ทั่วโลกโดยได้รับรางวัลมากมาย ซึ่งรวมถึงภาพยนตร์ยอดเยี่ยมในเทศกาลภาพยนตร์บาร์เซโลนา และรางวัลผู้ชมในกรุงเบอร์ลิน คุณแฮมมอนด์เขียนและกำกับหนังสือเรื่อง Lehi's Wife ผ่าน AFI Director Workshop for Women ร่วมกับ James Greene และ Kathryn Joosten ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมในเทศกาลภาพยนตร์บาร์เซโลนา และรางวัล Audience Award ในกรุงเบอร์ลิน คุณแฮมมอนด์เขียนและกำกับหนังสือเรื่อง Lehi's Wife ผ่าน AFI Director Workshop for Women ร่วมกับ James Greene และ Kathryn Joosten

ภาพที่ 2.1 : แสดง เวندی แฮมมอนด์

ที่มา : <https://chicagodramatists.org/wendy-hammond/>

1.1.2 ประวัติความเป็นมาของบทละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

เดิมทีตามต้นฉบับบทละครเรื่องนี้เป็น Short-Play ถูกเขียนโดย เวนดี้ แฮมมอนด์ เป็นบทละครประเภทคอมเมดี้ (Comedy) เป็นเรื่องราวของตัวละครมินนาที่สามารถสื่อสารกับมนุษย์ต่างดาวได้ผ่านแท่งมาสคาร์ล่าและเธอก็ได้ตั้งท้องเด็กมหัศจรรย์คนหนึ่งที่จะสามารถปกป้องโลกจากหายนะได้ และด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้เธอต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวชอย่างต่อเนื่อง ซึ่งไบรอันน้องชายของเธอก็ไปเยี่ยมเธอและพยายามจะเกลี้ยกล่อมให้เธอพูดความจริงออกมา เพราะว่าที่นั่นไม่เหมาะที่เธอจะตั้งท้องและเลี้ยงเด็กทารกในโรงพยาบาลจิตเวช ท้ายสุดก็เกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ และพบว่าเธอสามารถติดต่อกับมนุษย์ต่างดาวได้จริงๆ

หลังจากที่ผู้จัดทำได้อ่านและทำความเข้าใจบทละครดังกล่าว จึงเกิดความสนใจและแรงบันดาลใจที่อยากนำมาทบทวนต่อยอดในการทำละครในรูปแบบออนไลน์ในครั้งนี้

1.1.3 เกี่ยวกับผู้ดัดแปลงบทละครเวทีเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

บทละครเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว ถูกแปลเรียบเรียงและดัดแปลงโดย นาย เจริญภากร ทองสารี นิสิตชั้นปีที่ 4 เอก การแสดงและกำกับการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รหัสประจำตัว นิสิต 61110010164 นางสาว ปาณิสดา บุญมี นิสิตชั้นปีที่ 4 เอกการแสดงและกำกับการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รหัสประจำตัว นิสิต 61110010181 และ นางสาว วรันธร แก้วมณี นิสิตชั้นปีที่ 4 เอก การแสดงและกำกับการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รหัสประจำตัว นิสิต 6111001018 นอกจากนี้ยังถูกปรับและดัดแปลงเป็นบทละครออนไลน์เพิ่มเติมโดย อาจารย์ ดร.พันธุ์ชชนะ สุนทรพิพิธ เพื่อใช้ในการตีความและศึกษาของผู้ศึกษา และจัดแสดงในงานเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ประจำปีการศึกษา 2564

1.2 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับผู้กำกับการแสดง

1.2.1 ความหมายของผู้กำกับการแสดง

สตโตส พันธุมโกมล (2531: 20) กล่าวว่าผู้กำกับการแสดงหรือผู้รับผิดชอบสูงสุดฝ่ายศิลปะ กล่าวคือ ผู้ที่รับผิดชอบสูงสุดในงานงานฝ่ายศิลปะเป็นจุดเริ่มต้นและศูนย์รวมที่ให้ เอกภาพในการแสดงออกทางศิลปะ นับตั้งแต่ การแสดง การออกแบบ และการนำศิลปะแขนงต่าง ๆ อาทิ การเต้นรำและดนตรีมารวมกันเข้าอย่างได้สัดส่วน ทำให้เกิดผลรวม คือ ละครที่มีความสมบูรณ์ และมีคุณค่าเหมาะสมที่จะเสนอต่อผู้ชม ซูไรมาน เวศยาภรณ์ (2541: 37) กล่าวว่าผู้กำกับการแสดง คือ บุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบสูงสุดในการควบคุม กำหนดแผนงาน และวางแนวทางในการผลิตละครเรื่องนั้นๆ ให้เป็นไปตามที่ตนเองตีความไว้

ผู้ศึกษาเล็งเห็นว่า นอกจากการรับผิดชอบสูงสุดในฝ่ายศิลปะโดยเป็นผู้ทำ หน้าที่เชื่อมการทำงานของ ทุก ๆ ฝ่ายเข้าด้วยกันแล้ว ผู้กำกับการแสดงยังมีหน้าที่รับผิดชอบของการ กำกับการแสดง คือการถ่ายทอด ความหมายและนำเสนอ “สาร” ที่ต้องการจะสื่อสารต่อผู้ชมให้ตรง กับที่ต้องการมากที่สุด และอีกส่วนที่สำคัญ คือ การเลือกสรรและจัดสรรองค์ประกอบทั้งหมดของละคร เพื่อให้สื่อสารในทิศทางเดียวกัน ดังการบรรเลงเพลง ที่ต้องอาศัยทำนองประสานจากหลาย ๆ เครื่องดนตรีจึงจะได้บทเพลงที่ไพเราะและเล่าเรื่องราวบรรลุตาม เป้าประสงค์ กล่าวคือผู้กำกับต้องสามารถ ทำงานร่วมกับฝ่ายออกแบบ ร่วมกำหนดทิศทางองค์ประกอบต่างๆ เพื่อให้สนับสนุนเรื่องราวให้ น่าสนใจมากขึ้น

1.2.2 กระบวนการทำงานของผู้กำกับการแสดง

(1) บทบาทและหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงละครเวที

นายดังกมล ณ ป้อมเพชร ได้กล่าวไว้ในบทส่งท้ายของหนังสือ ปรัชญาศิลปะการละคร ใจความว่า แม้ จะกล่าวได้ว่าการกำกับการแสดงและผู้กำกับการแสดง ถือเป็น กลไกที่สำคัญยิ่งในการสร้างสรรค์งานศิลปะการ ละคร แต่ก็ยังมี องค์ประกอบที่สำคัญอื่นๆ อีกที่จะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนการ ทำงานของผู้กำกับการแสดง เพื่อให้ความคิดหลักในบทละครซึ่งผู้ กำกับการแสดงเชื่อมั่นว่า เป็นประโยชน์ต่อผู้ชมนั้นสามารถถ่ายทอด สื่อสารไปสู่ผู้ชมได้โดยสัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น องค์ประกอบเหล่านี้ก็คือการ แสดง งานออกแบบและงานสร้างฉาก เวที เครื่องแต่งกาย แสง เสียง งานประพันธ์และบรรเลงดนตรีประกอบ งานออกแบบลีลาและ นาฏยศิลป์ ตลอดจน งานด้านการบริหารงานละคร จริ่งอยู่ที่ผู้กำกับ การแสดงควรจะต้องมีความรู้ในงานด้านต่างๆ ที่กล่าวมา แล้วนี้ อยู่ พอสมควรเพื่อสามารถสื่อสารกับฝ่ายต่างๆ ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล แต่ผู้กำกับการแสดงก็ควรจะมีหน้าที่ “กำกับการแสดง” ของตนให้ดี และควรจะมีคติและรู้สึกขอบคุณยิ่งที่มีศิลปินผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ สาขานั้นๆ มาเป็นเพื่อนร่วมงานที่ช่วยแบ่งเบาภาระ และร่วม สร้างสรรค์งาน “ศิลปะร่วม” ขึ้นนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วยกัน ข้อสำคัญ ที่สุด ผู้กำกับการแสดงจะต้องไม่ลืมหน้าที่และจริยธรรมที่สำคัญของ วิชาชีพนี้ อันได้แก่ การมีความ ต้องการในการสื่อสารอย่างจริงใจ การ รู้จักการทำงานแบบประสานร่วมกัน และการมีความรับผิดชอบต่อ งานที่ตนทำ ต่อผู้ร่วมงานต่อผู้ชม สังคม และต่อศิลปะการละคร ดัง กมล ณ ป้อมเพชร. 2556: 93-94)

ผู้ศึกษาสรุปได้ความว่า บทบาทและหน้าที่ที่สำคัญของผู้กำกับการ แสดงคือ ความรับผิดชอบ รับผิดชอบต่อเวลา รับผิดชอบต่อส่วนรวม รับผิดชอบต่อสิ่งที่อยากจะ สื่อสารไปให้คนดู การทำละครคือ ลักษณะการทำงานกับคน ซึ่งคนทุกๆ คนที่มาร่วมสร้างสรรค์งาน จิตใจมีความรู้สึกด้วยกันทั้งนั้น การทำงานที่ ทุกๆ ฝ่ายเข้าใจกันจะทำให้งานเดินไปได้อย่างพร้อม เปรียงและมีประสิทธิภาพ ทุกๆ อย่างจะต้องอยู่บนพื้นฐาน ของการเคารพกันในหน้าที่ของแต่ละฝ่าย เมื่อปัจจัยเหล่านี้แข็งแกร่งการทำงานจะเป็นไปอย่างรวดเร็วและ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แม้ผู้กำกับจะเป็นดังหางเสือที่ควบคุมทิศทางเรือ แต่ก็ยังต้องรับฟังความคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะจากทีมงานด้วย อีกทั้งยังต้องมีความรับผิดชอบและมีจริยธรรมต่อเพื่อนมนุษย์เพราะละครเวที เป็นหนึ่งในศิลปะที่ต้อง อาศัยการทำงานเป็นทีม และให้ความสำคัญในทุกภาคส่วนถึงจะสร้างผลงานที่เป็น ศิลปะที่งดงาม

(2) การวิเคราะห์และตีความของบทละครในการกำกับการแสดง

สุวัทร พันธุ์ภพ (2563: ออนไลน์) กล่าวว่า การวิเคราะห์และ ตีความของบทละคร คือการแยกแยะองค์ประกอบของบทละครแต่ละส่วนออกมาพิจารณาเพื่อความ เข้าใจ ในการดำเนินเรื่อง ลักษณะตัวละคร ความหมายของเรื่อง องค์ประกอบของบทละคร โดย ประกอบด้วย 6 ข้อ ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot) หมายถึงลำดับของเหตุการณ์ในเรื่องที่สำคัญต่อ การเล่าเรื่อง
2. ตัวละคร (Character)
3. แก่นเรื่อง (Theme)
4. ภาษา (Diction)
5. เสียง (Song)
6. ภาพ (Spectacle)

มัทนี รัตติน (2546: 34) ผู้กำกับการแสดงต้องมีความรู้ความเข้าใจ บทละครเป็นอย่างดี และได้ศึกษา เกี่ยวกับแนวความคิดและการแสดงออกเป็นวรรณกรรมบท ละครของผู้ประพันธ์ ตลอดจนชีวประวัติ และภูมิหลังของผู้ประพันธ์ และถ้าเป็นไปได้ กระบวนการที่ เขา ประพันธ์บทละคร ว่าเขาได้สร้างงานชิ้นนั้น จากเหตุผล ข้อมูลและพื้นฐานอะไรผู้ประพันธ์มี จุดมุ่งหมายจะสื่ออะไรในบทละคร (มัทนี รัตติน, 2546 : 34)

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่าการตีความบทละครเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็น กระบวนการที่นำมาซึ่ง “สาร” ที่แฝงอยู่ในละคร เราจึงต้องศึกษา ตีความอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้ได้มาซึ่ง ความจริงในละคร และแก่นของเรื่องเพื่อการ พัฒนางานต่อไป

(3) ความคิดหลักของบทละครในการกำกับการแสดง จาก

ข้อ(2) เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการตีความร่วมกับทุกๆ ฝ่ายแล้วนั้นจึง ได้พบว่าสิ่งที่เรื่องนี้ต้องการจะเล่าหรือพูดถึงในมุมมองของผู้ศึกษาคือ “ มนุษย์เรามักจะสร้างเพื่อเติม เต็มสิ่งที่ขาดเสมอ” กล่าวคือมนุษย์มันจะสร้าง บางสิ่งเพื่อเยียวยาบางอย่างดังวิคเตอร์ที่สร้างอสูรกาย เพื่อจะยื้อชีวิตมนุษย์ที่มีสันสิ้นสุดให้คงนิรันดร์ เพราะ การสลายไปโดยธรรมชาติมนุษย์มองว่าเป็นสิ่งที่ขาด ผู้ศึกษาจึงยึดมุมมองนี้ในการศึกษาเพื่อท้ายที่สุดแล้วจะนำพา คนดูเล็งเห็นคุณค่าของความรัก และ ความสำคัญของการมีชีวิต

1.2.3 คุณสมบัติของการเป็นผู้กำกับที่ดี

นอกจากผู้กำกับการแสดงจะต้องเป็นผู้นำแล้ว ก็ต้องรู้จักการเป็นผู้ตาม และเป็นผู้ตามและ เป็นผู้ฟังที่ดีด้วย รวมไปถึงการเป็นนักคิดที่สามารถประยุกต์ความสามารถความรู้ที่มีในตน เองออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับการแสดง ซึ่งจะต้องมีทักษะทางด้านจิตวิทยาในการสื่อสารกับทีมงานและนักแสดงที่แตกต่างกัน ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่เป็นผู้ช่วย นักแสดง หรือผู้กำกับเวทีก็ตามเพื่อที่จะหาแนวทาง การทำงานรูปแบบใหม่ๆและเลือกนำมาปรับใช้กับวิธีการกำกับการแสดงของตนเอง เช่นเราชอบที่ผู้ กำกับคนนี้ปฏิบัติกับเราแบบ

นี่เราจึงนำสิ่งที่น่าประทับใจเช่นนี้ มาปฏิบัติกับทีมงานของเรา หรือ เรา ไม่ชอบที่ผู้กำกับคนนี้มีวิธีการจัดการกับปัญหาแบบนี้ เราจึงหลีกเลี่ยงวิธีการจัดการกับปัญหาแบบนี้ กับงานแสดงของเรา เป็นต้น

สตีล พันธุมโกมล ได้กล่าวถึงคุณสมบัติที่ดีของผู้กำกับการแสดงไว้ว่า การที่ผู้หนึ่งผู้ใดสามารถเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดีได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างจริงจังกว่าการจะให้เกณฑ์หรือทฤษฎีอันใดมาตัดสินเพราะตาม ความจริงแล้ว ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ ที่จะถือได้ว่าถูกทั้งหมดหรือผิดทั้งหมด และหาก จะศึกษาวิธีการกำกับการแสดงและคุณสมบัติของผู้กำกับการ แสดงที่มีชื่อเสียงของ โลกหลายๆ ท่าน ก็พบว่า ละครแต่เรื่องมีวิธีการที่ไม่ซ้ำแบบกัน และคุณสมบัติ ของแต่ละคนก็แตกต่างกันด้วย อย่างไรก็ตามมักจะมึ คุณสมบัติบางประการที่ผู้กำกับการแสดงที่ดีมีอยู่คล้ายคลึงกัน ซึ่งพอประมวล ได้ดังนี้คือ

1. มีความกระตือรือร้น และสนใจที่จะกำกับอย่างจริงจัง
 2. มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะกำกับอย่างละเอียดลออ
 3. มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์
 4. มีความรู้และประสบการณ์ในด้านการกำกับการแสดง และงานด้าน ต่างๆเกี่ยวกับละครเป็นอย่างดี
 5. เป็นคนช่างสังเกต
 6. มีความคิดริเริ่ม จินตนาการและความสามารถในการสร้างสรรค์
 7. มีความเป็นผู้นำและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
 8. มีความสามารถในการตัดสินใจ
 9. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม
 10. มีพรสวรรค์
- (อ้างในสุขุมพันธ์ จูฑิธินพัฒน์, 2555: 24)

การสร้างสรรค์งานละครเวที เป็นงานที่ประกอบไปด้วยงานศิลปะหลายแขนง และยากต่อการสร้างสรรค์จึงต้องอาศัยความรัก และการเอาใจใส่ในรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ ซึ่งต้องมีการวางแผน เป็นอย่างดี และให้แต่ละฝ่ายดำเนินงานตามแผนการที่วางเอาไว้งานจึงจะสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี แต่ จะยึดตามแผนที่วางเอาไว้จนเคร่งครัดเกินไปก็ไม่ได้ เพราะจะทำให้การทำงานเต็มไปด้วย ความอึดอัด และตึงเครียด แต่จะผ่อนเกินไปก็ไม่ได้ เพราะจะ ทำให้การทำงานนั้นไม่บรรลุเป้าหมายตามที่ กำหนด และหลงลืมไปได้ว่า ความต้องการที่จะ “สื่อสาร” ของผู้กำกับการแสดง และทีมงานที่แท้จริง คืออะไรกันแน่ เพราะฉะนั้น ผู้กำกับจะต้องหาหน้าที่ควบคุมการทำงานและเวลาด้วยดั่งกมล ฦ ป้อม เพชร ได้กล่าวถึง การทำงานของผู้กำกับการแสดงเอาไว้ว่า (ดั่งกมล ฦ ป้อมเพชร,2553: 93)

1. เลือกเรื่อง ที่จะทำงานร่วมกับฝ่ายอำนวยการผลิต

2. วิเคราะห์บท ตีความหมายบท เพื่อการกำกับการแสดง ซึ่งอาจทำงานร่วมกับผู้เขียนบท หรือ ดรามาทูร์ก (dramaturg) ซึ่งเป็นที่ปรึกษาเชิง วิชาการของผู้กำกับ การแสดง
3. กำหนดแนวทางในการนำเสนอ
4. ทำงานร่วมกับนักแสดงในการซ้อม เชื่อมโยงนักแสดงกับตัวละคร สร้างความจริงในละคร แก้ปัญหาด้านการแสดง
5. ทำงานร่วมกับทุกฝ่ายในการซ้อมการแสดงระยะต่างๆ พัฒนางานให้มีความเป็น เอกภาพ เพื่อให้การสื่อสารเรื่องสัมฤทธิ์ผล
6. จัดแสดง สรุปงาน รับฟังความคิดเห็น คำวิจารณ์เพื่อพัฒนางานต่อในอนาคต กระบวนการในการทำงานกับนักแสดงและการซ้อมระยะต่างๆมีดังนี้ การพบกันครั้งแรก ในการพบกันครั้งแรก ผู้กำกับการแสดงมักให้ผู้กำกับเวทีเป็นผู้มอบบทละครฉบับที่พิมพ์อ่านง่าย แจ็งตารางซ้อม ตารางการทำงานและการ เตรียมตัวต่างๆให้กับนักแสดง ถ้านักแสดงมาทันพร้อมหน้าก็จะมีการแนะนำตัวผู้ร่วมงานและนักแสดงด้วย กล่าวโดยสรุปหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงที่ดีนั้นควรจะมีทักษะในการเล่าเรื่อง การกำหนดทิศทางสร้างสรรค์ ผ่านมุมมองของตนเองได้อย่างชัดเจน เพื่อให้นักแสดงและทีมงานฝ่ายออกแบสามารถสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นไปตามทิศทางที่ผู้กำกับได้กำหนดไว้ ประกอบกับทักษะในการจัดการ การสื่อสาร และความเป็นผู้นำ เนื่องจากละครเวทีเป็นงานที่จะต้องเกิดจากการทำงานร่วมกันของทีมงานหลายฝ่าย เพราะฉะนั้นผู้กำกับการแสดงควรจะต้องรู้จัก ยืดหยุ่นวิธีการดำเนินงาน มีเหตุผล เป็นได้ทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี

1.3 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวในเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

สิ่งมีชีวิตนอกโลก (extraterrestrial life) ถูกกำหนดให้เป็นชีวิตที่ไม่ได้เกิดจากโลก มันมักจะหมายถึง สิ่งมีชีวิตนอกโลก หรือเรียกเพียงว่า มนุษย์ต่างดาว (หรือมนุษย์ต่างดาวในอวกาศเพื่อให้แตกต่างจากคำจำกัดความอื่น ๆ ของมนุษย์ต่างภพหรือมนุษย์ต่างดาว) รูปแบบชีวิตเหล่านี้ตามสมมติฐานของชีวิตช่วงระยะเริ่มจากสิ่งมีชีวิตจำพวกแบคทีเรียชั้นพื้นฐานเหมือนสิ่งมีชีวิตที่เรียบง่ายไปไกลจนถึงขั้นที่มีความซับซ้อนมากขึ้นเกินกว่าสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า มนุษย์ ความเป็นไปได้ว่ายังมีไวรัส (viruses) ที่มีการดำรงชีวิตอยู่แบบสิ่งมีชีวิตนอกโลก (extraterrestrially) ได้รับการเสนอขึ้น การพัฒนาและการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับชีวิตต่างดาวที่เป็นที่รู้จักกันในนามของวิชาที่เรียกว่า "ชีววิทยานอกโลก" หรือ "ชีวดาราศาสตร์" แม้ว่าวิชาชีวดาราศาสตร์จะยังคงพิจารณาถึงชีวิตที่เกิดขึ้นที่เป็นขั้นพื้นฐานบนโลกที่ใช้ในบริบททางดาราศาสตร์อยู่ก็ตาม นักวิทยาศาสตร์หลายคนคิดว่าชีวิตนอกโลกเป็นสิ่งที่มีความเป็นไปได้ แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานโดยตรงในการดำรงอยู่ของมัน นับตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 ได้มีการค้นหาอย่างต่อเนื่องสำหรับสัญญาณของชีวิตนอกโลก, จากวิทยุที่ใช้ในการตรวจจับสัญญาณต่างดาวที่มีความเป็นไปได้, ไปจนถึงกล้องโทรทรรศน์ที่ใช้ในการค้นหาดาวเคราะห์นอกระบบที่มีศักยภาพเพียงพอสำหรับเป็นสถานที่เอื้ออาศัยสำหรับสภาพชีวิตที่อาจสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้มันก็ยังมียุทธศาสตร์สำคัญต่องานเขียนทางด้านเกี่ยวกับนิยายวิทยาศาสตร์ (science

fiction) อีกด้วย ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา, ผลงานทางด้านนิยายวิทยาศาสตร์, โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของฮอลลีวูด, ได้ช่วยเพิ่มทวีความสนใจให้มากขึ้นของประชาชนในความเป็นไปได้เกี่ยวกับชีวิตนอกโลก บางส่วนสนับสนุนให้ใช้วิธีการเชิงรุกสำหรับในความพยายามและได้รับการติดต่อกับสิ่งมีชีวิตจากห้วงอวกาศ, ในขณะที่อีกบางส่วน ยืนยันว่ามันก็จะจะเป็นอันตรายต่อมนุษย์เราชาวโลกเราได้สำหรับในการที่จะกระตือรือร้นเรียกร้องความสนใจจากมนุษย์ต่างดาว ในอดีตที่ผ่านมา, ความขัดแย้งกันระหว่างวัฒนธรรมที่เจริญและคนพื้นเมืองนั้นก็ยังไม่ได้เป็นไปด้วยดี

นับตั้งแต่ปี 1950 เป็นต้นมา นักวิทยาศาสตร์ได้มุ่งเสนอแนะส่งเสริมต่อแนวความคิดที่ว่า "เขตอาศัยได้" (habitable zone) เป็นอาณาบริเวณที่มีแนวโน้มมากที่สุดสำหรับสิ่งมีชีวิตที่อาจจะสามารถพบเจอได้ การค้นพบมากมายในโซนเขตอาศัยบริเวณเหล่านี้มีมาตั้งแต่ปี 2007 มีการสร้างการประมาณการของความถี่ของจำนวนของดาวเคราะห์ที่มีสภาพคล้ายโลก -ในแง่ของส่วนประกอบสภาพแวดล้อมของดาว -ที่มีการนับเป็นจำนวนไว้ได้เป็นจำนวนหลายพันล้านดวง แต่นี่เป็นข้อมูลในปี 2013, มีเพียงจำนวนเล็กน้อยของดาวเคราะห์ที่ได้รับการค้นพบในโซนเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม, ในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2013 นักดาราศาสตร์ได้มีรายงาน, บนพื้นฐานของข้อมูลภารกิจของยานอวกาศเคปเลอร์, ว่าอาจจะมีดาวเคราะห์คล้ายโลก (Earth-sized planet) เป็นจำนวนมากถึง 40 พันล้านดวง โคจรอยู่โดยรอบในเขตอาศัยได้ของดาวคล้ายดวงอาทิตย์ (Sun-like star) และดาวแคระแดง (red dwarf) ในทางช้างเผือก ที่มีจำนวนถึง 11 พันล้านดวงซึ่งอาจจะโคจรอยู่รอบดาวที่คล้ายดวงอาทิตย์ ดาวเคราะห์ดังกล่าวที่อยู่ใกล้โลกที่สุดอาจจะอยู่ห่างเป็นระยะทาง 12 ปีแสง ห่างออกไปตามการคาดการณ์ของนักวิทยาศาสตร์ นักชีววิทยาดาราศาสตร์ยังได้มีการพิจารณาการ "ติดตามพลังงาน" (follow the energy) ในมุมมองของการเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีศักยภาพอีกด้วย

1.3.1 ประเภทของมนุษย์ต่างดาว

ได้มีการแบ่งประเภทตามลักษณะของผู้ที่อ้างว่าได้พบเจอมนุษย์ต่างดาวไว้ ดังนี้

1. เกรย์ (Grey) หมายถึง สีเทา โดยประเภทนี้พบบ่อยที่สุด (ดังในรูป) มีลักษณะหัวโต ตาโตสีดำ รูปร่างคล้ายมนุษย์ ไม่มีขน นิ้วทุกนิ้วเรียวยาว ผิวหนังสีเทา จึงเป็นที่มาของชื่อ สื่อสารกันด้วยการใช้โทรจิต

2. อเลสเฮนกา (Aleshenka) ตั้งตามชื่อหมู่บ้านแห่งหนึ่งในรัสเซีย ค้นพบเมื่อปี พ.ศ. 2539 โดยหญิงสติไม่สมประกอบผู้หนึ่ง มีการบันทึกการพบเจอไว้ด้วยเทปของตำรวจ แต่ภายหลังพบว่าแท้จริงแล้วเป็นเพียงตัวอ่อนของมนุษย์เท่านั้น^{๒๖}

3. กิ่งมนุษย์กึ่งสัตว์เลื้อยคลาน (Reptilian humanoid) ตัวสีเขียว รูปร่างคล้ายมนุษย์ มี 2 ขา แต่มีผิวหนังและลักษณะคล้ายสัตว์เลื้อยคลาน

4. ดรอป้า (Dropa) ตัวเล็กมาก ก่อนหน้านี้มีหลักฐานว่าเคยพบบริเวณพรมแดนจีน-ธิเบต ราว 1 หมื่นปีก่อน แต่ต่อมาพบว่าเป็นหลักฐานเท็จ และเรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องก๊อปปี้

5. คล้ายหุ่นยนต์ (Robot) รูปร่างคล้ายหุ่นยนต์ในภาพยนตร์วิทยาศาสตร์ เนื้อตัวเป็นโลหะ ขนาดค่อนข้างใหญ่

6. คล้ายวิญญาณ (Soul) ไม่มีกายเนื้อ สีขาว คล้ายผีหรือวิญญาณ (ตามคำบอกเล่าของ ศ.ดร.น.พ.เทพพนม เมืองแมน)

7. นอร์ดิก (Nordics) รูปร่างเหมือนคน สูง 6-7 ฟุต ดวงตาสีฟ้า

1.3.2 ทฤษฎีการเผชิญหน้ากับมนุษย์ต่างดาว

“Close Encounters” เริ่มต้นบัญญัติเป็นครั้งแรกๆ โดย J. Allen Hynek ในหนังสือชื่อ The UFO Experience: A Scientific Inquiry ตีพิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2515...และต่อมาก็มีการต่อยอดจำแนกการเผชิญหน้ากับมนุษย์ต่างดาว ออกได้ถึง 5 ระดับด้วยกัน คือ

1. Close Encounters of the First Kind (การเผชิญหน้าระดับที่หนึ่ง) หมายถึง การได้พบปะหรือเจอเจอกับจานบินหรือมนุษย์ต่างดาวในระยะที่ไกลห่างออกไป เช่น จานบินลอยอยู่บนท้องฟ้า หรืออยู่ห่างจากผู้ที่พบเจอในระยะ 50 หลา เป็นต้น

2. Close Encounters of the Second Kind (การเผชิญหน้าระดับที่สอง) หมายถึง การพบปะกับจานบินหรือมนุษย์ต่างดาวคล้ายกับการเผชิญหน้าระดับที่หนึ่ง แต่อยู่ในระยะที่ใกล้ขึ้น เช่น อาจพบจานบินที่จอดอยู่บนพื้น เป็นต้น

3. Close Encounters of the Third Kind (การเผชิญหน้าระดับที่สาม) หมายถึง การได้เข้าไปในจานบินจะด้วยสาเหตุใดก็ตามแต่ ทั้งสามารถจดจำประสบการณ์ และสามารถออกมาจากจานบินได้...“Close Encounters of the Third Kind” ยังได้ถูกนำมาใช้เป็นชื่อภาพยนตร์ไซไฟ ปี พ.ศ. 2520 กำกับโดย “สปีลเบิร์ก” หนังสืกล่าวถึงการติดต่อสื่อสาร และมีปฏิสัมพันธ์เป็นครั้งแรก ระหว่างมนุษย์ กับมนุษย์ต่างดาว)

4. Close Encounters of the Fourth Kind (การเผชิญหน้าระดับที่สี่) หมายถึง การที่ถูกมนุษย์ต่างดาวจับตัวไป อาจจะถูกทดลองด้วยวิธีการต่างๆนานา แต่สามารถจดจำประสบการณ์ได้และออกมาได้

5. Close Encounters of the Fifth Kind (การเผชิญหน้าระดับที่ห้า) หมายถึง การที่มีการติดต่อสื่อสารกับมนุษย์ต่างดาวในระดับที่ เป็นกิจจะลักษณะ สามารถสื่อสารเข้าใจกันได้

1.4 แนวคิดและทฤษฎีในการกำกับการแสดง

บทละครเรื่อง “มินนาและมนุษย์ต่างดาว” กว่าจะมาเป็นบทละครที่สมบูรณ์ เนื่องจากต้นฉบับบทที่ถูกเขียนโดย เวนดี้ แฮมมอนด์ เป็นบทละครสั้น ผู้จัดทำจึงได้ทำการขยายเนื้อเรื่องและเพิ่มบทพูดตัวละครให้บทละครนี้สมบูรณ์มากกว่าเดิม โดยที่ระหว่างการทำงานคณะผู้ศึกษาได้ช่วยกันทำงานกับบทละคร และสิ่งที่คณะผู้จัดทำต้องการจะนำเสนอจริงๆอย่างละเอียด การช่วยถอดสัญลักษณ์ ความหมายแฝงที่อยู่ในเรื่อง ความต้องการ และความขัดแย้งของตัวละครที่ชัดเจน เพื่อสามารถนำไปเป็นตัวขับเคลื่อนบทให้สนุกมาก

ยิ่งขึ้น หลังจากที่เราเข้าใจตรงกันในทีมแล้ว คณะผู้จัดทำจำเป็นต้องลงมือทำ และค้นหากระบวนการทำละคร ในระหว่างการซ้อมเพื่อที่นำมาต่อยอดกับสิ่งที่ต้องการข้างต้น โดยแนวคิดดังนี้

1) การด้นสด (Improvisation)

การ Improvise หรือ การด้นสด เป็นสิ่งสำคัญและเหมาะสมกับ

การนำมาใช้ใน กระบวนการกำกับละครเรื่องนี้มาก เพราะมันจะช่วยให้นักแสดงได้รู้จักตัวละครมากยิ่งขึ้นจากการได้ลองเล่นจริง ๆ ได้เป็นตัวละครจริง ๆ เพราะบางครั้งการวิเคราะห์ด้วยความคิดของตัวนักแสดงเอง อาจไม่เพียงพอหรือเข้าใจตัวละครตัวนั้นได้ลึกซึ้งเท่าการได้ลงไปเจอกับสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และนักแสดงก็จะสนุกไปกับการหาวิธีการแสดงออกของตัวละครด้วย ดังคำกล่าวที่ว่า

“การด้นสดคือการสร้างบทพูดหรือสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย

ตัวของเราเอง ซึ่งสถานการณ์หรือบทพูดนั้นไม่เคยปรากฏอยู่ในบทมาก่อน และสิ่งที่สำคัญในการด้นสด คือ เราไม่ควรตัดสินการด้นสดของคุณแสดงว่าเป็นสิ่งที่ผิด แต่เราต้องยอมรับและคิดตามในการด้นสดของคุณแสดง สิ่งนี้จะทำให้ทุกคนได้ความสดใหม่ของฉากมากกว่าการกำกับออกมา การด้นสดเป็นวิธีที่ดีในการสร้างเนื้อหาใหม่ที่แตกต่างและค้นหาความคิดใหม่ ๆ ของตัวละคร ความน่าสนใจของมัน คือ เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเราจะเจออะไรบ้างจากการด้นสด ทั้งจากสถานการณ์และสิ่งที่นักแสดงของคุณพูดออกมา วิธีนี้เป็นวิธีที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นในการสร้างผลงานและสามารถสร้างละครได้ด้วยตัวของเราเอง。” (BBC, 2020)

คำกล่าวข้างต้นทำให้เห็นว่า การด้นสดจะเป็นไปได้ต้องมีประสิทธิภาพ ผู้ศึกษาต้องได้นำการด้นสดมาใช้ในการค้นหาตัวละครร่วมกับนักแสดงทุกคน รวมไปถึงการค้นหาข้อความหรือบทได้อีกที่ตัวละครนั้นอยากสื่อออกมา และถึงแม้ว่าการด้นสด จะเป็นสิ่งที่ยากและท้าทายสำหรับนักแสดง แต่สุดท้ายทางคณะผู้ศึกษาก็ได้ร่วมแรงร่วมใจกันจนมาถึงจุดที่มีความรู้เพียงพอ คณะผู้ศึกษาจึงนำความรู้ที่ได้จากกระบวนการด้นสด มาร่วมกันสร้างเป็นบทละครที่ดัดแปลงมาต้นฉบับให้รูปแบบละครออนไลน์ โดยทางคณะผู้ศึกษาได้ใช้ชื่อบทละครเรื่องนี้ว่า “มินนาและมนุษย์ต่างดาว” และปรับบริบทใหม่ให้เข้ากับยุคปัจจุบันและสมัยใหม่มากขึ้น และมีเนื้อหาที่ตรงประเด็นกับสิ่งที่ผู้กำกับต้องการจะนำเสนอ

2) แนวคิดละครแบบเหมือนจริง (Realistic)

ละครประเภทนี้เป็นละครประเภทที่มีความเหมือนกับชีวิตของ

คนเรามากที่สุด เป็น ธรรมชาติเน้นสภาพความเป็นจริงในการดำรงชีวิตของ มนุษย์ เพื่อสะท้อนปัญหาต่าง ๆ ของสังคม ทุก ๆ อย่างในเรื่องจะถูกยึดตามหลักของความเป็นจริง เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งได้แก่ หลักการคิด วิธีชีวิตของตัวละคร รวมไปถึงด้านองประกอบศิลป์ ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า เทคนิคการแต่งตัว การ แต่งหน้า หรือแม้แต่แสงและทิศทางของแสงก็ตาม ซึ่งแนวคิดนี้เป็นสิ่งสำคัญ สำหรับละครเรื่องนี้

2 ข้อมูลสัมพันธด้านการแสดง

2.1. ความหมายของศิลปะการแสดง

การแสดงเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นจากการเลียนแบบชีวิตเพื่อแสดงออกถึงเรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์และแสวงหาความเข้าใจของชีวิตที่พึงได้รับการ ชมคือละคร “ ละคร ” มนุษย์โดยตรง ดังนั้นผู้แสดงเป็นศิลปะที่เกี่ยวข้องกับละครในเรื่องจึงหลีกเลี่ยง ไม่ได้ที่จะต้องศึกษาวิเคราะห์หาความรู้สึกนึกคิดและจิตใจมนุษย์ ละครยังเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้โอกาส มนุษย์ได้หยุดมองตัวเองมองดูเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การรับสารของผู้ชมแต่ละคนในการชมละคร จะได้ รับสารไม่เท่ากัน เนื่องด้วยประสบการณ์ หรือทัศนคติต่างๆ มีผู้พยายามให้คานิยามเกี่ยวกับความหมายของการแสดงไว้มากมาย อาทิเช่นอริสโตเติล (Aristotle) นักปราชญ์ชาวกรีกกล่าวว่า...

ศิลปะการแสดงคือการเลียนแบบธรรมชาติซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจต่อศิลปินนักแสดงในการสร้างสรรค์งานธรรมชาติจึงเปรียบเสมือนแหล่งวิทยาการ ที่เราต้องเรียนรู้เพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพธรรมชาติเปรียบเหมือนแกน หลักที่เป็นหัวใจสำคัญซึ่งมีผลโดยตรงต่องานศิลปะและการแสดง ดังนั้นจึงสามารถ กล่าวได้ว่าศิลปะคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยธรรมชาติเป็นแม่แบบหรือโครงสร้างที่ ทำหน้าที่เป็นตัวชี้แนะ (ประเสริฐศิลปวัฒนา,2525: 2) เช่นเดียวกับ สดใส พันธุมโกมล กล่าวว่า การแสดงคือการนำบทละครหรือเรื่องราวที่มีอยู่มาจัดเสนอในรูปแบบของ การแสดง ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งที่สามารถจัดแสดงเพื่อเสนอต่อผู้ชมได้โดยมี นักแสดงเป็นหัวใจหลักของการแสดงนักแสดงคือผู้สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อ ถ่ายทอดเรื่องราวนักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้ชมมากที่สุดผลงานการสร้างสรรค์ของ ฝ่ายต่างๆจะถูกถ่ายทอดสู่ผู้ชมโดยผ่านทางนักแสดงฉะนั้นเราสามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างออกได้เว้นแต่นักแสดงและผู้ชมซึ่งถ้าจะพูดไปแล้วคำกล่าวนี้ก็มีความจริงอยู่ มากการแสดงในสมัยโบราณก่อนที่จะมีผู้อำนวยการสร้างผู้กำกับการแสดง 16 ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายด้วยนักแสดงกับผู้ชมเท่านั้น (สดใส พันธุมโกมล, 2524: 36) ดังนั้นศิลปะการแสดงจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือที่มนุษย์เราใช้เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยง อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตนเพื่อถ่ายทอดให้บุคคลอื่นเข้าใจรับรู้ถึงสิ่งที่ตนต้องการจะแสดงออก การแสดงคือเป็นศิลปะของการสื่อสารที่ปรากฏภาพเป็นรูปธรรมซึ่งผู้ชมสามารถรับรู้และเข้าใจได้ง่าย โดยไม่ยุ่งยากในการตีความส่วนอารมณ์และความรู้สึกแม้จะอยู่ในรูปลักษณะที่เป็นนามธรรมก็จริงแต่ ผู้ชมทั่วไปก็สามารถที่จะสื่อสารสัมผัสได้โดยตรงจากผู้แสดง

จากการศึกษาความหมายของศิลปะการแสดงทำให้เห็นและตระหนักได้ว่าศิลปะการแสดง เป็นศิลปะที่ทำให้เราได้แสดงออกอย่างธรรมชาติ ได้แสดงความจริงใจ ความคิด ความรู้สึก ความ สัมพันธ์ต่อสิ่งรอบกาย ในทุกๆสิ่งอย่างเป็นศาสตร์ที่ลึกซึ้ง และทรงคุณค่า มีคุณประโยชน์ต่อตนเองและ สังคมและต่อโลกมากๆ และก่อให้เกิดเป็นสิ่งที่สวยงามมากมาย

2.2 ความหมายของนักแสดง

นักแสดง คือ ผู้ที่ถ่ายทอดเรื่องราวหรือสื่อสารสิ่งที่ตัวละครต้องการจะนำเสนอ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางการกระทำทางอากัปกริยา คำพูด รวมไปถึงอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ ของตัวละคร ตามบทละคร เพื่อส่งสารนั้นๆ แก่ผู้ชม นักวิชาการบางท่านกล่าวว่านักแสดงมีภาระสำคัญที่จะต้องทำให้งานละครเรื่องนั้นๆ มีความหมายและเป็นงานแสดงที่สนุกสนานโดยการนำเสนอของนักแสดงนั่นเองที่จะทำให้งานละครเวทีแตกต่างไปจากงานละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ตลอดจนงานทัศนศิลป์เพราะนักแสดงที่แสดงละคร เวทีอยู่นั้นจะนำเสนอผลงานโดยตรงและสดๆ กับผู้ชม ขณะที่ผู้ชมดูละครเวทีเรื่องนั้นอยู่กับนักแสดง ผู้เป็นศูนย์รวมจิตวิญญาณของละครเวทีโดยแท้

มัทนี รัตตินิน กล่าวว่า นักแสดงไม่ใช่เครื่องจักรหรือหุ่นเชิด แต่เป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึกและอารมณ์อ่อนไหว มีความสร้างการแสดงเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่รวมศิลปะแขนงต่างๆ ไว้ซึ่งมีการถ่ายทอดมาในลักษณะของการนำเสนอความคิดดังนั้นเราจึงมีนักแสดงซึ่งจะเป็นคนถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้กับคน ดูหรือผู้ชมได้รับรู้เป็นองค์ประกอบของละครที่ทำให้เกิดความสมบูรณ์ นักแสดงต้องรับรู้ถึงที่มาที่ไป ของตัวละครนั้นได้เป็นอย่างดีและการเป็นนักแสดงที่ดีไม่ใช่การแสดงละครคนเดียวแต่จำเป็นต้องถ่ายทอดอารมณ์ไปยังผู้ร่วมแสดงด้วยจึงจะเกิดการแสดงที่ดีได้รวมทั้งการแสดงออกมาอย่างจริงใจและรู้สึกถึงความรู้สึกของตัวละครนั้นจริงๆ ไม่ใช่การแสร้งแกล้งทำจำเป็นต้องดำเนินเรื่องต่อไปถึงแม้ว่าจะเกิด เหตุผิดพลาดประการใดก็ตามบนเวทีในขณะที่ยังทำการแสดงนักแสดงต้องสามารถถ่ายทอดความต้องการของตัวละครให้คนรับชมการแสดงรับรู้ถึงความต้องการของตัวละครนั้นๆ ได้ พจนานุกรมแห่งมหาวิทยาลัยออกฟอร์ด ได้ให้คำจำกัดความของ Actor ไว้ว่า. (ก.บุคคลแสดงในบทบาทต่างๆ) (ข.บุคคลผู้ซึ่งมีอาชีพ ในบทบาท) (ค.บุคคลผู้ที่สร้างเป็นบางสิ่งที่เขาหรือเธอไม่ได้เป็น) (The Oxford English Reference Dictionary, 1996 : 18)

สร้างสรรค์ มีจินตนาการ ถ้าได้รับการสนับสนุนให้กำลังใจชี้แนะ ทางแก้ไข ก็จะสามารถแสดงได้ดีขึ้น ลึกซึ้งและซ้ำช่องทางเทคนิคมากขึ้น สิ่งที่สำคัญ คือการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ตัวเองมีความคล่องตัวอยู่ตลอดเวลา และพยายามพัฒนาตนเองให้สมบูรณ์แบบและทันสมัยอยู่เสมอ (มัทนี รัตตินิน, 2559 :121)

จากการศึกษาความหมายของนักแสดงแล้วนั้น ทำให้เห็นได้ว่านักแสดงคือตัวกลางในการสื่อสารระหว่างบทละครกับผู้ชมเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนเวทีโดยใช้ร่างกาย การแสดงออก อากัปกริยา คำพูด ห้วงอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ ของตัวละครที่เกิดขึ้น นักแสดงมีจุดมุ่งหมายในการกระทำและกิจกรรมนั้นอย่างแท้จริง เต็มที่ ซึ่งเกิดจากความต้องการภายใน ที่บ่งการให้เกิดการกระทำนั้น การแสดงจึงเป็นเหมือนกับการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร หากนักแสดงรู้สึกเป็นเพียงการแสร้งแกล้งทำ และเพียงแค่ว่าทำให้ดูเหมือนจริง ผู้ชมก็จะสามารถสังเกตเห็นถึงข้อบกพร่องเหล่านั้นได้ และ บทบาทที่สำคัญและหนักหน่วงพอสมควร และทำให้เห็นว่าคุณสมบัติของนักแสดงที่ดีมีมากมาย มี หลายส่วนที่นักแสดงต้องทำ ไม่ใช่แค่จะแสดงอย่างเดียวให้เสร็จไป แต่ต้องคำนึงถึงหลายอย่าง ทั้งผู้แสดงร่วม ผู้ชมละคร ผู้กำกับ สิ่งของที่นักแสดงต้องเล่นด้วย ฉากที่นักแสดงต้องเล่นด้วย แสงไฟ เป้าหมายหรือจุดประสงค์ที่ต้องการที่จะนำเสนอ เป็นต้น จึง

ทำให้เห็นอีกไปว่านักแสดงต้องมีความตั้งใจอย่างมากถึงมากที่สุดที่จะทำหน้าที่ตรงนี้ออกมาให้สมบูรณ์แบบที่สุดเพื่อผลงานที่ดีมี คุณภาพสู่สายตาผู้ชมละครอย่างแท้จริง

2.3 บทบาทและหน้าที่ของนักแสดง

2.3.1 บทบาทของนักแสดง

นักแสดงคือผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละครเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวอารมณ์ และความรู้สึก นึกคิดที่อยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชมสาระที่ตัวผู้จัดทำอยากจะสื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ว่าเป้าหมายของการทำ ละครเรื่องนี้ต้องการจะบอกอะไรเพื่อให้คนดูเข้าใจถึงแก่นและได้ข้อคิดบางอย่างกลับไป ดังนั้น นักแสดงจึงต้องรู้และทำความเข้าใจอย่างละเอียดกับบทบาทและหน้าที่ที่ตัวเองได้รับ อาจารย์สดีเส ปันธุโกมล ได้กล่าวไว้ว่า นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ชมมากที่สุด ผลงานการสร้างสรรคของฝ่าย ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนบท การกำกับการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า จะได้ รับการถ่ายทอดมาสู่ผู้ชมโดยผ่านทางนักแสดงโดยตรง ดังนั้นจึงมักมีผู้กล่าวกันอยู่เสมอว่า ในการ จัดแสดงละคร เราสามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างออกได้เว้นไว้แต่นักแสดงและผู้ชม จันทรเรื่อง ชลประคัลภ์กล่าวไว้ว่า...

บทบาทและภาระของนักแสดงในงานละครหรือในงานการแสดงก็คือ แสดงบทบาท ของตัวละคร ที่ตนได้รับมอบหมาย นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า นักแสดงมีภาระ สำคัญที่จะต้องทำให้งานละครเรื่องนั้นๆ มีความหมายและเป็นงานที่สนุกสนาน โดยการนำเสนอของนักแสดงนั่นเองที่ให้งานละครเวทีแตกต่างไปจากละคร โทรทัศน์หรือภาพยนตร์ตลอดจนงานทัศนศิลป์เพราะนักแสดงที่แสดงละครเวทีอยู่ นั้นจะนำเสนอผลงานโดยตรงและสดๆกับผู้ชม ขณะที่ผู้ชมดูละครเวทีเรื่องนั้นอยู่ นักแสดงเป็นผู้รวบรวมจิตวิญญาณโดยแท้ (จันทรเรื่อง ชลประคัลภ์, 2544 : 164-169) เพราะฉะนั้นแล้วบทบาทและความรับผิดชอบของนักแสดงที่มีต่อ งานแสดงนั้นมีความสำคัญ พอๆกับผู้สร้างงานฝ่ายอื่นๆอีกทั้งนักแสดงก็ยังคงทำงานใกล้ชิดกับทีมงานด้านอื่นๆด้วยนักวิชาการ บางท่านเชื่อว่านักแสดงมีโอกาที่จะดับบทของตนเองน้อยมากทั้งนี้เพราะนักเขียนจะเป็นผู้กำหนด บทพูดให้กับนักแสดงขณะที่ผู้กำกับการแสดงก็จะควบคุมเคลื่อนไหวและนาฏการณของนักแสดง นัก ออกแบบก็จะเป็นผู้ออกแบบฉากและเครื่องแต่งกายซึ่งเป็นองค์ประกอบแวดล้อมของนักแสดง เหล่านั้นซึ่งก็จะส่งผลต่อการเคลื่อนไหวและภาพลักษณ์ของนักแสดงด้วยงานแสดงหรือภาระนัก แสดงนั้นเป็นงานศิลปะที่มีลักษณะขัดแย้งกันอยู่ในตัวนักแสดงเป็นผู้ที่ต้องสร้างความสมดุลระหว่างสิ่ง ที่ขัดแย้ง กันให้ได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การแสดงที่เชื่อกันว่านักแสดงต้องเสนอภาพตัวละครให้ดูเป็น ธรรมชาติซึ่งก็ต้องอาศัยกระบวนการสร้างภาพ ลวงหรือการใช้อุปบายในการแสดงหรือเรื่องของเทคนิค ในการแสดงกับแรงดลใจตลอดจนความสมจริงกับการ แสร้งทำเป็นต้น

2.3.2 หน้าที่ของนักแสดง

หน้าที่ของนักแสดงที่ดีได้แก่

1. มีความเคารพเชื่อฟัง นอบน้อมต่อผู้กำกับการแสดงและผู้มีอาวุโสกว่า

2. ศึกษาและตีความได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน
3. ปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้กำกับอย่างเคร่งครัดแต่ถ้ามีข้อสงสัยก็สามารถสอบถามได้
4. ในวันที่มีการแสดงจะต้องมาให้ทันตามที่กำหนด และควรมาก่อนอย่างน้อย 2 ชั่วโมง และจะต้องมีการเตรียมพร้อมมาอย่างดีทั้งด้านร่างกายและจิตใจโดยการพักผ่อนอย่างเต็มที่ออกกำลังกายและฝึกสมาธิและร่างกายตามแบบแผนอย่างสม่ำเสมอ
5. มีความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก -ไม่ดูถูกฝ่ายงานอื่นๆที่อยู่เบื้องหลังการแสดงและให้ความเคารพในแต่ละหน้าที่มาซ้อมตามวันและเวลาที่มีการนัดหมาย และทำการซ้อมด้วยความตั้งใจ ควรค้นคว้าหา รายละเอียดเพิ่มเติมนอกเหนือที่ผู้กำกับการแสดงแนะนำไว้
6. มาซ้อมตามวันและเวลาที่มีการนัดหมาย และทำการซ้อมด้วยความตั้งใจ ควรค้นคว้าหา รายละเอียดเพิ่มเติมนอกเหนือที่ผู้กำกับการแสดงแนะนำไว้

มีนักวิชาการบางท่านกล่าวไว้ว่าผู้แสดงเป็นผู้ที่มีหน้าที่สำคัญที่สุดของการแสดงด้วยการเป็นผู้นำด้านความคิดและอารมณ์เสนอต่อคนดูให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกและรู้เรื่องไปด้วย ในสมัยโบราณ การแสดงคอมเมดี้เวลาแต่ของอิตาลีและการแสดงย้อยผู้แสดงสามารถนำความบันเทิงให้แก่คนดูอย่างดียิ่งด้วยปฏิภาณของตนเอง โดยไม่มีบทละครเขียนไว้ตายตัวเลย นี่ก็แสดงให้เห็นว่าผู้แสดงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะละครถ้ามีผู้แสดงที่มีความสามารถแล้วก็แสดงเป็นเรื่องได้โดยไม่ต้องมีบทและ บทละครแม้จะดีเท่าไรก็ตาม ถ้าไม่มีผู้แสดงแล้วเรื่องก็จะไม่ปรากฏเลย ผู้แสดงเป็นผู้ตีบทละคร แต่ละตัวให้เห็นความรู้สึก และอาการของบุคคลเกิดขึ้นในจินตนาการของเขาแล้วแสดงอาการของตนให้คนดูเห็นบุคคลนั้นเกิดขึ้นจริงมีชีวิตดำเนินไปตามเหตุการณ์ในเรื่อง เพื่อแสดงข้อคิดของชีวิตตาม ผู้แต่งบทกำหนดไว้ จากการศึกษาบทบาทและหน้าที่ของนักแสดงทำให้เห็นว่า การเป็นนักแสดงเราต้องมีความรับผิดชอบอย่างสูงมากๆเป็นอันดับแรกๆเลย ต้องมีคุณสมบัติมากมาย มีการทำงานอย่างหนักทั้งต่อตนเอง และ ผู้อื่น มีกระบวนการที่สำคัญมากมายทั้งกระบวนการซ้อม การเตรียมตัวก่อนที่จะทำการแสดง จริงๆ และทำการแสดงจริงๆออกมาจนถึงหลังทำการแสดงเสร็จ ผู้ที่จะเป็นนักแสดงที่ดีนั้นต้องมีบท บทบาทและหน้าที่ที่ดีทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังที่มีคุณภาพมากๆ ถือว่าไม่ง่ายเลยที่จะทำได้ครบทุกข้อที่ กล่าวมาข้างต้นในหัวข้อบทบาทและหน้าที่ของนักแสดง แต่ถ้าตัวผู้ศึกษาทำได้ครบถ้วนในทุกๆข้อ เชื่อเลยว่าผู้ศึกษาจะต้องเป็นทั้งนักแสดงและคนที่ตีมีคุณภาพไม่มากก็น้อย

2.4. คุณสมบัติของนักแสดง

คุณสมบัติของนักแสดงที่ดีที่ควรมีสดใส พันธุโกลมล ได้อธิบายไว้ถึงคุณสมบัติของนักแสดงที่ ดีไว้อย่างชัดเจน จึงขอยกคำอธิบายดังกล่าวมาไว้ในส่วนนี้ (สดใส พันธุโกลมล, 2531: 35-39)

- ความมั่งคั่งในจิตใจเป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับคนที่เป็นักแสดงเพราะ หากนักแสดงขาดความมั่งคั่งของจิตใจก็จะไม่สามารถถ่ายทอดความมั่งคั่งที่แท้จริงของศิลปะการแสดงไปสู่ผู้ชมได้เป็นความเข้าใจผิดที่คิดว่านักแสดงต้องมีรูปร่าง หน้าตาดีเพียงอย่างเดียวความเป็นจริง ความมั่งคั่งของจิตใจกับความหล่อความสวยไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกันและมีคุณค่าต่อการแสดงแตกต่างกันมากด้วยทั้งนี้ เพราะความงามรูปร่างเป็นเพียงเปลือกนอกซึ่งเมื่อขาดความมั่งคั่งภายในก็จะไร้เสน่ห์และพลังดึงดูดนักแสดงที่หลงในรูปสมบัติของตัวเองมักจะขาดการพัฒนาตัวเองไปเป็นนักแสดงที่จิตใจที่มั่งคั่งในแง่ของการแสดงคือสำนึกที่ถูกต้องที่นักแสดง มีต่ออาชีพการแสดงและต่อตัวเองรวมทั้งส่วนรวม

- นักแสดงที่มีศรัทธาต่อการแสดงมากกว่าความหลงตัวเองเท่านั้นที่จะสามารถนำการแสดงไปสู่ผู้ชมให้ได้พบข้อคิดเกิดความเข้าใจเห็นแนวทางแก้ไขปัญหาและให้ ความสุขความบันเทิงได้อย่างพร้อมมูลแก่ผู้ชมซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่หลักที่นักแสดง ต้องทำดังนั้นนักแสดงที่มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ และการอาชีพจึงต้องพยายามที่จะพัฒนาเรียนรู้ฝึกฝนตนเองอย่างไม่หยุดยั้งเพื่อจะนำพาพรสวรรค์ของตนนั้นมา นอบน้อมให้แก่ผู้ดู

- ความพร้อมของร่างกายและเสียงด้วยนักแสดงต้องใช้ร่างกายและเสียงเป็นเครื่อง มือในการถ่ายทอดศิลปะดังนั้นความพร้อมของร่างกายและเสียงจึงหมายถึงความสามารถในการผ่อนคลาย ความตึงเครียดของร่างกายความสามารถในการบังคับ กล้ามเนื้อทุกส่วนสัดให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปภายใต้การกำกับของบทบาทได้อย่าง คล่องแคล่วไม่ติดขัดนามทั้งการกำหนดเสียงในการพูดการร้องเพลงให้ถูกต้องซึ่ง หมายถึงการได้รับการฝึกการเคลื่อนไหวร่างกายและระบบคนหายใจอย่างถูกต้องสมบูรณ์แล้วเท่านั้นพบว่า นักแสดงบางส่วนไม่เห็นความสำคัญของการบริหารร่างกาย การก่อนการซ้อมอย่างสม่ำเสมอโดยละเลยโดยคิดว่าการเป็นการพูดบนเวทีหรือ ในเป็นเพียงการใช้วัตแบบธรรมดาที่สามารถจะผ่านไปได้แต่ปรากฏว่าเมื่อถึงเวลา แสดงจริงผู้แสดงเหล่านี้กับแสดงเกินต่อความเป็นจริงมากมายผิดธรรมชาติโดยไม่รู้ ตัวด้วยการตะโกนการออกกริยาท่าทางมากกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจทั้งนี้ เป็นเพราะเขา ไม่เข้าใจว่าการกำกับการเคลื่อนไหวร่างกายบนเวทีหรือในฉากตลอดจนการใช้เสียง นั้นต้องฝึกฝนอย่างชำนาญและทำอย่างเป็นกิจวัตรเท่านั้นจึงจะสามารถควบคุมและ บริหารกิจกรรมเหล่านั้นให้ถ่ายทอดเจตนาของบทออกมาได้อย่างสมบูรณ์งดงาม และดูเป็นธรรมชาติ

- ความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกนักแสดงที่คนดูจดจำได้ดีมักเป็นนักแสดงที่ มีความสามารถ ในการแสดงอารมณ์ที่ยิ่งใหญ่เข้มข้นลึกซึ้งแนบเนียนและละเอียดอ่อนเหมาะสม กับบทบาทของตัวละครซึ่งความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึก จึงหมายถึงความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกที่ลึกซึ้งออกมาจาก ภายในโดยไม่แสเสร้างซึ่งไม่ใช่การปล่อยอารมณ์ออกมา

อย่างไม่ควบคุมที่เรามักพบบ่อยๆในการแสดงจนคนดูรู้สึกว่ามีมากเกินไปเกินขอบเขตอย่างไร้ศิลปะการฝึก ร่างกายและเสียงในขั้นต้นจะช่วยพัฒนาการของการควบคุมปริมาณอารมณ์ที่ เหมาะสมได้จึงควร จะฝึกอย่างสม่ำเสมอหากขาดการฝึกซ้อมร่างกายและเสียงแล้ว พบว่านักแสดงจะไม่สามารถควบคุม อารมณ์ที่เหมาะสมในการถ่ายทอดอารมณ์ไปสู่ ผู้ดูได้

- ความพร้อมของประสาทสัมผัสบางครั้งเมื่อนักแสดงอยู่บนเวทีแล้วจะพบว่าตัวเอง ขาด ประสาท สัมผัสที่ดีเพราะไม่อาจได้ยินที่เพื่อนนักแสดงพูดและไม่ได้เห็นในสิ่งที่ นักแสดงร่วมแสดงออก การตอบสนองกันในฉากจึงเป็นการแสดงอย่างแสสร้งเนื่อง จากผู้แสดงขาดประสาทรับสัมผัสซึ่งกัน และกันอย่างแท้จริงเราจะ เห็นว่าการมอง กันการสัมผัสกันเป็นไปอย่างผิวเผินที่ไม่สามารถบอกเล่า เรื่องราวที่แสดงออกให้ดู น่าเชื่อถือการฝึกประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นความจำเป็นหลักที่นักแสดงเวลา ฝึกซ้อม ต้องกระทำร่วมกันเพื่อที่ในเวลาแสดงร่วมกันบนเวทีจะได้มีการตอบสนองกันอย่าง ดีใช้ว่าจะ แสดงแสสร้งทำเป็นได้ยินได้เห็นไปตามบทที่กำหนดไว้ก็หากไม่การเห็นและ การได้ยินแม้แต่ปฏิกิริยาที่ เกิดขึ้นจากการตอบรับการกระทำของคุณแสดงร่วมจะต้อง เกิดขึ้นด้วยความจริงจากการเห็นการได้ยิน การรับรู้ปฏิกิริยาของเพื่อนนักแสดง จริงๆไม่เช่นนั้นแล้วนักแสดงที่ขาดประสาทสัมผัสที่แท้จริงจะดู เหมือนเป็น หุ่นชักใยอย่างไรอย่างนั้นด้วยขาดชีวิตจิตใจที่แท้จริงเอง

- สมာธิในการแสดงเป็นหัวใจหลักที่นักแสดงขาดไม่ได้เพราะการขาดสมาธิในการ แสดงอาจ ทำให้การแสดงนั้นลุ่มเหลวไม่เพียงแต่ที่ตัวเองเพียงคนเดียวแต่ยังพาให้ผู้ แสดงร่วมและคนดูไปไม่ถึง เป้าหมายของการแสดงด้วยสมาธิมีความสำคัญต่อการ แสดงทำให้จับทเนื้อหาเรื่องราวที่กำลังแสดง อยู่ซึ่งจะช่วยผ่อนคลายความเครียด ลงได้เพราะผู้แสดงสามารถลดความประหม่าตื่นกลัวลงการมี สมาธิสูงของนักแสดง ช่วยให้นำเสนอเรื่องราวได้อย่างเข้มข้นสร้างความประทับใจต่อผู้ดูได้เป็นอย่างดี

- ความสามารถในการสังเกตทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวคือ ครูของนักแสดง การแสดงคือ การ เลียนแบบชีวิตหากขาดการสังเกตแล้วนักแสดงจะไม่สามารถเข้าใจบทบาทที่ ตัวรับหน้าที่ถ่ายทอด ได้อย่างสมจริงเพราะเมื่อเราต้องแสดงเป็นคนอื่นๆหนึ่งแต่เราไม่ ได้เป็นคนๆนั้นเราจะไม่สามารถเข้าใจสิ่ง ที่เขาเป็นและท่าแต่จากการเฝ้าสังเกตและ เรียนรู้พฤติกรรมท่าทางการเป็นไปของสิ่งที่อยู่รอบตัวจะ ช่วยให้นักแสดงสามารถลอกเลียนพฤติกรรมที่พบเห็นมาศึกษาพัฒนาปรับให้เข้ากับบทบาทที่ต้อง แสดงได้ เป็นอย่างดีได้ไม่เพียงแต่การสังเกตอาการปฏิกิริยาอาการเพียงเท่านั้นแต่หมายรวมไป ถึงการเฝ้า สังเกตเข้าไปภายในได้จิตใจเพื่อเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของสิ่งที่เรา เฝ้าศึกษาเรียนรู้ด้วยการเป็น นักสังเกตที่ดีและมีความละเอียดอ่อนในการจดจำ จะเป็นบันไดให้สามารถที่จะพัฒนาบทบาทการ แสดงได้อย่างกว้างขวางโดยง่าย

- ความจำไม่มีการแสดงในรู้แบบใดที่ไม่ใช้ความจำดังนี้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นนักแสดงที่ ดีจะต้อง พัฒนาทักษะความจำไว้เพราะการจะเป็นนักแสดงที่ดีความจำอย่างดีมาก ถึงตัวบทอารมณ์ความรู้สึก

ทั้งจากที่ได้อ่านได้สังเกตนั้นดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อต้องนำมาใช้ในการฝึกซ้อมก่อนการแสดงด้วยจะสามารถ
 ทุ่มเวลาที่จะต้องใช้ในการเตรียม การแสดงอื่นๆไปได้มาก

- ความเข้าใจนักแสดงไม่ใช่คนที่ใช้ชีวิตจิตใจแต่นักแสดงเป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งดัง นั้นการ
 เรียนรู้เข้าใจในชีวิตและความเป็นมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะไม่เพียงแต่เรา จะเข้าใจผู้อื่นและมันยัง
 ทำให้เราเข้าใจในตัวเองได้ลึกซึ้งขึ้นการเข้าใจในบทบาทที่ ตนแสดงความเข้าใจในเนื้อหาที่มีอยู่และ
 ความเข้าใจในศิลปะที่ใช้ถ่ายทอดเป็นคุณ ลักษณะที่ขาดไม่ได้ที่นักแสดงที่ดีจะต้องมี

- ความเชื่อนักแสดงโดยพื้นฐานที่ประสบความสำเร็จในการแสดงที่ดีมาจากเพราะ เชื่อในสิ่งที่
 ตน แสดงเพราะหากนักแสดงแสดงไปโดยขาดความเชื่อในสิ่งที่ตัว กระทำแล้วใครที่เป็นผู้ดูจะสามารถ
 เชื่อและเข้าถึงสิ่งที่แสดงอยู่ต่อหน้านั้นให้ความ เชื่อในบทบาทจะทำให้นักแสดงสามารถถ่ายทอด
 ความคิดอารมณ์และความรู้สึกนึก คิดของตัวละครออกมาสู่ผู้ชมและถ้าเมื่อใดที่นักแสดงแสดงโดย
 ความไม่เชื่อคนดูก็ จะไม่สามารถเข้าถึงสิ่งที่นักแสดงพยายามกระทำบนเวทีนั้นๆเลย

- วินัยความตั้งใจและความขยันหมั่นเพียรนักแสดงส่วนหนึ่งไม่รู้ว่าการเป็นนักแสดง ที่ดี
 เบื้องแรกคือการมีวินัยวินัยในตัวเองและวินัยในหมู่คณะเริ่มจากการเป็นคนตรง ต่อเวลา มีความ
 รับผิดชอบและสม่ำเสมอในกิจกรรมที่ต้องกระทำเช่นการฝึกหัด เตรียมความพร้อมของร่างกายและ
 เสียงการเข้าร่วมซ้อมอย่างตรงเวลาและจริงจัง ในทุกๆครั้งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นความรับผิดชอบต่อที่นักแสดง
 ต้องมีเป็นอย่างยิ่งพบว่าแม้นักแสดงจะมีความสามารถเก่งกาจเพียงใดแต่ไม่อาจทำงานร่วมกับคน
 ส่วนรวมได้ อย่างรับผิดชอบต่อส่งผลทางร้ายมากกว่าดีในการทำงาน

- รสนิยมที่ดีรสนิยมมาจากการขัดเกลาและการเรียนรู้การนำพื้นเพดั้งเดิมมาใช้ใน บาง
 สถานที่ด้วยความไม่รู้เป็นสิ่งที่ควรได้รับการให้อภัย แต่มารยาทและรสนิยมของ การแสดงออกต่อที่
 สาธารณะต่อหน้าผู้คนมากมายในที่เฉพาะจาเป็นที่นักแสดงจะ ต้องเรียนรู้และปรับเอารสนิยมที่ดีและ
 ค่านิยมของสังคมที่คนยอมรับมาเป็นแม่แบบ การเรียนรู้และปรับรสนิยมกระทำได้โดยการหมั่นศึกษา
 เรียนรู้จากการดูละครที่ดี อ่านบทละครที่ได้มาตรฐานหมั่นเข้าถึงงานศิลปะหลายแขนงอย่างสม่ำเสมอ
 และ พบปะแลกเปลี่ยนสนทนากับคนในระดับอย่างถูกต้องเหล่านี้จะช่วยให้เราเข้าใจ และมองเห็น
 ความแตกต่างของความคุ้นเคยแบบพื้นถิ่นกับความงดงามแบบ ขัดเกลาแล้วได้ดีขึ้น

จากการศึกษาในเรื่องคุณสมบัติของนักแสดงที่ดีที่ควรมี ทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจได้ว่าคำว่านักแสดงที่ดี
 จะต้องประกอบไปด้วย ความงดงามในจิตใจ มีศรัทธาต่อการแสดง มีความพร้อมของร่างกาย ความพร้อมของ
 อารมณ์ ความพร้อมในประสาทสัมผัส สมารถในการแสดง ความสามารถในการสังเกต ความเชื่อในการแสดง
 ความตั้งใจและความขยัน อดทนประกอบเหล่านี้ ที่ไม่ใช่แค่พรสวรรค์ที่มีติดตัวมาแต่เกิดสิ่ง สำคัญคือความมีวินัย

ตั้งใจฝึกซ้อม สมาธิความเชื่อและศรัทธาในการแสดง รวมไปถึงความพร้อม ของร่างกายที่จะเป็นส่วนขับเคลื่อน ให้การแสดงของเราสมบูรณ์มากขึ้น

2.5 เครื่องมือของนักแสดง

การแสดง ถือเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง หากเทียบกับการวาดภาพแล้ว ศิลปินวาดภาพจะใช้เครื่องมือจาก พากสี หรือลายเส้นต่างๆ เพื่อแสดงความรู้สึกและอารมณ์ของภาพวาดนั้นๆให้ออกมาสมบูรณ์และสื่อ ความหมาย ซึ่งในการแสดง นักแสดงก็มีเครื่องมือในการสื่ออารมณ์ ความรู้สึกและความหมาย เพื่อให้สวม บทบาททำการแสดงออกมาได้อย่างลึกซึ้ง และเป็นตัวละครอย่างแนบเนียน ซึ่งเครื่องมือของนักแสดงนั้นมีแยก ออกเป็นเครื่องมือภายนอก และเครื่องมือภายใน ดังนี้

1) เครื่องมือภายนอก ได้แก่

-ร่างกาย ร่างกายถูกจัดเป็นเครื่องมือลำดับแรกของนักแสดง เพราะเป็นเครื่องมือในการ แสดงออก เพื่อสื่อสารเรื่องราว อารมณ์ และความรู้สึก ซึ่งความสามารถในการควบคุมร่างกายของนักแสดง จะ เป็นตัวช่วยทำให้การสื่อสารสิ่งที่ต้องการจะถ่ายทอดออกมาได้อย่างมีคุณภาพ แต่ในทางกลับกัน หากนักแสดง ไม่สามารถควบคุมร่างกายได้ อาจจะทำให้การสื่อสารนั้นลุ่มเหลว นำมาซึ่งอุบัติเหตุในการแสดงได้ ดังนั้น เพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายได้ ต้องรู้จักส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตลอดจนฝึกฝนใช้งาน เรียนรู้ที่จะใช้ส่วน ต่างๆตลอดจนควบคุม มันได้ อย่างปลอดภัย

-เสียง สำหรับนักแสดงนั้น เสียงที่ไพเราะ เป็นอีกหนึ่งเครื่องมือที่สำคัญสำหรับใช้ในการแสดง นักแสดงจะต้องรู้ที่มาของเสียงตนเอง ทั้งในส่วนของน้ำเสียง นักแสดงจะต้องรู้จักน้ำหนักของเสียง ไม่ว่าจะ เสียงเบา เสียงดัง ความคม หรือความชัดเจนของเสียง อีกทั้งยังรวมถึงจังหวะในการพูดบทสนทนาบทบรรยาย ต่างๆที่สื่อสาร ซึ่งเครื่องมือเหล่านี้บวกรับกับร่างกายของนักแสดง จะหล่อหลอมตัวละครของนักแสดงให้ออกมา ชัดเจนขึ้น และสื่อสารถึงนักแสดงท่านอื่นกับผู้ชมได้อย่างหมายความ และเพื่อให้นักแสดงสามารถส่งเสียง ออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักแสดงควรที่จะฝึกฝนดังนี้

1.2.1 การหายใจและการเปล่งเสียง

1.2.2 ความกังวานของเสียง

1.2.3 ความถูกต้องและชัดเจนของการออกเสียง

1.2.4 น้ำเสียงการพูด

1.2.4 ความดัง

1.2.5 จังหวะและลีลา

อย่างไรก็ตาม ลักษณะการออกเสียงและคำพูดของนักแสดงล้วนแตกต่างกันไปตามบทบาทและ

ตัวละครที่นักแสดงได้รับ ซึ่งจะมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และการออกเสียง ความชัดเจน น้ำเสียง หรือลีลาในการพูดก็ล้วนขึ้นอยู่กับว่าตัวละครมีลักษณะนิสัยอย่างไร และมีความจำเป็นที่จะต้องออกเสียงแบบใด โดยที่ไม่มีเทคนิคใดที่ถูกหรือผิด แต่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในบทละครและลักษณะตัวละคร

2) เครื่องมือภายใน

1.1 ความรู้สึก เป็นเครื่องมือที่นักแสดงจำเป็นต้องมี เพื่อที่จะถ่ายทอดอารมณ์ และความรู้สึกที่ลึกซึ้งออกมาได้จากภายในโดยไม่ฝืน แต่นักแสดงจะต้องรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองด้วย ไม่เช่นนั้น ผู้ชมจะรู้สึกล้น และได้รับอารมณ์ที่เกินขอบเขต จนไร้ศิลปะ เพื่อให้ใช้ความรู้สึกอย่างพอดีในการแสดง การฝึกร่างกาย และน้ำเสียงจะช่วยให้เป็นอย่างมาก เพราะเช่นนั้น การซ้อมด้วยเครื่องมือทั้งหมดที่มีด้วยกัน จะช่วยควบคุมปริมาณอารมณ์ให้ถ่ายทอดออกมาสู่ผู้ชมได้อย่างเหมาะสม

2.5.1 คุณสมบัติที่ดีของนักแสดง

ในโลกของการแสดง ไม่มีการบอกไว้แน่ชัดว่าลักษณะของนักแสดงที่ดีเป็นอย่างไร เนื่องจากการที่จะวัดว่านักแสดง แสดงดีหรือไม่ ล้วนขึ้นอยู่กับความคิดเห็นส่วนบุคคลของผู้ที่ชม เนื่องจากมนุษย์ทุกคนล้วนมีความคิดเห็น ความชอบ และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน จึงเป็นสิ่งที่ยากที่จะวัดว่าการแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไร ดังนั้น จึงเกิดความคิดเกี่ยวกับคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงขึ้นมา โดยเป็นการพูดถึงว่า นักแสดงที่ดี ควรจะมีคุณสมบัติเบื้องต้นอย่างไรบ้าง โดยแนวคิดนี้ ไม่ได้เป็นการพูดถึง “การแสดงที่ดี” แต่เป็นการพูดถึง “คุณสมบัติที่ดี” ซึ่ง สดใส พันธุโกมล (2531: 31-35) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของนักแสดงที่ดีไว้ดังนี้

1) ความงามของจิตใจ คือการที่นักแสดง มีสำนึกที่ถูกต้อง ต่อวิชาชีพการแสดง ต่อตนเอง อีกทั้งยังรวมไปถึงส่วนรวม นักแสดงจะต้องเป็นผู้รักศิลปะของการแสดง ไม่ใช่รักความเด่นความดังของตนเองที่ได้รับจากการแสดง มีสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับเป็นนักแสดง และสามารถอุทิศตนเองให้กับศิลปะ เพราะมองเห็นคุณค่าของการแสดงว่าเป็นศิลปะอันลึกซึ้งอย่างแท้จริง

2) ความพร้อมของร่างกายและเสียง เพื่อที่ตัวนักแสดงเองจะจะสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างว่องไว และคล่องแคล่ว รวมไปถึงการแสดงออกทางร่างกายที่พร้อม ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบทบาทตัวละครด้วย ว่าต้องมีการแสดงออกแบบใด แต่สิ่งที่สำคัญคือสุขภาพ ร่างกายของนักแสดงที่พร้อมจะถ่ายทอดศิลปะและสื่อสารออกมาได้อย่างชัดเจน

3) ความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึก กล่าวคือ การที่นักแสดงสามารถที่จะถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกแก่ผู้ชมผ่านการแสดง และในการถ่ายทอดอารมณ์ของนักแสดงจะต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมซึ่งขึ้นอยู่กับตัวละครและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตามบทละคร โดยที่นักแสดงจะต้องสามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกไม่ให้เกินขอบเขตหรือมากเกินไป เพราะมีเช่นนั้นอาจทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกกระอักกระอ่วนและฝืนที่จะชมต่อ เพราะเช่นนั้น นักแสดงจึงจะต้องบังคับและควบคุมอารมณ์ความรู้สึก และถ่ายทอดออกมาอย่างสวยงามและสัมพันธ์กับร่างกายและเสียง

4) ความพร้อมของปราสาทสัมผัส หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งคือความพร้อมในการตอบรับต่อสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้น ไม่ว่าตัวนักแสดงจะทำอะไรอยู่ เช่น พุด เดิน นั่ง เล่น ซึ่งในระหว่างทำการแสดง นักแสดงจะต้องเปิดปราสาทสัมผัสเพื่อเตรียมรับทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในฉากนั้น โดยที่เมื่อนักแสดงกำลังทำการแสดง ควรที่จะ มีสติและอยู่กับห้วงอารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง รวบรวมว่าอยู่ในสถานการณ์ที่สดใหม่ และยังไม่เคยเกิดขึ้นจริงๆ ซึ่งการที่นักแสดงทำเช่นนั้น จะนำพามาสู่การตอบรับกันระหว่างนักแสดงอย่างจริงใจ ดูสดใหม่ และดูเป็นธรรมชาติ ทำให้การแสดงออกมาดูเนิบเนียน มีชีวิตชีวา และน่าติดตาม

5) สมาธินอกจากนักแสดงจะต้องเปิดประสาทสัมผัสอยู่ตลอดเวลาแล้ว นักแสดง จำเป็นที่จะต้องมีความสมาธิ เพื่อที่จะอยู่กับเนื้อเรื่องระหว่างการแสดงได้ หากนักแสดงไม่มีสมาธิ จะสามารถนำพาเข้าสู่อุบัติเหตุ หรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างการซ้อมการแสดง หรือการทำการแสดง ดังนั้น นักแสดงจึงต้องเปิดหูเปิดตามีสมาธิ และจดจ่อการการแสดงที่ตนเองกำลังทำอยู่ เพื่อประสิทธิภาพในการแสดงที่ออกมาได้ดีที่สุด

6) ความสามารถในการสังเกต หมายถึงว่า นักแสดง จะต้องเป็นบุคคลที่ช่างสังเกตอยู่ตลอดเวลา เพื่อที่นักแสดงจะสามารถเก็บเกี่ยวสิ่งต่างๆที่เห็นรอบตัว มาปรับใช้ในการแสดงได้ ไม่ว่าจะเป็นการใช้จินตนาการ หรือการกระทำสิ่งต่างๆโดยที่คำนึงถึงสิ่งที่เคยเห็น ความรู้สึกที่เคยรู้สึก เหตุการณ์ที่เคยประสบพบเจอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ล้วนนำมาปรับใช้ในการแสดงออกได้ทั้งนั้น

7) ความจำ กล่าวคือ นักแสดงจะต้องเป็นผู้ที่มีความจำที่ดี เพราะนักแสดงจะต้องใช้ความจำในการจำบทละคร หรือแม้กระทั่ง ทุกสิ่งที่เคยฝึกซ้อมมาก่อนการทำการแสดงจริง นักแสดงจะต้องสามารถจำเหตุการณ์ ความรู้สึก หรือห้วงอารมณ์ต่างๆได้อย่างแม่นยำ เพื่อให้การแสดงออกมาอย่างไหลลื่น ไม่ติดขัด หรือเกิดข้อผิดพลาดใดๆที่เกิดขึ้นจากการหลงลืม

8) ความเข้าใจ ผู้เป็นนักแสดงที่ดี จำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจในชีวิต และมนุษย์อย่างกว้างขวาง รวมไปถึงการเข้าใจตนเอง และผู้อื่น มีความเข้าใจในบทบาทที่จะแสดง และเข้าใจในศิลปะของการแสดงเป็นอย่างดี ความเข้าใจเหล่านี้ ทำให้ผู้แสดงเข้าถึงบทบาทได้อย่างแม่นยำ หรือที่เรียกกันในวงการละครว่า “ ตีบทแตก ”

9) วินัย ความตั้งใจจริง และความขยันหมั่นเพียร การขาดสิ่งเหล่านี้ อาจทำลายผลรวมของงานการแสดงละครได้ทั้งหมด

10) รสนิยมที่ดี การปลูกฝังการศึกษาให้เข้าใจถึงหลักวิชาสำคัญเกี่ยวกับการแสดง ทั้งทฤษฎี ประสบการณ์จากการดูละคร ร่วมงานการละครที่ได้มาตรฐาน และอ่านบทละครที่มีคุณค่า เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ และปลูกฝังรสนิยมที่ดีงาม จะนำไปสู่การแสดงที่ดี มีคุณภาพ

11) พรสวรรค์ หมายถึง คุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัว ที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งทำให้นักแสดงผู้นั้น มีความสามารถทางการแสดงเป็นพิเศษกว่าผู้อื่น การมีพรสวรรค์นับว่าเป็นข้อดี แต่จำเป็นต้องฝึกฝน เพื่อพัฒนาพรสวรรค์ที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และสามารถนำมาใช้ตลอดไปได้ จึงจะนับได้ว่าเป็นนักแสดงที่มีความสมบูรณ์ทุกประการศึกษาได้นำคุณสมบัติเป็นพื้นฐานที่สร้างนักแสดงที่ต้อออกมาได้ และผู้คุณสมบัติเหล่านี้ มาปรับใช้ในกระบวนการสร้างละครเวทีเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว เพื่อให้การแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ และในขณะเดียวกัน มีความสนุกสนาน และน่าหลงใหลในแง่ของการสร้างศิลปะการแสดง

2.5.2 การเข้าถึงบทบาทของนักแสดง

นักแสดง จำเป็นที่จะต้องรู้จักตัวละครของการเข้าถึงบทบาทตัวละครตนเองเป็นอย่างดี หากแต่เมื่อทำการแสดง จะต้องไม่พยายามแสดงเป็นตัวละครใดๆออกมา แต่ให้เชื่อว่าเราเป็นตัวละคร ซึ่งการจะเชื่อว่าเราเป็นตัวละครได้นั้น เป็นเรื่องจำเป็นที่นักแสดงจะต้องทำการศึกษา วิเคราะห์ และค้นหาวิธีการแสดงออกในแบบของตนเอง เพื่อถ่ายทอดความเป็นตัวละครออกมา

การวิเคราะห์ตัวละคร สามารถทำได้หลากหลายวิธี แต่มีคำถามอยู่ 5 คำถาม ที่นักแสดง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องถามตนเอง ได้แก่

- 1) Who am I ? - ฉันคือใคร
- 2) Where am I ? - ฉันอยู่ที่ไหน
- 3) What do I want ? - ฉันต้องการอะไร
- 4) What is stopping me from getting what I want ? - อะไรคือสิ่งกีดขวางที่ทำให้ฉันไม่สามารถได้สิ่งที่ต้องการมา
- 5) How do I get what I want ? - ฉันทำอย่างไรเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการมาเมื่อนักแสดงสามารถหาคำตอบให้แก่คำถามเหล่านี้ได้แล้ว นักแสดงจะเริ่มรู้จักตัวละครของตนเองมากขึ้น ซึ่งนักแสดงก็สามารถที่จะวิเคราะห์ตัวละครอย่างละเอียดลงไปได้อีกดังนี้

- 1) Appearance คือลักษณะภายนอกของตัวละคร
- 2) Internal Characteristics คือลักษณะภายในของตัวละคร
- 3) Background คือภูมิหลังของตัวละคร
- 4) Point of View คือมุมมอง ทศนคติของตัวละคร

2.6 ทฤษฎีในการแสดง

การที่นักแสดงรู้จักตัวละครของตนเองอย่างลึกซึ้ง จะช่วยให้นักแสดงสามารถเลือกวิธีการแสดงออกในแบบของตัวละครได้ง่ายขึ้น ซึ่งนักแสดง จะต้องสามารถให้ความจริงใจกับบทที่ตนแสดงได้

จึงจะสามารถทำการแสดงออกมาได้สมบูรณ์แบบเพื่อให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทของตนเองได้อย่างลึกซึ้ง ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีในการแสดงมากมาย ซึ่งในปัจจุบัน มีการใช้ทฤษฎีในการแสดงอยู่หลักๆ ดังนี้

1) ทฤษฎีการแสดงคอนสแตนติน สตานิสลาฟกี

สตานิสลาฟกี ถือเป็นหนึ่งในผู้เริ่มต้นคิดค้นทฤษฎี และแบบฝึกหัดสำหรับการเข้าถึงการเป็นตัวละคร สตานิสลาฟกีเชื่อว่าจินตนาการเป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถสร้างเรื่องราวจากบทละครให้กลายเป็นจริงได้ โดยที่เขาใช้เทคนิค แมจิก อีฟ (Magic If) ควบคู่ไปกับทฤษฎีของเขาในแบบฝึกหัดการแสดงด้วยทฤษฎีสตานิสลาฟกี จะให้นักแสดงออกไปเดินตามถนน และเลือกบุคคลที่พบเห็นหนึ่งคน เพื่อทำการสังเกตท่าทาง ลักษณะภายนอก และอากัปกริยา ทุกอย่างของเขา การสังเกตใช้เวลา 10-15 นาที แล้วจึงให้นักแสดงกลับมา จากนั้นนักแสดงจึงลองจินตนาการให้ตนเองและร่างกายหลอมรวมกลายเป็นคนๆ นั้น ซึ่งต้องไม่ใช่เพียงแค่การลอกเลียนลักษณะภายนอกอย่างเดียว แต่รวมถึงทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง การแสดงออก หรือการพูดคุย และเมื่อนักแสดงสามารถสวมบทบาทเป็นบุคคลเหล่านั้นได้แล้ว จึงถึงเวลาที่จะใช้เทคนิค Magic if ซึ่งเป็นการตั้งคำถามกับตนเองว่า ถ้าตัวนักแสดงคือบุคคลเหล่านั้นที่กำลังสวมบทบาท เมื่อเจอกับสถานการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น ตนจะมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างไร คิดอย่างไร และแสดงออกอย่างไร

ทฤษฎีนี้เป็นการเข้าถึงตัวละครโดยการสร้างตัวละครขึ้นมาอย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทำให้ตัวละครมีความหลายหลาย เต็มไปด้วยความจริงใจ และไม่พยายามที่จะเป็นตัวละครในแบบที่ฝืนและไม่ธรรมชาติ

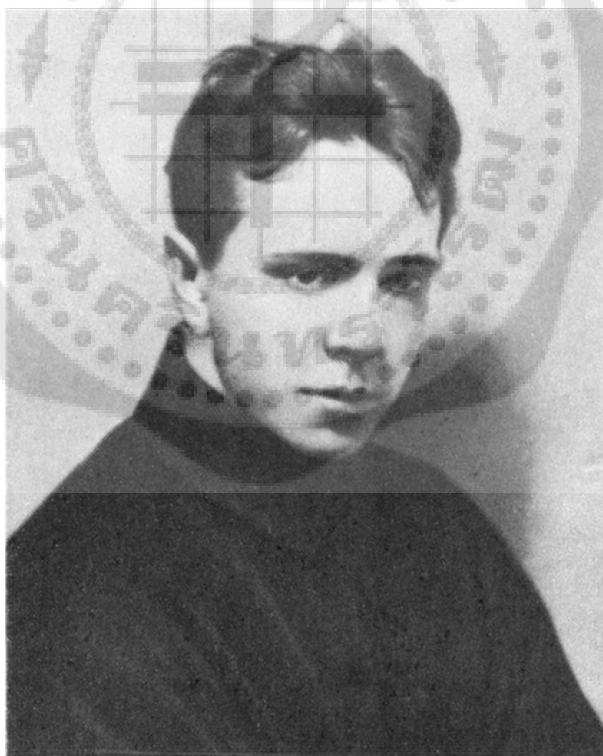
2) ทฤษฎีการแสดงของไมส์เนอร์ Meisner's Technique

ทฤษฎีนี้ได้ทำการต่อยอดทฤษฎีของสตานิสลาฟกีในด้านของความคิดของตัวละคร เขาให้ความสำคัญกับการ Improvise หรือการด้นสดเป็นอย่างมาก โดยที่แบบฝึกหัดหลักๆของไมส์เนอร์ คือการฝึกฝนการตอบรับและการแสดงออกทางอารมณ์ของตัวละคร เขาเชื่อว่า เมื่อนักแสดงอยู่บทเวที นักแสดงไม่ควรที่จะต้องหมกมุ่นอยู่กับการคิด แต่นักแสดง ควรที่จะอยู่กับเรื่องราวและห้วงเวลานั้น และนักแสดงควรที่จะตอบรับตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นบทเวทีตามแต่สถานการณ์ หรือที่เรียกกันว่า การ "Being with the moment" Sanford Meisner ได้นิยามคำว่า "การแสดง" เอาไว้ชัดเจนและครบถ้วน "การแสดงคือความสามารถในการ 'ดำรงอยู่อย่างแท้จริง' ภายใต้อาณัติจินตนาการที่ถูกสร้างขึ้น " ซึ่งพื้นฐานที่จะทำให้เกิดภาวะนี้ได้คือการสร้าง " the reality of doing" หรือการสร้างความจริงในทุกๆการกระทำ สิ่งที่ไม่ส์เนอร์สอนในวันแรกของการเรียนคือให้ทุกคนหลับตาและฟังเสียงต่างๆ นักเรียนหลายคนค้นพบว่าพวกเขาไม่สามารถมีสมาธิอยู่กับบทฟังได้ เพราะมัวแต่กังวลว่าครูให้ทำอะไรไม่และพวกเขาควรแสดงออกมาอย่างไรจึงจะถูกต้อง ครูจึงจะเห็นว่าพวกเขาฟังอยู่ สุดท้ายเขาก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ไมส์เนอร์ อธิบายว่าการแสดงคือการมีสมาธิจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตัวละครต้องการจริงๆ ทาในสิ่งที่ต้องทำไม่ต้องกังวลอะไร แล้วคนดูก็จะเห็นเอง... แต่แน่นอน อาจมีคำถามตามมาว่าแล้วสถานการณ์ที่นักแสดงไม่สามารถทำได้จริงๆละ เช่นเอามิดแทงคนอื่นหรือเมมา พวกเขาจะทำอย่างไรที่นักแสดงต้องทำก็คือหาวิธีทำให้สิ่งนั้นจริงที่สุดสำหรับพวกเขา . . . " under

imaginary circumstances" เหมือนอย่าง Larry Silverberg ลูกศิษย์ของ ไมส์เนอร์ กล่าวไว้ว่า . . . " It is when we have made the meaning of these acts extremely personal and specifically meaningful that we are able to accept them and live them out as if they are real. With this acceptance, the impact they have on us, IS REAL!"

3) Michael Chekhov

Chekhov ถูกขนานนามว่าเป็นนักเรียนที่ดีที่สุดของ คอนสแตนติน สตานิสลาฟกี เขาได้เรียนรู้การแสดงจากทฤษฎีของสตานิสลาฟกี และได้นำมาปรับใช้และสร้างทฤษฎีใหม่ของตนเองขึ้นมา ในทฤษฎีของChekhov เขาให้ความสำคัญเกี่ยวกับแนวคิดของการแยกตัวตนของนักแสดงออกจากตัวละคร โดยการโยนตัวตนของตนเองทิ้งหมดเปลือก จนเหลือเพียงความเป็นตัวละครเอาไว้ ในแบบฝึกหัดการแสดงทฤษฎีChekhov นักแสดงจะจินตนาการว่าและสร้างตัวละครขึ้นมา จากนั้นจึงละทิ้งตัวตนของตัวเอง และก้าวเข้าไปเป็นตัวละครเต็ม 100% ซึ่งวิธีการทำแบบฝึกหัดนี้มีอยู่หลายวิธี จะแค่คิด หรือทำเป็นรูปธรรมก็ย่อมได้ เพื่อประสิทธิภาพที่มากขึ้น เพราะอย่างไรก็ตาม Chekhovเชื่อว่านักแสดงก็เปรียบเสมือนตัวChameleon ที่จะต้องสามารถสับเปลี่ยนตัวละครได้เรื่อยๆ และหน้าที่ของนักแสดงคือการค้นคว้าจิตวิญญาณของมนุษย์ในแบบที่วิเศษและไม่เหมือนใคร

ภาพที่ 2.2 : แสดง Michael Chekhov

ที่มา : Wikipedia

3 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉากละครและอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อการแสดงเรื่อง มินนา กับ มนุษย์ต่างดาว

3.1 ความหมายและหน้าที่ของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ฉาก (Scenery) คือ สถานที่ที่บ่งบอกสภาพแวดล้อมของตัวละครหรือเป็นอาณาเขตสำหรับแสดง สถานที่นี้ได้รับการออกแบบเพื่อเน้นการกระทำหรือเพื่อสื่อสารความขัดแย้ง ของตัวละครแก่ผู้ชมฉาก หรือเรียกอีกอย่างว่า Setting จะต้องบอกให้ทราบถึงสถานที่ในละคร ใน เวลาใด เวลาหนึ่งที่แน่นอน เช่น กลางวัน กลางคืน ปีศักราชใด ยุคสมัยใดในประวัติศาสตร์หรือฤดูกาล ของ ปีที่เหตุการณ์เกิดขึ้น แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงกาลเวลาในฉากต่างๆ เน้นให้เห็น ถึงสภาพ แวดล้อมของตัวละครอย่างชัดเจน เช่น สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ภูมิอากาศ สถานการณ์ทาง ด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม พื้นฐานขนบธรรมเนียมประเพณี ระบบการปกครองของประเทศ ต้องสามารถทำให้ทราบได้ว่าเป็นด้านนอก (Exterior) หรือด้านใน (Interior) ของสถานที่อยู่ในเมือง หรือนอกเมืองเป็นของจริงหรือเป็น จินตนาการความฝัน ตลอดจนข้อมูล บางประการเกี่ยวกับตัว ละคร เช่น เพศ วัย ฐานะนิยม และยังสามารถบอกบุคลิกลักษณะของตัวละคร สภาพแวดล้อมของตัว ละคร ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมที่มีต่อชะตาชีวิตหรือวิถีชีวิตของตัวละคร สามารถสร้างความน่า สนใจให้กับตัวละคร ช่วยให้ผู้ชมทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหรือ ความสัมพันธ์ของตัวละครกับสังคม ช่วยเสริมเนื้อหาหรือเหตุการณ์เน้นการกระทำหรือความขัดแย้งของตัวละครให้เด่นชัด

อุปกรณ์ประกอบฉาก (Properties) เครื่องประกอบฉากการแสดงและเวที หรือที่ เรียก กันโดยทั่วไปว่า พร็อพเพอร์ตี้ (Property) คือส่วนประกอบของฉากบนเวทีอันได้แก่ ชิ้นส่วน หรือวัตถุมีความสำคัญต่อการเคลื่อนไหวและการแสดงออกของนักแสดงบนเวทีภายในฉาก แต่ละฉากที่มีความแตกต่างกัน พร็อพเพอร์ตี้ (Property) หรือที่เรียกกันย่อๆว่า พร็อพ (Props) สามารถรวมถึง สิ่งประดับตกแต่งฉาก เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆที่นักแสดงถือในระหว่างการแสดงหรือหมายถึงเสียง ที่ได้เกิดจากเครื่องมืออุปกรณ์ไฟฟ้าและรวมถึงเครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดภาพเพื่อ ที่ทำให้เกิดภาพเพื่อสื่อความหมายทางความรู้สึกนึกคิดสื่อบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของนักแสดง หรือตัวละคร เหตุที่นิยามคำว่า พร็อพ (Props) หรือ พร็อพเพอร์ตี้ (Property) เป็นภาษาไทยว่า เครื่องประกอบฉากการแสดงละครเวทีเพราะคำว่า พร็อพ (Props) หรือ พร็อพเพอร์ตี้ (Property) เป็นคำรวมของเครื่องประกอบฉากต่างๆ ที่ปรากฏในฉากการแสดง ซึ่งมีลักษณะการใช้งานในฉากที่ แตกต่างและหลากหลายเครื่องประกอบฉากบางชนิดตั้งอยู่เฉยๆตลอดระยะเวลาการแสดงในฉากหนึ่ง และอาจถูกนักแสดงนำพาไปแสดงอีกฉากหนึ่งหน้าที่ที่ดูแลรับผิดชอบเก็บรักษาอุปกรณ์ชิ้นนั้นเมื่อใช้ งานเสร็จก็เปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมด้วย ดังนั้นอุปกรณ์บางชนิดบางชิ้นส่วน อาจเป็นส่วน ของฉากโดยตรง ซึ่งการแสดงถือเป็นส่วนสำคัญยิ่งที่สุดในกระบวนการนำเสนอกระบวนการผลิต เพื่อให้พร็อพ (Props) หรือ พร็อพเพอร์ตี้ (Property) มีความหมายโดยรวมดังได้กล่าวมาจึงเรียกว่า เครื่องประกอบฉากการแสดงและเวที เพื่อให้คำกระชับและเห็นภาพชัดขึ้นว่าหมายถึงเครื่องประกอบฉาก ที่ใช้สำหรับการแสดงและประกอบเวทีการแสดง [กฤษรา (ชูโรมาน) วริศราภุริชา , 2551 : 143-144]

3.2 หน้าที่และบทบาทของฉาก ฉากควรจะบอกผู้ชมได้ถึงลักษณะบุคลิกของตัวละคร สภาพแวดล้อมของตัวละครผลกระทบของสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อวิถีชีวิตของตัวละครและ ผลกระทบนั้นเป็นอย่างไร ในทางกลับกันบุคลิกของตัวละครมีผลต่อสภาพแวดล้อมของตัวละคร อย่างไรเราจะสังเกตได้ว่า

- - ฉากแสดงภาพสถานที่ ยุคสมัย ภูมิประเทศ ฤดูกาล เวลา และบรรยากาศ ของเรื่อง
 - - ฉากแสดงสภาพสังคม เศรษฐกิจ ฐานะ ความเป็นอยู่ของตัวละครตามบท ประพันธ์
 - - ฉากกำหนดขอบเขต พื้นที่สำหรับการแสดงบนเวทีทั้งในอาคารและบริเวณ นอกอาคาร ระดับความสูง-ต่ำ ของสถานที่ และความลึกตื้น ซึ่งผู้กำกับการแสดงได้กำหนด ตำแหน่ง และทิศทาง การเคลื่อนไหวของตัวละคร (blocking)
- ฉากแสดงแนวการนำเสนอ (style) ออกมาเป็น ภาพ 3 มิติ ทำให้แนวการแสดง ชัดเจนขึ้น เช่น ฉากแนวเสมือนจริง ฉากแนวคอนสตรัคทีวิสม์ (Constructivism) ซึ่งมีส่วน ของสถาปัตยกรรมบางส่วนที่ขยายใหญ่เพียงขึ้นเดียว นอกนั้นเป็นเพียงพื้นที่ต่างระดับ (platforms) ฉากแนวเหนือจริง มีหมอกและแสงสะท้อนของน้ำทั่วเวที ฉากแนวนามธรรม สำหรับละครแนวแอ็บสแตร็ค เป็นต้น ผู้กำกับการแสดงจะต้องพิจารณาจากบทละครว่าแนวใด เหมาะสมที่สุด และอยู่ในงบประมาณที่กำหนดไว้ ความจำเป็น ทางเศรษฐกิจอาจจะทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้

- ฉากบ่งบอกอารมณ์และลีลา แสดงว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแนวโศกสลด สุข ลึกลับ หรือน่า กลัว

- ฉากแสดงความคิดหลักของเรื่อง เช่น ในเรื่องซุสียุทธของสาขาการละคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2524 มีผ้าสีแดงผืนใหญ่ห้อยลงมาจากเพดานเป็นรูปหงส์บิน อยู่เหนือมิงกร แสดงความคิดหลักของหญิง (ฮองเฮา = หงส์) ที่มีอำนาจเหนือชาย (จักรพรรดิ = มังกร) ซึ่งนำไปสู่ความหายนะของราชวงศ์ แมนจู ในทุกกรณีฉากเป็นเครื่อง รองรับและ เสริมอยู่เบื้องหลัง (background) ของตัวละคร ผู้กำกับการแสดงจะต้องควบคุม ไม่ให้ฉากมีความเด่นมากเกินไปจนบดบังผู้ แสดง ลีลาที่ใช้จะต้องกลมกลืนกับลีลาของเครื่องแต่งกาย และอารมณ์ของเรื่อง โดยไม่ขัดแย้งกัน ทั้งนี้รวมถึงอุปกรณ์ประกอบฉากทุก อย่าง (มีทนี รัต นิน, 2546, 49-50)

จากการศึกษาความหมายและหน้าที่ของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากจะเห็นได้ว่า ฉาก คือการสร้างสรรคจัดการกับการใช้พื้นที่เพื่อการสื่อสารถึงสถานที่ ขอบเขต สภาพสังคม แนวความคิดของเรื่อง รวมถึงการกำหนดรูปแบบทิศทางของละครผ่านการออกแบบฉาก ซึ่ง จากความสำคัญดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการออกแบบฉาก และอุปกรณ์ประกอบฉากจะต้องคำนึงถึงการใช้งานที่เหมาะสมกับเรื่องราวและทิศทางของละครเป็นหลัก

3.3 นักออกแบบฉาก (Scene designer) และอุปกรณ์ประกอบฉาก

ผู้ออกแบบฉาก (Scene Designer) เป็นผู้นำเสนอเรื่องราวออกมาในแง่ของภาพที่ปรากฏบนเวทีจะต้องสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับความต้องการ และการตีความของ ผู้กำกับการแสดงตลอดจนผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ โดยใช้แนวคิดการออกแบบ (Concept Design) หรือ ความคิดรวบยอดของผู้กำกับเป็นหลัก นัก

ออกแบบฉากต้องสามารถตีความหมายของละครอย่าง ละเอียด และลึกซึ้ง สิ่งที่อยู่ออกแบบฉากจำเป็นจะต้องรู้ และปฏิบัติก่อนที่จะลงมือออกแบบ คือ

1) การศึกษาบทละครและลักษณะตัวละครอย่างละเอียดเพื่อเป็นฐานข้อมูลใน การออกแบบฉาก โดยปรึกษากับผู้กำกับการแสดงและหาข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ด้วยตนเอง 2) ต้องศึกษาหาความรู้และรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการแสดงอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ และขีดความสามารถของโรงละครที่ใช้ในการแสดง

3.4 องค์ประกอบของงานออกแบบฉาก

การออกแบบฉากจะสมบูรณ์ได้ด้วยองค์ประกอบ 6 ส่วน ซึ่งผู้ออกแบบ (Scene Designer) จะต้องเป็นจัดทำขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางให้เกิดความเข้าใจในขั้นตอน รูปแบบและวิธี การ สร้างฉาก แบบฉากที่เรียบร้อยแล้วจะสามารถนำไปสร้างได้โดยไม่เกิดปัญหาติดขัดใดๆ เนื่องจาก องค์ประกอบทั้ง 6 ส่วนจะแสดงรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับองค์ประกอบของงาน ออกแบบฉาก ดังนี้

1) **แบบแปลน (Ground Plan หรือ Top View หรือ Floor Plan หรือ Diagram)** เป็นภาพที่บอกตำแหน่งเครื่องประกอบฉาก ตำแหน่งของฉาก ทางเข้าออก ของนักแสดง ความกว้าง ความลึก และความยาวของเวทีเป็นต้น เป็นภาพที่มองจาก Bird- Eye View โดยใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต่างๆเป็นตัวแทน

2) **ภาพสเกตช์ (Sketch design)** คือภาพที่ใช้นำเสนอความคิดในการออกแบบฉากละครหลังจากที่ทำการอ่านบทละคร วิเคราะห์บทละครและค้นคว้าข้อมูลแล้วสื่อออกมา เป็นลายเส้นด้วยวัสดุที่ผู้ออกแบบแต่ละคนถนัดเป็นภาพสีขาวดำหรือเป็นภาพวาดระบายสี ก็ได้

3) **ด้าน (Elevation)** คือภาพของฉากแต่ละด้าน Front,Top,Right,Left และ Perspective ซึ่งมีตัวเลขกำกับให้เห็นความสูง ความกว้าง ความยาว และความลึกของฉาก รวมทั้งโครงสร้างอื่นๆที่เกี่ยวข้องฉาก

4) **รูปตัด (Section) และรูปขยาย (Detail Drawing)** เป็นรูปแสดงส่วน ของฉาก หรือโครงสร้างฉากบางส่วนที่อยู่ภายในภาพนั้นซึ่งเป็นส่วนที่ขนาดเล็กมาก และ ต้องการให้เห็นรายละเอียดและวิธีการสร้าง โดยใช้สัญลักษณ์ตัดส่วนนี้เพื่อนำไปสู่รูปขยายที่ ซึ่งให้เห็นรายละเอียดต่างๆที่ชัดเจนตามอัตราส่วนและมาตราส่วนที่เหมาะสมมีรายละเอียด ครบถ้วนพร้อมวิธีการสร้างที่เป็นลายลักษณ์อักษรเขียนกำกับไว้ภาพเหล่านี้มีหลายลักษณะ ได้แก่

- - ภาพสองมิติระนาบเดียว (Orthographic Projection) ภาพที่แสดงด้าน ของวัตถุทั้ง 6 ด้าน แต่ ละภาพแสดงแต่ละด้านที่มองเห็นเหมือน Font Elevation
- - ภาพฉายสามมิติแบบ 2 ระนาบ มุมเฉียง 30 องศา (Isometric Drawing)
- - ภาพฉายสามมิติแบบ 2 ระนาบ ด้านหนึ่งความยาวปกติ มุมเฉียง 30 - 45 องศา (Oblique Drawing)
- - ภาพฉายสามมิติแบบ 2 ระนาบ ด้านหนึ่งย่อความยาวปกติ มุมเฉียง 30 - 45 องศา (Cabinet Drawing)

- - ภาพฉายแบบมิตติสมบูรณ (Perspective Drawing)
- - ภาพวาดระบายนสี (Painter's Elevation) คือภาพวาดของฉากที่นำมาจากรูป Front Elevation แล้วระบายสีตามที่ผู้ออกแบบฉากต้องการให้เกิดจริง บนเวทีภาพจะแสดงถึงสัดส่วนของสีที่ประกอบในภาพแสดงสี และชนิดของ สีบ่งบอกทิศทางของแสงและลักษณะสีสนของเงาที่เกิดขึ้น แสดงลักษณะของ ลวดลายกาแพงและวิธีการทาสีหรือทาลวดลายนั้น แสดงลวดลายที่ต้องการ สร้างสรรค์และลวดลายของส่วนต่างๆของฉาก (ornamentations)
- - หุ่นจำลองฉาก (Model of Setting) คือรูปจำลองฉากที่ผู้ออกแบบฉากสร้าง ขึ้นเพื่อให้เห็นโครงสร้าง และรูปแบบของฉากที่จะใช้แสดงจริงในรูปแบบสาม มิติ (Three Dimensional Form) รูปจำลองของฉากมีอัตราส่วนย่อจากฉาก ที่จะทำการสร้าง

3.5 สิ่งที่ผู้ออกแบบควรคำนึงถึงในการออกแบบฉาก

หลักการออกแบบฉากเมื่อวิเคราะห์และตีความบททละครเรียบร้อยแล้วสิ่งที่ ผู้ออกแบบฉากควรคำนึงถึงในการออกแบบฉากเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นระหว่างการผลิตและการแสดงจริงและทำให้การทำงานเป็นไปอย่างราบรื่นได้แก่

- - **หน้าที่ใช้สอย** ฉากจะต้องตอบสนองหน้าที่ใช้สอยอย่างเคร่งครัด เช่น ที่ สำหรับเข้า-ออก ขึ้นบันได ชักรอก หรือเทคนิคพิเศษ (ถ้ามี) เป็นต้น
- - **รูปแบบ** ฉากจะต้องมีรูปแบบที่สอดคล้องกับสไตล์การนำเสนอของละคร
- - **เวที** ฉากจะต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับรูปแบบของเวที ไม่ว่าจะเป็นขนาดรูปร่างและอุปกรณ์ของเวที เป็นต้น
- - **การก่อสร้าง** ผู้ออกแบบฉากต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการในการก่อสร้างฉาก ได้แก่
- - **วัสดุ** ควรมีความเหมาะสมและควรเลือกวัสดุที่เบาประหยัด เคลื่อนย้ายได้สะดวก ทั้งนี้ต้องไม่ลืมว่าฉากเป็นเพียงการจำลองสถานที่ให้ดูคล้ายจริงแต่ไม่ใช่ของจริง
- - **โครงสร้างของฉาก** เช่นเดียวกับวัสดุ โครงสร้างของฉากเป็นเพียงการทำโครง สร้างจำลองขึ้นมาเท่านั้น ซึ่งจะต้องต่างจากโครงสร้างของอาคารโครงสร้าง ของฉากควรแยกออกเป็นชิ้นย่อยๆสำเร็จรูปในตัวเอง
- - **การถอดประกอบ** โครงสร้างของฉากแต่ละชิ้น ต้องสร้างมาเพื่อให้สามารถถอด และประกอบได้
- - **การจัดฉาก** ต้องคำนึงถึงความรวดเร็ว สะดวก และทำให้ละครไหลลื่นไม่เกิดการหยุดชะงัก ทั้งนี้เวลาที่ใช้ในการเปลี่ยนฉากไม่ควรเกิน 30 วินาทีเพราะจะทำให้จังหวะของละครเสีย ไป (เสานุช ภูวนิชย์, 2536)

- - การประหยัด หมายถึง ผู้ออกแบบฉากต้องใช้วัสดุให้คุ้มค่า รู้จักตัดแปลงของเก่า มาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ การประหยัดนี้หมายรวมถึงตั้งแต่การประหยัด งบประมาณ ประหยัดเวลา และประหยัดแรงงาน (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2543 : 190-197)

3.6 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบฉาก

1) แนวคิดการออกแบบฉาก Symbolism หรือ Nonrealistic setting คือ สไตล์ ฉากแบบที่เน้นมิติภาพความคิดและบรรยากาศของละครโดยผ่านเครื่องหมายแทนความคิดและวัตถุที่เป็นเครื่องหมายที่มองเห็น Symbolism เกี่ยวข้องกับการใช้วัตถุบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการกำหนด ความคิด สถานที่ หรืออารมณ์ จินตนาการของผู้ชมจะบรรจุอยู่ในส่วนของฉากสัญลักษณ์อาจจะใช้ เป็นโต๊ะพิจารณาคดีในศาล กระดานดำสำหรับโรงเรียน รูปปั้นที่สื่ออารมณ์ทางด้านศาสนา สัญลักษณ์ อาจจะได้แก่ ธงชาติ หน้าต่างโบสถ์ ประตูกุศและอื่น ๆ สัญลักษณ์ที่แสดงความแข็งแกร่งอาจจะ กลายเป็น Symbolic expressionism วัตถุรูปลอยตัวเชิงแอปสแตร์กในรูปแบบเดียวกันอาจจะ เรียกว่าเป็น Symbolic expressionism ในละครเรื่อง Our Town ใช้ภาพด้านหลังแบบ Formalistic แต่เมื่อภาพประตูหน้าต่างได้รับการฉายขึ้นสู่กำแพงเบื้องหลังและสมมติน้ำพุขึ้นโดยใช้เก้าอี้ 2 ตัว พร้อมแผ่นกระดาน และบันไดที่สื่อถึงบันไดยกพื้น ผู้ออกแบบฉากกำลังใช้สไตล์ Symbolic formalistic คือ เครื่องแสดงความหมาย ซึ่งหมายถึงสิ่งหนึ่งแทนสิ่งอื่น ๆ ได้ เช่น ต้นไม้บิดเบี้ยวต้นเดียวกลางเวทีสามารถแทนพื้นดินที่ แห้งแล้ง และยังสามารถสื่อถึงความแห้งแล้ง หรือความแล้งน้ำใจ ของตัวละครหลักคนใดคนหนึ่งแสงที่ จัดไว้อย่างดี มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นแบบ Symbolic เช่น เจตตะคุ่มที่เข้าเบื้องล่าง หมายถึง การมาถึงของความชั่วร้ายทั้งทางด้านความรู้สึกและความจริง ลำแสง ที่ส่องผ่านหน้าต่างที่มีสีส้มเข้ามาสามารถ หมายถึง โบสถ์ที่มีขนาดใหญ่ ในละครเวที เรื่อง Riders to the Sea แผ่นกระดานสีขาว อาจดูเหมือนกระดุมสีขาว ตาข่ายดักปลาอาจจะสื่อกับดักของชีวิต ไฟที่ มอดไหม้มาพร้อม ๆ กับการตายของลูกชายคนสุดท้าย ฉากแบบนี้พยายามที่จะเสนอภาพที่เป็น รากฐานความคิด ความรู้สึก หรือ อารมณ์ของเรื่อง และตัวละคร ผู้ออกแบบฉากพยายามที่จะ สร้างสรรค์ความคิดด้านจิตวิทยามากกว่าสร้างสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติตามบทละคร เพื่อที่จะแสดงบางสิ่งบางอย่างออกมาตามลักษณะนิสัยที่มีอยู่ในบทละครโดยทำมาในรูปแบบความคิดที่เป็นนามธรรม หรือ Abstract ซึ่งเป็นหัวใจของบทละครโดยใช้รูปร่าง สี สัน สัน และสัดส่วนผู้ออกแบบได้แปร จินตนาการมาในรูปของวัตถุและการจัดวางให้เป็นสภาพ และการจัดวางให้เป็นสภาพแวดล้อมของตัว ละคร เช่น ถ้าเป็นเรื่องน่ากลัว รูปลักษณะนามธรรม ที่ผู้ออกแบบคิดไว้อาจจะเป็นเส้นทแยงมุมที่มีเหลี่ยมแหลมเป็นหยักหรือฟันและใช้สีสด ๆ สาดลงไป ถ้าเป็นละครตลก ผู้ออกแบบอาจจะใช้เส้นที่มี ลักษณะกระโดดมีชีวิตชีวา สีเย็นสบายตา หรือรูปร่างของวัตถุที่น่าขบขัน

2) แนวคิดการออกแบบฉาก Selective realism หรือ Pictorial realism สไตล์ ของฉากแบบที่ใช้วิธีเลือกส่วนประกอบของฉากที่มีความหมายและเหมาะสมกับละครเรื่องนั้นๆ เป็น บางชิ้น หรือ บางส่วนแล้วนำมาขยายให้ได้รูปแบบสีสันที่เหมาะสมและประกอบเข้าตามตำแหน่งต่างๆ จนได้ภาพที่ต้องการเป็นการเน้นเรื่องการจัดภาพมากกว่าเรื่องราวละเอียดสมจริง ไม่พยายามเสนอ ภาพที่เป็นจริงอย่างสมบูรณ์

พยายามที่จะบอกสถานที่ด้วยการนำความคิดแก่ผู้ชมโดยใช้เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์เพื่อที่จะช่วยให้เกิดภาพรายละเอียดที่เป็นจริงเป็นจังในความคิดและจินตนาการของผู้ชมเอง เช่น มีประตูโค้งแบบ Gothic ขนาดใหญ่หรือทิวทัศน์แบบสมัยกลางตั้งอยู่หน้าบ้านหรือเสา หินที่หยาบและใหญ่โตบวกกับแสงสว่างที่จัดไว้อย่างเหมาะสมเพื่อสื่อว่าเป็นห้องที่อยู่ภายในปราสาท ในประเทศอังกฤษสมัยโบราณอย่างสมบูรณ์เป็นการเลือกใช้โครงสร้างทางสถาปัตยกรรมที่เด่นๆมา เพียงบางส่วนเพื่อสร้างความรู้สึกให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้ชมทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกและ จินตนาการตามไปด้วยทั้งๆ ที่ไม่ใช้การทำให้เห็นภาพนั้นอย่างแจ่มชัด ส่วนใดที่ผู้ออกแบบฉาก ต้องการเน้น หรือทำให้มีสีสันที่ประสานกันและเข้ากันได้หรือใช้เส้นฟอร์ม และมวลแบบดิบไม่ปรุงแต่ง หรือการใช้ลวดลายต่างๆ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของสไตล์นั้นก็จัดตามเนินการไปตามที่ผู้ออกแบบต้องการผู้ออกแบบที่ไม่ได้ทำการค้นคว้าเจาะลึกลงไปด้านรายละเอียดแต่ก็ยังสามารถสร้างผลงานที่น่าประทับใจได้เช่นกันตามปกติฉากสไตล์นี้จะใช้เทคนิคการทำให้สมดุลกันระหว่างด้านซ้ายและด้านขวา และการใช้รูปแบบหรือลวดลายที่เห็นได้ชัดเจนทำให้ได้พื้นที่และบริเวณที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสัมพันธ์กันตลอดเวลาการแสดงความรู้สึกที่เป็นความจริงยังคงมีอยู่ในสไตล์นี้ แต่องค์ประกอบ ทางด้านศิลปะมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องทางด้านรายละเอียดและความสมจริงตามยุคสมัย อาจจะมีกล่าวได้อีกแบบหนึ่งว่า Pictorial realism ได้ให้ความแก่รายละเอียดของฉากเบื้องหลังเป็น Realistic โดยการใช้รายละเอียดและเน้นการจัดองค์ประกอบทางศิลปะที่เรียบง่าย การออกแบบสไตล์นี้มีความใกล้เคียงกับแนวฉากสไตล์ Impressionism ที่นิยมกับการแสดง ประเภท Musical theatre, Ballet หรือ Opera และการแสดงที่เป็นแนวสไตล์ที่ใหญ่กว่าชีวิตเน้น รายละเอียดที่เสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแสดงและเวที (Props) การจัดแสงสว่างมักเปิดกว้าง มัก ให้ภาพรวมมากกว่าเน้นเฉพาะจุด

แนวทางในการออกแบบฉากละครเรื่อง มินนาภิรมย์ต่างดาวเกิดจากการอ่านและตีความบทละครของผู้ออกแบบฉากและผู้กำกับการแสดง โดยมีสถานที่มากกว่าหนึ่งสถานที่ในบทละครตามเดิม แต่นำมาปรับเปลี่ยนเป็นรูปแบบฉากละครออนไลน์ที่ทำให้เกิดความเหมาะสมกับละครเรื่อง มินนาภิรมย์ต่างดาว ดังนั้นด้วยข้อจำกัดผู้ออกแบบฉากจึงต้องออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากให้เป็นลักษณะของหน้าจอออนไลน์โดยมีรูปแบบฉากที่มีข้อจำกัดของมุมมองจึงต้องเลือกมุมและจัดองค์ประกอบที่สามารถทำให้เกิดภาพของสถานที่นั้นๆได้ ดังนั้นฉากของละครเรื่องนี้จึงเป็นสไตล์ Non-realism และ Symbolism ผสมกับการเลือกหรือ Selective ออกแบบ ลงไปในอุปกรณ์ประกอบฉาก และใช้สมดุลทางทัศนศิลป์

ภาพที่ 2.3 : Abstract Expressionism

ที่มา : site.google

แรงบันดาลใจเรื่องการวาดสีของ Jackson Pollock ศิลปินชาวอเมริกันผู้ทรงอิทธิพลและเป็นศิลปินหัว
 หอกคนสำคัญของกระแสเคลื่อนไหวทางศิลปะแอ็บสแตรกต์เอ็กซ์เพรสชันนิสต์ (Abstract Expressionism) เป็น
 ศิลปะที่ไว้สำหรับปลดปล่อยอารมณ์แอ็บสแตรกต์เอ็กซ์เพรสชันนิสต์ซึ่งได้รับอิทธิพลจากกระแสศิลปะ
 นามธรรม (Abstract) ในการแสดงออกของอารมณ์ความรู้สึกผ่านการทำงานศิลปะที่ไม่ยึดติดกับความเป็นจริง
 และเน้นการสำแดงความเคลื่อนไหวแบบฉับพลันและรุนแรงตามสัญชาตญาณของศิลปะเอ็กซ์เพรสชันนิสต์
 (Expressionism) รวมถึงใช้ประโยชน์จากการทำงานโดยอัตโนมัติของจิตไร้สำนึกของศิลปะเซอร์เรียลลิสม์ พอล
 ล็อกพัฒนาเทคนิคการทำงานจิตรกรรมที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ด้วยการวางผืนผ้าใบลงบนพื้น
 แล้วเอียงอย่างร่างกายไปรอบๆ และหยด, สะบัด, ตวัด, สาด, เทสีลงบนผืนผ้าใบด้วยท่วงทีอันเข้มข้นแข็งเปี่ยมพลัง
 เทคนิคนี้ถูกขนานนามในเวลาต่อมาว่า “แอ็กชันเพนติ้ง” (Action Painting) โดยฮาร์โรลด์ โรเซนเบิร์ก (Harold
 Rosenberg) นักวิจารณ์/นักประวัติศาสตร์ศิลปะ และภัณฑารักษ์ชื่อดังชาวอเมริกันเพื่อนิยามการทำงาน
 จิตรกรรมที่ใช้วิธีการวาดภาพที่แตกต่างจากการจับพู่กันวาดภาพตามปกติ หากแต่ใช้การเคลื่อนไหวของร่างกาย
 แทบทุกส่วนไม่ว่าจะเป็นแขน ไหล่ ขา รวากับจะสำแดงท่วงทีร้ายรำและใช้สีสร้างภาพวาดนามธรรมอันรุนแรง
 เปี่ยมอารมณ์ให้ปรากฏขึ้นมาการทำงานศิลปะนามธรรมอันสุดขีดของพอลล็อกสร้างความตื่นตะลึงให้กับวงการ

ศิลปะสมัยใหม่อย่างมากได้รับคำวิจารณ์แตกต่างหลากหลายบ้างก็ยกย่องชื่นชมในความฉับไวและทรงพลังบ้างก็เย้ยหยันถากถางว่าเป็นวิธีการทำงานนอกคอก มั่งง่าย และไม่เป็ศิลปะ (ภาณุ บุญพิพัฒนาพงศ์, 2563)

ผู้ศึกษาจึงเล็งเห็นได้ว่าเลือกทำห้องให้ตัวละครมินนาเป็น ทฤษฎี Abstract Expressionism ของ Jackson Pollock เพราะตัวละครมินนาเป็นตัวละครที่มีความเชื่อความคิดที่สุดโต้งไม่ปิดกั้นความคิดใดๆ เป็นตัวละครที่หาสิ่งใหม่ๆ ความคิดใหม่ๆ ตลอดเวลาอาจจะนำเสนอว่าเราสามารถถ่ายทอดสิ่งที่มีมินนาเชื่อได้โดยไม่ต้องสนกฎเกณฑ์ใดๆ และเลือกทำห้องโปรโวนีให้เป็นกรอบเพราะตัวละครโปรโวนีเป็นตัวละครที่อยู่ในกรอบของสังคมเชื่อว่ามีการมีกรอบครวัที่ต้งานที่ดีคือความสุขเชื่อในสิ่งที่สังคมกำหนดมาว่าควรจะใช้ชีวิตอย่างไรและตัวละครโปรโวนีเป็นตัวละครที่ไม่ได้พยายามหาสิ่งใหม่ๆ อยู่กับสิ่งเดิมๆ ไม่เปิดรับความเชื่อแบบใหม่เลยเลือกที่จะใช้กรอบและมุมต่างๆ เป็น Symbol ทำภาพรวมให้ดูเป็นมุมและกรอบแทนการที่ตัวละครโปรโวนีไม่ว่าจะทำอะไรก็อยู่แต่ในกรอบ

4 ข้อมูลสัมพันธด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

4.1 ความหมายและหน้าที่ของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง (Costume Design)

4.1.1 ความหมายของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

เครื่องแต่งกาย คือ สิ่งที่มีมนุษย์เรานำมาใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกาย โดยในอดีตเครื่องแต่งกายถูกนำมาใช้เป็นเพียงสิ่งที่ห่อหุ้มร่างกายเพื่อให้เกิดความอบอุ่นเท่านั้นแต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไปเครื่องแต่งกายได้เริ่มเข้ามามีบทบาทและความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวัน ของมนุษย์มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันเครื่องแต่งกายสามารถบ่งบอกวัฒนธรรม ความเชื่อ สถานภาพทางสังคมบุคลิกภาพและรสนิยมส่วนตัวของผู้ที่สวมใส่ได้ โดยปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางการแนวคิดสร้างสรรค์คือ ขนบธรรมเนียม ประเพณีและค่านิยมของผู้คนในแต่ละยุคสมัยในแต่ละท้องถิ่นหรืออาจเป็นการออกแบบที่ดัดแปลงมาจากเครื่องแต่งกายซึ่งกำลังได้รับความนิยมอยู่ในสมัยนั้นๆ หรือเคยได้รับความนิยมมาก่อนแล้วในอดีต โดยเป็นการออกแบบที่อาศัยการวิเคราะห์ตีความ บทละคร ตัวละคร รวมทั้งยังต้องคำนึงถึงรูปแบบการแสดง รูปร่างของนักแสดง สถานที่ที่จะใช้แสดง และวัตถุประสงค์ในการนำเสนอการแสดงเป็นหลัก

4.1.2 หน้าที่ของเครื่องแต่งกายสำหรับการแสดง

บทบาทเครื่องแต่งกายในการแสดง (2556: ออนไลน์) ได้แบ่งหน้าที่ของ เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงไว้ 4 หัวข้อดังนี้

(1) นำเสนอยุคสมัยของละครหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในการแสดง

เครื่องแต่งกาย นำเสนอภาพรวมของความนิยมของผู้คนในแต่ละสมัย เครื่องแต่งกายในแต่ละยุคก็ต่างมีเอกลักษณ์เฉพาะของตน ซึ่งสามารถบ่งบอกวิถีชีวิตและค่านิยม ของผู้คนในสมัยนั้นๆ เครื่องแต่งกายที่ตัวละครสวมใส่จึงสามารถแสดงเวลาที่ สถานการณ์ในละครนั้นเกิดขึ้นว่าเป็นยุคสมัยใด

(2) นำเสนอสถานที่ของละคร

เครื่องแต่งกายแต่ละประเภทมีหน้าที่ต่างกัน เช่น เสื้อโค้ท เป็นเสื้อที่ใช้สวมใส่เมื่อต้องการ ออกนอกบ้านในฤดูหนาว หรือวันที่ มีอากาศหนาว โดยเป็นเครื่องแต่งกายที่จำเป็นในประเทศที่มีอากาศหนาว อย่างทวีปยุโรป ดังนั้นเมื่อตัวละครสวมใส่เครื่องแต่งกายประเภทใดคนดูก็จะ สามารถเข้าใจได้ว่ามีลักษณะ อากาศเป็นอย่างไร และน่าจะตั้งอยู่ภูมิภาคใด

(3) นำเสนอบุคลิกลักษณะของตัวละคร

เครื่องแต่งกายสามารถแสดงถึงบุคลิก ลักษณะนิสัยและรสนิยมของผู้สวมใส่ และสามารถ แสดงถึงความต้องการสูงสุดของตัวละครอีกด้วย

(4) นำเสนอสถานภาพของตัวละคร

รูปแบบ ลักษณะและรายละเอียดการตัดเย็บ ของเครื่องแต่งกายแสดงนำเสนอสถานภาพของ ตัวละคร ว่าตัวละครนั้นมี สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจเป็นอย่างไร เช่น ลักษณะการแต่งกายของ คน ชั้นสูง คนชั้นกลาง และคนชั้นแรงงานในอดีตต่างมีรูปแบบที่แตกต่างกัน อย่างชัดเจน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นความ แตกต่างนี้ก็เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและ ปัจจัยต่างๆ เช่น สถานการณ์ทางการเมือง ศาสนา สังคมและ เศรษฐกิจ

สรุปความหมายของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงไว้ว่าการออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นการแสดงแบบตัวอย่าง ของเครื่องแต่งกายเพื่อใช้ในการแสดงซึ่งแบบตัวอย่างของเครื่องแต่งกาย จะแตกต่างกันไปตามแนวคิดและ ความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบ และเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงนั้น ถือเป็นปัจจัยสำคัญ ในการ สร้างสรรค์ผลงานละครเวที เพราะเครื่องแต่งกายนับเป็น ส่วนหนึ่งของนักแสดงหรือตัวละครทุกตัว เมื่อพวกเขาขึ้นเวทีเพื่อทำการแสดง สิ่งที่นักแสดงสวมใส่จะสามารถบ่งบอกได้ว่าตัวละครตัวนั้นมีบุคลิกลักษณะนิสัย อายุ อาชีพ และมีพัฒนาการของตัวละครอย่างไร รวมไปถึงบ่งบอกยุคสมัย ประเทศ ภูมิอากาศและสถานที่ที่ เกิดเหตุการณ์ขึ้นในบทละคร ทั้งนี้ เครื่องแต่งกายยังสามารถส่งเสริมเพิ่มความเชื่อให้ตัวนักแสดง ได้รู้สึกถึงการ เป็นตัวละครนั้นจริงๆอีกด้วย

4.2 นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง (Costume Designer)

4.2.1 ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

นักออกแบบเครื่องแต่งกาย คือ บุคคลที่ต้องการสื่อสารและถ่ายทอดแนวทาง ความคิดของ ตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ โดยผ่านทางเครื่องแต่งกายในรูปแบบต่างๆ

การเป็นนักออกแบบเครื่องแต่งกาย (Costume Designer) เริ่มต้นจากการทำงานกับบท ละครที่ได้รับ อ่านทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและวิเคราะห์ถึงแก่นสารที่บทละครต้องการสื่อสารออกมาแล้วจึง นำสิ่งที่ได้ไปค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อสร้างความหมายต่างๆให้กับเครื่องแต่งกายของตัวละคร ซึ่งต้องสามารถ ถ่ายทอดให้กับผู้ชมได้รับรู้ถึงบุคลิกลักษณะนิสัย รสนิยม สถานภาพทางสังคม และความเป็นตัวละครนั้นให้มากที่สุด ทั้งนี้ผู้ศึกษาไม่ได้เพียงแต่ออกแบบผลงาน ตามความชอบหรือความถนัดส่วนตัวของตนเอง แต่ยังคงคำนึงถึง ความเป็นจริงตามที่บทละครให้มา และเคารพทุกความ คิดเห็น แนวทางความคิด ของผู้กำกับ และผู้ออกแบบ ศิลปินในด้านอื่นๆ เพื่อให้งานออกแบบเป็นไปใน ทิศทางเดียวกัน โคเฮน (1981: 378-381) ได้กล่าวถึงขั้นตอนใน

การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงไว้ว่าขั้นตอนโดยรวมในการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการแสดง จะเริ่มต้นจากภาพ สเก็ตแบบจำนวนมากมายที่นักออกแบบร่างภาพ ความคิดที่ต้นจิตนาการประกอบกับการ คำนวณผ้า และวัสดุที่ใช้สิ่งเหล่านี้จะผ่านการพิจารณาโดยอาศัยความคิดความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่คุณผู้สร้าง กำลัง จะผลิตความคิดและภาพรวมของงานที่ผู้กำกับการแสดงตกลงไว้กับทีมงานไว้เบื้องต้นรวมทั้งการ ตีความ บทละคร สไตล์ของละคร ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่นักออกแบบรวบรวมมาตลอดจนเข้าใจ ถึงเทคนิค และ ความเป็นไปได้ ในอันที่จะจัดสร้างเครื่องแต่งกายเหล่านั้น โดยปกติแล้วภาพวาดเครื่องกายของตัวละครจะวาด แยกจากกันไว้เป็นตัวยุ แม้กระทั่งเครื่องแต่งกายของกลุ่มประสาณเสียง บางครั้งนักออกแบบก็จะวาดภาพ เครื่องแต่งกายเพียงภาพเดียว หากรูปแบบเครื่องแต่งกายเหมือนกัน ทั้งกลุ่ม จากนั้นจะต้องผ่านการพิจารณา เห็นชอบจากผู้กำกับการแสดง ภาพวาดเครื่องแต่งกายจะต้อง ลงสีให้สมบูรณ์ หลังจากผ่านการเห็นชอบแล้วนัก ออกแบบจำเป็นต้องนำเสนอตัวอย่างวัสดุ ผ้าที่ใช้ทำเครื่องแต่งกายเหล่านั้นด้วยตัวอย่างผ้า (Swatch) มักจะติด ไว้ด้านข้างของภาพวาดเครื่องแต่งกาย ในกรณีที่นักออกแบบเห็นว่าควรตัดเย็บหรือการจัดสร้างเครื่องแต่งกาย เหล่านั้นมีความซับซ้อนการวาดรายละเอียดของโครงสร้างเสื้อผ้าเหล่านั้นก็อาจจำเป็นต้องสเก็ตไว้ด้วยเพื่อ สะดวกต่อฝ่ายจัดสร้างทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น อย่างไรก็ตามเมื่อการตัดเย็บหรือ จัดสร้างเสร็จแล้วนัก ออกแบบเครื่องแต่งกายจำเป็นต้องตรวจสอบดูแลการลงสี ความเรียบร้อยและความลงตัวของเครื่องแต่ง กายที่ตน ออกแบบด้วย ซึ่งก่อนที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะสร้างสรรค์สิ่งต่างๆได้ จะต้องอาศัยสิ่งต่อไปนี้

- ความรู้เกี่ยวกับประวัติของเครื่องแต่งกายในสมัยต่างๆ
 - ความรู้เกี่ยวกับการจัดสร้างเครื่องแต่งกาย
 - ความรู้ความเข้าใจถึงลักษณะของผ้าและวัสดุที่ใช้ทำเครื่องแต่งกาย
 - ความรู้เกี่ยวกับประวัติการละครและสไตล์เหนือแนวในการสร้างงานละคร
 - ความสามารถในการตีความและจินตนาการในอันที่จะสะท้อนลักษณะ
- ทาง จิตวิทยาของตัวละครผ่านเครื่องแต่งกายของตัวละคร
- มุมมองทางศิลปะความรู้สึกต่อสีและรูปทรงตลอดจนสามารถที่จะวาดหรือ
- ร่าง ภาพที่ต้นจิตนาการให้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างได้
- ความสามารถในการทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ได้มีความสามารถในการ
- สื่อสาร พูดคุยกับบุคคลที่ร่วมงานได้อย่างดี สามารถโน้มน้าวใจ
- ผู้ร่วมงานให้ปฏิบัติ งานต่างๆได้อย่างดี (โคเฮน 1981: 378-381)

4.2.2 หลักการออกแบบเครื่องแต่งกายที่ผู้ออกแบบต้องคำนึงถึง

สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2543: 197-204) ได้กล่าวถึงหลักการออกแบบเครื่อง แต่งกายที่ ผู้ออกแบบต้องคำนึงถึงไว้ทั้งสิ้น 6 ประการดังนี้

(1) หน้าที่ใช้สอย

การออกแบบต้องมีหน้าที่ชัดเจนว่า เครื่องแต่งกายแต่ละชุด แต่ละชิ้นนำไปสวมอย่างไร โดยตัวละครใด เพื่อวัตถุประสงค์อะไร

(2) รูปแบบ

เครื่องแต่งกายต้องได้รับการออกแบบให้สัมพันธ์กับรูปแบบหรือ สไตล์ของการแสดง และฉาก เพื่อให้มีเอกภาพในการแสดงชุดนั้น

(3) บุคลิกตัวละคร/ผู้แสดง

เครื่องแต่งกายจะบ่งบอกถึงสถานภาพต่างๆของตัวละครทั้งนี้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายจะต้องพิจารณามุมมองของตัวละครควบคู่ไปกับรูปร่างหน้าตาของผู้แสดงที่มา สวมบทบาทของตัวละครด้วย หากมีส่วนที่ไม่เหมาะสมหรือ สอดคล้องกัน ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ควรออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อแก้ไขส่วนที่ไม่เหมาะสมนั้น ๆ เพื่อให้เครื่องแต่งกายช่วยแสดงบุคลิก ของตัวละครได้ดียิ่งขึ้น

(4) การสร้าง

การสร้างเครื่องแต่งกายต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญ 2 ประการ ได้แก่ วัสดุ ที่ใช้ และโครงสร้าง หรือรูปแบบของการตัดเย็บ ดังนี้

1. วัสดุ การเลือกวัสดุในการออกแบบเครื่องแต่งกายจะต้องคำนึงถึง น้ำหนัก การทำให้ดูคล้ายจริง และต้องไม่เป็นอันตรายต่อผิวหนัง หรือการหายใจของผู้แสดง เป็นต้น

2. โครงสร้าง ประกอบด้วยโครงสร้างการตัดเย็บแบบสำเร็จรูปแบบ กึ่งสำเร็จรูป และแบบแยกชิ้นส่วน ซึ่งผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายจะต้องพิจารณาตามความเหมาะสม

(5) การถอดเปลี่ยน

การออกแบบเครื่องแต่งกายต้องคำนึงถึงความต้องการในการถอด เปลี่ยน ให้สะดวก รวดเร็วเป็นสำคัญ

(6) การประหยัด

เช่นเดียวกับหลักการออกแบบฉาก ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายควรมี ความ รอบคอบในการออกแบบให้ประหยัดทั้งวัสดุ แรงงาน และเวลา

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่านักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงควรนำหลักการทั้งหมดมาใช้อย่าง ผสมผสานกันอย่างเหมาะสม เพื่อให้ให้นักออกแบบออกแบบเครื่องแต่งกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4.3 ข้อมูลสัมพันธ์ของแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

4.3.1 ทฤษฎีสี

(1) นิยามของสี (Color)

สี คือลักษณะของแสงที่ปรากฏแก่สายตาให้เห็นเป็นสี ในทาง วิทยาศาสตร์ ให้คำจำกัดความของสีว่า เป็นคลื่นแสงหรือความเข้มของแสงที่สายตาสามารถมองเห็น ในทางศิลปะสีคือทัศน ธาตุอย่างหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของงานศิลปะและใช้ในการสร้างงาน ศิลปะโดยจะทำให้ผลงานมีความ สวยงามช่วยสร้างบรรยากาศ มีความสมจริงเด่นชัดและน่าสนใจมากขึ้น สีเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ของงานศิลปะและเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึก อารมณ์และจิตใจได้มากกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ ในชีวิตของมนุษย์มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสีต่าง ๆ อย่างแยกไม่ออก

(2) ประโยชน์ของสี

สมศักดิ์ ลำดี (2559. ออนไลน์) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสีไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. ใช้ในการจำแนกสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้เห็นชัดเจน
2. ใช้ในการจัดองค์ประกอบของสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสวยงาม กลมกลืน
3. ใช้ในการจัดกลุ่ม พวก คณะด้วยการใช้สีต่าง ๆ
4. ใช้ในการสื่อความหมายเป็นสัญลักษณ์หรือใช้บอกเล่าเรื่องราว

5. ใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะให้เกิดความสวยงาม สร้างบรรยากาศ
สมจริงและน่าสนใจ

6. เป็นองค์ประกอบในการมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์

4.3.2 ความหมายของสีแต่ละสี

ความหมายและพลังของสีแต่ละสี (2563: ออนไลน์) กล่าวว่าสีมี ผลกระทบและ
สามารถบ่งบอกถึงอารมณ์ มีการสร้างรังสีแสงหรือรัศมี (Aura) และพลังงานให้กับ สิ่งมีชีวิตและบรรยากาศ
แวดล้อม โดยสีแต่ละสีให้ความหมายที่ต่างกัน ดังนี้

(1) สีแดง หมายถึง ความรัก ความหลงใหล ความตื่นเต้น ความกระตือรือร้น ความ
สนใจ ความเร็ว ไฟ ความร้อน สงคราม พลัง ความมีชีวิตชีวา ความโกรธ ความก้าวร้าว อันตราย ความมุ่งมาด
ความเป็นผู้นำความแค้น และความกล้าหาญ 97

(2) สีน้ำเงิน – สีฟ้า หมายถึง ความสงบ ความเงียบ ความมั่นคง ความศรัทธา ความ
มีระเบียบ ความจริง ความสุขุม ความเชื่อถือ ความจงรักภักดี ความเยือกเย็น ความราบรื่น ความเป็น เอกภาพ
ความเป็นอนุรักษ์นิยม แรงแบนดาลใจ

(3) สีเขียว หมายถึง ธรรมชาติ ชีวิต มนุษยชาติ การเริ่มต้น ความสดชื่น ความ
ปลอดภัย อาหาร ความอุดมสมบูรณ์ ความเป็นอมตะ การเจริญงอกงาม การเติบโต การดูแล การรักษาเยียวยา
ความเห็นอกเห็นใจ การควบคุม ความสมดุลทางกายและใจ ความสัมพันธ์ที่ดี

(4) สีเหลือง หมายถึง ความรื่นเริงเบิกบานใจ ความสุข ความสดใสรุ่งเรือง พลัง
อนาคต การมองโลกในแง่ดี อุดมคติ จินตนาการ ความหวัง แสงสว่าง ฤดูร้อน ปัญญา ปรัชญา ความคิด
สร้างสรรค์ ความไม่จริงจัง ความซื่อสัตย์ การทรยศ ความริษยา ความเจ็บป่วย อันตราย

(5) สีส้ม หมายถึง พลัง ความกระตือรือร้น ความมีชีวิตชีวา ความสนุกสนาน การ
ผจญภัย ความอบอุ่น ความยุติธรรม ความรอบรู้ มารยาท ความหลงใหล ความมีเสน่ห์ ความสุข ความมั่นใจ
ความปรารถนา การเก็บเกี่ยว ฤดูใบไม้ผลิ

(6) สีม่วง หมายถึง ฐานันดรศักดิ์ จิตวิญญาณ ความสูงส่ง ความหรูหรา การเฉลิม
ฉลอง เวทมนตร์คาถา ความลึกลับ ความแพ้อ่อน สติปัญญา การเปลี่ยนแปลง การหลุดพ้น การปรุงแต่ง ความ
โหดร้าย ความสง่างาม ความเย่อหยิ่งอวดดี ความอื้ออวด ความเศร้าโศก การไว้ อาลัย

(7) สีชมพู หมายถึง ความนุ่มนวล ความอ่อนโยน ความไร้เดียงสา ความอ่อนเยาว์ การดูแลเอาใจใส่ การทะนุถนอม ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จิตใจดี ความหวาน ความบอบบาง นางฟ้า เพศหญิง ความรัก ความเอ็นดู หัวใจ มิตรภาพ เสน่ห์ สุขภาพที่ดี ความอ่อนไหวทางอารมณ์ ความไม่เป็นผู้ใหญ่

(8) สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์ สันติภาพ ความสงบสุข ความดี ความเรียบง่าย ความสะอาด ความไร้เดียงสา ความอ่อนเยาว์ ความหลุดพ้น ความว่างเปล่า ความเบา ความเท่าเทียม การเกิดการแต่งงาน ความตาย สถานพยาบาล หิมะ การปลอดเชื้อโรค ความเย็น ฤดูหนาว

(9) สีดำ หมายถึง พลังอำนาจ ความรอบรู้ ความลึกซึ้ง ความน่าเกรงขาม ความเป็นทางการ ความหุรหุรา ความทุกข์ ความเศร้า ความโกรธ ความตาย การมองโลกในแง่ร้าย การบังคับควบคุม ความมืด ความลึกลับ ความกลัว ความชั่วร้าย

(10) สีน้ำตาล หมายถึง ความเป็นมิตร ความอบอุ่น ความจริงใจ ความแข็งแรง ความซื่อสัตย์ ความไว้วางใจ สุขภาพ ความยั่งยืน ความทนทาน ความเรียบง่าย ความเป็นผู้ใหญ่ ความเสมอภาค

(11) สีเทา หมายถึง ความอ่อนน้อมถ่อมตน ศักดิ์ศรี ความเสถียร ความมั่นคง ความเป็นทางการ ความมีระเบียบ สติปัญญา ความเชื่อถือ ความจงรักภักดี ความเป็นผู้ใหญ่ ความมีอายุ ความเศร้า ความน่าเบื่อ ความเป็นอนุรักษ์นิยม

(12) สีทอง หมายถึง ความหุรหุรา ความมีระดับ ความสูงส่ง ความสำเร็จ ความเปิดเผย ความรอบรู้ ความมั่นใจ ชัยชนะ คุณธรรม ความเมตตา ความใจกว้าง ความตั้งใจ มนต์ ชลิ่ง การหลงตัวเอง ความอิจฉา การหลอกลวง

(13) สีเงิน หมายถึง ความหุรหุรา เกียรติยศ ความสง่างาม ความมีน้ำใจ ความเข้าถึง ความกระฉ่างชัด ความอ่อนโยน ความอ่อนไหว ความสร้างสรรค์ เทคโนโลยี ความทันสมัย ความเป็นระบบระเบียบ ความเยือกเย็น ความเฉยชา การปกปิดความรู้สึก

4.3.3 วรรณะของสี

จากบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว ตัวละครทั้ง 2 ตัวละครมีบุคลิกที่ตรงข้ามกัน เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของทั้งสองชัดเจนผู้ศึกษาจึงนำเรื่องวรรณะของสีมาใช้อีกด้วย โดยแบ่งออกได้ดังนี้

(1) วรรณะสีร้อน (Warm Tone) ประกอบด้วยสีเหลือง สีส้มเหลือง สีส้ม สีส้มแดง สีม่วงแดง และสีม่วง สีใน วรรณะร้อนนี้จะไม่ใช่สีสดๆ ดังที่เห็นในวงจรัสเสมอไป เพราะสีในธรรมชาติย่อมมีสีแตกต่างกันไป กว่าสีในวงจรัสธรรมชาติอีกมาก ถ้าหากว่าสีใด ค่อนข้างไปทางสีแดงหรือสีส้ม เช่น สีน้ำตาลหรือสีเทาอมทอง ก็ถือว่าเป็นสีวรรณะร้อน

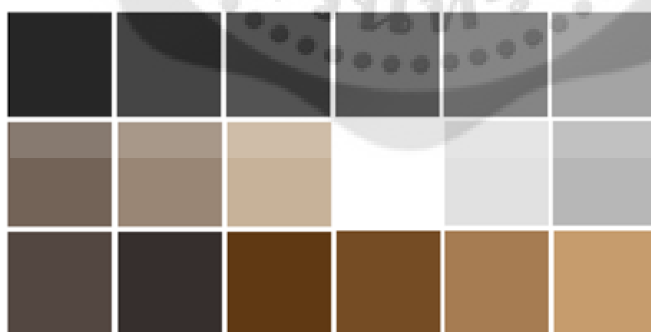
(2) วรรณะสีเย็น (Cool Tone) ประกอบด้วย สีเหลือง สีเขียวเหลือง สีเขียว สีเขียวน้ำเงิน สีน้ำเงิน สีม่วงน้ำเงิน และสีม่วง ส่วนสีอื่นๆ ถ้าหนักไปทางสีน้ำเงินและสีเขียวก็เป็นสีวรรณะเย็น จะสังเกตได้ว่าสีเหลืองและสีม่วงอยู่ทั้งวรรณะร้อนและวรรณะเย็น ถ้าอยู่ในกลุ่มสีวรรณะร้อนก็ให้ความรู้สึกร้อนและถ้า อยู่ในกลุ่มสีวรรณะเย็นก็ให้ความรู้สึกเย็นไปด้วย สีเหลืองและสีม่วงจึงเป็นสีได้ทั้งวรรณะร้อนและวรรณะเย็น

ภาพที่ 2.4 : วรรณะของสี

ที่มา : <https://www.banidea.com/cool-and-hot-tone-color/>

(3) สีกลาง ในความหมายนี้เป็นสีที่เข้ากับสีได้ทุกสี ได้แก่ สีน้ำตาล สีขาว สีเทาและ สีดำ สีเหล่านี้เมื่อนำไปใช้งานลดความรุนแรงของสีอื่นและจะเสริมให้งานดูเด่น ยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2.5 : สีกลาง

ที่มา: <https://www.ezibuy.com>

4.3.4 ทฤษฎีจิตวิทยาเครื่องแต่งกายของบุคคล

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงหลายเรื่องอาจจะเป็นเสื้อผ้าที่ตัดเย็บขึ้นมาใหม่ ไม่มีในชีวิตประจำวัน แต่หลายๆเรื่องก็เป็นเสื้อผ้าที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั่วไป ฉะนั้นความรู้เรื่อง จิตวิทยาในการใช้เครื่องแต่งกายก็นับเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักออกแบบเครื่องแต่งกาย ได้เข้าใจเหตุผลของ ตัวละคร และสามารถออกแบบเครื่องแต่งกายได้เหมาะสมกับรสนิยมของตัวละครมากขึ้น ในหนังสือการแสดงและการออกแบบกล่าวไว้ถึงเรื่องนี้ว่า นักวิชาการบาง กลุ่มเชื่อว่าลักษณะการแต่งกายของมนุษย์ทั้งหลายจะเป็นไปใน 3 ลักษณะคือ

- **ลักษณะแรก** แต่งในแบบที่เขาเหล่านั้นเป็นอยู่กล่าวคือลักษณะเครื่องแต่งกาย ที่บุคคลกลุ่มนี้เลือกสวมใส่จะเป็นไปตามลักษณะนิสัย ความเคยชิน ภูมิหลังวิถี ชีวิตและประสบการณ์ของคนเหล่านั้นจริงๆ
- **ลักษณะที่สอง** พวกที่แต่งกายในแบบที่เขาคิดว่าเขาเป็นเช่นนั้น
- **ลักษณะที่สาม** พวกที่แต่งกายในรูปแบบที่พวกเขาต้องการจะเป็น (การแสดง และการออกแบบ, 2545)

นอกจากนี้ แอนเดอร์สัน (Barbara & Cletus Anderson;1984:35) กล่าวถึง จิตวิทยาเครื่องแต่งกายเอาไว้ว่าเสื้อผ้าแสดงออกถึงทัศนคติของคนทั่วไป ต่อตัวของเขาเองและสังคม ที่แวดล้อมเขาอยู่ ทั้งนี้ดูได้จากสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาสวมใส่อยู่บนร่างกาย ตลอดจนวิธีที่พวกเขา ใช้ เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายเหล่านั้นเราสามารถใช้อธิบายเพื่อ...เปลี่ยนแปลงสถานภาพทางสังคมได้ บุคคล ใดที่ต้องการยกระดับสถานภาพทางสังคมก็จะพยายามแต่งกายให้แตกต่างไปจากกลุ่มเพื่อนฝูงที่ เป็นอยู่ในระดับอารมณ์บุคคลที่จิตใจเศร้าโศก... ก็มักจะเลือกเสื้อผ้าที่ช่วยเพิ่มความสดใสเข้มแข็ง ขณะที่บางคนอาจเลือกเสื้อผ้าที่ยิ่งเน้นความเศร้าและพยายามประกาศให้โลกรอบตัวล่วงรู้ว่าตนเอง เศร้าโศกก็เช่นเดียวกัน บางท่านเชื่อว่าบุคคลที่เปิดเผยกล้าแสดงออกก็มักจะชอบสวมใส่เสื้อผ้าที่โดดเด่น แปลกเท่เพราะไม่หวั่นต่อการเป็นจุดเด่น ขณะที่คนขี้อายชอบเก็บตัวมักก็จะเลือกแต่งกายเสื้อผ้า ที่สร้างความสบายใจให้ไม่โดดเด่นและมักจะมีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มหรือฝูงชนทั่วไป (Barbara & Cletus Anderson;1984:35)

ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่า การแต่งกายจะมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะ บุคลิก นิสัย ของตัวบุคคล หากนำมาใช้ในการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายในละครเวที จะสามารถบอกถึงภูมิหลัง ความต้องการ หรือการพัฒนาของตัวละครได้เป็นอย่างดี และนำทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้สึกลูกมาใช้ เพื่อส่งเสริมบุคลิกนิสัยให้กับตัวละครให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

5 ข้อมูลสัมพันธด้านการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

5.1 ความหมายของการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

5.1.1 ความหมายของการแต่งหน้าเพื่อการแสดง

การแต่งหน้าเริ่มต้นขึ้นมาตั้งแต่สมัยอดีตกาลและเริ่มต้นจากการที่มนุษย์รู้จักดัดแปลง ใช้สี หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้มาจากธรรมชาติวาดลวดลายลงบนใบหน้าหรือทาลงบนตัว เพื่อปกป้องร่างกาย ผิวหน้า และ ดวงตา จากสิ่งแวดล้อมหรือเพื่อเหตุผลทางความเชื่อและวัฒนธรรมของคนตามพื้นที่ อาศัยนั้นๆแต่ในเวลาถัดมามนุษย์ไม่ได้ใช้การแต่งหน้าเพื่อแค่ปกป้องร่างกายจากสิ่งแวดล้อมแต่ถูก นำมาใช้เพื่อความสวยงามเป็นหลัก เพื่อซ่อนความไม่สมบูรณ์หรือเน้นคุณสมบัติบางอย่างบนใบหน้าให้ สวยงามขึ้นโดยในความจริงแล้วการแต่งหน้ามีประวัติความเป็นมาอันยาวนานที่อยู่คู่กันมากับมนุษย์ อย่างที่คุณมูมิเนะห์ โตะนิ ได้กล่าวไว้ในเว็บไซต์ sites.google.com/site/ ใจความว่า มีการบันทึกไว้ ครั้งแรกที่อียิปต์ ประมาณ 4,000 ปี ก่อนคริสตกาลชาวอียิปต์ใช้น้ำมันแบบพิเศษทาตัวเพื่อป้องกัน แสงแดด และลมนอกจากนั้นยังช่วยให้ผิวหนังขึ้นด้วยส่วนการแต่งหน้าอีกอย่างที่เป็นสัญลักษณ์ของ ชาวอียิปต์โบราณเลยก็คือ การเขียนขอบตาดำ โดยใช้อุปกรณ์ที่ใช้เขียนเรียกว่า Kohl ระบายลงไป เหตุผลก็เพื่อช่วยป้องกันดวงตาจากแสงแดดและแมลงและยังมีเหตุผลตามความเชื่อว่าจะช่วยในการขับไล่สิ่งชั่วร้ายอีกด้วยซึ่งการเขียนตานี้เป็นที่นิยมในอียิปต์มาก ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายรวยหรือจน ทุกคนก็จะทาขอบตาดำ และในช่วงยุคโรมัน หรือประมาณ ค.ศ. 1 เป็นต้นไปชาวโรมันนิยมทาขอบตาดำด้วย Kohl เหมือนกันอีกทั้งยังมีการใช้ชอล์กขาวเพิ่มเป็นไฮไลท์ช่วยให้หน้าสว่างขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังใช้ ผลชาติสีแดงทางแก้ม ที่น่าสนใจคือ ชาวโรมันให้ความสำคัญกับสุขภาพฟันมาก มีการใช้หินเขาไฟช่วย ในการทำความสะอาดฟัน และทำให้ฟันขาวขึ้นในยุโรปช่วงยุคกลาง (Middle Age) ผิวขาวเป็นที่นิยม มาก เป็นผิวที่ขาวซีดเหมือนกระดาษ ยิ่งขาวมากยิ่งแสดงถึงสถานะทางสังคมที่สูงกว่า สาวๆยุโรปจึง ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้มีผิวขาวแม้กระทั่งยอมทำร้ายตัวเองเพื่อให้เลือดออก ทำให้มีผิวขาวซีดสนใจ ช่วงยุคฟื้นฟูศิลปะ (Renaissance) ศตวรรษที่ 17 การแต่งหน้าถือเป็นเรื่องน่าอับอาย และยอมรับ ไม่ได้ในสังคม แต่ผู้คนยังคงนิยมผิวขาวกันอยู่ ในช่วงยุคนี้มีการนำไขขาวมาทาหน้า เพื่อให้มีลักษณะ มันเงา รวมทั้งใช้สีขาวที่ทำมาจากตะกั่วขาว ซึ่งเป็นพิษมาทาหน้าส่งผลระยะยาวต่อสุขภาพทำให้มี ผู้หญิงจำนวนมากที่ตายจากพิษตะกั่ว

ศตวรรษที่ 18 เริ่มมีการยอมรับผู้หญิงที่เป็นนักแสดงและโสเภณีสามารถแต่งหน้าได้ ส่วนคน ธรรมดาสามารถทำได้แค่ทาแก้มสีชมพู ให้ดูเปล่งปลั่ง มีสุขภาพดี แต่ในฝรั่งเศสนิยมทาปากและแก้มสี แดง เพื่อให้ดูเป็นคนสุขภาพดี สนุกสนาน และในฝรั่งเศสนี่เองที่มีการคิดค้นลิปสติกอันแรกของโลก ทำมาจากไขมันกวาง น้ำมันละหุ่ง และซีผึ้ง ห่อด้วยกระดาษ

ศตวรรษที่ 20 ช่วงปี ค.ศ.1910 ถือเป็นช่วงปฏิวัติวงการเครื่องสำอางอย่างแท้จริงมีการคิดค้นเครื่องสำอางหลายอย่างที่เราใช้กันมาจนถึงทุกวันนี้ เช่น มาสคาร่า ลิปสติกแท่ง รวมถึงแป้งแบบตลับ ยุคนี้การแต่งหน้าถือเป็นแฟชั่นอย่างหนึ่งซึ่งแพร่หลายไปทั่ว พร้อมๆกับการโด่งดังขึ้นของฮอลลีวูดและการเติบโตของนิตยสารแฟชั่นต่าง ๆ (มูมีนะห์ โตะนิ 2557 ออนไลน์)

กล่าวคือ ความงามนั้นเป็นสิ่งที่เกิดมากับธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ซึ่งมนุษย์มีความสามารถในการที่จะแต่งเติมสีสันและเสริมสร้างความงามให้กับสิ่งรอบตัวจะมีค่ากล่าวที่ว่า “ไก่องามเพราะขน คนงามเพราะแต่ง” และจากความคิดที่ถกเถียงกันเองจึงได้พัฒนาจนกลายเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง คือ ศิลปะการแต่งหน้า และยากที่จะปฏิเสธว่า

ในปัจจุบันศิลปะการแต่งหน้ามีความสำคัญและมีบทบาทในชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมาก ซึ่งจะเห็นได้จากอุตสาหกรรมเครื่องสำอาง ความงามและธุรกิจทางด้านความบันเทิงที่มีความนิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เช่น วงการแฟชั่นทุกรูปแบบ การโฆษณา ภาพยนตร์ และรวมไปถึงการแต่งหน้าเพื่อการแสดง

ภาพที่ : 2.6 ภาพการแต่งหน้า

ที่มา : <https://www.bloggang.com>

ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่าการแต่งหน้าเพื่อการแสดงเป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้กับตัวละคร เพื่อให้มีความโดดเด่นและแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของคาแรคเตอร์ตัวละครนั้นๆ เพื่อถ่ายทอดกระบวนการทางความคิดการแต่งหน้า และสร้างสรรค์ผลงานให้ผู้ชมเข้าใจในสารที่ละครต้องการจะเล่ามากยิ่งขึ้น หลักของการ

แต่งหน้าเพื่อการแสดงจึงได้เสริมและพรางส่วนต่างๆของใบหน้านักแสดง หรือมีการใช้เทคนิคพิเศษร่วมด้วย เพื่อปรับให้ตรงตามบุคลิกและบทบาทของตัวละครอย่างใกล้เคียงมากที่สุด หรือเป็นการลดความเป็นตัวตนของนักแสดงแล้วเพิ่มตัวตนของตัวละครลงไปให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

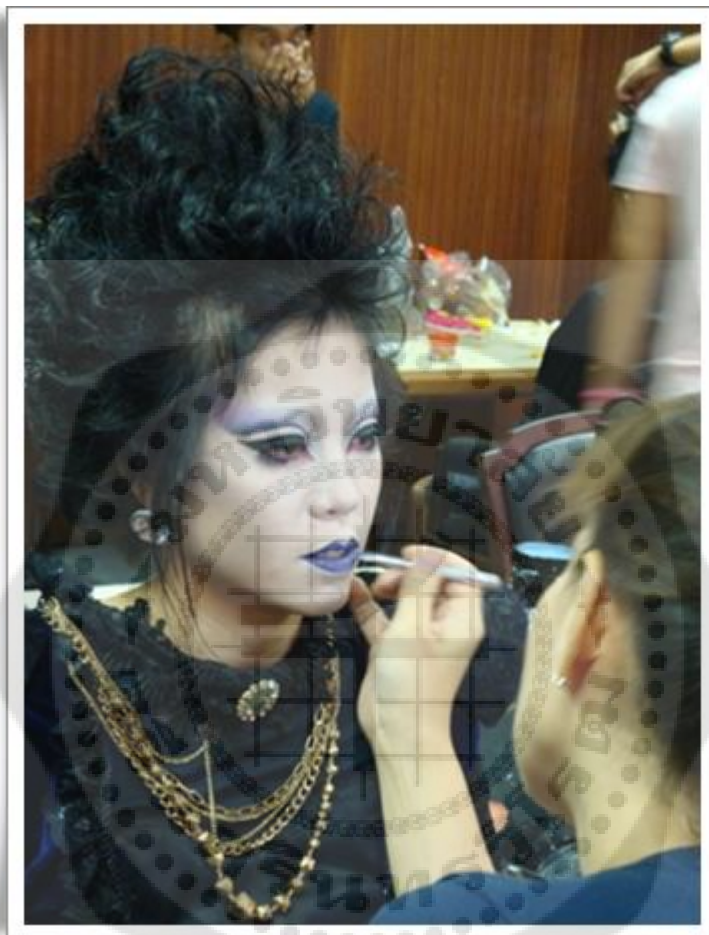
5.1.2 ความหมายของการทำผมเพื่อการแสดง

ทรงผม คือสิ่งที่อยู่บนศีรษะของมนุษย์ บางครั้งสิ่งนี้อาจหมายถึงการแก้ไขขนบนใบหน้าหรือร่างกายให้เป็นรูปทรงมากยิ่งขึ้น การทำทรงผมนั้นถือได้ว่าเป็นแง่มุมของ รสนิยม แฟชั่นตามยุคสมัย หรือเพื่อแสดงถึงชนชั้นวรรณะ แสดงถึงตัวตน หรือแม้แต่วัฒนธรรมความเชื่อก็มีอิทธิพลต่อทรงผมด้วยเช่นกัน ทรงผมเปรียบเสมือนกับเครื่องแต่งกายที่สามารถบ่งบอกเพศ ช่วงอายุ ฐานะ สถานภาพ และชนชั้นทางสังคมได้อย่างที่ นายกฤษณะพงษ์ สิทธิปัญญา ได้กล่าวไว้ในเว็บไซต์ sac.or.th ใจความว่า

แต่เดิมทรงผมและเครื่องแต่งกายเป็นการจัด บรรทัดฐาน (Norms) และสถานภาพ (Status) ของสังคมหนึ่งๆ เท่านั้นเป็นเครื่องสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศภาวะสถานะและลำดับชั้นทางสังคมเป็นประเพณีหรือเป็นกฎเกณฑ์ของสังคมในสมัยนั้นต่อมาการแต่งกายและทรงผมถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างอัตลักษณ์ประจำกลุ่ม องค์กรมากขึ้น เพื่อแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเรากับคนอื่น นำไปสู่การเป็นเครื่องมือของการสร้างภาพลักษณ์ที่จำเป็นต้องเป็นไปตามมาตรฐานของสังคมกำหนดไว้ ไม่ได้มุ่งเน้นถึงการแสดงสถานภาพที่แท้จริงของผู้แต่งแต่อย่างใดแต่กลับมุ่งเน้นการจำแนกชนชั้นทางสังคมและฐานะและต่อมาถูกอิทธิพลจากสื่อซึ่งเป็นผู้นิยามความสวยเข้ามาจัดระเบียบโดยการกำหนดมาตรฐานความสวยที่เป็นปัจเจกและเป็น เอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้หญิง ซึ่งไม่ได้มาจากบรรทัดฐานทางสังคม ชุมชน หรือชนชั้นนำอีกต่อไปจนถูกระบบทุนนิยมกลืนหายไปมากที่สุด โดยสรุปแล้วจัดระเบียบร่างกายของผู้หญิงผ่านทรงผมและเครื่องแต่งกายถือเป็นการจัดระเบียบทาง สังคม (Social Organization)ซึ่งต่างมีระเบียบและกฎเกณฑ์แตกต่างกันไปตามแต่พื้นที่ ความเชื่อ วัฒนธรรม จารีตและประเพณี (กฤษณะพงษ์ สิทธิปัญญา. 2562. ออนไลน์)

กล่าวคือ ทรงผมจะมีความแตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลายุคสมัยและค่อนข้างมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับ โครงสร้างทางสังคม จารีต วัฒนธรรมประเพณีที่เป็นตัวกำหนด ให้เกิดอัตลักษณ์ที่นำมาซึ่งการจัดระเบียบ ทั้งนี้การจัดระเบียบนั้นล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานของการถูกควบคุมของสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งเสมอและทรงผมเป็นสิ่งที่สะท้อนภาพทางประวัติศาสตร์ในอดีตได้ดี แต่ในปัจจุบันทรงผมถือเป็นเรื่องของบุคลิกและความมั่นใจของแต่ละคนโดยไม่ได้มีกฎระเบียบเคร่งครัดในเรื่องการเลือกที่จะทำทรงผม หากเทียบกับในสมัยก่อน

ในปัจจุบันทรงผมสามารถช่วยในเรื่องการปรับแก้ไขรูปหน้าเพื่อให้ใบหน้าได้รูปและดูดีขึ้น และโดยเฉพาะในทางละครเวทีได้นำเทคนิคการจัดแต่งทรงผมเพื่อปรับเปลี่ยนรูปหน้า เข้ามาใช้ในการปรับบุคลิกหรือภาพของนักแสดง ให้มีความใกล้เคียงกับลักษณะของตัวละครมากที่สุด โดยอิงจากบท คาแรคเตอร์ และภูมิหลังตัวละคร หรือภาพที่ผู้เล่าต้องการจะสื่อทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจและเห็นภาพในสารและตัวละครที่ผู้เล่าต้องการจะส่งมากที่สุด

ภาพที่ 2.7 : การทำผมสำหรับละครเวที

ที่มา : <https://www.bloggang.com>

ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่า การแต่งหน้าทำผมในละครเวทีถือว่าเป็นสิ่งสำคัญเสมือนเป็นหนึ่งในเครื่องแต่งกายที่จะทำให้ภาพของตัวละครชัดเจน และนอกจากนี้ยังเป็นการเสริมให้นักแสดงเข้าถึงและเชื่อในบทบาทที่ได้รับมากขึ้น

5.2 นักร้องแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

การแต่งหน้าเพื่อการแสดงและศิลปะความงาม จริง ๆ แล้ว คือสิ่งเดียวกันการแต่งเต็มสีสัน

บนใบหน้า คือหนึ่งในสิ่งที่ดีที่สุดที่เราสามารถเปิดเผยบุคลิกความเป็นตัวตนที่แท้จริงการแต่งหน้าคือการเผยความงามให้ปรากฏมากกว่าการอำพรางตกแต่ง และการนำมาซึ่งความพึงพอใจการแต่งหน้าจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ “การแต่งหน้า คือศิลปะความแห่งความงาม” และการแต่งหน้าเข้ามามีบทบาทอย่างมากในละครเวที

5.2.1 หลักของการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

คุณกรานนท์ กร้ามบุญลือ ได้อธิบายเกี่ยวกับหลักของการแต่งหน้าทำผมไว้ในเว็บไซต์ research-system.siam.edu ใจความว่า

หลักของการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงมักจะใช้เทคนิคการเน้นและพรางส่วนต่างๆของใบหน้าเพื่อ การแสดงตามบุคลิกและวัยของผู้แสดงการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงกับงานแสดงจริง นักออกแบบจะต้องรู้และเข้าใจและมีทักษะการแก้ไขรูปหน้า พรางใบหน้า หรือปกปิดส่วนเกินของใบหน้าถือเป็นจุดการเริ่มต้นของการทำงาน และเก็บรวบรวมข้อมูลรูปแบบการแต่งหน้าทำผมรูปแบบต่างๆเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่จะเป็นแหล่งในทรัพยากรทางความคิดและถ่ายทอดกระบวนการทางความคิดของการแต่งหน้าทำผมเพื่อสร้างสรรค์งานให้เข้าใจถึงสิ่งที่ผู้สร้างต้องการสื่อสารโดยนักออกแบบต้องคำนึงถึงเหตุผลเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก เรื่องราว สีหน้าอาการของแต่ละบุคคล และสิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือขั้นตอนการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงที่ทำให้การแต่งหน้า ออกมาดูสวยงาม สมบพาทกับนักแสดงและช่วยเสริมสร้างให้ผู้ชมเข้าใจและเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น (กรานนท์ กร้ามบุญลือ. 2558: ออนไลน์)

นอกจากนี้คุณธีรยุทธ บุญมี ได้อธิบายเกี่ยวกับหลักการแต่งหน้าทำผมไว้ในหนังสือ ความงามในการแต่งหน้า ใจความว่า

การแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงนั้นคือศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ซึ่งเกิดการสร้างสรรค์จากสิ่งที่มีอยู่เดิมนั้น พัฒนาเปลี่ยนแปลงรูปแบบจนเกิดความแปลกใหม่ หรือเพื่อให้เข้ากับบริบทในสมัยนั้นๆ โดยผู้สร้างสรรค์ผลงานนำรูปแบบวิธีการคิดจากศาสตร์แขนงต่างๆเข้ามาประยุกต์ และผสมผสาน สร้างการสื่อสารในรูปแบบใหม่

จนเกิดความหลากหลายของตัวผลงานโดยคำนึงถึงสภาพสภาวะของสังคมที่เป็นไป ในปัจจุบันและการเปิดรับแก่นสารที่จะสื่อผ่านทางผลงานศิลปะในด้านการแต่งหน้าทำผมเป็นสำคัญผลงานทางด้านการแต่งหน้าจึงจะสามารถซึมซับเข้าสู่การรับสารของผู้ชมได้ ซึ่งงานแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงนี้ มักจะเกิดจากสังคมนวดล้อมของผู้สร้างสรรค์ผลงานเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างรูปแบบ วิธีการนำเสนอหรือแม้แต่เทคนิคการแต่งหน้าทำผมที่แปลกใหม่มีลักษณะเฉพาะตัวขึ้นและเป็นที่ยอมรับ แสดงผ่านออกมาทางผลงานสร้างสรรค์ทางด้านการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงต้องสามารถถ่ายทอด วิธีการคิด การออกแบบสร้างสรรค์นำเสนอรูปแบบวัฒนธรรมบันเทิงแบบใหม่แก่สังคม

หากเป็นที่ยอมรับ ถูกนำไปเผยแพร่ และมีการเลียนแบบนั้นย่อมหมายถึง

ความสำเร็จของกระบวนการคิดการออกแบบและสร้างสรรค์ของการแต่งหน้าเพื่อการแสดง อาจนำไปสู่นาฏกรรมอมตะในที่สุด (ธีรยุทธ บุญมี. 2551: 64-70)

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่าเมื่อเราพูดถึงการแสดงเรามักจะนึกถึงภาพรวมขององค์ประกอบของเวทีเป็นอันดับแรกแต่เมื่อเรานึกถึงตัวนักแสดงสิ่งที่ผู้คนนึกถึงบ่อยที่สุดคือภาพลักษณ์ของตัวละคร หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ภาพจำของใบหน้าและทรงผม หรือเครื่องแต่งกาย และวิธีการที่นักแสดงใช้องค์ประกอบเหล่านั้นในการแสดง

5.2.2 หน้าที่ของนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

แองเจล่ามิตเชลล์ได้กล่าวถึงหน้าที่ของนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงไว้ในเว็บไซต์ th.eferrit.com ใจความว่า

นักออกแบบการแต่งหน้าทำผมมีหน้าที่เช่นเดียวกับนักออกแบบเครื่องแต่งกายแต่นักออกแบบการแต่งหน้าทำผมจะต้องรู้จักวิเคราะห์งานที่เป็นปัญหาแล้วสร้างภาพลักษณ์ให้กับตัวละครด้วยการแต่งหน้าและการทำผมที่เหมาะสมและโดยทั่วไปแล้วนักออกแบบผมจะทำงานร่วมกับผู้กำกับและนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อสร้างสไตล์ที่เหมาะสมสำหรับตัวละครในแต่ละตัว รวมถึงการทำงานร่วมกับนักแสดงเพื่อได้เข้าใจถึงปัญหามากขึ้น (แองเจล่ามิตเชลล์. 2562: ออนไลน์)

ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่านักออกแบบการแต่งหน้าทำผมมีหน้าที่หลักคือการสร้างสรรค์ภาพให้กับตัวละคร โดยอิงจากบทละครภูมิหลังของตัวละคร หรือถ่ายทอดภาพที่ผู้กำกับบอกรับผ่านทางงานศิลปะโดยใช้การแต่งหน้าทำผมออกมาใช้ให้ใกล้เคียงและชัดเจนที่สุดกับคาแรคเตอร์ของตัวละคร

5.2.3 ขั้นตอนการทำงานสำหรับนักออกแบบหน้าตาและทรงผม

ขั้นตอนการทำงานสำหรับทั้งนักออกแบบการแต่งหน้าทำผม

มักเกี่ยวข้องกับกรวิเคราะห์สคริปต์การพูดคุยอย่างสร้างสรรค์กับผู้กำกับและผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายจากนั้นทำการวิจัยร่างภาพและจดบันทึกในการออกแบบ ในแง่ของการทำงานนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมต้องเผชิญกับความท้าทายที่ไม่เหมือนใครในการผลิตทั้งในเชิงสร้างสรรค์และในทางปฏิบัตินักออกแบบการแต่งหน้าทำผมจะต้องสร้างลุคที่เหมาะสมกับสไตล์ของงานและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของผู้กำกับในระดับการปฏิบัติมากขึ้นนักออกแบบการแต่งหน้าจะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่ารูปลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นนั้นจะมีประสิทธิภาพและต้องคำนึงถึงการฝึกซ้อมใหญ่กับการแต่งหน้าและทำผมหลายครั้งก่อนจะแสดงจริงหรือหากมีเทคนิคพิเศษ ควรให้นักแสดงได้ทำความคุ้นเคยชินกับเครื่องแต่งกายทางด้านหน้าผมเป็นประจำผู้ศึกษาจึงสรุปว่านักออกแบบการแต่งหน้าทำผมมีขั้นตอนไม่ต่างจากผู้ออกแบบฝ่ายอื่นๆเพราะทุกฝ่ายต้องตีความและสื่อสารละครเวทีให้ไปในทิศทางเดียวกัน

5.2.4 สิ่งสำคัญที่ต้องใช้ในการทำงาน

(1) บทละคร

นักออกแบบจะต้องอ่านและตีความเพื่อเข้าใจถึงตัวละครให้ได้ทราบถึงภูมิหลัง สถานภาพทางสังคม ชนชั้น ฐานะ

ลักษณะการใช้ชีวิต และรสนิยมของตัวละครเพื่อนำไปใช้สร้างสรรค์ผลงาน

(2) ภาพอ้างอิง

การใช้ภาพในการสื่อสารเพื่อให้เข้าใจตรงกันระหว่างนักออกแบบและผู้กำกับถือเป็นสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง และภาพอ้างอิงช่วยให้ช่างแต่งหน้าและทำผมเห็นภาพและทำงานได้ไวขึ้น ทำให้เกิดความผิดพลาดทางผลงานน้อยที่สุด

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่าสิ่งสำคัญที่ใช้ในการทำงานนั้นนอกจากจะทำให้ผู้ออกแบบทำงานง่ายขึ้นแล้วยังช่วยควบคุมทิศทางของหน้าตาและทรงผมให้เป็นไปในทางที่ผู้ออกแบบต้องการอีกด้วยถึงแม้ว่าในความจริงแล้วหน้าที่ของนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมมักไม่ค่อยได้รับความสนใจในกระบวนการผลิตอาจเป็นเพราะถือว่าเป็นหน้าที่เล็กๆที่คอยสร้างผลงานอยู่เพียงเบื้องหลังแต่หากกระบวนการการผลิตนี้จะขาดนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมไปภาพลักษณ์ของตัวละครอาจจะไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ และสารที่ผู้เล่าต้องการจะส่งถึงผู้ชม ผู้ชมอาจจะได้รับไม่เต็มที่หรือไม่เห็นภาพอย่างที่ผู้เล่าอยากให้เป็น

5.3 ศิลปะการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

มัทนี รัตน์ (2546: 53-54) ได้แบ่งศิลปะการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงไว้ 2 ประเภท ได้แก่

5.3.1 การแต่งหน้าธรรมดา (Straight Make-Up)

โดยใช้เครื่องสำอางทาบนใบหน้าของผู้แสดง ซึ่งใช้เทคนิคของจิตรกรรมคือ ทารอง ฟัน ทาแป้ง เขียนคิ้ว เขียนตาและปากให้เป็นธรรมชาติตามบุคลิกภาพและวัยของตัวละคร เรียกว่าการแต่งหน้าธรรมดานักแสดงทุกคนควรจะเรียนรู้วิธีการและเทคนิคนี้เพื่อจะสามารถแต่งหน้าตัวเองได้ ในโลกสาถกนักแสดงละครเวทีมักจะแต่งหน้าตัวเอง

ภาพที่ 2.8 : แสดงการแต่งหน้าธรรมดา

ที่มา : [how-to-ทริคการแต่งหน้า](#)

5.3.2 การแต่งหน้าตัวละครพิเศษ (Character make-up)

ต้องใช้ลักษณะเสริมบุคลิกให้ตัวละครนั้นเด่นชัดเจนขึ้น เช่นเสริมจมูกให้โค้งงุ้มแบบชาวอิวให้แก่ตัวไซลોકในเรื่อง เวนิสวานิช มีหนวดเครา ใสวิกผมรุงรังโดยใช้วัสดุพิเศษ เช่น แผ่นยาง หรือพลาสติก ขนตา หนวดติดกาวย่อมผมสีต่างๆหรือถ้าตัวละครมีแผลเป็น หรือบาดแผลที่หน้า

ภาพที่ 2.9 : แสดงการแต่งหน้าตัวละครพิเศษ

ที่มา : <https://www.posttoday.com/ent/news/574033>

ผู้ศึกษาควรต้องรู้ว่าตัวละครที่อยู่ในเรื่องนั้นมีตัวละครใดบ้าง และต้องแต่งหน้าแบบใด ใช้วิธีการหรือเทคนิคอะไรบ้างเพื่อช่วยเสริมให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทมากยิ่งขึ้น

5.4 ทฤษฎีและข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

นักออกแบบการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง จะต้องมีการศึกษาและปฏิบัติเพื่อพัฒนาการแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดง

ดังนั้น นักออกแบบต้องรู้ประวัติความงามหลักการใช้สีในการออกแบบการแต่งหน้า

โครงสร้างและประเภทของรูปหน้า การถนอมผิวหน้า เทคนิคการแก้ไขรูปหน้า การถนอมเส้นผม ทรงผมในยุคต่างๆ วิธีการทำผมขั้นพื้นฐานวิธีการใช้เครื่องจัดแต่งทรงผมไฟฟ้า รู้จักประโยชน์และหน้าที่ของอุปกรณ์จัดแต่งทรงผม การทำผมเพื่อแก้ไขรูปหน้า การจัดเตรียมเครื่องสำอางและอุปกรณ์ทำผมให้เหมาะสม

5.4.1 ทฤษฎีพื้นฐานของการแต่งหน้าที่ควรรู้

(1) สีและบุคลิกภาพ (Color and Personality)

การแต่งหน้าเพื่อตัวละครจำเป็นต้องใช้สีอย่างปฏิเสธไม่ได้สีเป็นสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความหมายต่าง ๆ ให้เป็นไปตามลักษณะบทบาทของตัวละคร โดยสีแต่ละสีจะมีความหมาย เฉพาะตัว และถือเป็นตัวแทนของอารมณ์ความรู้สึกในการสื่อความหมายที่มีความแตกต่างกันไปอาจมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับบริบททางวัฒนธรรมของสังคมไทยหรือ อาจมีความหมายในทางสากลก็สามารถเป็นไปได้เช่นเดียวกัน สีแต่ละสีจะมีอิทธิพลและความหมายที่แตกต่างกันออกไปหากขาดสีในการแต่งหน้าจะไม่สามารถทำให้ตัวละครโดดเด่น และขาดความแตกต่าง เหมือนกับคนป่วยที่ใบหน้าซีดเซียว สุขภาพไม่ดีดังนั้น

สีจึงมีความสำคัญ ในการแต่งหน้าและนำไปใช้ในการทาอายแชโดว์ การทาปากการปิดแก้ม การเขียนคิ้ว การปิดมาสคาร่า และไฮไลท์เจดดิ้งเพื่อช่วยเสริมให้บุคลิกภาพของตัวละครแต่ละตัวละคร ให้เด่นชัดมากขึ้น ลักษณะการใช้สีต่าง ๆ จะมีความเกี่ยวข้องกับรูปทรง (Form) หากเลือกใช้สีผิดกับรูปทรงบนใบหน้า อาจทำให้รูปทรงที่ต้องการปกปิดดูเด่นชัดกว่าเดิมหรือทำให้ใบหน้าดูไม่มีมิติ ขาดความเหมือนจริงและอาจขาดความมีชีวิตชีวา

(2) แสงและเงา (Light & Shade)

นายกฤษณ์ คำนนท์ ได้กล่าวถึงแสงและเงาไว้ในวิทยานิพนธ์

เรื่องการสร้างภาพตัวแทนด้วยการแต่งหน้าเพื่อสื่อความหมายลักษณะตัวละครของละครโทรทัศน์ไทย ใจความว่าในการแต่งหน้าต้องนำแนวคิดเรื่องแสงมาประยุกต์ใช้ในการลงสีต่างๆบนใบหน้า และในขั้นตอนการแก้ไขรูปหน้าการทาอายแชโดว์ การปิดแก้ม การทาปาก และการไฮไลท์เจดดิ้ง โดยใช้หลักความเข้มของแสงและเงาในการแต่งหน้าใบหน้าของตัวละครก็จะไม่มีมิติ และไม่สมจริง การแต่งหน้าจะนำแสงและเงามาใช้ในบริเวณต่างๆของใบหน้าบริเวณแสงสว่างจัด (Hi-Light) เป็นบริเวณที่มีความสว่างมากที่สุด จะสะท้อนแหล่งกำเนิดแสงออกมาให้เห็นได้ชัดการใช้แสงและเงาในลักษณะนี้จะให้ใช้ในขั้นตอน การ Hi-Light ใน

ส่วนของใบหน้าที่ต้องการแก้ไข หรือเน้น เช่น สันจมูก ใต้คิ้ว หรือคางบริเวณแสงสว่าง (Light) เป็นบริเวณที่ได้รับแสงสว่างรองลงมาจากบริเวณแสงสว่างจัดการใช้แสงและเงาในลักษณะนี้จะให้ใช้ในขั้นตอนการเน้น สีเข้ม-อ่อน บนดวงตา ใบหน้า แก้ม บริเวณเงา (Shade) เป็นบริเวณที่ไม่ได้รับแสงสว่างหรือเป็นบริเวณที่ถูกบดบังจากแสงสว่างโดยจะมีค่าน้ำหนักเข้มมากขึ้นกว่าบริเวณแสงสว่างการใช้แสงและเงาในลักษณะนี้จะใช้ในขั้นตอนของการปรับลงรองพื้นเพื่อปกปิดหรือแก้ไขรูปหน้าและการเฉดสีเพื่อสร้างเงาบริเวณใบหน้าบริเวณเงาเข้มจัด (Hi-Shade) เป็นบริเวณที่อยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดแสงมากที่สุดหรือเป็นบริเวณที่ถูกบดบังมากที่สุดจะมีค่าน้ำหนักที่เข้มมากไปจนถึงเข้มที่สุดการใช้แสงและเงาในลักษณะนี้จะใช้ในขั้นตอนการเฉดสีเพื่อสร้างเงาบริเวณใบหน้า และสันจมูก หรือเพื่อปรับโครงหน้า (กฤษณ์คำานนท์. 2552: 60-77)

ภาพที่ 2.10 : แสดงแสงและเงาบริเวณใบหน้า

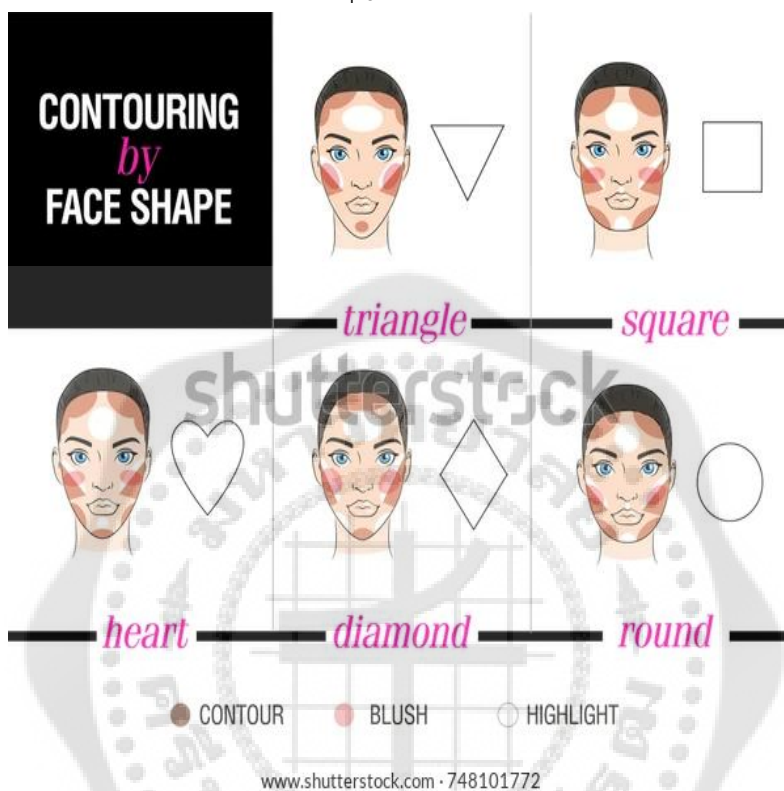
ที่มา : <https://pantip.com/topic/35679075>

กล่าวคือกระบวนการแต่งหน้าเพื่อการแสดงต้องนำหลักการและองค์ประกอบทางศิลปะเข้ามาประยุกต์ใช้อย่างปฏิเสธไม่ได้เพื่อทำให้เกิดการสื่อความหมายได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพสูงสุดจากแนวคิด ทฤษฎี เพื่อให้เข้าใจถึงวิธีการแต่งหน้าเพื่อการแสดง และเพื่อสื่อความหมาย

(3) ลักษณะของโครงหน้า

คุณกรานนท์ กร้ามบุญลือได้อธิบายเกี่ยวกับหลักของการแต่งหน้าทำผมไว้ในเว็บไซต์ research-system.siam.edu ใจความว่าประเภทของรูปร่างหน้าจะมีความแตกต่างกันตามโครงสร้างของแต่ละบุคคลก่อนการออกแบบจึงควรจะทำความเข้าใจกับรูปหน้าเพราะถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากเนื่องจากโครงหน้าจะเป็นตัวกำหนดใน

การเลือกทรงผมให้เหมาะกับรูปหน้า และการแต่งหน้าเพื่อการแสดงให้ออกมาสมบุรณ์ก็ต้องทราบรูปหน้าของนักแสดงเพื่อปรับให้เข้ากับรูปหน้าและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และโดยทั่วไปแล้วรูปหน้าของคนเรานั้นแบ่งได้ ดังนี้ ใบหน้ารูปหัวใจ ใบหน้ารูปไข่ ใบหน้ายาว ใบหน้ากลม ใบหน้าเหลี่ยม ใบหน้ารูปเพชร (กรานนท์ กร้ามบุญลือ. 2558: ออนไลน์)

ภาพที่ 2.11 : แสดงแสงลักษณะโครงหน้า

ที่มา : <https://www.shutterstock.com>

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่าผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม ควรศึกษารูปหน้าของนักแสดงทุกคนก่อนที่จะแต่งหน้านักแสดงเพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการทำงานและยังช่วยเสริมความมั่นใจให้กับนักแสดงโดยการเสริมจุดเด่นและแก้ไขจุดบกพร่องบนใบหน้าของนักแสดงทุกคน

5.4.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการแต่งหน้าขั้นพื้นฐาน

1. รองพื้น
2. แป้ง
4. ฉีดตั้ง ไฮไลต์
5. ดินสอเขียนคิ้ว
6. บลัชออน
7. อายแชโดว์

8. ที่ัดขนตา + มาสคาร่า
- 9.อายไลน์เนอร์ + อินไลน์เนอร์
10. แปรงแต่งหน้า ฟองน้ำ/พัฟ
11. ขนตาปลอม
12. ลิป

ภาพที่ 2.12 : แสดงอุปกรณ์ในการแต่งหน้า

ที่มา : <https://www.siameng.com/แต่งหน้า-ภาษาอังกฤษ/>

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่านักออกแบบควรรู้จักอุปกรณ์ที่ใช้ในการแต่งหน้าเป็นอย่างดี เพื่อนำเอาประสิทธิภาพของอุปกรณ์ต่างออกมาให้ได้มากที่สุดหรือนำอุปกรณ์มาปรับใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุด

5.4.3 ทฤษฎีการทำผมที่ควรรู้

(1) ทรงผมกับรูปหน้า

ได้แบ่งประเภทของทรงผมกับรูปหน้าไว้ 8 ประเภท ดังนี้

1. คนที่มีแก้มป่อง

ถ้าหากมีผมยาวควรเลือกทรงผมที่เส้นผมปิดแก้มรอบ ๆ ใบหน้า แล้วใช้เงาผมช่วยอาจจะใช้วิธีการมัดรวบผมขึ้นด้านหลังแล้วผูกเอาไว้ โดยปล่อยให้ผมข้าง ๆ ตกลงมาบังหูเอาไว้ซึ่งจะช่วยทำให้ใบหน้าเรียวเล็กมากขึ้น

2. คนที่มีใบหน้าหน้ากลม

ใบหน้าในลักษณะนี้ควรไว้ทรงผมที่ช่วยปิดความมกลมของช่วงกราม เอาไว้ขอแนะนำว่าให้ทำผมทรงสูง จะช่วยทำให้รูปหน้ายาวมากขึ้น หรือ การทำผมทรงแสกข้างจะเป็นการช่วยลดความกลมของใบหน้าได้

3. คนที่มีใบหน้าแบน

ด้านข้างเป็นสิ่งที่สำคัญควรเลือกทรงผมที่ทำให้ผมด้านหลังดูพองขึ้น จะเป็นการช่วยทำให้ใบหน้าดูเล็กลง เช่น ผมทรงหางม้าโดยการผูกให้อยู่ใน ระดับต่ำๆ ส่วนผมด้านบนทำให้พอง ๆ จะเป็นการช่วยทำให้ผมดูมีวอลลุ่ม และควรปล่อยให้ปลายผมพลิ้วอย่างเป็นธรรมชาติ

4. คนที่มีใบหนารูปสี่เหลี่ยม

ใบหน้าในลักษณะนี้จะมีช่วงกรามที่เด่นออกมามากกว่าที่ควรจะเป็นจึงควร ไว้ผมที่ปรกลงมาข้าง ๆ เพื่อปิดกรามเอาไว้หรือถ้าหากสามารถเปียงเบน ความสนใจของออกจากบริเวณกรามได้จะเป็นการดีสุด เช่น การตัดผมหน้าม้า การตัดปลายผมตั้งแต่ช่วงกรามลงมาให้เป็นลอน ๆ อ่อน ๆ หรือการทำผมทรงปลกหน้าทั้งด้านหน้าและด้านข้าง เป็นต้น และไม่ควรวีผมบ๊อบโดยเด็ดขาดเพราะจะยิ่งทำให้ใบหนาดูบานมากยิ่งขึ้น

5. คนที่ใบหนารูปสามเหลี่ยม

หรือใบหน้าที่มีลักษณะช่วงหน้าผากแคบและตาที่แคบมากกว่ากราม สำหรับคุณสาว ๆ ที่มีผมยาวแนะนำว่าให้ควรวีผมยาวประจำแล้วทำการ สไลด์ปลายบาง ๆ หรือตัดลอนจะเป็นการช่วยทำให้หน้าดูเล็กลงได้

6. คนที่ใบหนายาว

เหมาะกับการไว้ผมยาวเพราะการตัดผมสั้นจะยิ่งทำให้ใบหนาดูยาวมากขึ้น ยิ่งกว่าเดิมการไว้ผมทรงหน้าม้าก็สามารถช่วยลดความยาวของใบหนาลง ได้เพราะเป็นการช่วยปิดบังใบหน้าส่วนหน้าผาก ทำให้สัดส่วนของใบหนาดู ไม่ยาวจนเกินไปหรืออาจจะปล่อยผมให้ยาวลงมาเคลียไหล่ รวมไปถึงการรวบผมเป็นหางม้าไว้ด้านหลังก็จะช่วยทำให้ใบหนาดูเรียวยาก ขึ้น

7. คนที่มีใบหน้าเป็นรูปหัวใจ

มีลักษณะของช่วงหน้าผากและโหนกแก้มที่กว้าง แต่คางแหลมสำหรับคน ต้องการไว้ผมยาวสามารถที่จะตัดผมม้าได้แต่ห้ามตัดมากจนเกินไปควรตัด

ให้ยาวประมาณคิ้ว แต่อย่าให้ผมลงมาปิดตาหรือไว้ผมยาวแล้วแสกข้างทำให้ผมดูมีโวลุ่มเพื่อเปิดเผยใบหน้า

8. คนที่มีใบหน้ารูปเพชร

ซึ่งจะมีลักษณะรูปร่างยาวแต่เล็กมีช่วงโหนกแก้มที่ค่อนข้างกว้าง ในขณะที่หน้าหากและคางแคบควรเลือกทรงผมที่ช่วยพรางโหนกแก้มรวมทั้งเพิ่มความกว้างของหน้าผาก เช่นทรงผมหน้าม้าที่ซอยสไลซ์ แล้วปิดออกไปด้านข้าง เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มน้ำหนักของผมในช่วงหน้าผากจนถึงบริเวณใบหูเพื่อสร้างความสมดุลให้กับใบหน้าส่วนบริเวณกรามหรือคางให้ผมผมเข้ามาเพื่อช่วยในการปกปิดความกว้าง(มูมินะห์ โตะนิ (2557). ออนไลน์)

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่า นักออกแบบควรรู้จักใบหน้าของนักแสดงเพื่อเลือกการทำผมให้เข้ากับรูปร่างของนักแสดง ให้นักแสดงมีความมั่นใจและไม่กังวล และเป็นไปตามความต้องการให้มากที่สุด

2.7.4.4 อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำผมขั้นพื้นฐาน

1. หนีบยาง
2. กีบดำ
4. กีบปากเปิดเล็ก/ใหญ่
5. สเปรย์
6. แป้งยิโคน
7. หวีหาง / หวียี / หวี
8. อุปกรณ์จัดแต่งทรงผมไฟฟ้า

ภาพที่ 2.13 : แสดงอุปกรณ์ในการทำผม

ที่มา : <https://www.allthingshair.com>

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่านักออกแบบควรรู้จักอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำผมเป็นอย่างดี เพื่อความรวดเร็วในการทำงานและนำเอาประสิทธิภาพของอุปกรณ์ต่าง ๆ ออกมาให้ได้มากที่สุด หรือนำอุปกรณ์มาปรับใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุด

ผู้ศึกษาจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมในละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

5.5 แนวคิดและทฤษฎีเบื้องต้นที่ใช้ในการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

จากบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการอ่านบทละคร และหลังจากได้ผ่านการตีความแล้วผู้ศึกษาเห็นภาพตัวละครมินนาและไบรโอนี่มีความเป็นมนุษย์ต่างดาวอยู่ในตัวเองทั้งคู่ โดยการใช้สัญลักษณ์มนุษย์ต่างดาวแทนความหมายของการแตกต่างของแต่ละคนที่อยู่ร่วมกันในสังคมผู้ศึกษาจึงแบ่งรูปร่างและลักษณะของสองตัวละครนี้ผ่านการใช้สีที่แตกต่างกันโดยสีที่เลือกใช้คือสีฟ้าและสีเขียว โดยผู้ศึกษาได้ทำการหาข้อมูลเรื่องสีว่าทำไมถึงต้องเป็นสีเขียวกับสีฟ้า จึงได้ข้อมูลดังนี้

5.5.1 สีเขียวเป็นเม็ดสีที่ไม่ปรากฏบนสกินโทนของมนุษย์ที่อยู่ในสภาวะปกติ

สีผิวของมนุษย์ มีตั้งแต่ สีน้ำตาลเข้มที่สุด ถึง เฉดสีที่เบาที่สุด ความแตกต่างของสีผิวในแต่ละบุคคลเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของการสร้างเม็ดสี ซึ่งเป็นผลมาจากพันธุกรรม (สืบทอดมาจากผู้ปกครองทางชีววิทยา) สีผิวที่แท้จริงของมนุษย์ที่แตกต่างกันได้รับผลกระทบจากสารหลายชนิดแม้ว่าสารที่สำคัญที่สุดเพียงชนิดเดียวคือเม็ดสี เมลานิน เมลานินถูกสร้างขึ้นภายในผิวหนังในเซลล์ที่เรียกว่า เมลาโนไซต์ และเป็นตัวกำหนดสีผิวคล้ำของมนุษย์ ส่วนสีผิวของผู้ที่มีผิวสีอ่อน ส่วนใหญ่พิจารณาจากเนื้อเยื่อเกี่ยวพันสีขาวอมฟ้าใต้ชั้นหนังแท้ และโดย ฮีโมโกลบิน ที่ไหลเวียนในเส้นเลือดของชั้นหนังแท้สีแดงที่อยู่ใต้ผิวหนังจะมองเห็น

ได้ชัดเจนขึ้นโดยเฉพาะที่ใบหน้าเมื่อเป็นผลมาจากการออกกำลังกาย หรือการกระตุ้นระบบประสาท (ความโกรธความกลัว) arterioles ขยาย สีมืดสม่ำเสมอโดยสิ้นเชิงในผิวของแต่ละบุคคล ตัวอย่างเช่นผิวของฝ่ามือจะมีน้ำหนักเบากว่าผิวส่วนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ที่มีผิวสีเข้ม

โดยทั่วไปแล้ว การจัดแบ่งสีผิวของคนเรา (Skin type classification) ของผู้คนต่างๆ ในโลกนี้ ในทางผิวหนังแบ่งออกได้ดังนี้

ผิวแบบที่ 1

ลักษณะ: ผิวขาวซีด อ่อนบาง ตากแดดแล้วผิวไหม้ง่ายมาก และไม่มีสีแทนหรือคล้ำได้ เช่น กลุ่มคนเผือก

ผิวแบบที่ 2

ลักษณะ: ผิวขาวอมชมพู อ่อนบาง ตากแดดแล้วผิวไหม้ง่าย และมีสีแทนหรือคล้ำได้เล็กน้อย

ผิวแบบที่ 3

ลักษณะ: ผิวขาวปนเหลือง ตากแดดแล้วบางครั้งผิวไหม้ และมีสีแทนหรือคล้ำได้แต่ก็ต้องใช้เวลา เช่น ลูกครึ่ง เอเชีย-ยุโรป

ผิวแบบที่ 4

ลักษณะ: ผิวเหลือง ตากแดดแล้วผิวไหม้ได้บ้างแต่น้อย และมีสีแทนหรือคล้ำได้เสมอๆ เช่น กลุ่มชนเอเชียตอนบน เช่น ญี่ปุ่น จีน เกาหลี

ผิวแบบที่ 5

ลักษณะ: ผิวคล้ำ ผิวสองสี ตากแดดแล้วผิวไหม้ได้น้อยมาก และมีสีผิวคล้ำและดำในบางที่ เช่น กลุ่มชนเอเชีย อเมริกาใต้ ไทย มาเลเซีย เม็กซิโก สเปน

ผิวแบบที่ 6

ลักษณะ: ผิวดำ ตากแดดแล้วผิวไม่เคยไหม้ และมีสีผิวดำสนิท เช่น กลุ่มชนผิวดำ (นิโกร) แอฟริกาใต้

	Phenotype	UV sensitivity	Skin cancer risk
Type I	 Very fair, pale white, light coloured or red hair, often freckled	++++	Skin burns very easily, and never, or hardly ever, develops a tan Greatest risk of skin cancer
Type II	 Fair, white skin, light hair, and blue or brown eyes. Some may have dark hair	+++	Skin burns easily, and tans slowly High risk of skin cancer
Type III	 Light brown, light olive skin with dark hair and brown or green eyes	++	Skin does not burn easily, and develops a tan High risk of skin cancer
Type IV	 Moderate brown, brown eyes and dark hair	+	Skin hardly ever burns, and develops a tan easily (Mediterranean skin type) At risk of skin cancer
Type V	 Dark brown, brown eyes and dark hair	+/-	Skin never burns, naturally darker skin (Asian skin types) Skin cancers are relatively rare, but those that occur are often detected at later, more dangerous stage.
Type VI	 Deeply pigmented dark brown to black, dark brown eyes and black hair	-	Skin never burns, naturally dark-coloured skin (Negroid skin types) Skin cancers are relatively rare, but those that occur are often detected at later, more dangerous stage.

ภาพที่ 2.14 : ภาพการจัดแบ่งสี

ที่มา : https://www.researchgate.net/figure/Skin-type-chart-a-numerical-classification-scheme-for-the-colour-of-the-skin-according_fig2_278742711

ข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้ศึกษาสรุปได้ว่ามนุษย์ในสภาวะปกตินั้น ไม่ว่าจะมีความแตกต่างของชาติพันธุ์แค่ไหน หรืออยู่กันคนละทวีป ก็จะไม่แตกต่างแค่ความเข้ม-อ่อนของสีผิวหรือแตกต่างแค่ผิวจะออกเหลือง หรือออกชมพูเท่านั้น ยังมีสีผิวที่เป็นโทนอุ่น ไม่ใช่โทนสีฟ้าหรือสีเขียวนั่นเอง

5.5.2 สีเขียวถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ในด้านลบมีความอันตรายและเป็นพิษต่อมนุษย์

นักเคมีท่านหนึ่งได้สังเคราะห์สีเขียวได้จากสารหนูและคอปเปอร์ซัลเฟต ต่อมาจึงพัฒนาให้เป็นยาเบื่อหนู ยาฆ่าแมลง และเนื่องจากเป็นสารเคมีจึงมีสารพิษเป็นส่วนประกอบรวมถ้าหากโดนก็จะทำให้ส่งผลเสียต่อร่างกาย จากนั้นสีเขียวจึงถูกเชื่อมโยงกับโรคภัยไข้เจ็บหรือความผิดปกติจากธรรมชาติที่ส่งผลอันตรายของมนุษย์ และถูกนำมาใช้เป็นเครื่องหมายด้านลบ เพื่อแยกคนในสังคมออกจากกัน

ยกตัวอย่างภาพยนตร์และละครเวทีที่มีการใช้สีเขียวบนร่างกายเพื่อแบ่งแยกหรือบ่งบอกถึงความผิดปกติ

(1) wicked

สำหรับเรื่องราวของละครเวที wicked มีตัวละครเอกเป็นแม่มดตัวเขียวชื่อว่าเอลฟาบา และนางฟ้าโฉมงาม กลินดา โดยทั้งสองคือเพื่อนรักกันเอลฟาบาจะถูกบูลลี่จาก

กลุ่มแม่แมดด้วยกันเองเสมอ เพราะเป็นแม่แมดคนเดียวที่มีร่างกายสีเขียว จากนั้นเอลฟาบาและกลินดาก็บาดหมางกันเพราะความรักในภายหลัง

(2) the hulk

เรื่องนี้เล่าถึงชีวิตของบรูซตั้งแต่ในวัยเด็ก บรูซถูกพ่อที่เป็นนักวิทยาศาสตร์จับฉีดยาบางอย่างเข้าร่างกาย โดยผู้ถูกฉีดยานี้จะรอดพ้นจากอันตรายของระเบิดรังสีแกมมา หลังจากนั้นพ่อของบรูซได้ทดลองระเบิดตัวนี้ขึ้นมา ระหว่างการทดลองเกิดการผิดพลาดทำให้บรูซโดนระเบิดแต่ก็ยังรอดชีวิตมาเพราะสารที่ถูกฉีดเข้าร่างกายในวัยเด็ก แล้วร่างกายของบรูซก็ได้กลายเป็นยักษ์ตัวสีเขียว

(3) dr.jekyll and mr.hyde

เป็นเรื่องของด็อกเตอร์เจเคิลที่มีสองบุคลิกในตัวเอง โดยบุคลิกที่สองมีชื่อว่ามิสเตอร์ไฮด์ ซึ่งเวลาที่ด็อกเตอร์เจเคิลแสดงถึงด้านมืดของตัวเองมิสเตอร์ไฮด์ก็จะออกมา โดยที่มิสเตอร์ไฮด์จะมีรูปร่างลักษณะร่างกายเป็นสีเขียว

5.5.3 สีฟ้าถูกรวมว่าเป็นสีเขียวกับสีชมพูในสมัยก่อน

นอกจากเหตุผลเรื่องสกินโทนสีผิวของมนุษย์ สีฟ้าเหมือนถูกพัฒนาต่อจากสีเขียวมาอีกที่อ้างอิงจากในสมัยก่อนนั้นยังไม่มีสีฟ้า มีแต่สีคราม สีอมเมฆ และสีเขียว จึงทำให้คนโบราณใช้คำว่า สีเขียวแทนสีฟ้าและไม่ใช่แค่สีเขียวและสีฟ้าเท่านั้น เพราะสมัยก่อนสีจริงๆจะมีชื่อเรียกแค่ 2 สี คือสีอะไรก็ตามที่ออกโทนเย็น จะเรียกว่า สีเขียว ส่วนสีอะไรที่ออกไปทางโทนร้อน จะเรียกว่า สีแดง เราจึงจะเห็นว่าบางครั้งคนแก่ก็จะเรียกสีส้มว่าแดง “ไปโกรกสีผสมอะไรมาหัวแดงเขียว” ทั้งที่ความจริงคือเราทำผสมออกสีบลอนด์ ถ้าพูดกันตามจริงจะออกไปทางเหลืองมากกว่า แต่เพราะโทนสีเหลืองออกสีโทนร้อนจึงกลายเป็น สีแดงตามคำของโบราณนั่นเอง ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่าสีเขียวและสีฟ้านี้ แสดงถึงชาติพันธุ์ต่างดาว คนนอกสังคม ความแปลกแยก ความเจ็บป่วย หรือความผิดปกติ การไม่เข้าพวก

แต่หลังจากนั้นสิ่งเหล่านี้ก็ถูกเปลี่ยนความหมายไปในทางที่ดีขึ้นโดยผ่านตัวละครซูเปอร์ฮีโร่ที่เห็นกันในปัจจุบัน โดยภาพยนตร์ซูเปอร์ฮีโร่หรือมนุษย์ต่างๆที่มีการใช้สีฟ้าแทนสีเขียว นั่นก็เพราะเกิดจากความต้องการของผู้ออกแบบที่ไม่อยากให้เกิดภาพซ้ำๆหรืออะไรเดิมสีฟ้าจึงถูกพัฒนาต่อจากสีเขียวและถูกหยิบนำมาใช้ในภายหลัง ตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่องอวตาร ผู้กำกับ JAMES CAMERON ตั้งใจให้ตัวละครอวตารมีความใกล้เคียงกับมนุษย์มากที่สุดจึงใช้เรื่องสีผิวมาเป็นสิ่งที่แบ่งแยกอวตารออกจากความเป็นมนุษย์ซึ่งสีเขียวกับสีฟ้านี้ เป็นสีผิวที่ตรงข้ามกับสกินโทนของมนุษย์ และสุดท้ายผู้กำกับ james cameron ก็เลือกใช้สีฟ้า เพราะได้กล่าวเอาไว้ว่า เรื่อง little green man ใช้สีเขียวไปแล้ว

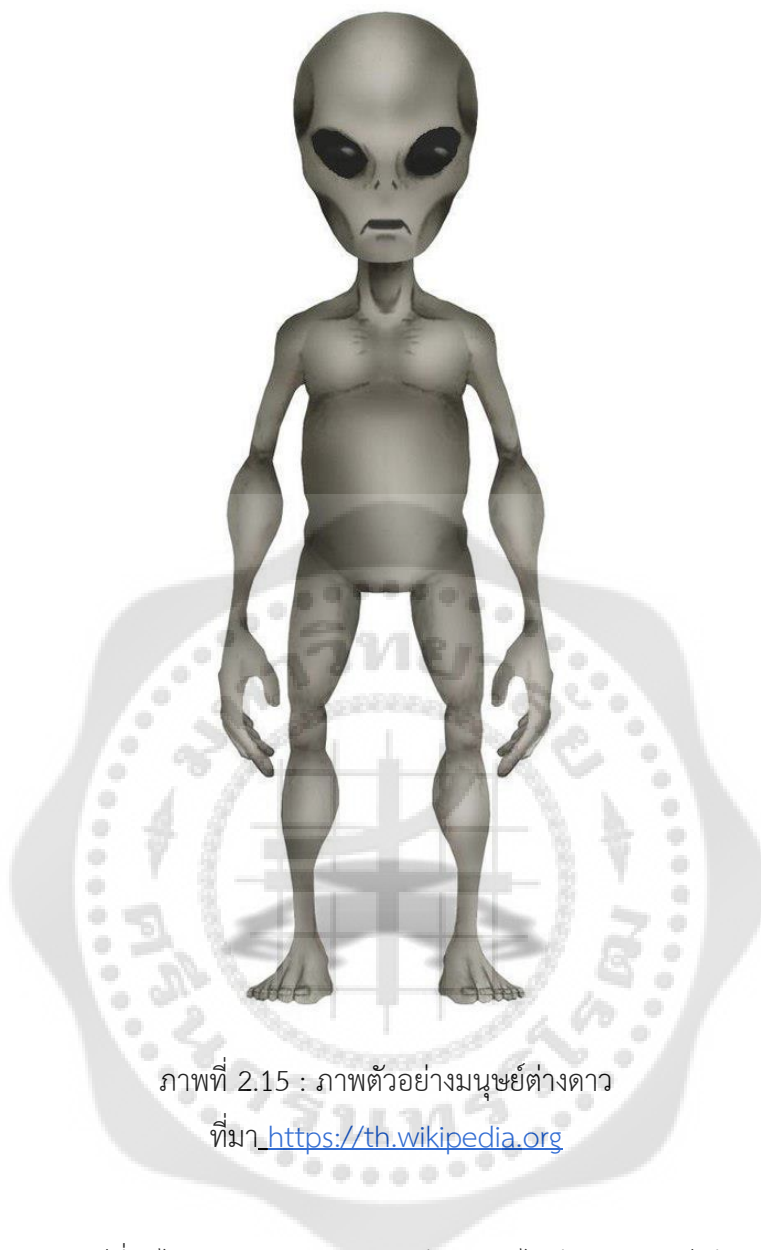
ผู้ศึกษาจึงได้นำแนวคิดและทฤษฎีเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษในละครเวทีเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

5.6 แนวทางในการออกแบบการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษในละครเวทีเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

ผู้ศึกษาได้ใช้แนวทางการออกแบบการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษ โดยการหาข้อมูลพื้นฐานและลักษณะทั่วไปของมนุษย์ต่างดาวเพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบตัวละครมินนาและไบรโอนี่

มนุษย์ปัจจุบันยังไม่ได้ข้อพิสูจน์เรื่องมนุษย์ต่างดาว แต่ก็ยังมีจินตนาการภาพลักษณ์ของมนุษย์ต่างดาวที่ได้ในสื่อต่างๆ ทั้งภาพยนตร์ การ์ตูน นิยาย และวิดีโอเกมแต่ก็ได้มีการแบ่งประเภทของมนุษย์ต่างดาวไว้ดังนี้

- (1) เกรย์ (Grey) หมายถึง สีเทา โดยประเภทนี้พบบ่อยที่สุด (ดังในรูป) มีลักษณะหัวโต ตาโต สีดำ รูปร่างคล้ายมนุษย์ ไม่มีขน นิ้วทุกนิ้วเรียวยาว ผิวหนังสีเทา จึงเป็นที่มาของชื่อ สื่อสารกันด้วยการใช้โทรจิต
- (2) อเลสเฮนกา (Aleshenka) ตั้งตามชื่อหมู่บ้านหนึ่งในรัสเซีย ค้นพบเมื่อปี พ.ศ. 2539 โดยหญิงสติไม่สมประกอบผู้หนึ่ง มีการบันทึกการพบเจอไว้ด้วยเทปของตำรวจ แต่ภายหลังพบว่าแท้จริงแล้วเป็นเพียงตัวอ่อนของมนุษย์เท่านั้น
- (3) กิ่งมนุษย์กึ่งสัตว์เลื้อยคลาน (Reptilian humanoid) ตัวสีเขียว รูปร่างคล้ายมนุษย์ มี 2 ขา แต่มีผิวหนังและลักษณะคล้ายสัตว์เลื้อยคลาน
- (4) ดรอป้า (Dropa) ตัวเล็กมาก ก่อนหน้านี้มีหลักฐานว่าเคยพบบริเวณพรมแดนจีน-ธิเบตราว 1 หมื่นปีก่อน แต่ต่อมาพบว่าเป็นหลักฐานเท็จ และเรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องกุ้ขึ้น
- (5) คล้ายหุ่นยนต์ (Robot) รูปร่างคล้ายหุ่นยนต์ในภาพยนตร์วิทยาศาสตร์ เนื้อตัวเป็นโลหะ ขนาดค่อนข้างใหญ่
- (6) คล้ายวิญญาณ (Soul) ไม่มีกายเนื้อ สีขาว คล้ายผีหรือวิญญาณ (ตามคำบอกเล่าของ ศ.ดร.น.พ.เทพพนม เมืองแมน)
- (7) นอร์ดิก (Nordics) รูปร่างเหมือนคน สูง 6-7 ฟุต ดวงตาสีฟ้า

ภาพที่ 2.15 : ภาพตัวอย่างมนุษย์ต่างดาว
ที่มา <https://th.wikipedia.org>

ดาวเคราะห์ที่อยู่ไกลจากเรามากๆ 500 ปีแสง จะไม่มีแสงอาทิตย์ มีแรงโน้มถ่วงต่ำ สิ่งมีชีวิตตรงนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีตา มีปาก มีจมูก มีผม ทำให้สิ่งมีชีวิตที่เราเรียกว่า มนุษย์ต่างดาว อาจจะเป็นก้อนอะไรสักอย่าง หรือเป็นอะไรก็ไม่รู้ที่ไม่สามารถเห็นได้ชัดเจน ทำให้มนุษย์จินตนาการเอาเองว่ามนุษย์ต่างดาวมีลักษณะแบบไหน และที่เราจินตนาการว่ามนุษย์ต่างดาวคล้ายมนุษย์เพราะเราคือมนุษย์ เราจึงมองแบบมนุษย์ คือมีสองแขน สองขา และมีหนึ่งหัว เดินตัวตั้งตรง ส่วนรายละเอียดจะเป็นอย่างไร จะตัวสี่เทา ตาโต หรือจะพูดภาษาอะไรสุดท้ายสิ่งนั้นก็ยังเป็นสิ่งที่มนุษย์จินตนาการขึ้นโดยเอาเผ่าพันธุ์ของมนุษย์เราเป็นต้นแบบ

นอกจากนี้ยังมีที่มาจากบทความ Man of the Year Million ของ HG Wells นักเขียนนิยาย Sci-Fi รุ่นบุกเบิก ซึ่งเขียนตั้งแต่ปี 1893 ซึ่งตอนแรกมันเป็นลักษณะของมนุษย์ในอนาคตกันไกลโพ้นที่นักเขียนท่านนี้จินตนาการไว้ ว่า

" The possibility of humanity transformed into race of grey-skinned beings who were perhaps one meter tall, with big heads and large, oval-shaped pitch-black eyes "

หลังจากนั้นนักเขียนคนอื่นที่ได้แรงบันดาลใจจาก HG Wells ก็นำตัวละครลักษณะนี้ไปเขียนเป็นเอเลี่ยนของนิยายตัวเองเช่นกัน จนกระทั่งปี 1965 ที่หนังสือพิมพ์ลงเรื่องคนถูกลักพาเป็นครั้งแรก (แต่เขาว่าถูกลักพาตั้งแต่ปี 1961) เขาก็อ้างอิงลักษณะเอเลี่ยนมาแบบนี้เช่นกัน ซึ่งมันก็คงมาจากนิยายที่เขาได้อ่าน และกลายเป็นลักษณะทั่วไปของเอเลี่ยนที่เขาเรียกว่า Grey Alien ยันปัจจุบัน (ข้อมูลจากสมาชิก716342ในpantip)

มีข้อมูลเพิ่มเติมที่พบว่าอาจมีเอเลี่ยนที่อารยธรรมอยู่ในระดับสูงพอจะติดต่อสื่อสารกับมนุษย์ได้อย่างน้อย 36 อารยธรรมในกาแล็กซีทางช้างเผือกที่นักวิจัยค้นหาสิ่งมีชีวิตต่างดาวด้วยการมองหา "การเรืองแสงชีวภาพ" (Bioluminescence) ซึ่งเป็นปฏิกิริยาที่สิ่งมีชีวิตบางประเภทตอบสนองต่อการปะทุรังสีอัลตราไวโอเล็ต (ยูวี) อย่างรุนแรงจากดวงอาทิตย์ที่ผู้วิจัยได้ใช้การเรืองแสงของปะการังน้ำลึกเป็นต้นแบบ เพื่อคำนวณหาความเข้มและสีของการเรืองแสงชีวภาพที่สิ่งมีชีวิตต่างดาวอาจเปล่งออกมาเป็นครั้งคราว รวมทั้งคำนวณโอกาสความเป็นไปได้ในการตรวจพบเอเลี่ยนเรืองแสงด้วยกล้องโทรทรรศน์รุ่นใหม่

หลังจากที่ได้ศึกษาข้อมูลข้างต้นทั้งหมดนี้ ผู้ศึกษาจึงตัดสินใจเลือกใช้สีฟ้าและเขียวมาออกแบบการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษเนื่องจากการหาข้อมูลดังกล่าวและยังเป็นสีที่สามารถเรืองแสงได้ที่จะทำให้ผู้ศึกษาไปทำงานต่อในการออกแบบแสงได้ต่อไป

6 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดง

6.1 ความหมายและหน้าที่ของแสง

6.1.1 ความหมายของแสง

แสง (light) คือ คลื่นชนิดหนึ่งและมีพลังงานการแผ่รังสีแม่เหล็กไฟฟ้าในช่วงความยาวคลื่นที่สายตามนุษย์มองเห็น หรือบางครั้งอาจรวมถึงการแผ่รังสีแม่เหล็กไฟฟ้าในช่วงความยาวคลื่นตั้งแต่รังสีอินฟราเรดถึงรังสีอัลตราไวโอเล็ต แสงช่วงที่ตาสามารถมองเห็นมีค่าอยู่ระหว่าง 400 – 700 นาโนเมตร และมีความถี่อยู่ในช่วง 103-105 เฮิรตซ์ โดยแสงสีม่วงซึ่งมีความยาวคลื่นน้อยที่สุด หรือ ความถี่สูงสุด ส่วนแสงสีอื่น ๆ ให้สเปคตรัมของแสงในช่วงนี้ก็มีความยาวคลื่นสูงขึ้นตามลำดับ จนถึงแสงสีแดงมีความยาวคลื่นมากที่สุดหรือมีความถี่ต่ำที่สุด (physics361.wordpress. 2556: ออนไลน์)

6.1.2 หน้าที่ของแสงในการแสดง

มัทนี รัตนิน (2546. 50-51) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของแสงไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. แสดงบรรยากาศ กาล เวลา ฤดู สถานที่
2. แสดงแหล่งที่มาของแสง ซึ่งมีคุณภาพของแสง และทิศทางต่าง ๆ กัน
3. แสดงยุคสมัยที่ต่างกัน
4. ช่วยเสริมให้ผู้ชมเข้าใจละครและแนวการนำเสนอของผู้กำกับการแสดงได้ดีขึ้น
5. ทำหน้าเปิดและปิดฉาก โดยไม่ต้องใช้ม่าน

Lighting Designer (2563. ออนไลน์) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของแสงไว้ 8 ประการ ดังนี้

1. ให้แสงสว่าง ทำให้ผู้ชมมองเห็นนักแสดง
2. บอกเวลาและสถานที่
3. ให้มิติแก่เวที หรือ ปรับเปลี่ยนการรับรู้พื้นที่เวทีในสายตาผู้ชม
4. โฟกัสสายตาผู้ชมไปยังบริเวณที่ต้องการ หรือ ดึงสายตาผู้ชมออกจากบริเวณที่ไม่ต้องการ
5. สร้างหรือเสริมอารมณ์ในฉากเหตุการณ์
6. ทำหน้าที่แทนฉาก โดยการให้ภาพฉาก
7. กระตุ้นหรือนำหน้าการกระทำบนเวที
8. ช่วยเรื่องการจัดองค์ประกอบภาพบนเวที

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่า แสงมีหลายหน้าที่ หน้าที่แรกคือเพื่อการมองเห็นอย่างที่กล่าวไปข้างต้น และยังบ่งบอกถึงสภาวะอารมณ์ คือการทำให้เกิดความรู้สึกต่างๆ เช่น ความโกรธ ความอบอุ่น และ ความเศร้า ความร่าเริง ความหดหู่ ได้ด้วยการใช้สีวรรณะต่างๆ คือสีที่ให้ความรู้สึกต่างกันตรงกันข้าม

การจัดแสงยังมีหน้าที่ช่วยบ่งบอกเวลากลางวัน - กลางคืน หรือเจาะจงช่วงเวลาการขึ้นลงของแสงอาทิตย์ได้ หรือเรียกว่าการเลียนแสงธรรมชาติ รวมถึงให้ความรู้สึกหรือบรรยากาศที่ส่งผลต่อความรู้สึกของผู้ชม และให้ความรู้สึกถึงพื้นที่กว้างหรือแคบ ในบางครั้งสามารถบ่งบอกถึงสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องพึ่งบทสนทนาของตัวละคร ดังนั้นไม่เพียงนักแสดงที่ทำหน้าที่แสดงเท่านั้นแสงยังมีส่วนในการแสดงเช่นกันนอกจากนี้นักแสดงก็ยังเป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดแสง ปริมาณของแสง ผู้ออกแบบแสงเป็นผู้กำหนดแต่ก็จะต้องทำงานร่วมกับฝ่ายอื่นโดยเฉพาะผู้กำกับเพื่อให้ได้รับขอบเขตของแสงสว่างตามที่คุณกำกับการแสดงได้ว่าแนวทางไว้ให้ผู้ชมแลเห็นเพื่อบอกลำดับเหตุการณ์และเล่าเรื่องราวอย่างมีลำดับต่อเนื่องกัน เปิดเผยให้ได้รับทราบถึงแก่นเรื่อง และเนื้อหาสาระรวมถึงโครงเรื่องหลักอันเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของบทละครนั้น ๆ

ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่าการจัดแสงเป็นการเลียนแบบจากแสงธรรมชาติ ควรคำนึงถึงบทละครและสถานการณ์ ลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง และแสงที่ออกแบบมานั้นต้องสอดคล้องกับงานออกแบบฝ่ายอื่นๆด้วย รวมถึงต้องคำนึงถึงการเพิ่มและลดแสงให้เป็นธรรมชาติ ไม่ให้เป็นสิ่งที่สังเกตมากเกินไป จนดึงความสนใจของผู้ชมออกจากละคร

6.2 ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบแสง

6.2.1 ความหมายของนักออกแบบแสง

กฤษรา วัชรากูริชา ได้นิยามความหมายของนักออกแบบแสงไว้ในหนังสือ การจัดแสงเบื้องต้นใจความว่า

ผู้ออกแบบแสงคือผู้ที่จะต้องดำเนินการออกแบบแสงให้เป็นแนวทางเดียวกันกับแนวคิดของผู้กำกับการแสดง เพราะงานออกแบบควรจะมีความผูกพันกับบทละครและตัวละครที่เราจะนำเสนอ ผู้ออกแบบแสงจำเป็นต้องอ่านและทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นประการแรก เพื่อให้เข้าใจความหมายและแก่นแท้ของบทละครนั้น ๆ และผู้ออกแบบแสงต้องแน่ใจว่าแนวความคิดที่ได้สร้างสรรค์ของตนนั้นได้เดินขนานไปกับแนวความคิดและความเข้าใจของทีมงานฝ่ายอื่นด้วย ผู้ออกแบบแสงต้องอ่านบทด้วยความจริงใจที่จะรู้สึกและเข้าใจอารมณ์ของเรื่อง แลอาจจะใช้ความรู้สึกที่ได้จากการอ่านบทมาประสานให้เข้ากับประสบการณ์ของตนเองและต่อยอดผลงานให้มีประสิทธิภาพสูงสุด (กฤษรา วัชรากูริชา. 2555: 3)

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่า นักออกแบบแสงที่ดีต้องมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของแสงและอุปกรณ์ที่ใช้จัดแสง รวมถึงจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์กับจินตนาการเพื่อถ่ายทอดสิ่งที่ผู้ออกแบบและผู้กำกับต้องการจะสื่อให้ได้มากที่สุด

6.2.2 หน้าที่ของนักออกแบบแสง

ดุสิตา อิมอาร์มณได้กล่าวถึงหน้าที่ของนักออกแบบแสงในเว็บไซต์

dusita.blogspot.com ใจความว่า

องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้คนดูเห็นภาพคือ แสง ถ้าสังเกตการณ์บรรยายภาพจะเห็นได้ว่าแสงค่อยๆเผยให้เห็นบรรยากาศ ฉาก ตัวละคร ต่อจากนั้นยังทำหน้าที่เคียงข้างนักแสดงไปจนจบเรื่อง จึงถือได้ว่าการจัดแสงมีความสำคัญต่อการแสดง จัดเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่ต้องอาศัยสมาธิ ความพิถีพิถัน ความถูกต้อง แม่นยำอย่างมีประสิทธิภาพในการให้ความสว่างตามลำดับภาพการแสดงอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่สุด มิใช่เป็นเพียงการปฏิบัติงานเพื่อฝึกฝนหาประสบการณ์และความชำนาญเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าประเภทต่างๆเท่านั้น การจัดแสงเป็นเรื่องของการใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นการสร้างบรรยากาศ สร้างภาพปรากฏการณ์ต่างๆ โดยใช้แสงประดิษฐ์หรือแหล่งกำเนิด แสงเทียม(Artificial light หรือ Artificial light sources) ซึ่งได้กลายเป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความรู้สึกได้ดีที่สุดสำหรับการแสดงบนเวทีในปัจจุบัน กล่าวได้ว่า หากไม่มีแสงสว่างบนเวทีเราก็จะไม่สามารถเห็นเหตุการณ์ต่างๆบนเวที “ไม่มีแสงก็ไม่มีภาพบนเวที” การออกแบบแสงมีความละเอียดอ่อน เพราะแสงเป็นเครื่องมือที่ส่งผลต่อการมองเห็นของคนดูโดยตรง นอกจากจะต้องคำนึงถึงจำนวนของดวงไฟแล้ว ยังมีการวางแผนทิศทางของตำแหน่งไฟที่ส่งผลไปถึงการกระจายตัวของแสงเพื่อให้เกิดทิศทางของแสงที่เหมาะสม สีที่จะช่วยในการสื่อความหมายและอารมณ์ตามบทที่ตีความของนักออกแบบ หรือความเข้มของแสงเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ต่างกันด้วยการเพิ่มและลดเพียงนิดเดียว การคำนึงถึงงานออกแบบฝ่ายต่างๆที่ทำงานร่วมกันประกอบด้วย ฝ่ายฉาก (Scene Design) อุปกรณ์ประกอบฉาก (Props Design) ออกแบบเครื่องแต่งกาย(Costume Design) และ ออกแบบการแต่งหน้า - ผม รวมทั้งเทคนิคพิเศษต่าง ๆ (Makeup & Hair) ล้วนสำคัญเป็นอย่างมากในภาพรวม สีที่เกิดขึ้นขององค์ประกอบศิลป์ทั้งหมดในละครเรื่องหนึ่งควรจะมีทิศทางเดียวกัน หรือสารที่เกิดขึ้นไม่ทำให้ฝ่ายใดบิดเบือนไปจากที่นักออกแบบตีความผลงานออกแบบฝ่ายต่างๆเหมาะสมที่จะเป็นเครื่องมือช่วยให้จินตนาการของผู้ออกแบบแสงสัมฤทธิ์ผลและสามารถสื่อความคิดหรือความหมายต่าง ๆ ได้มากขึ้น (ดุสิตา อิมอาร์มณ. 2552: ออนไลน์)

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่านักออกแบบแสงจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันแล้วนำมาใช้ในการออกแบบแสงในละครให้มีประสิทธิภาพ อีกทั้งนักออกแบบแสงยังต้องคำนึงถึงความเคลื่อนไหวของแสงที่จะใช้ในแต่ช่วงให้เกิดความต่อเนื่องอย่างนุ่มนวล หรือมีการเปลี่ยนแปลงที่มีเหตุผลที่เหมาะสม

6.3 สิ่งสำคัญที่นักออกแบบแสงต้องใช้ในการออกแบบแสง

6.3.1 ตารางลำดับฉากของละคร (Breakdown)

คือลำดับการเรียงของฉากในละครเรื่องนั้นๆอย่างละเอียด ทำหน้าที่เจาะจงทุกองค์ประกอบของบทละครในแต่ละฉากออกเป็นย่อยๆ เนื่องจากนักออกแบบแสงจำเป็นต้องจัดลำดับไฟในแต่ละฉากให้ทราบถึงจำนวนการเปลี่ยนของแสงที่เกิดขึ้นในละครทั้งเรื่อง สิ่งนี้ทำให้เกิดอารมณ์ของแต่ละฉากนั้นๆ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้นักออกแบบแสงมองเห็นภาพได้ชัดเจน เห็นความเป็นไปได้ของดีไซน์ที่จะเกิดขึ้น

6.4 อุปกรณ์ที่ใช้ในการออกแบบแสง

เนื่องจากละครเรื่องมินนาและมนุษย์ดาวเป็นการปรับจากละครเวทีให้เป็นในรูปแบบละครออนไลน์ ทำให้ไม่ได้ใช้อุปกรณ์เหมือนกับที่ใช้ในโรงละคร อีกทั้งยังถูกจำกัดพื้นที่ให้แคบลง จึงต้องมาคำนึงถึงอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อความเหมาะสมกับสถานที่และสถานการณ์ โดยอุปกรณ์ที่ใช้มีดังนี้

6.4.1 ไฟวง (ring light)

เป็นอุปกรณ์ที่ผู้ออกแบบสังเกตเห็นถึงความสำคัญเป็นอันดับแรกๆ เพราะอุปกรณ์ชิ้นนี้ให้ความสว่างได้ในแบบที่ต้องการและเหมาะสมกับสถานที่ในการทำงานในพื้นที่ที่จำกัด ทั้งยังสะดวกในการติดตั้ง มีขนาดไม่ใหญ่จนเกินไป แต่ก็ยังมีประสิทธิภาพในการให้ความสว่าง

ภาพที่ 2.16 : ภาพไฟวง

ที่มา : LAZADA

6.4.2 ไฟแบบ Halo edition หรือ ไฟโรเซ่

เป็นไฟที่ฉายออกมาในลักษณะวงกลมที่สามารถเปลี่ยนสีได้ในแบบที่ต้องการ อีกทั้งยังช่วยสร้างบรรยากาศให้เหมือนอยู่ในอวกาศหรือจะสร้างบรรยากาศให้เหมือนพระอาทิตย์ที่กำลังตกก็ได้แล้วแต่ความต้องการที่จะนำไปใช้ให้เหมาะสม

มีรูปแบบรัศมีหลายแบบ

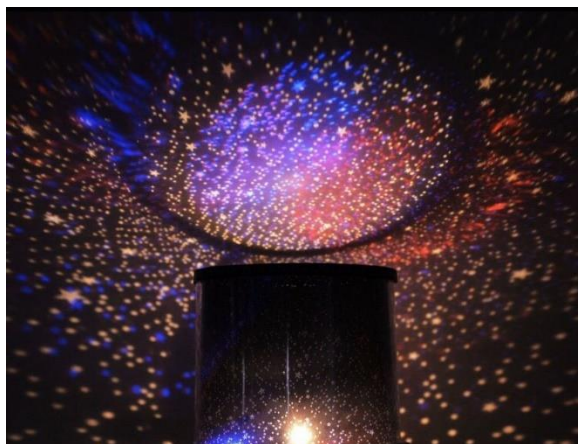

ภาพที่ 2.17 : ภาพไฟโรเซ่

ที่มา : facebook

6.4.3 ไฟกาแลคซี

เป็นไฟประเภทตกแต่งที่ให้ความรู้สึกและสร้างบรรยากาศเหมือนอยู่ในอวกาศ อุปกรณ์ชิ้นนี้จะคล้ายๆการฉายโปรเจคเตอร์ แต่เป็นขนาดที่กะทัดรัดสะดวกและเหมาะสมกับสถานที่ที่ใช้ในการแสดง

ภาพที่ 2.18 : ภาพไฟกาแลคซี
ที่มา : <https://www.kaidee.com>

6.4.4 ไฟคริสมาสต์ หรือ ไฟกะเทียม

เป็นไฟประเภทตกแต่งเช่นเดียวกัน ให้ความรู้สึกระยิบระยับเหมือนดวงดาว แต่ผู้ออกแบบจะนำอุปกรณ์ชิ้นนี้มาใช้เป็นการตกแต่งฉาก มากกว่าการสร้างบรรยากาศ

ภาพที่ 2.19 : ภาพไฟคริสมาสต์
ที่มา : Youtube

6.4.5 หลอดไฟแบลคไลท์

หลอด Black lights มีหลักการทำงานเช่นเดียวกับหลอดฟลูออเรสเซนต์ แต่ไม่ได้มีไว้เพื่อส่องสว่าง เพราะ เราจะเห็นเพียงแสงสีม่วงจาง ๆ เมื่อเปิดในที่มืด แต่เมื่อแสงไปกระทบกับสิ่งของบางอย่างที่มีสารฟอสฟอรัสเคลือบอยู่ ก็จะสว่างขึ้น เช่น เส้นใยพลาสติก สี เสื้อผ้า แร่ หรือแม้แต่ ฟัน และเล็บของเรา

ภาพที่ 2.20 : ภาพหลอดไฟblack lights

ที่มา : <https://www.evelighting.com>

6.4.6 ไฟเส้น LED

ไฟเส้นLEDเป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบัน เนื่องจากมีค่า IP หลากหลายให้เลือกใช้งานตั้งแต่ IP20 ไปจนถึง IP68 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานตกแต่งภายในและภายนอก การติดตั้งได้น้ำก็เป็นที่ยอมรับมากไม่แพ้กัน ด้วยฟังก์ชันที่หลากหลายทั้งยังติดตั้งได้ง่าย รวมถึงสามารถหลบซ่อนสายตาจากผู้คนได้อย่างดีจึงเหมาะใช้เป็นไฟซ่อนใต้ฝ้า เพดาน ตามขอบประตู หน้าต่าง ซ่อนใต้ท้องรถหรือใช้ตกแต่งเฟอร์นิเจอร์ก็ได้เช่นกัน

 Tel: 02-033-2618 |
  @nineled |
  nineled

ภาพที่ 2.21 : ภาพไฟเส้น

ที่มา : <https://www.nineled.com>

6.5 แนวคิดและทฤษฎีเบื้องต้นที่ใช้ในการออกแบบแสง

สมัยก่อนที่มีการสร้างโรงละครเป็นครั้งแรกในสมัยกรีก โรงละครไดโอนีสซัส(Dionysus) ที่เอเธนส์ (Athens) เป็นโรงละครกลางแจ้งเพื่อบูชาเทพไดโอนีสซัส มีลักษณะเปิดโล่ง ไม่มีผนัง และหลังคา หันไปทางทิศตะวันออก การแสดงละครนั้นจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาแตกต่างกันในแต่ละวัน เพราะโรงละครในยุคแรกต้องอาศัยแสงธรรมชาติจึงคำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมที่แสงอาทิตย์ตกกระทบในช่วงการแสดง

ภาพที่ 2.22 : ภาพโรงละครไดโอนีสซัสที่มา :
ที่มา : Pantip

ในศตวรรษต่อมาการออกแบบไฟในละครเวทีมีการใช้ทั้งแสงธรรมชาติและวัสดุที่มนุษย์สามารถทำขึ้นเอง เช่น เทียน น้ำมัน คบไฟ ตะเกียง ยุคที่มีการใช้ตะเกียง น้ำมันก๊าด ส่งผลให้เกิดกลิ่นเหม็นและมีจำนวนโรงละครมากมายเกิดไฟไหม้ แต่การออกแบบแสงนั้นค่อย ๆ มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นเช่นกัน จึงทำให้วิวัฒนาการการออกแบบแสงบนละครเวทียังคงต้องเดินต่อไปพร้อมๆ กับการค้นพบสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ เมื่อมีการค้นพบหลอดไฟ การออกแบบแสงยุคสมัยใหม่จึงเริ่มต้นขึ้น การค้นพบนี้นำไปสู่การพัฒนาไฟขนาดเล็กที่สามารถนำไปติดตั้งตามตำแหน่งต่างๆ บนเวทีแสงสามารถเป็นสัญลักษณ์หนึ่งที่ทำให้คนดูตีความและวิเคราะห์อารมณ์และสิ่งที่ซ่อนอยู่ในละครได้ แต่แนวความคิดและผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นนั้นก็ขึ้นอยู่กับนักออกแบบแสงแต่ละบุคคลซึ่งจะมีลักษณะและวิธีการแตกต่างออกไปเป็นเฉพาะบุคคล หรืออาจได้รับอิทธิพลมาจากประสบการณ์ของนักออกแบบแสงแต่ละบุคคลก็ได้ ทั้งนี้เพราะการจัดแสงเป็นศิลป์ ไม่มีกฎเกณฑ์ที่ตายตัว จึงขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบเป็นสำคัญและแน่นอนที่สุด ผู้ออกแบบแสงย่อมจะต้องผ่านการเรียนรู้ถึง กฎเกณฑ์ และ หลักการเบื้องต้นในการจัดแสงมาก่อน ได้แก่

6.5.1 ประเภทของแสง

นักร้องแบบแสงควรที่จะมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีการออกแบบ พื้นฐานที่เรียกว่า ทฤษฎี 3 ตำแหน่งของแสง (Three - Point Lighting) ประกอบด้วย

(1) ไฟหลักหรือแสงหลัก (Key Light or Main Light)

Scott Lannom ได้กล่าวถึงทฤษฎีไฟหลักหรือแสงหลักไว้ในเว็บไซต์

ไฟหลักคือจุดสำคัญสำหรับฉาก แสงหลักจะวางไว้ด้านหน้าวัตถุที่คนโฟกัสเป็นมุมฉากมากที่สุด และทำให้ส่วนใดส่วนหนึ่งของวัตถุสว่างขึ้น มุมของไฟหลักสามารถอยู่ในช่วง 15 ถึง 70 องศา โดยส่วนใหญ่ใช้ 45 องศา ไฟหลักมักจะตกที่ส่วนหน้าของวัตถุ แสงเสริมเป็นแสงที่สองสำหรับฉากของคุณ และมีจุดประสงค์เพื่อเติมแสงที่ขาดหายไปสำหรับวัตถุของคุณ มักจะวางไว้ด้านหน้าวัตถุ ตรงข้ามกับแสงหลัก และทำมุมเพื่อสร้างความลึกต่อไป แต่ยังเน้นรายละเอียดในด้านอื่นๆ ของวัตถุด้วย มุมที่วางไฟเสริมไม่จำเป็นต้องเหมือนกับไฟหลัก (Scott Lannom. 2563: ออนไลน์)

กล่าวคือไฟหลัก หรือแสงหลักเป็นแสงอันดับแรกที่เกิดในการออกแบบแสง แสงหลักคือแสงที่ตกกระทบกับวัตถุที่ต้องการให้เป็นจุดโฟกัส (focus point) มากที่สุด เพื่อให้ความสว่างช่วงบริเวณหน้าด้านข้างของวัตถุ มุมการวางตำแหน่งไฟของแสงหลักนั้นสามารถเริ่มตั้งแต่ 15 – 70 มุมที่นักร้องแบบแสงส่วนใหญ่นิยมใช้คือ 45

(2) ไฟเสริมหรือแสงเสริม

Scott Lannom ได้กล่าวถึงทฤษฎีไฟเสริมหรือแสงเสริมไว้ใน

เว็บไซต์ studiobinder.com ใจความว่า

แสงเสริมคือแสงที่สองสำหรับฉากและจุดประสงค์ของมันคือเพื่อเติมแสงที่ขาดหายไปของวัตถุ มักจะวางไว้ด้านหน้าวัตถุ ตรงข้ามกับแสงหลัก และทำมุมเพื่อสร้างความลึกและยังเพื่อขับเน้นรายละเอียดในด้านอื่น ๆ ของวัตถุด้วย มุมที่วางไฟเสริมไม่จำเป็นต้องเหมือนกับไฟหลักก็ได้ (Scott Lannom. 2563: ออนไลน์)

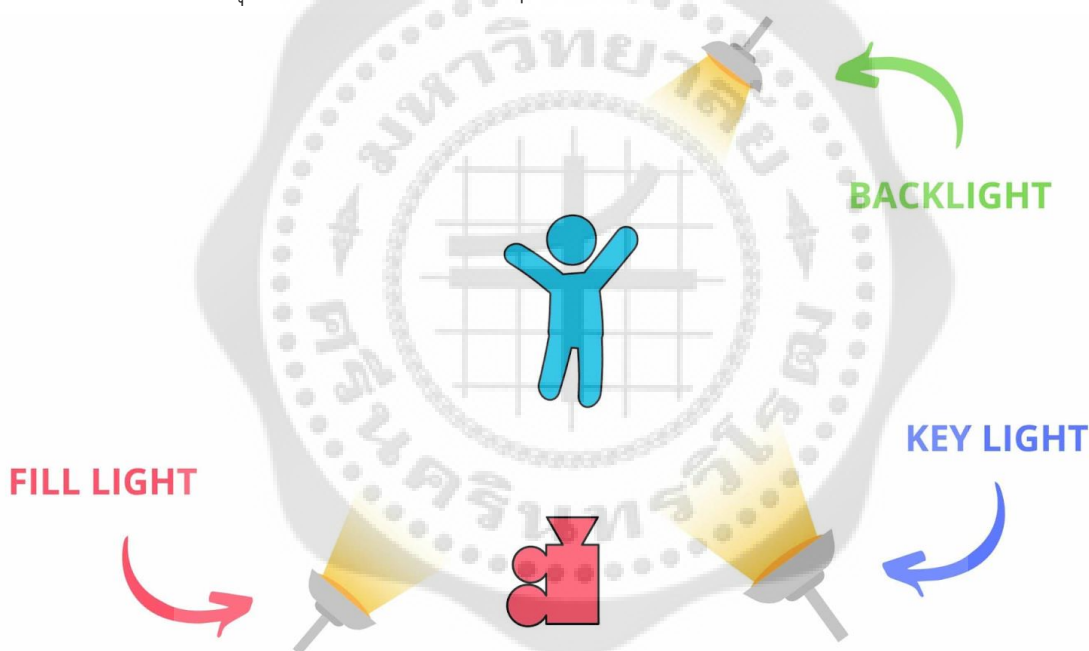
กล่าวคือไฟเสริม หรือแสงเสริมคือแสงที่จะช่วยลดเงาดำที่เกิดจากแสงหลัก มีหน้าที่ช่วยเติมเต็มความสว่างในจุดที่มีดในอีกฝั่งหนึ่งของวัตถุเพื่อให้เห็นรายละเอียดมากขึ้นตำแหน่งการวางไฟของแสงเสริมส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามของแสงหลักไม่มากนักน้อย ขึ้นอยู่กับมิติภาพที่ผู้ออกแบบต้องการ

(3) ไฟเสริมหลังหรือไฟฉาก

Scottn Lannom ได้กล่าวถึงทฤษฎีไฟเสริมหลังหรือไฟฉากไว้ในเว็บไซต์ studiobinder.com ใจความว่า

ไฟแบ็คไลท์ (ไฟขอบล้อ หรือไฟติดผม) เป็นไฟดวงที่สามสำหรับการจัดแสงวิดีโอของคุณ และมีวัตถุประสงค์เพื่อชดเชยการแบนของขนาดที่เกิดจากคีย์และไฟเต็ม มันเข้าใกล้จากด้านหลังตัวของคุณ โดยมักจะทำมุมด้านเดียวกับแสงหลักของคุณ. (ScottLannom. 2563: ออนไลน์)

กล่าวคือไฟเสริมหลัง หรือไฟฉากคือแสงตำแหน่งสุดท้ายที่ช่วยเสริมวัตถุให้ชัดเจนขึ้น โดยการวางตำแหน่งไฟจะอยู่บริเวณด้านหลังของวัตถุ ตำแหน่งส่วนใหญ่ที่ผู้ออกแบบเลือกคือการวางเยื้องไปด้านเดียวกับแสงหลัก โดยแสงหลักช่วยทำหน้าที่เพิ่มมิติลดความแบนของภาพ ด้วยการทำให้แสงออกมาจากทางด้านหลังของวัตถุ คล้ายการเรืองแสงอ่อนๆ

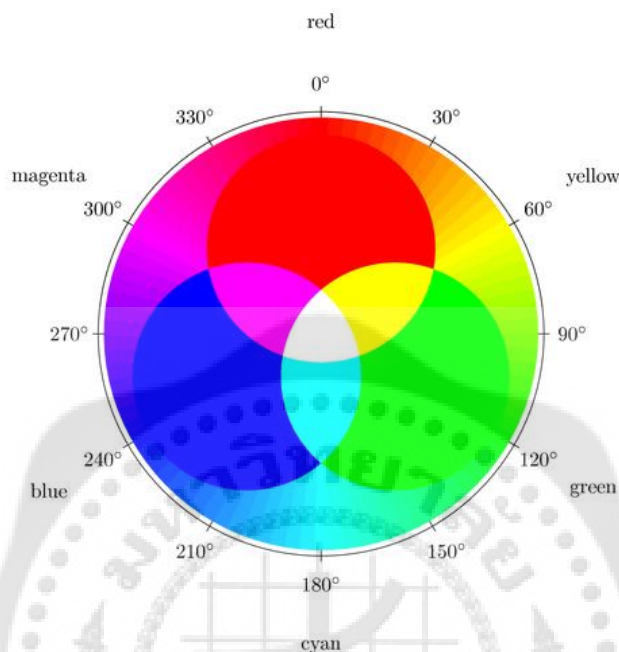
ภาพที่ 2.23 : ภาพแสดงตัวอย่างทฤษฎีสามตำแหน่งของแสง

ที่มา : <https://www.studiobinder.com>

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่า นักออกแบบแสงควรรู้ทฤษฎีสามตำแหน่งของแสงเพื่อหยิบนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้สูงสุด

2.5.4.2 สี

สี คือ ปัจจัยสำคัญของงานออกแบบศิลปะทุกแขนง เพราะสีสามารถช่วยเรื่องอารมณ์ที่สื่อออกมาจากผลงานได้เป็นอย่างดี และในงานออกแบบแสงนั้น สีถือว่าเป็นสิ่งที่ช่วยขับเคลื่อนให้แสงไฟแสดงความรู้สึกออกมาอย่างชัดเจนเช่นกัน

ภาพที่ 2.24 : ภาพการแสดงตารางสีของแสง
ที่มา : <https://krittayakorn.wordpress.com/2013/>

(1) คุณลักษณะของสี

ปัทมพร ดำรงธรรมบุญ (2563: ออนไลน์) ได้แบ่งคุณลักษณะของสีไว้ 3 อย่างดังนี้

1. สีแท้ (HUE) คือ สีที่ยังไม่ถูกสีอื่นเข้าผสม เป็นลักษณะของสีแท้ที่มีความสะอาดสดใสเช่น แดง เหลือง น้ำเงิน
2. สีอ่อนหรือสีจาง (TINT) ใช้เรียกสีแท้ที่ถูกผสมด้วยสีขาวเช่น สีเทา, สีชมพู
3. สีแก่ (SHADE) ใช้เรียกสีแท้ที่ถูกผสมด้วยสีดำเช่น สีน้ำตาล

(2) วรรณะของสี

พิมลณัฏฐ์ เวศย์วรุฒม์ (2551: ออนไลน์) ได้แบ่งวรรณะของสีได้ 2 วรรณะ ดังนี้

1. วรรณะสีร้อน (WARM TONE) ประกอบด้วยสีเหลือง สีส้ม เหลือง

สีส้ม สีส้มแดง สีม่วงแดงและสีม่วง สีในวรรณะร้อนนี้จะไม่ใช้สีดังที่เห็นใน วงจรสีเสมอไป

เพราะสีในธรรมชาติย่อมมีสีแตกต่างไปกว่าสีในวงจรสีอีกมาก

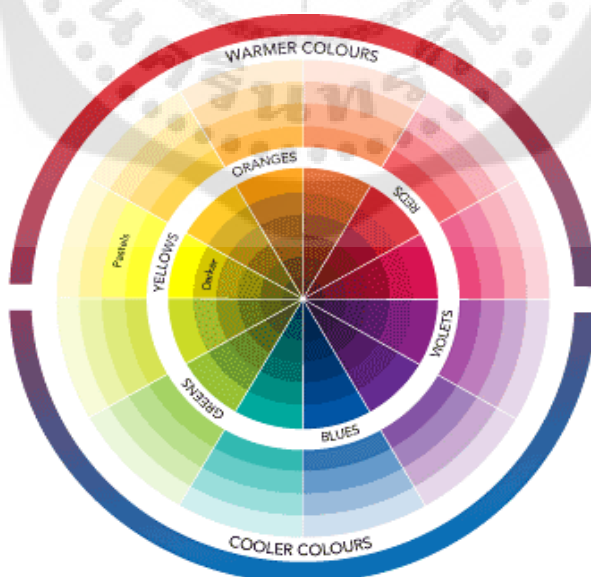
ถ้าหากว่าสีใดค่อนข้างไปทางสีแดงหรือสีส้ม เช่น สีนํ้าตาลหรือสีเทาอมทอง ก็ถือว่าเป็นสีวรรณะร้อน

2. วรรณะสีเย็น (COOL TONE) ประกอบด้วย สีเหลือง สีเขียว สีเหลืองเขียว สีเขียวนํ้าเงิน สีนํ้าเงินม่วง และสีม่วง ส่วนสีอื่นๆที่คล้ายสีนํ้าเงินและสีเขียวก็เป็นสีวรรณะเย็น เช่น สีเทา สีดำ

สีเขียวแก่ เป็นต้น จะสังเกตได้ว่าสีเหลืองและสีม่วงอยู่ทั้งวรรณะ

ร้อนและวรรณะเย็น ถ้าอยู่ในกลุ่มสีวรรณะร้อนก็ให้ความรู้สึกร้อนและถ้าอยู่ในกลุ่มสีวรรณะเย็นก็ให้

ความรู้สึกเย็นไปด้วย

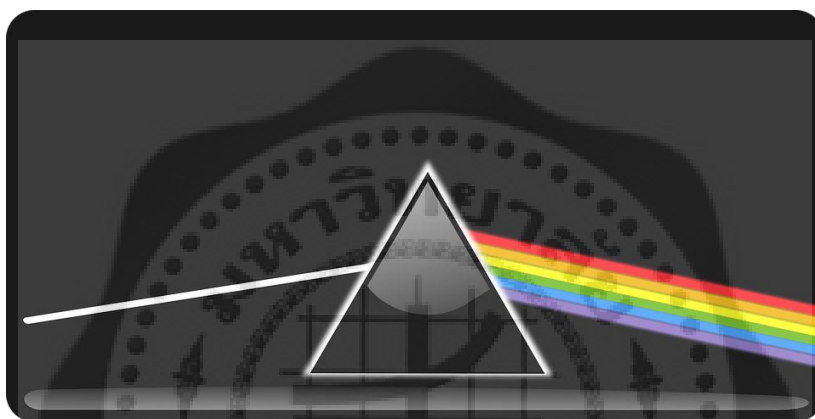

ภาพที่ 2.25 : ภาพแสดงวรรณะของสี

ที่มา : <https://www.siamzone.com>

(3) ระบบสีแสง

พงษ์ศักดิ์ ไชยทิพย์(2554: 34) ระบบสีแสงหรือสีฟิสิกส์เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1660 โดยเซอร์ไอแซคนิวตัน (Sir Isaac Newton) ได้ทำการทดลองให้แสงจากดวงอาทิตย์ส่องลอดช่องและผ่านแท่งแก้วสามเหลี่ยม (Prism) แสงที่ตกกระทบบนจอจะเกิดเป็นสีรุ้ง (Spectrum) ประกอบด้วยแถบสี 7 สี แต่ตาของมนุษย์รับรู้ได้ 6 สี ได้แก่ สีม่วง สีน้ำเงิน สีเขียว สีเหลือง สีแสด และสีแดง นักวิทยาศาสตร์สาขาฟิสิกส์ได้ศึกษาต่อไปว่าจำนวนสีทั้ง 6 สี สามารถกำหนดเป็นแม่สีได้ 3 สี ได้แก่ สีแดง สีเขียว และสีน้ำเงิน

ภาพที่ 2.26 : แสดงระบบสีแสง

ที่มา : [การหักเหของแสง-ปริซึม-เลนส์-150853](#)

แต่การผสมสีในการจัดแสงนั้นมีความแตกต่างจากประเภทสีทั่วไป เนื่องจากแสง เป็นพลังงานรังสี (Radiation Energy) ที่ตารับรู้และมีปฏิกริยาตอบสนองด้วยกระบวนการวิเคราะห์แยกแยะของสมอง ตาสามารถวิเคราะห์พลังงานแสงโดยการรับรู้วัตถุสัมพันธ์กับตำแหน่ง ทิศทาง ระยะทาง และความเข้มของแสงได้ โดยตารางสีของแสงนั้นต้องทำความเข้าใจในทฤษฎีของแสง ที่เรียกว่า RGB (Red – Green – Blue) ซึ่งสามสีนี้ก็คือแม่สีของแสงนั่นเอง

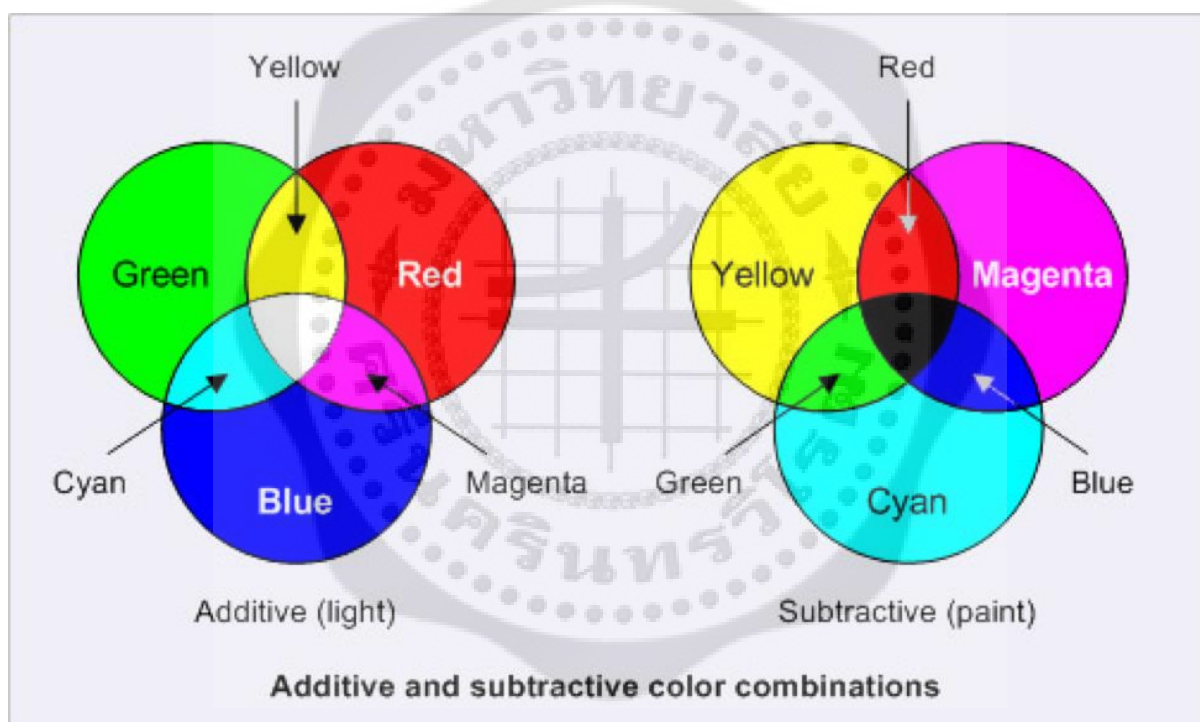
(3) ระบบสี RGB

ผกามาศ ผงูญแก้ว (2542: 154-155) กล่าวว่า RGB ย่อมาจาก red, green และ blue คือระบบสีของแสง เกิดจากการหักเหของแสงกลายเป็นสีรุ้งด้วยกัน 7 สี ซึ่งเป็นช่วงแสงที่เราสามารถมองเห็นได้ แสงสีม่วงจะมีความถี่สูงสุดเรียกว่า อนุตริ้วาโอแรรต และแสงสีแดงจะมีความถี่ต่ำสุดเรียกว่าอินฟาเรต คลื่นแสงที่มี

ความถี่สูงกว่าสีม่วง และต่ำกว่าสีแดงนั้นสายตาของมนุษย์ไม่สามารถรับได้ แสงสีทั้งหมดเกิดจาก แสงสี 3 สี คือ สีแดง (Red) สีน้ำเงิน(Blue) และสีเขียว (Green) ทั้งสามสีถือเป็นแม่สีของแสง โดยระบบสี RGB จะการแสดงผลออกมา

เป็นรูปแบบการรับแสงแสดงผลด้วยแสงที่เป็นแม่สีได้แก่ สีแดง สีเขียว สีน้ำเงิน ซึ่งอุปกรณ์

อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น จอภาพ,สแกนเนอร์,กล้องดิจิตอลหรือ ตัวอย่างการทำงานที่เหมาะสมกับการใช้ระบบสี RGB เช่น ในการออกแบบ web site หรือ web design จะใช้ระบบสี RGB เพื่อให้ได้ภาพที่แสดงผลบนหน้าจอมีความสวยงามใกล้เคียงกับสีที่ตาเรามองเห็น

ภาพที่ 2.27 : แสดงระบบสี RGB

ที่มา : Site.google

(4) สีของแสงที่ใช้ในการแสดง

สีของแสงสามารถช่วยให้สร้างอารมณ์และบรรยากาศต่าง ๆ เช่น การบอกเวลาช่วงเช้า และเย็น หรือ การบอกความรู้สึกในฉากนั้น ว่ากำลังเข้มข้นไปด้วยความโกรธแค้น เป็นต้น ซึ่งการใช้สีเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศ เปลี่ยนช่วงเวลา หรือเปลี่ยนสถานที่

และโดยเฉพาะการสร้างอารมณ์ให้กับการแสดงนั้นถือว่าเป็นวิธีที่ทำให้เกิดภาพที่เปลี่ยนแปลงและแตกต่างกันอย่างชัดเจน

(5) การใช้สีตามหลักการออกแบบ

ทฤษฎีสี (2563: ออนไลน์) ได้แบ่งการใช้สีตามหลักการออกแบบไว้

3 ลักษณะดังนี้

1. การใช้สีกลมกลืน สำหรับการใช้สีในการออกแบบเพื่อให้เกิดความกลมกลืน ก็คือ การพิจารณาความสัมพันธ์ของสีต่างๆ ที่จะเลือกนำมาใช้ว่ามีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันโดยไม่มีสีใดโดดเด่น
2. การใช้สีแตกต่าง การใช้สีแตกต่างเป็นการใช้สีต่างกันให้ตัดกัน ทำให้งานออกแบบน่าสนใจ ตื่นเต้น
3. การใช้สีสมดุล การใช้สีให้สมดุลในสายตาผู้มอง

2.5.4.3 จุดสนใจของแสง (Selective Focus)

เป็นความสามารถที่เด่นชัดของฝ่ายออกแบบแสงอีกหนึ่งอย่าง คือ การเลือกภาพบนเวทีให้คนดู หรือเรียกอีกอย่างว่า บริเวณที่นักออกแบบแสงกำหนดให้เป็นจุดสนใจต่อคนดู

ภาพที่ 2.28 : แสดงจุดสนใจของแสง

ที่มา :Pinterest

2.5.4.4 หลักการใช้สีสื่อความรู้สึกทฤษฎีสี (2563: ออนไลน์) ได้แบ่งหลักการใช้สีบอกความรู้สึกไว้ 4 หลักการ ดังนี้

(1) ความรู้สึกเกี่ยวกับอารมณ์

สีมีพลังที่สามารถกระตุ้นการตอบสนองทางอารมณ์ของผู้ดูได้ดีมาก นักออกแบบจึงมักใช้สีเพื่อชักจูงให้ผู้ดูเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ตามต้องการได้ อย่างไรก็ตามบุคคลแต่ละคนอาจแสดงความรู้สึกต่อสีเดียวกันออกมาแตกต่างกันได้ ทั้งนี้ขึ้นกับการเรียนรู้ประสบการณ์ แต่ โดยทั่วไปสีที่จัดอยู่ในวอร์มร้อน จะให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา ตื่นเต้นเร้าใจ และสีที่จัดอยู่ในวอร์มเย็นจะให้ความรู้สึกผ่อนคลาย สงบ ยิ่งกว่านั้นสีแต่ละสียังมีลักษณะเฉพาะตัวที่มีการนำไปใช้ในลักษณะต่างๆ กันได้มาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. สีแดงเป็นสีที่มีความร้อนแรงมากที่สุด มองเห็นได้รวดเร็วที่สุด จึงมักเลือกให้เป็นสีที่ใช้สำหรับดึงดูดความสนใจมากที่สุดสีหนึ่ง สีแดงเป็นสีที่ให้ความรู้สึกของการมีพลังกำลังความก้าวร้าว รุนแรง รวดเร็ว และปราดเปรี้ยว

2. สีน้ำเงิน เป็นสีที่มีความสว่างสีต่ำให้ความรู้สึกเยือกเย็น เยียบสงบ ความรับผิดชอบ ความจริงจัง

3. สีเหลืองเป็นสีที่มีความสว่างสีสูง สีเหลืองที่สดใสเป็นสัญลักษณ์ของดวงอาทิตย์ให้ความรู้สึกอบอุ่น ความสนุกสนานร่าเริง ความใหม่ ความทันสมัยสุขภาพที่ดี แต่ถ้าเป็นสีเหลืองหม่น จะให้ความรู้สึกถึงความขี้ขลาด ความอ่อนแอ โรคภัยไข้เจ็บ

4. สีเขียวเป็นสีที่ให้ความรู้สึกใกล้เคียงกับสีน้ำเงิน คือ รู้สึกผ่อนคลาย สงบ แต่ให้ความรู้สึกสดชื่นความมีชีวิตชีวา การเติบโต ความเป็นธรรมชาติ

5. สีม่วง เป็นสีที่เกิดจากสีแดงผสมกับสีน้ำเงิน จึงรวมคุณลักษณะของทั้งสองสีเข้าด้วยกัน คือความมีอำนาจของสีแดง และความมีคุณธรรมรับผิดชอบของสีน้ำเงิน สีม่วงมักจะทำให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่ ความหรูหรา และความประทับใจ

6. สีขาวเป็นสีที่มีความสว่างสีสูงสุด ให้ความรู้สึกโปร่งเบาละเอียดอ่อน บริสุทธิ์ความดีงาม ความมีคุณธรรม การใช้สีขาวจะหมายถึงการยอมแพ้ สงบศึก ในบางประเทศใช้สีขาวแสดงถึงความเศร้าโศก การพลัดพราก

7. สีดำ เป็นสีที่มีความสว่างสีต่ำที่สุด ให้ความรู้สึกหดหู่ เคร่งขรึม ลึกลับ น่ากลัว ชั่วร้าย ความเป็นอมตะ ในบางประเทศใช้สีดำแสดงถึงความเศร้าหมอง ความตาย

(2) ความรู้สึกเกี่ยวกับขนาดสีอ่อนหรือสีที่มีความสว่างสีสูง เช่น วัตถุสีเหลืองจะให้ความรู้สึกว่ามีขนาดใหญ่กว่าและน้ำหนักเบากว่าวัตถุสีเข้มหรือสีที่มีความสว่างสีต่ำเช่น สีน้ำเงิน แม้ว่าความจริงวัตถุทั้งสองนั้นมีขนาดเท่ากัน

(3) ความรู้สึกเกี่ยวกับระยะสีแต่ละสีอาจให้ความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้ไกลต่างกันกล่าวคือ สีที่อยู่ในวรรณะร้อนเช่น สีแดงสีเหลือง สีส้ม จะให้ความรู้สึกว่ายู่ระยะใกล้ ส่วนสีที่อยู่ในวรรณะเย็นเช่น สีม่วง สีน้ำเงิน จะให้ความรู้สึกว่ายู่ระยะไกล

(4) ความรู้สึกเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว

สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับสีให้ความรู้สึกของการเคลื่อนไหวมีดังนี้สีน้ำเงิน เป็นสีที่สงบ เยือกเย็น มั่นคง ให้ความรู้สึกของการเคลื่อนไหวภายในตัวเอง สีเหลือง เป็นสีที่สดใสชัดเจน ให้ความรู้สึกของการเคลื่อนไหวสู่ภายนอก สีเขียว เป็นสีที่สดใส ร่มรื่น ให้ความรู้สึกของการเคลื่อนไหวเข้าสู่ศูนย์กลาง หากพิจารณาตามกลุ่มสีแล้วพบว่าสีในวรรณะร้อน จะให้ความรู้สึกของการเคลื่อนไหวได้ดีกว่าสีในวรรณะเย็น

ผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่าสีหนึ่งสีสามารถสื่อความรู้สึกให้กับผู้ชมได้ในหลายๆ รูปแบบโดยไม่มีข้อจำกัด

ดังนั้นการใช้สีเพื่อบอกความรู้สึกจึงขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบแสงที่จะต้องได้ทำงานร่วมกับผู้กำกับ

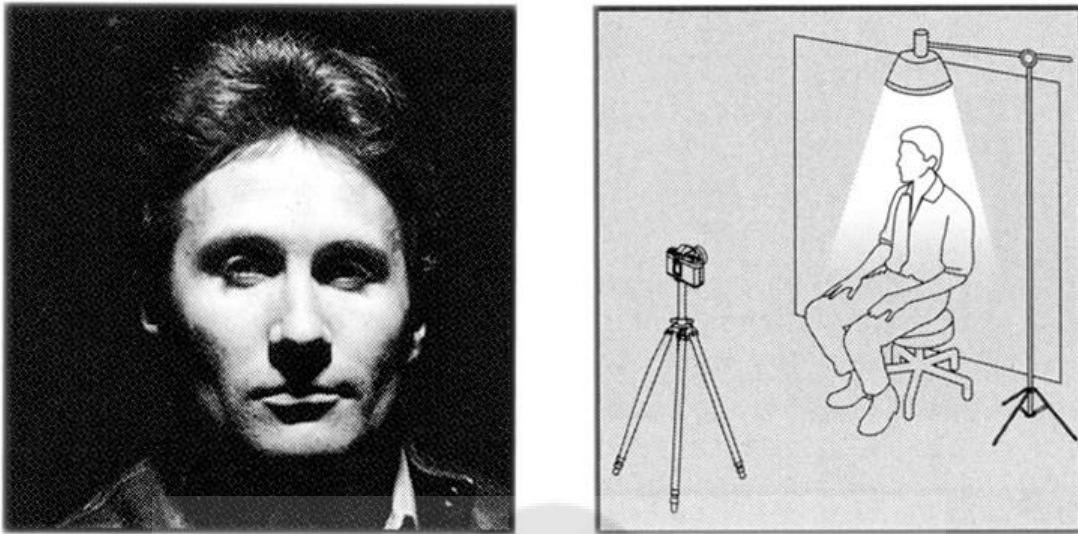
และงานออกแบบฝ่ายอื่น ๆ เพื่อให้สีนั้นบ่งบอกความรู้สึกไปในทิศทางและความหมายเดียวกัน

2.5.4.5 ทิศทางของแสง

แสงและการจัดแสงเบื้องต้น (2559: ออนไลน์) กล่าวว่า ทิศทางแสงที่แตกต่างกันจะส่งต่อมิติของภาพ หรือให้อารมณ์ภาพแตกต่างกันได้ โดยเราสามารถแบ่งทิศทางของแสงออกเป็น 5 ทิศทางใหญ่ๆ ดังนี้

(1) ทิศทางจากด้านบน

แหล่งกำเนิดแสงจะอยู่บนหัวเรา จะทำให้เกิดเงาตกกระทบบนด้านล่างของวัตถุ แม้แสงในทิศทางนี้จะไม่นิยมใช้ถ่ายงาน แต่ในหลายๆครั้งก็สามารถนำมาใช้ได้ โดยมักใช้ในฉากที่ต้องการให้ตัวแบบมีเงาขึ้นที่ผม หรือสร้างออร่าดูเป็นผู้สูงส่ง

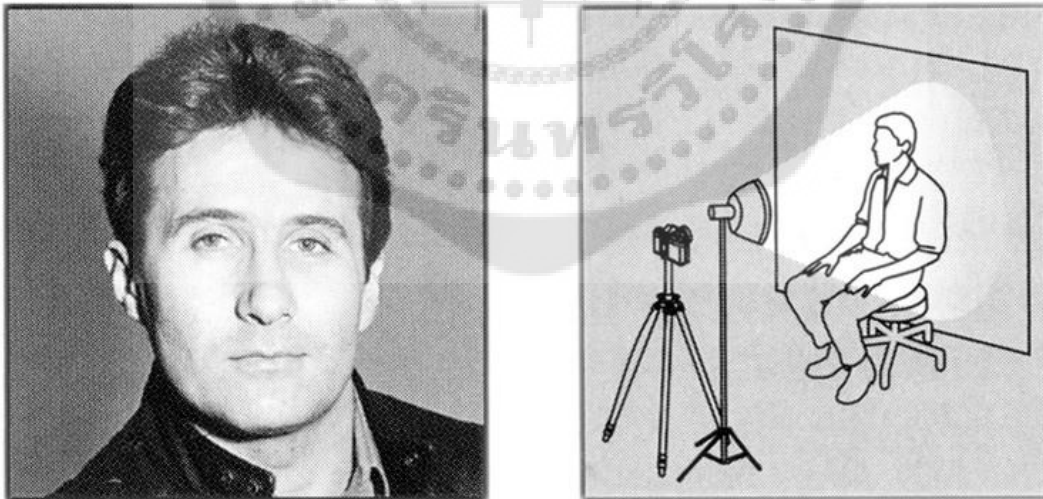

ภาพที่ 2.29 : แสดงทิศทางแสงจากด้านบน

ที่มา : <https://celt.li.kmutt.ac.th>

(2) ทิศทางจากด้านหน้า

แสงที่ส่องมาจากทางด้านหน้า ทำให้ตัวแบบได้รับแสงสว่างได้ทั่วด้านหน้า เห็นวัตถุได้ชัดเจน วัตถุจะไม่มีเงาทำให้ได้ภาพมีลักษณะเรียบแบนไม่มี ความลึก ความหนาเหมาะสำหรับภาพที่ต้องการเน้นให้เห็นรายละเอียด

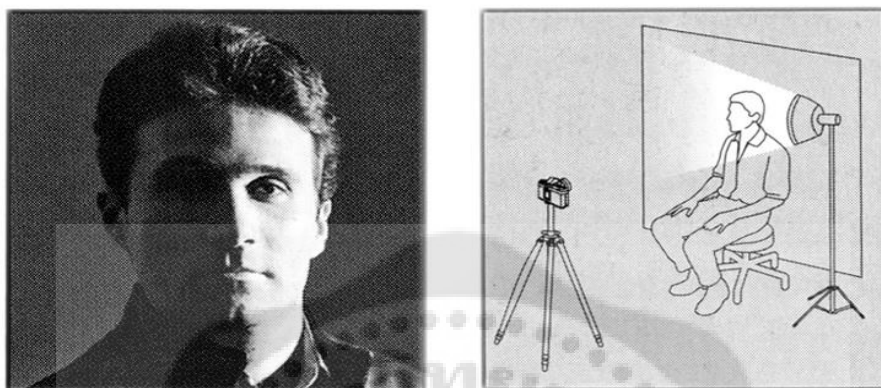

ภาพที่ 2.30 : แสดงทิศทางแสงจากด้านหน้า

ที่มา : <https://celt.li.kmutt.ac.th>

(3) ทิศทางจากด้านข้าง

แสงที่มาจากด้านข้างนี้ จะทำให้ภาพมีมิติ แต่จะทำให้เกิดแสงเงาทางด้านตรงข้ามของแสงโดยปกติมักจะใช้อุปกรณ์สะท้อนแสง หรือสร้างแสงที่อ่อนกว่าเพื่อเปิดเงาให้เห็นรายละเอียด และส่วนมากจะวางไว้ที่มุมราว ๆ 45 องศาจากหน้าตรง

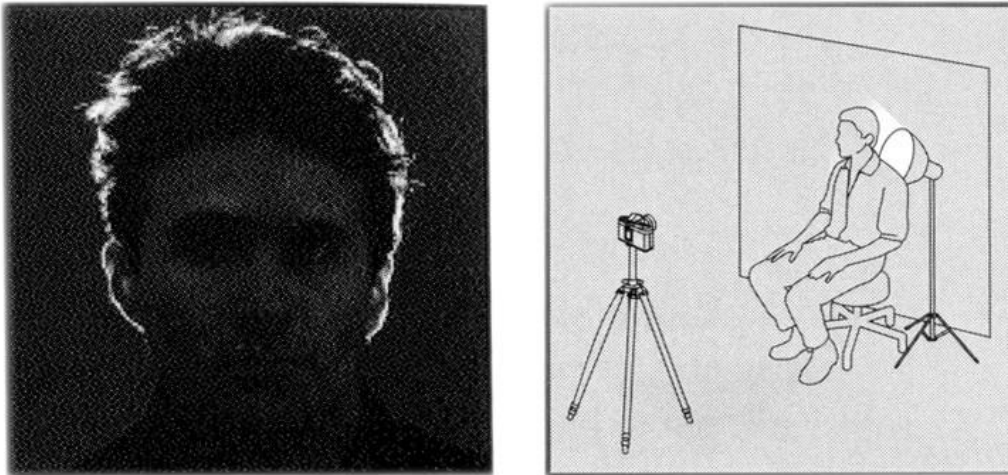

ภาพที่ 2.31 : แสดงทิศทางแสงจากด้านข้าง

ที่มา : <https://celt.li.kmutt.ac.th>

(4) ทิศทางจากด้านหลัง

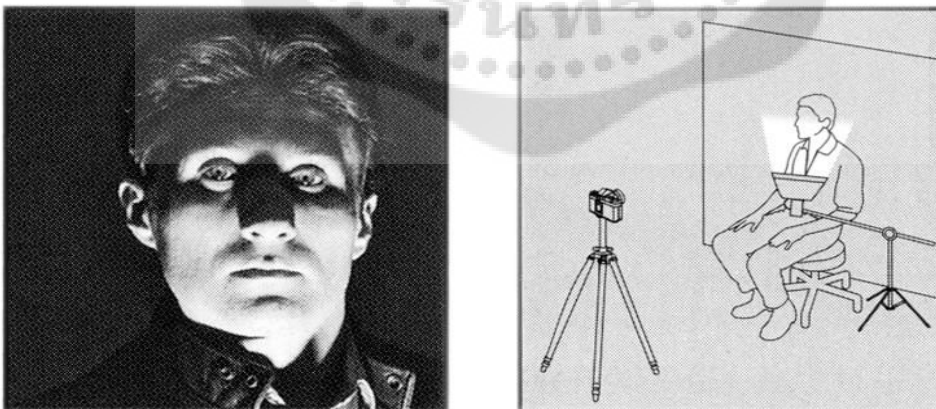
แสงที่ส่องมาจากด้านหลังของวัตถุที่จะถ่าย อยู่ตรงกันข้ามกับกล้องถ่ายภาพ ทำให้มองเห็นวัตถุแยกออกจากพื้นฉากหลังชัดเจน บางครั้งก็จะเรียกว่าแสง “Rim light” แต่อาจจะต้องระวังรายละเอียดด้านหน้าของตัวแบบมืดเกินไป อาจจะมีการจัดแสงช่วยหรือใช้อุปกรณ์สะท้อนแสงเพื่อให้เห็นรายละเอียดในส่วนนี้

ภาพที่ 2.32 : แสดงทิศทางแสงจากด้านหลัง
ที่มา : <https://celt.li.kmutt.ac.th>

(5) ทิศทางจากด้านล่าง

แสงที่ส่องมาจากด้านล่างของตัวแบบ จะใช้เปิดเงาด้านล่างของตัวแบบ หรือใช้ในงานถ่ายฉากสวยงาม ขวัญ ผีหลอก หรือเปิดเงาใต้คาง แม้จะไม่นิยมใช้ แต่ก็สามารถจัดแสงให้ใช้งานได้ตามความเหมาะสม

ภาพที่ 2.33: แสดงทิศทางแสงจากด้านล่าง
ที่มา: <https://celt.li.kmutt.ac.th>

ผู้ศึกษาจึงสรุปว่าทิศทางของแสงนั้นสำคัญและมีผลต่อความรู้สึกเช่นกัน ดังนั้นควรศึกษาและหาทิศทางของแสงให้ดี และต้องทำงานร่วมกับผู้กำกับเพื่อให้ภาพที่ออกสื่อความหมายไปในทางเดียวกัน

ผู้ศึกษาจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบแสงในละครเรื่องมินนาและมนุษย์ต่างดาว

2.5.5 แนวคิดและทฤษฎีเบื้องต้นที่ใช้ในการออกแบบแสงละครเวทีเรื่องมินนาและมนุษย์ต่างดาว

2.5.5.1 กาแลคซี (Galaxy)

กาแลคซี (Galaxy) หรือ ดาราจักร หมายถึง อาณาจักรของดาวกาแล็กซี หนึ่งๆ ประกอบด้วยก๊าซ ฝุ่น และดาวฤกษ์หลายพันล้านดวง กาแล็กซีมีขนาดใหญ่มีเส้นผ่านศูนย์กลางถึงแสนล้านปีแสง “ทางช้างเผือก” เป็นกาแล็กซีของเรามีขนาดประมาณหนึ่งแสนปีแสง เนื่องจากโลกของเราอยู่ภายในทางช้างเผือก การศึกษาโครงสร้างของทางช้างเผือก จำต้องศึกษาจากภายในออกมา การศึกษากาแล็กซีอื่นๆ จึงช่วยให้เราเข้าใจกาแล็กซีของตัวเองมากขึ้นแต่โบราณมนุษย์เข้าใจว่าทางช้างเผือกเป็นปรากฏการณ์ภายในบรรยากาศโลกเช่นเดียวกับเมฆหมอกรุ่งกินน้ำจันกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้มีการสร้างกล้องโทรทรรศน์ขนาดใหญ่จึงทราบว่า ทางช้างเผือกประกอบด้วยดวงดาวมากมาย เซอร์ วิลเลียม เฮอร์เชล (ผู้ค้นพบดาวยูเรนัส) ทำการสำรวจความหนาแน่นของดาวบนท้องฟ้าและให้ความเห็นว่า ดวงอาทิตย์อยู่ตรงใจกลางของทางช้างเผือก ศตวรรษต่อมา ฮาร์โลว์ แชปลีย์ ทำการวัดระยะทางของ กระจุกดาวทรงกลมซึ่งห่อหุ้มกาแล็กซี โดยใช้ความสัมพันธ์คาบ-กำลังส่องสว่างของดาวแปรแสงแบบ RR Lyrae ที่อยู่ในกระจุกดาวทรงกลมทั้งหลาย เขาพบว่ากระจุกดาวเหล่านี้อยู่ห่างจากโลกนับหมื่นปีแสง รอบล้อมส่วนป่องของกาแล็กซี ดังนั้นดวงอาทิตย์ไม่น่าจะอยู่ตรงใจกลางของทางช้างเผือก

นักวิทยาศาสตร์ได้จำแนกกาแล็กซีออกเป็น 4 ประเภท ตามลักษณะรูปร่าง ดังนี้

1. กาแล็กซีกลมรี (Elliptical Galaxy) มีรูปร่างกลมรี ซึ่งบางกาแล็กซีอาจกลมมากบางกาแล็กซีอาจรีมาก นักดาราศาสตร์ให้ ความเห็นว่า กาแล็กซีประเภทนี้จะมีรูปร่างกลมรีเล็กน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับอัตราการหมุนของกาแล็กซี ถ้าหมุนเร็วกาแล็กซีจะมีรูปร่าง ยาวรีมาก

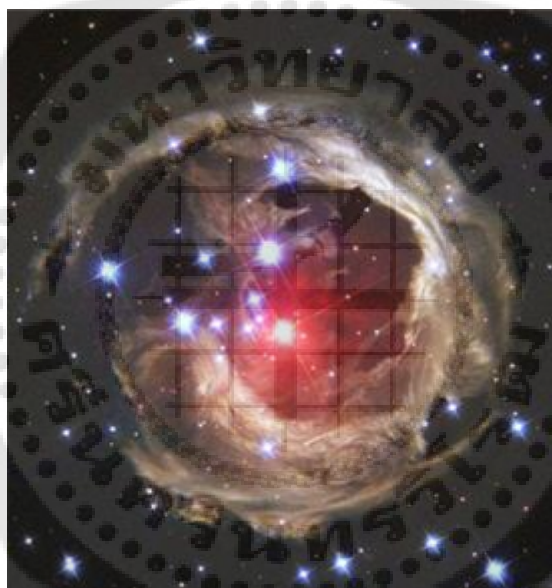
2. กาแล็กซีก้นหอย (Spiral Galaxy) มีรูปร่างแบบก้นหอย มีแขนโค้งเหมือนลายก้นหอยหรือกังหัน บางทีจึงเรียกว่า กาแล็กซี กังหัน ตัวอย่างเช่น กาแล็กซีทางช้างเผือก กาแล็กซีแอนโดรเมตา กาแล็กซีส่วนใหญ่ที่พบในเอกภพจะเป็นกาแล็กซีประเภทนี้

3. กาแล็กซีก้นหอยคาน (Barred Spiral Galaxy) มีลักษณะ คล้ายคลึงกับกาแล็กซีก้นหอย แต่ตรงกลางมีลักษณะเป็นคาน และมี แขนแบบกาแล็กซีก้นหอยต่อออกมาจาก ปลายคานทั้งสองหรือเรียก อีกชื่อว่า กาแล็กซีกังหันแบบมีแกน มีอัตราหมุนรอบตัวเองเร็วกว่า กาแล็กซีทุกประเภท

4. กาแล็กซีไร้รูปร่าง (Irregular Galaxy) เป็นกาแล็กซีที่มี รูปร่างลักษณะต่าง ออกไปจากกาแล็กซีทั้ง 3 ประเภทที่กล่าวมาแล้ว เป็นกาแล็กซีส่วนน้อย มีรูปร่างที่ไม่แน่นอน หรือเรียกว่า กาแล็กซีอ สันฐาน มักจะเป็นกาแล็กซีขนาดเล็ก เช่น กาแล็กซีแมกเจลแลนใหญ่ และกาแล็กซีแมกเจลแลนเล็ก

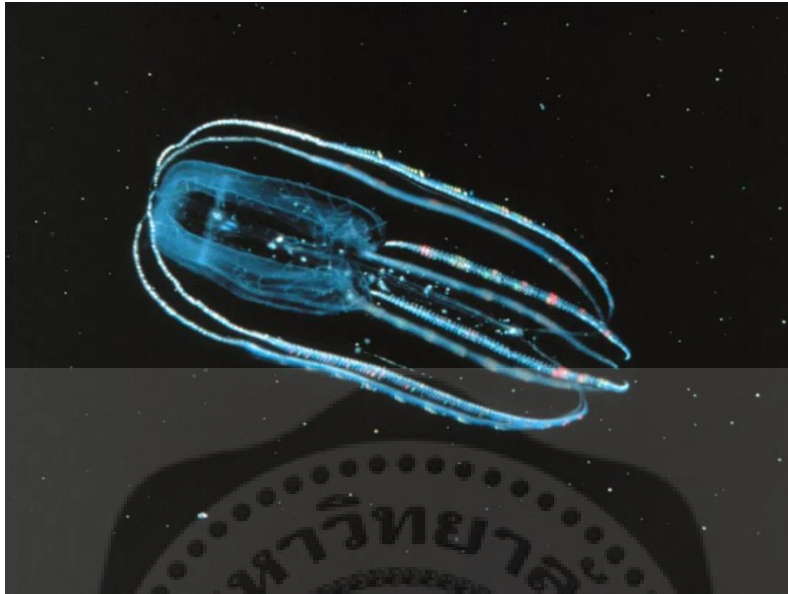
ภาพที่ 2.34 2.35 2.36 2.37 2.38 : ภาพชนิดของกาแลคซี
ที่มา : site.google

2.5.5.2 การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตทางชีวภาพ

การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตทางชีวภาพสามารถพบได้ไม่ว่าจะเป็นฟองน้ำ แมงกะพรุน หรือปลาน้ำลึก บางชนิด รวมไปถึงสิ่งมีชีวิตบนบกจำพวกแบคทีเรีย เห็ด และเชื้อรา ขณะที่มนุษย์ นำแสงสว่างมาใช้เป็นพลังงาน รวมถึงใช้เพื่อการนำทางในยามค่ำคืน แต่ การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิต เหล่านี้ นำแสงสว่างภายในตัวเองมาปรับใช้ในหลากหลายรูปแบบ เพื่อการดำรงชีวิตและเพื่อความอยู่รอด

การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิต (Bioluminescence) คือ การสร้างพลังงานจาก ปฏิกิริยาทางเคมีภายในร่างกายที่ก่อให้เกิดการปลดปล่อยพลังงานออกมาในรูปของ “แสงสว่าง” ซึ่งนับเป็น หนึ่งในกลไกสำคัญทางธรรมชาติที่น่าอัศจรรย์ใจ เนื่องจากพลังงานหรือแสงสว่างส่วนใหญ่ที่มนุษย์เรารู้จักนั้น

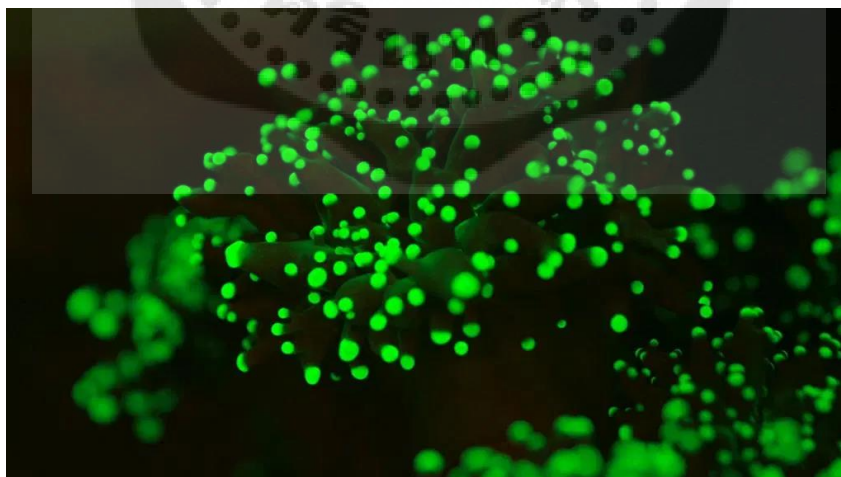
มักก่อให้เกิดความร้อนหรือรังสีที่เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต แต่การสร้างแสงในตนเองตามกลไกทางธรรมชาติของพืช เชื้อรา หรือ สัตว์ทั้งหลายเหล่านี้ คือ การสร้างพลังงานแสงที่เรียกว่า “แสงเย็น” (Cold Light) แสงที่ก่อให้เกิดรังสีหรือพลังงานความร้อนที่เป็นอันตรายในอัตราต่ำ

ภาพที่ 2.39

ที่มา : <https://ngthai.com>

กลไกของการเรืองแสงในสิ่งมีชีวิต การเรืองแสงในสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิด เกิดขึ้นภายใต้สภาวะแวดล้อมที่แตกต่างกันและก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่แตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นสีของแสง ตำแหน่งของแสง ช่วงและระยะเวลา หรือแม้แต่จังหวะของการเปล่งแสง

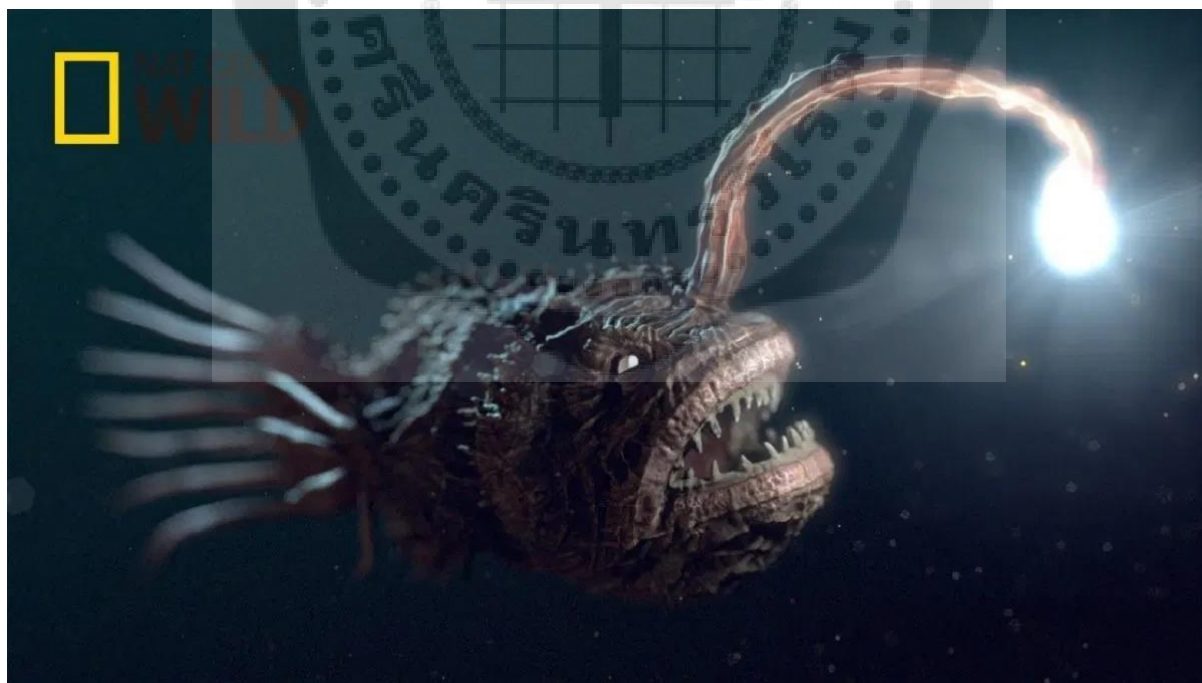

ภาพที่ 2.40

ที่มา : <https://ngthai.com>

อย่างไรก็ตาม สิ่งมีชีวิตเรืองแสงส่วนใหญ่มีกลไกการผลิตแสงที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานเดียวกัน คือ การสร้างแสงสว่างจากปฏิกิริยาชีวเคมีทั้งหลายภายในเซลล์ ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของสารเคมีที่เรียกว่า “เอนไซม์” (Enzyme) โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ส่วน คือ **สารลูซิเฟอริน** (Luciferin) และ **เอนไซม์ลูซิเฟอเรส** (Luciferase) หรือ **โฟโตโปรตีน** (Photoprotein) โดยที่ลูซิเฟอรินคือสารที่ก่อให้เกิดแสงจากการกระตุ้นของเอนไซม์และโปรตีนในปฏิกิริยาเคมี ซึ่งส่งผลให้เกิดกระบวนการสันดาป (Oxidation) ซึ่งอาศัยพลังงาน (ATP) ออกซิเจน (Oxygen) และเกลือแมกนีเซียมต่าง ๆ ในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเคมีที่ส่งผลให้เกิดการปลดปล่อยพลังงานออกมาในรูปของแสงสว่างในท้ายที่สุดสิ่งมีชีวิตเรืองแสงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในมหาสมุทร ไม่ว่าจะเป็นดอกไม้ทะเล ปลาชนิดต่าง ๆ หอย หรือหนอนทะเล ขณะที่สิ่งมีชีวิตเรืองแสงที่อาศัยอยู่บนบก คือ แมลง เช่น หิ่งห้อย หรือ พวกสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ เช่น เชื้อราชนิดต่าง ๆ ซึ่งอาศัยการเรืองแสงในการดำรงชีวิตที่แตกต่างกันออกไป เช่น

เปล่งแสงเพื่อข่มขู่ศัตรู : สาหร่ายและเห็ดบางชนิดอาศัยการเรืองแสง เพื่อป้องกันตนเองและเตือนภัยต่อศัตรู เช่นเดียวกับแพลงก์ต่อนกลุ่มไดโนแฟลกเจลเลต (Dinoflagellates) หรือแพลงก์ตอนที่เรียกว่า “นอคติลลูกา มิลิเอริส” (*Noctiluca Miliaris*) ที่อาศัยอยู่ในทะเล ซึ่งจะเรืองแสงสีฟ้าขึ้น เมื่อน้ำทะเลตรงแหล่งที่อยู่อาศัยเกิดการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง เช่น มีฝูงปลาขนาดใหญ่ว่ายผ่าน มีเรือแล่นหรือมีคนลงไปว่ายน้ำใกล้ ๆ สิ่งมีชีวิตเหล่านี้จะเรืองแสงขึ้น เพื่อให้ศัตรูที่พบเห็นตกใจ ซึ่งเป็นที่มาของปรากฏการณ์แพลงก์ตอนเรืองแสง หรือ “พราวน้ำ” นั่นเอง

ภาพที่ 3.41

ที่มา : <https://ngthai.com>

เรื่องแสงเพื่อล่าเหยื่อ : ปลาแองเกลอร์หรือปลาตกเบ็ด (Anglerfish) เป็นปลาทะเลน้ำลึก ซึ่งมีอวัยวะพิเศษที่เรียกว่า “เอสคา” (Esca) เกิดจากการดัดแปลงของครีบหลังที่กลายเป็นติ่งเนื้อโผล่ขึ้นมาบริเวณหัว มีลักษณะคล้ายคันเบ็ดตกปลาบริเวณหน้าผาก โดยที่ปลายเบ็ดมีลักษณะเป็นกระเปาะใช้กักเก็บแบคทีเรียที่สามารถเรืองแสงได้ในที่มืด ซึ่งปลาแองเกลอร์ใช้การเรืองแสง เพื่อล่อเหยื่อ รวมไปถึงใช้เพื่อการสื่อสารกับปลาตัวอื่น ๆ ผ่านรูปแบบและจังหวะของอาหารเปล่งแสงอีกด้วย

กะพริบแสงเพื่อเรียกคู่ : หิ่งห้อยใช้การกะพริบแสงในยามค่ำคืน เพื่อหาคู่ผสมพันธุ์ แม้ว่าหิ่งห้อยทั้งเพศผู้และเพศเมียจะสามารถเรืองแสงได้ทั้งคู่ แต่ในอเมริกาเหนือหิ่งห้อยส่วนใหญ่ที่กะพริบแสงเป็นเพศผู้ ซึ่งใช้รูปแบบการกะพริบ (ความถี่) เพื่อสื่อสารและส่งสัญญาณต่อหิ่งห้อยตัวเมียที่อยู่ใกล้ ๆ

การเรืองแสงเหล่านี้ ปรากฏขึ้นในสิ่งมีชีวิตทุกลำดับขั้นของวิวัฒนาการ ตั้งแต่สิ่งมีชีวิตเซลล์เดียว เช่น จุลินทรีย์และแบคทีเรีย ไปจนถึงกลุ่มของสัตว์มีกระดูกสันหลัง ซึ่งกลไกการเรืองแสงที่เกิดขึ้นในสิ่งมีชีวิตหลากหลายชนิดต่างตั้งอยู่บนพื้นฐานเดียวกัน

ดังนั้น ในวงการวิทยาศาสตร์ การเรืองแสงในสิ่งมีชีวิตจึงถูกสันนิษฐานว่ามีจุดกำเนิดมาตั้งแต่ในระยะแรกเริ่มของการเกิดสิ่งมีชีวิตบนโลก โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่เกิดการผลิออกซิเจนบนดาวเคราะห์ดวงนี้ขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งนับเป็นอีกหนึ่งกลไกสำคัญทางธรรมชาติที่นำไปสู่การเกิดกระบวนการสังเคราะห์ด้วยแสงของพืช รวมไปถึงกลไกการแลกเปลี่ยนออกซิเจนหรือกระบวนการหายใจใช้ออกซิเจนและการผลิตแสงขึ้นภายในตนเองของสิ่งมีชีวิต

การเรืองแสงจึงถือเป็นส่วนหนึ่งของผลลัพธ์ที่ได้จากการคัดเลือกโดยธรรมชาติ (Natural selection) ซึ่งเป็นการปรับตัวของสิ่งมีชีวิตบางชนิดตั้งแต่อดีตกาลที่ยังคงเหลือรอดมาจนถึงทุกวันนี้

ผู้ศึกษาจึงได้นำแนวคิดและทฤษฎีเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการออกแบบแสงในเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

2.5.6 แนวทางในการออกแบบแสงเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว

ผู้ศึกษาได้ลงมือทำการศึกษาบทละครเรื่อง มินนาและมนุษย์ต่างดาว จึงเห็นว่าละครเรื่องนี้ในรูปแบบที่ผู้กำกับการแสดงต้องการจะนำเสนอขึ้นเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาว อวกาศและการจินตนาการที่ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีสิ่งไหนที่ทำได้ และไม่มีสิ่งไหนที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อีกทั้งยังมีประเด็นที่ตัวละครสองตัวนี้มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจนทางด้านความคิด ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะออกแบบไฟเทคนิคพิเศษเกี่ยวกับหัวข้อนี้คือ “การซ่อน” เชื่อมโยงไปถึงการเรืองแสงทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิตในโลกการออกแบบแสงในครั้งนี้ทำให้ผู้ศึกษาต้องทำความเข้าใจและวิเคราะห์ให้ไปในทิศทางเดียวกันกับนักออกแบบฝ่ายอื่นๆ เช่น รูปแบบการ

ออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากในบทละครเรื่องมินนาและมนุษย์ต่างดาว ที่มีแนวคิดจุดเด่นเกี่ยวกับการสาตสี และการซ่อนข้อความไว้ภายในฉากด้านหลังเช่นกัน เน้นให้องค์ประกอบศิลป์ภาพรวมเติมเต็มกันอย่างลงตัว ผู้ศึกษาจึงเน้นแสงให้เกิดภาพบรรยากาศที่มีความสดโต่ง มีความเป็นอวกาศ นอกโลก โดยอิงจากกาแลคซีตามข้อมูลข้างต้น เพื่อเสริมตัวละครให้ดูมีความน่าสนใจ และยังบ่งบอกถึงความเป็นตัวละครแต่ละตัวได้อย่างดีตามที่ผู้กำกับวางไว้ยากให้เป็น ทั้งยังสามารถบ่งบอกถึงสถานที่ สภาพอากาศ และบอกความรู้สึกของตัวละครในแต่ละลำดับเหตุการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

บทที่ 3

การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน

3.1 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง

3.1.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนกำกับการแสดง

3.1.1.1 การคัดเลือกบทละคร

กระบวนการคัดเลือกบทละครถือเป็นขั้นตอนแรก และถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เนื่องด้วยคนที่สามารถจะตระหนักกับบทละครมากที่สุดก็คือ ผู้กำกับการแสดง สิ่งที่สำคัญในการเลือกบทละครที่ดีนั้นไม่ใช่เพียงแค่ข้อความที่จะมุ่งเน้นสอนคนดู แต่ควรจะมีอารมณ์รส ความ บันเทิง คุณค่าที่สอดแทรกไว้ด้วย บทละครที่ดีนั้นมีอยู่มากมาย การเลือกบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว มาศึกษานั้นได้เริ่มจากกระบวนการการคัดเลือกผู้กำกับ การแสดงประจำเทศกาล ศิลปะการแสดงนิพนธ์ประจำปีการศึกษา 2564 ซึ่งกระบวนการในการเลือกที่จะศึกษาบทละครเรื่องนี้ ได้แก่

1) เลือกจากการสำรวจตัวเอง

ผู้ศึกษาให้ความสำคัญต่อการสำรวจตัวเองก่อนเป็นอันดับแรก จากการสำรวจตัวเองนั้นผู้ศึกษาพบว่าตนเองมีความสนใจในเรื่องของ ความหลากหลาย ความแตกต่าง ความเชื่อความคิดที่หลากหลายซึ่งสอดคล้องกับบทละครเรื่อง Minna and the space people ที่พูด ถึงความหลากหลายและความแตกต่างของมนุษย์ ทำให้นิสิตผู้ศึกษามองว่าบทละครเรื่อง Minna and the space people ควรค่าอย่างยิ่งสำหรับนำมาศึกษา เหตุเพราะผู้ศึกษาเคยได้พบเจอกับเหตุการณ์บางอย่างที่สอดคล้อง เชื่อมโยงและใกล้เคียงกับบทละคร และได้นำบทละครเรื่องนี้มาแปลเป็นภาษาไทย โดยใช้ชื่อว่า มินนากับมนุษย์ต่างดาว

2) เลือกจากปัจจัยและตัวแปรอื่นๆ

เนื่องจากละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวที่ผู้ศึกษาได้ทำการ สร้างสรรค์นั้นเป็นผลงานละครเวทีที่เป็นละครเพื่อการศึกษา ทำให้มีปัจจัยต่างๆที่ต้องคำนึงถึงดังนี้

2.1 นักแสดงเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก เนื่องจากบทละครเรื่อง มินนากับ

มนุษย์ต่างดาว มีรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายมุมมอง หลากหลายการแสดงออก และมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของตัวละคร เช่นในเรื่อง ตัวละครมินนา คือ หญิงสาวที่สามารถติดต่อกับมนุษย์ต่างดาวได้ ในเรื่องเธอมีบทบาทเป็นพี่สาวของไบรโอนี่ มีลักษณะทางกายภาพที่ดูเด็กกว่าอายุของเธอ มีพฤติกรรม การแสดงออกที่แตกต่างจากคนทั่วไป ความคิด ความเชื่อของเธอที่สุดโต่ง จึงทำให้ถูกมองว่าแตกต่าง

2.2 ตามเดิมแล้วละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในสถานที่เดียว คือโรงพยาบาลจิตเวช แต่เนื่องจากการถูกปรับมาเล่าในออนไลน์ ผู้ศึกษาได้ประเมินถึงความเป็นไปได้ที่จะสามารถปรับให้เรื่องนี้สามารถเล่าได้มากกว่าที่เดียวได้ อีกทั้งผู้ทำเล็งเห็นอีกว่าสถานที่ดำเนินในเรื่องมีผลต่อการตัดสินใจการเลือกบทเป็นอย่างมากด้วย เช่นในเรื่อง โรงพยาบาลจิตเวช ก็ถือว่าเป็นสถานที่ที่แตกต่างจากบ้านที่เราอาศัยอยู่ ผู้ศึกษาเห็นว่าจะตอบสนองให้ ตัวละครในเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว ถูกนำเสนอออกมาได้อย่างน่าสนใจมากขึ้น

3.1.1.2 การวิเคราะห์บทละคร

เมื่อผู้ศึกษาได้รับการอนุมัติให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานละครเวที เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว แล้ว ขั้นตอนต่อไปของกระบวนการทำงานของผู้ศึกษาคือการวิเคราะห์บทละครโดยหัวข้อ ที่ผู้ศึกษาได้ทำการค้นคว้าและวิเคราะห์เจาะลึก ลงรายละเอียดกับบทละครมากขึ้นดังนี้

1) โครงเรื่อง บทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

เป็นบทละครที่เดินเรื่องสะท้อนจาก โลกของผู้ประพันธ์ ตามโครงสร้างบทเดิม ผู้ศึกษาได้นำบทมาวิเคราะห์และแบ่งโครงเรื่องออกเป็นทั้งหมด 4 ก้อน จึงต้องแบ่งลำดับ เหตุการณ์ และสัดส่วนของแต่ละก้อนให้ชัดเจน รวมถึงแบ่งตัวละครแยกเป็นสองฝั่ง เพื่อง่ายต่อการทำงานและให้ทุกฝ่ายเข้าใจในทิศทางเดียวกัน ผู้ศึกษาจึงแบ่งขั้นตอนในแต่ละก้อน เหตุการณ์ที่เป็นการดำเนินเรื่องไว้เป็นลำดับดังนี้

ลำดับ	เหตุการณ์	Message และ Function
1	<ul style="list-style-type: none"> เปิดเรื่องมินนาบอกไบรโอนี้ว่าท้อง มินนาบอกลูกจะสามารถกอบกู้โลกจากระเบิดนิวเคลียร์ได้ 	<ul style="list-style-type: none"> คนดูจะรู้สึกที่กำลังเป็นตัวละครไบรโอนี้ ว่ารู้สึกแปลกกับตัวละครมินนา
2	<ul style="list-style-type: none"> มินนาบอกว่าตัวเองท้องกับมนุษย์ต่างดาว ไบรโอนี้ไม่เชื่อ มินนาเล่าเรื่องริต้าให้ฟัง 	<ul style="list-style-type: none"> คนดูจะเริ่มตัดสินใจว่ามินนา บ้า แล้วเริ่มถอยห่างจากมินนา เป็นจุดที่ไบรโอนี้และคนดูจะเก็บเบาะแสไปคิดต่อได้
3	<ul style="list-style-type: none"> ไบรโอนี้กลับมาเข้าประเด็นเรื่องท้อง สุดหัวเสียของ 2 ตัวละคร 	<ul style="list-style-type: none"> คนดูจะรู้สึกว่ามินนายังบ้า แต่ยังมีก้อนที่เก็บไปคิดตามมินนาอยู่
4	<ul style="list-style-type: none"> มินนาเผยปมในใจ มินนาสื่อสารกับมนุษย์ต่างดาวได้ในตอนจบ ไบรโอนี้ก็ติดต่อได้เหมือนกัน 	<ul style="list-style-type: none"> คนดูจะเข้าใจตัวละครมากขึ้น ไม่เพียงตัดสินใจแค่เพียงภายนอก สุดท้ายแล้วคนดูเองจะเป็นคนตอบเองว่าจะเลือก เชื่อ หรือ ไม่เชื่อ

ตารางที่ 3.1 ลักษณะเฉพาะของตัวละคร

ที่มา : ผู้ศึกษา

ตารางการวิเคราะห์โครงเรื่องดังกล่าวเป็นตารางการที่ผู้ศึกษาได้ใช้ในการทำงานในช่วงต้นของการทำละครเรื่องนี้ โดยยึดตามโครงสร้างที่ได้แยกเอาไว้ ในกำดำเนินการซ้อมและการพัฒนาบทก่อนส่งความคืบหน้าในช่วง 30 %

3.1.1.3 ตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละคร นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เราเข้าใจตัวละครแต่ละตัว มากยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้เลือกที่จะแบ่งหน้าที่สำคัญของตัวละครในเรื่องดังนี้

1) ตัวละครหลัก (Protagonist) ตัวละครที่เป็นตัวละครหลักของเรื่องคือ ไบรโอนี่ ตัวละครหลักที่ผู้ศึกษาเลือกและเห็นที่จะทำให้เป็นตัวละครหลัก เนื่องจากตัวละครนี้ผู้ศึกษาได้เลือกมาเป็นตัวแทนของมนุษยโลก ที่สามารถถ่ายทอดทัศนคติต่างๆที่มีต่อตัวมินนา และอีกทั้งเป็นตัวละครที่เข้าไปเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงมากที่สุดในเรื่อง

2) ตัวละครตรงข้าม (Antagonist) ซึ่งตัวละครนั้นคือ มินนาตัวละครที่เป็นตัวละครตรงข้ามนั้น ถ้าก่อให้เกิดความขัดแย้งเพียงอย่างเดียวก็คงไม่จริงเสมอไป เพราะ ตัวผู้ศึกษาเองเชื่อว่าการที่แต่ละตัวละครเข้ามาเจอกันนั้นเขามักจะนำพาบางสิ่งบางอย่างไม่ว่าจะเป็นเงื่อนไขที่ทำให้ตัวละครต้องคิด สิ่งที่ทำให้ตัวละครเดือดร้อนใจแต่ในบางครั้งพวกเขาก็นำพาความสุข การสนับสนุนกันและกันเข้ามาด้วย

3.1.1.4 แก่นเรื่อง

ในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีแก่นเรื่องถือเป็นหัวใจสำคัญที่ผู้สร้างงาน นั้นจะต้องมีความชัดเจนที่จะเลือกนำเสนอต่อผู้ชม ดังนั้นแก่นเรื่องที่ผู้ศึกษาต้องการจะนำเสนอผู้ชม คือ "ไม่มีผิด ไม่มีแปลก เพียงแค่แตกต่าง" (there's no right no wrong just different) กล่าวคือ ทุกสิ่งบนโลกล้วนมีความหลากหลาย ความแตกต่าง รวมถึงเอกลักษณ์เฉพาะตัว มนุษย์ก็เช่นกัน ความแตกต่างก่อให้เกิด ความหลากหลาย เป็นต้นกำเนิดที่ทำให้มนุษย์มีภาษาที่ต่างกัน ประเพณีที่ต่างกัน วัฒนธรรมที่ต่างกัน แต่ไม่ว่าสิ่งนั้นอาจจะเป็นผลจากพันธุกรรมที่ถูกสืบทอดต่อกันมาจากบรรพบุรุษ หรือกระบวนการปลูกฝังที่เกิดขึ้นในสังคมแต่นั้นก็ ทำให้เราทุกคนสนุกที่จะใช้ชีวิตร่วมกันในสังคม แต่ ความแตกต่างนี้ก็กลับทำให้เกิดการจำแนกแยกพวก ผลักคนที่ต่างจากเราออกไปจากกลุ่ม และที่แย่ไป การนั้นกระบวนการดังกล่าวนี้ยังทำไปสู่วฤติกรรมลอกเลียนแบบ นำไปสู่การทำร้ายกันทางร่างกาย วาจา และจิตใจ ซึ่งเป็นสิ่งน่าเสียดายที่พฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นในสังคม เมื่อละครเวทีเป็น

ศิลปะ ประเภทหนึ่งที่มีหน้าที่ช่วยกล่อมเกลารสใจของคนในสังคมและยังเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อใน คนตระหนักถึงประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น ละครเวทีเรื่อง มินนา กับมนุษย์ต่างดาว ว่าด้วยเรื่องหญิงสาวที่เชื่อในเรื่องของมนุษย์ต่างดาว และยึดมั่นความเชื่อและความคิดของตัวเอง เธอพยายามใช้ชีวิตในโลกด้วยการพยายามเรียนรู้อะไรใหม่ๆ และพยายามจะเปลี่ยนแปลงโลกและมนุษย์ให้ยอมรับซึ่งความแตกต่าง หรือสิ่งใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้น ผู้ศึกษาเชื่อว่าความแตกต่างเป็นพลังอย่างหนึ่งที่กระตุ้นผู้คนเกิดการ เปลี่ยนแปลงจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เลือกบทละครเรื่องนี้มานำเสนอเพื่อให้ผู้ชมได้ตระหนักและ เข้าใจถึงคุณค่าความแตกต่างลดกำแพงของกฎเกณฑ์ที่ถูกสร้างขึ้น เปิดใจยอมรับกับความแตกต่างของแต่ละบุคคล เพื่อจะได้ นำได้สู่การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคม จึงเป็นหน้าที่ของผู้ศึกษาที่จะหาแก่นสารหรือสาระสำคัญเพียงอย่างเดียวที่ผู้สร้างมุ่งเน้นที่จะทำให้ละครขับเคลื่อนและ นำพาไปสู่แก่นเรื่องนั้นได้อย่างสมบูรณ์

3.1.1.5 ภาพแนวคิดของผู้กำกับ

สำหรับภาพนั้นในช่วงของการวิเคราะห์บทละคร ในช่วงพัฒนาบทในช่วงแรก ผู้ศึกษา ยังไม่มีภาพแนวคิดแบบสมบูรณ์ เนื่องจากเป็นการย้ายบทละครมาทำในรูปแบบออนไลน์ ยังมีในหลายจุดที่ผู้ศึกษา ยังขาดความรู้ประกอบไปบางส่วน แต่สิ่งที่ผู้ศึกษาได้ทำการมาเป็นแนวคิดคือการแบ่งเรื่องเป็นสองที่ กับสองตัวละครที่ขัดแย้งกันอย่างสุดโต่ง แต่ในระหว่างเรื่องนั้นต้องเกิดเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงกับตัวละครเพื่อเข้าหากัน แนวทางในการสร้างสรรค์ภาพดังกล่าวทั้งหมดนั้นเป็นภาพที่ได้ทำความเข้าใจกับฝ่ายนักแสดง และกำกับเป็นที่เรียบร้อยเพื่อที่เราจะสามารถทำงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ซึ่งแนวคิดนี้ก็สนับสนุนทั้งแก่นเรื่อง (Theme) และคำสำคัญ (Keyword) คือมุมมองและความขัดแย้ง อีกทั้งบรรยากาศ (Mood and tone) ที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอด้วยให้ไปในทิศทางที่ต้องการ

3.1.1.6 นักแสดง

1) การคัดเลือกนักแสดง สิ่งที่นักแสดงส่วนใหญ่ต้องการนักแสดงที่เครื่องมือในการเล่นหลากหลาย ความกล้าที่จะเล่น มีไหวพริบ และเคมีของตัวละครทั้งสองที่เข้าคู่กันได้อย่างลงตัว และการมีเสน่ห์ความเป็นคอมเมดี้ (Comedy) อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยาก แต่ผู้ศึกษาเชื่อว่าสามารถเกิดขึ้นได้หากเราตั้งใจและพยายามฝึกซ้อมฝึกฝน หมั่นวิเคราะห์ตัวละครจนเชื่อและเข้าใจในบทบาทนั้นอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้ก็นำขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ของแต่

ละบุคคลด้วย ความจริงใจและความลึกซึ้งจะถูกถ่ายทอดมาหาผู้ชมละครเรื่อง มินนา กับ มนุษย์ต่างดาว กำลังพูดถึงเรื่องของความแตกต่าง ความหลากหลาย การเป็นตัวของตัวเอง ชีวิต เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนเป็นอย่างมาก การที่ตัวละครเชื่อ และคิดจริงๆ และพยายามสื่อสารให้ทุกคนเห็นภาพ รวมถึงเหตุการณ์ต่างๆของตัวละครในเรื่องที่ต่างเจอและมี รายละเอียดมากที่นักแสดงจะต้องเก็บให้ได้ นอกจากนักแสดง จะต้องมีความสมบัติดังกล่าวแล้วยังคงต้องมี ทักษะที่มองเห็นไปในทางเดียวกันว่าอยากที่ผลักดัน ประเด็นเดียวกันให้เกิดขึ้นในสังคม ประเด็นที่ตัวละครเรื่องนี้กำลังจะนำเสนอ นั้นสามารถเป็นจริงได้ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องการเห็นการ ตีความจากนักแสดงที่มารับบทเป็นตัวละครนั้น ๆ ที่ละเอียดอ่อน ทักษะที่ต่อเรื่องราวทั้งในฐานะของ ตัวละครและนักแสดง

ขั้นตอนในการคัดเลือกนักแสดง คือผู้ศึกษาจะมีแบบทดสอบ Improvise ที่เตรียมไว้ให้นักแสดงอดิชั่นในวันจริง เพื่อวัดทักษะหลายๆด้านตามที่ถูกกำหนดต้องการ โดยให้เล่นกับเป็นคู่เพื่อดูเคมีของแต่ละคู่ เมื่อได้เห็นสิ่งที่นักแสดงถ่ายทอดออกมาแล้วนั้นสิ่งที่ผู้ศึกษาสังเกตเป็นหลักคือ ทักษะที่ไหวพริบ ความกล้าเล่น ของนักแสดงและวิธีการแสดงออกของแต่ละบุคคล

(1.1) ขอบเขตในการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากละครเรื่อง มินนา กับมนุษย์ต่างดาว ที่สร้างขึ้นในครั้งนี้เป็นละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อการศึกษาขอบเขตในการคัดเลือกนักแสดงนั้น จึงมี ข้อจำกัดโดยที่ ผู้ศึกษาได้มีขอบเขตการคัดเลือกนักแสดง ดังนี้

(ก) ตัวละครมีทั้งหมด 2 ตัว ในส่วนของการคัดเลือกนักแสดงชั้นปีที่ 4 ผู้ศึกษาจึงต้องเปิดการคัดเลือกนักแสดงแบบเปิด (open audition) 3 ตัวละคร คือ มินนา และ ไบรโอนี่

(ข) ข้อจำกัดของเวลา เนื่องจากเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ปี 2564 นี้ได้มีละครทั้งหมด 6 เรื่อง การบริหารเวลาในการคัดเลือกนักแสดง จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นโดยได้ แบ่งการอดิชั่นเป็น 2 วัน วันละ 3 เรื่อง และทำการจับคู่นักแสดงที่ลงชื่อเอาไว้เพื่อส่งต่อการอดิชั่นในวันนั้น โดยที่การอดิชั่นจะมีเพียงรอบเดียว คือการให้นักแสดง Improvise จากแบบทดสอบที่ผู้ศึกษาได้เตรียมเอาไว้และได้มีการพูดคุยถึงทักษะที่มีต่อบทละคร โดยในการคัดเลือกครั้งแรกนั้น ได้นักแสดงตรงกับความต้องการของผู้กำกับ 1 คนตามบทที่นักแสดงได้ลงชื่อเอาไว้

(ค) แต่เนื่องจากเราเปิดอดิชั่นแบบพิเศษอะไรสามารถอดิชั่นก็ได้ ผู้กำกับเล็งเห็นว่านักแสดงที่ลงชื่อมาอดิชั่นบทเดียวกันกับคนที่เลือกเอาไว้แล้ว มีลักษณะท่าทางความคิดที่

เหมือนกับตัวละครอีกตัวอีกตัวตามที่ผู้ศึกษาต้องการ จึงได้ตัดสินใจเลือกนักแสดงคนดังกล่าว จึงรวมนักแสดงหลักเป็นทั้งหมด 2 คน ในวันนั้นเลย ไม่มีการเปิดรับออ디션เพิ่มเติม

การคัดเลือกนักแสดงทุกเรื่องแบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

- ความเข้าใจบทละคร ผู้คัดเลือกต้องทำความเข้าใจ ในบท ละครเพื่อแสดง ความคิด และทัศนคติ

- ความคิดและทัศนคติ ผู้คัดเลือกจะต้องทำความเข้าใจตัวละครมาเป็นอย่างดี

- การด้นสดตามสถานการณ์ที่ผู้คัดเลือกคาดไม่ถึง (Improvise) เพื่อดูการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า -

ความเข้ากันของนักแสดงที่จะมารับบทบาทแต่ละตัวละคร

(ง) การคำนึงถึงภาพรวมของเทศกาล เนื่องจากที่กล่าวข้างต้น คือ จะมี ละครประจำเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ถึง 6 เรื่อง ผู้กำกับทั้ง 6 คน จะต้องลำดับความสำคัญ และคิดถึงประโยชน์ ในการเข้ารับท เพื่อพัฒนาศักยภาพนักแสดงเป็นอันดับแรก เมื่อตกลงที่จะสรุปนักแสดงทั้งหมดแล้ว ถือเป็นอันสิ้นสุด

(1.3) ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกเป็นนักแสดง เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

เมื่อสิ้นสุดกระบวนการคัดเลือกนักแสดงทั้งหมดแล้ว ก็จะได้นักแสดง ที่มารับบทเป็นตัวละครต่าง ๆ ดังนี้

(ก) มินนา รับทโดย ปาณิสรา บุญมีเหตุผลที่เลือกคือ นักแสดงเข้าใจตัวละครได้อย่างดี รวมไปถึงการแสดงออกของตัวละครนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบนักแสดงเข้าใจไปถึงสภาพสังคม ความเป็นอยู่ของโลกได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังมีความคิดและทัศนคติที่คล้ายกับตัวละครนี้เป็นอย่างมาก และเธอมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะทำหน้าที่การเป็นตัวแทนของมนุษย์โลกที่จะถ่ายทอดไปสู่ผู้ชม รวมไปถึงการอิมโพรไวส์กับตัวละครไบรโอนี่ นักแสดงอยู่กับสถานการณ์เป็นอย่างมาก แล้วเธอก็มีไหวพริบและมีความสามารถในการจัดการปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีมากอีกด้วย ซึ่งเมื่อแสดงแล้วทำให้ผู้ศึกษาเชื่อทั้งอารมณ์และกายภาพ

(ข) ไบรโอนี่ รับผิดชอบโดย นางสาววันธร แก้วมณีเหตุผลที่เลือกคือ นักแสดง มีการตีความบทและนำเสนอได้อย่างใกล้เคียงกับบทที่ผู้ศึกษาได้ตีความไว้ก่อนหน้านี้ เบื้องต้นนักแสดงไม่ได้ลงชื่อออกดิฉันบทนี้ แต่ผู้ศึกษาสังเกตเห็นแล้วว่านักแสดงมีทัศนคติและการคิดแบบตัวละครนี้อย่างมาก และในส่วนของ การ Improvise นักแสดงมีไหวพริบ รวมไปถึงการแสดงคู่กับนักแสดงอีกคนให้ได้เห็นเคมีความต่างที่เข้ากันได้เป็นอย่างดีเป็นธรรมชาติของนักแสดงทั้ง 2 คนที่เข้ากัน ทั้งลักษณะการแสดงออกท่าทางและกายภาพของนักแสดงมีท่าทีและสามารถแสดงความเป็นตัวไบรโอนี่ได้เห็นภาพและสามารถถ่ายทอดออกมาได้เป็นอย่างดี

3.1.1.7 ทีมงานออกแบบ

การคัดเลือกทีมงานในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวที ผู้กำกับจะดูจากการ ตีความบทละคร แนวคิดและทัศนคติที่มีต่อละคร เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว คอนเซ็ปต์ดีไซน์ (Concept Design) ความคิดสร้างสรรค์และความเป็นไปได้จริงที่จะเกิดขึ้นในรูปแบบออนไลน์ โดยในการคัดเลือกครั้งแรกนั้น ได้ผู้ที่เสนอแนวคิดตรงกับความต้องการของผู้กำกับครบทั้ง 4 ฝ่าย นั่นคือ ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้ออกแบบฉาก ผู้ออกแบบแสง รวมถึงการออกแบบการแต่งหน้าและทำผม

1) ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกเป็นทีมงานในละครเวที เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

(1.1) ผู้ออกแบบฉาก นางสาวกชพร ทองนาค เหตุผลที่เลือกเพราะคอนเซ็ปต์การนำเสนอไอเดียของผู้ออกแบบมีความน่าสนใจ ที่จะหยิบมาใช้ในการทำเรื่องนี้ และสามารถทำให้เรื่องดูมีสีสัน อีกทั้งยังตอบโจทย์ในการทำละครในรูปแบบออนไลน์อีกด้วย ผู้ออกแบบมีความคิดที่ไปในทิศทางเดียวกับผู้กำกับการแสดง และมีความคิดสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ ผู้ออกแบบมีความละเอียดอ่อนและใส่ใจในการทำงานสูง ทำให้ผู้กำกับการแสดงมองว่าหากได้ร่วมงานด้วยจะส่งผลดีต่อการทำงานของผู้กำกับการแสดงเองด้วยเป็นอย่างยิ่ง

(1.2) ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย นายณภนต์ ชุศรีทองเหตุผลที่เลือกผู้ศึกษาเห็นถึงทัศนคติที่คล้ายคลึงกับทัศนคติของผู้ศึกษาและผู้ออกแบบมีความคิดที่แปลกใหม่ที่นำเสนอมาก ผู้ออกแบบได้นำเสนอลูกเล่นต่างๆที่จะเข้าไปอยู่ในงานออกแบบ เครื่องแต่งกายและส่งผลให้เครื่องแต่งกายนั้น

สามารถเป็นตัวสนับสนุนตัวละครให้ออกมามีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างหลากหลายและแตกต่าง และทำให้ผู้ชมได้เห็นสารต่างๆที่ อยู่ในละครชัดเจนยิ่งขึ้นจากเครื่องแต่งกาย

(3.1)ผู้ออกแบบแสงและผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทำผมนางสาวเบญจญา ขวธนาวรรกุล เหตุผลที่เลือก ผู้ศึกษาเห็นถึงทัศนคติที่คล้ายคลึงกับ ทัศนคติของ ผู้ศึกษา และผู้ออกแบบมีความคิดที่แปลกใหม่ที่ น่าสนใจมากผู้ออกแบบได้นำเสนอลูก เล่นต่างๆที่จะเข้าไปอยู่ในงาน ออกแบบแสงควบคู่ไปกับแต่งหน้าสเปเชียลเมคอัพไปด้วย ซึ่งโอเดียที่ผู้ออกแบบนำเสนอสามารถนำไปต่อยอดและพัฒนาแล้วสนับสนุนตัวละคร ออกมาให้มีความน่าสนใจมากอีกด้วย และผู้ออกแบบมีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ทำงานด้านนี้ ทำให้มีความน่าเชื่อถือและวางใจได้ในการทำงานด้วยเป็นอย่างยิ่ง

3.1.2 ขั้นตอนการกำกับการแสดง

3.1.2.1 การซ้อมอ่านบท

1) การอ่านบทร่วมกันครั้งแรก

การอ่านบทร่วมกันครั้งแรก (First Read) ถือเป็นสิ่งที่สำคัญเป็น เพราะการอ่านบทร่วมกันครั้งแรกนั้นจะทำให้เราสามารถเข้าใจและปรับมุมมองเกี่ยวกับเรื่อง ให้ตรง กันได้และยังสามารถช่วยกันมองหาช่องโหว่หรือทำการเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทละคร พร้อมกับร่วมสร้างภูมิหลังของตัวละครไปพร้อมกันได้อีกด้วย โดยผู้ศึกษาได้ทำงานอ่านบทร่วมกันในวิชาเรียนพร้อมกันในวันที่ 24 สิงหาคม 2564 โดยระยะเวลาทั้งหมดในเรื่องอยู่ที่ 13 นาที โดยประมาณ

โดยได้ทำการช่วยกันวาง Bullet ย่อยจากการอ่านบทได้ดังนี้

(1)เปิดเรื่องมินนาบอกว่าตัวเองตั้งท้อง ไบรอนี่บอกว่าให้ทำแท้ง

(1.1) มินนายืนยันว่าลูกตัวเองพิเศษมากกว่าใคร

(1.2) มินนาต้องการให้ไบรอนี่พาออกไปอยู่ข้างนอก

(2) มินนาบอกว่าตัวเองตั้งท้องกับมนุษย์ต่างดาว

- (2.1) ไบรโอนี่ไม่เชื่อ มินนาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังอย่างละเอียด
- (2.2) มินนาเล่าถึงชีวิตคู่ของไบรโอนี่ที่ไม่ราบรื่น
- (3) ไบรโอนี่กลับเข้ามาคุยประเด็นทำแท้งอีกครั้ง
 - (3.1) ตกเถียงกันจนเป็นจุดแตกหักของตัวละคร ตกลงกันไม่ได้
 - (3.2) ไบรโอนี่เปลี่ยนบท มอบของขวัญให้มินนา
- (4) มินนาเผยปมในใจให้ไบรโอนี่ฟัง
 - (4.1) พูดถึงเรื่องในอดีต
 - (4.2) มินนาพิสูจน์ตัวเองด้วยการติดต่อกับมนุษย์ต่างดาว
 - (4.3) ไบรโอนี่ตัดสินใจบอกรักมาขึ้นมาเพื่อติดต่อกับมนุษย์ต่าง
ด้วยในท้ายสุด

3.1.2.2 กระบวนการซ่อม

กระบวนการนี้ถือเป็นกระบวนการที่สำคัญมากในการสร้างสรรค์งาน ละครเวทีเพราะในกระบวนการนี้เป้าหมายคือการทำเพื่อให้นักแสดง ซึ่งคือผู้ส่งสารจาก ละครส่งสารที่พวกเราทุกคนต้องการสื่อสารไปให้ถึงผู้ชม ดังนั้นกระบวนการนี้ จะช่วยให้นักแสดงสามารถเข้าใจตัวละคร สถานการณ์ภายในเรื่องและช่วยหาช่องโหว่ในเรื่อง ซึ่งกระบวนการซ่อมทั้งหมดจะต้องตอบวัตถุประสงค์ของการส่งอัปเดตงานตลอดจนถึงวันแสดงจริง ซึ่งการส่งอัปเดตงานจะต้องส่งทั้งหมดสี่ครั้ง แบ่งเป็น การส่ง30% การส่ง50% การส่ง70% และการส่ง100% โดยที่กระบวนการซ่อมจะเกิดขึ้นในรูปแบบออนไลน์ทั้งหมด ตามตัวอย่างตารางซ่อมดังนี้

กันยายน

			1 workshop	2workshop / ซ้อมกับบท	3 ซ้อมกับบท / ลองอัดคลิป	4
5 อัดคลิป	6	7 ส่งคลิปครั้งแรก	8 คิวอัปเดต	9 ซ้อม	10 ซ้อม	11 ซ้อม
12	13 อัดคลิปส่ง	14 ส่งคลิปครั้งที่สอง	15 คิวอัปเดต	16	17 ซ้อม	18 ซ้อม
19	20 อัดคลิป	21 ส่งคลิปครั้งที่สาม	22 แก์ซีน	23 อัดซีนแรก	24 ส่ง30%	25
26	27	28	29	30 Comment 30%		

ตารางที่ 3.2 ตารางซ้อมเดือนกันยายน

ที่มา: ผู้ศึกษา

ตุลาคม

					1	2
3	4 คิวอัปเดต	5 คิวกับครู	6 แก์ซีน	7 แก์ซีน	8 ซ้อม	9
10 แก์ซีน	11 ซ้อม	12 ซ้อม	13 ซ้อม	14 ซ้อม	15 ซ้อม	16 ซ้อม

17	18 ซ้อม / อัดคลิป	19 ซ้อม/ อัดคลิป	20 อัดชิ้นแรก	21	22 ส่ง50%	23
24	25	26 Comment 50%	27	28 ซ้อม	29 ซ้อม	30
31						

ตารางที่ 3.3 ตารางซ้อมเดือนตุลาคม

ที่มา: ผู้ศึกษา

พจกิกายน

	1 คุยอัปเดต	2 อ่านบท ใหม่ครั้งแรก	3 เจาะบท ใหม่	4 เจาะบท ใหม่	5 ซ้อมชิ้น	6 ซ้อมชิ้น
7	8 ซ้อม / อัด คลิป	9 ส่งคลิป	10	11 แก้วชิ้น	12 แก้วชิ้น / ซ้อม	13
14	15 ซ้อมชิ้น	16 ส่งคลิป	17 แก้วชิ้น	18 ซ้อม/ อัด ส่ง	19 ส่ง70%	20
21	22 Comment 70%	23	24	25	26	27

28	29	30 อัปเดตขึ้น1,2				
----	----	---------------------	--	--	--	--

ตารางที่ 3.4 ตารางซ้อมเดือนพฤศจิกายน

ที่มา: ผู้ศึกษา

ภาพที่3.1 ตารางซ้อมเดือนพฤศจิกายน

ที่มา: ผู้ศึกษา

1) การซ้อมแบบถือบท

ในช่วงแรกของการซ้อมการแสดงนั้น การซ้อมแบบถือบทจะช่วยให้นักแสดงสามารถจำบทได้ง่ายและรวดเร็ว อีกทั้งยังช่วยให้นักแสดงสามารถค้นหากิจกรรมและการกระทำในการจัดการกับทั้งสถานที่และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งในช่วงการซ้อมช่วงนี้ผู้กำกับ ควรเปิดและปล่อยให้นักแสดงหาความเป็นไปได้ในสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อช่วยให้นักแสดงได้คิดและ วิเคราะห์ภายใต้พื้นฐานความคิดของตัวเองและความต้องการหลักของตัวเอง ซึ่งอาจทำให้ ผู้กำกับได้พบกับมุมมองจากนักแสดงที่แสดงออกมาอีกทั้งยังเป็นการเพิ่มให้เข้าใจให้กับทั้งนักแสดง และผู้กำกับอีกด้วย

2) การซ้อมโดยวางบท

การซ้อมโดยวางบทนั้นถึงแม้ในช่วงระยะแรกๆอาจจะมีการหยิบบทขึ้นมาถือระหว่างซ้อมบ้างควบคู่ เพราะบทเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่ท้ายที่สุดนักแสดงก็ถือบทได้น้อยลง และสามารถซ้อมโดยวางบทได้ในท้ายที่สุด โดยในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่นักแสดงสามารถจำบทของตนเองได้แล้วในระดับหนึ่ง สิ่งที่ผู้ศึกษาต้องการคือการลงรายละเอียดในการกระทำคือ สภาพ สถานการณ์แวดล้อมที่อยู่ในห้องของนักแสดงเอง ไม่ว่าจะเป็น อุปกรณ์ประกอบฉากที่นักแสดงจะต้องใช้ร่วมกันในการแสดง และการรับส่ง สื่อ ความหมายในคำพูด ผู้ศึกษาจะลงรายละเอียดโดยให้ความสำคัญไปยังตัวละครเป็นอย่างแรก เพื่อให้ ความละเอียดในแต่ละการกระทำของตัวละครนั้น เป็นเหตุผลและสามารถสื่อสารต่อ ผู้ชมได้อย่างมีความหมาย อันนำไปสู่ภาพรวมทั้งหมดในการแสดงของนักแสดง

3.1.2.3 การส่งความคืบหน้า 30%

การส่งความคืบหน้า 30% ในด้านการกำกับการแสดง สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในละคร คือ ต้องทำให้เห็นแนวทางและวิธีการเล่าเรื่องของผู้กำกับว่าผู้กำกับต้องการเล่าเรื่องนั้นออกมาในแนวคิดละครแบบไหน แต่การที่จะเกิดแนวคิดละครได้ สำหรับผู้ศึกษาจะต้องเริ่มจากการตีความของทุกคน และเกิดจากลายเส้นเฉพาะตัวของผู้ศึกษา ในการส่ง30%ของผู้ศึกษาจึงมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

ขั้นแรกคือทำให้ผู้กำกับ นักแสดง และนักออกแบบปรึกษากันว่าเรามองเห็นภาพรวมของละครเรื่องนี้เป็นแบบไหน อยากเล่าไปในทิศทางใด และผู้กำกับมีภาพในหัวอย่างไรบ้าง รวมถึงให้ทุกคนช่วยกันแชร์ความคิดเห็นของตัวเองต่อการสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์

ต่างดาว จากนั้นสรุปออกมาให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อที่นักแสดงจะได้กลับไปทำการบ้านใน ส่วนของตนเองและนักออกแบบสามารถเตรียมงานในขั้นตอนต่อไปได้

โดยขั้นตอนต่อไป ผู้จัดทำได้ตัดสินใจแล้วว่าต้องการจะเพิ่มบทบาทขึ้น ทำการแยก บูลเลท (Bullet) ให้ชัดเจนว่าตรงไหนที่อยากเพิ่มรายละเอียดลงไป เป็นการทำงานกับบทในช่วง ระหว่างการซ้อมที่มากขึ้น เนื่องจากบทละครตามต้นฉบับเป็นบทละครสั้น จึงได้เพิ่มการตีความกับบท มากขึ้น ตามบูลเลท (Bullet) ที่ได้แยกเอาไว้ 4 ก้อน เพื่อต้องการให้บทสื่อสารกับผู้ชมให้มากที่สุด รวมถึงให้นักแสดงได้ทำงานกับฟังก์ชันของตัวเองเพิ่มมากขึ้นผ่านกระบวนการ Work shop ที่ผู้กำกับได้เตรียมเอาไว้

ขั้นตอนนี้จะเริ่มเข้าสู่การสร้างละครอย่างจริงจัง หลังจากผู้ศึกษาและนักแสดงถอด สารสำคัญต่าง ๆ ของเรื่องอย่างสมบูรณ์ ต่อมาผู้ศึกษาจะนำนักแสดงในการสร้างละครด้วยการโยน โจทย์ต่าง ๆ ให้

นักแสดงได้ค้นสด โดยที่โจทย์นั้นจะต้องตอบวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ละคร ด้วยกระบวนการ Work shop ดังนี้

(1)Improvise

โดยนักแสดงจะได้รับโจทย์หลักจากผู้กำกับแล้วต่อบทกับคู่แสดง เป็นสถานการณ์ที่กำหนดให้ต่างๆ

(2)กระบวนการสัมภาษณ์นักแสดง ให้นักแสดงเล่าเหตุการณ์

(3)ให้นักแสดงสร้าง Magic Moment ในสถานการณ์เพื่อให้เกิดเรื่องราว ใหม่ที่ไม่เคยมีผ่านการต่อบทโดยไม่อิงตามบทละครเดิม

(4) การละลายพฤติกรรม

โดยการเล่นเกมต่างๆ โดยให้นักแสดงเล่นในฐานะตัวละครนั้นๆ เพื่อดูวิธีการแสดงออก และการพูด และการรับ-ส่งของนักแสดง

สรุปการส่งความคืบหน้า 30 %

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า 30% โดยการส่ง 1 ชิ้น เป็นฉากเปิดเรื่องที่ทำให้คนดูเห็นคาแรกเตอร์ ความคิด ของตัวละครในฉากนี้ ในระยะเวลาที่ กระชับ แล้วต้องทำให้คนดูเข้าใจความต้องการของตัวละครนั้นๆ โดยที่ผู้จัดทำได้มีการเรียนรู้

ในการวางมุมมองภาพและมุมมองของนักแสดงเพิ่มเติม ทำอย่างไรให้การเล่าเรื่องเปิดเรื่องน่าสนใจ แล้วคนดูสามารถรู้จักตัวละครภายในระยะเวลาไม่มาก ผู้จัดทำได้ตั้งการเล่นมุมมองของนักแสดงเข้ามาใช้ เพราะจะสามารถแสดงออกความเป็นตัวละครนั้นได้อย่างน่าสนใจ รูปแบบที่ใช้ในการดำเนินเรื่องผู้จัดทำเลือกใช้การวิดีโอคอลเข้ามาเป็นหลัก ระหว่างสองตัวละครทำให้เรื่องเกิดเงื่อนไข (Condition) เกิดขึ้น แล้วจะมีการแทรกเงื่อนไขเข้ามาเพิ่มเติมในบทจากกระบวนการที่เราได้ให้นักแสดงเวิร์คช็อปและการด้นสด (improvise) เพื่อเพิ่มรายละเอียดของบทละครก่อนที่จะทำการอัดคลิปส่งเพื่อส่งความคืบหน้า 30% ครั้งนี้

3.1.2.4 การส่งความคืบหน้า 50%

การส่งความคืบหน้า 50% ในการกำกับการแสดง คือ สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในละครจะเหมือนกับการส่ง30% แต่จะต้องมีความคืบหน้าของงานที่มากขึ้น และสารที่ต้องการจะเล่าในเรื่องก็ต้องเริ่มเห็นอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น และหลังการส่งความคืบหน้า 30% ผู้ศึกษาได้รับข้อเสนอแนะจากอาจารย์หลายอย่าง การนำพีตแบคจากการส่ง 30% มาต่อยอดและพัฒนาต่อ จากการพีตแบคมีทั้งเรื่องที่ต้องแก้ไขและคุยเกี่ยวกับทิศทางของเรื่องใหม่อีกครั้งเพื่อทบทวนสิ่งที่จะเล่าให้ไปในทิศทางที่ถูกต้อง รวมทั้งตัวผู้ศึกษาเองจำเป็นต้องทำการบ้านอย่างหนักเพื่อในทุกฝ่ายสามารถทำงานในส่วนของตัวเองได้อย่างง่ายมากขึ้น ในการส่ง 50% ผู้ศึกษามีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

ขั้นตอนหลักในกระบวนการทำงานครั้งนี้ คือการกลับมาทำงานกับบทละครมากขึ้น เพราะยังมีรายละเอียดบางอย่างที่ต้องตระหนักมากขึ้นกว่าเดิม ผู้ศึกษาจึงมุ่งเน้นที่จะทำให้ Mission ในเรื่องเสถียร และ Logic ตัวละครให้แข็งแรงเพิ่มขึ้น แก้ปัญหาในจุดที่ไม่ส่งผลกับเรื่อง โดยการให้ทุกคนช่วยกันสร้างสรรค์บทครั้งนี้ให้สมบูรณ์อย่างมากที่สุด การส่งความคืบหน้าครั้งนี้จึงได้มีปรับเปลี่ยนบทใหม่

สรุปการส่งความคืบหน้า 50 %

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า 50%

คือการส่งScene เปิดอีกครั้ง โดยครั้งนี้เราก็มุ่งเน้นที่จะพัฒนาตัวละครไปด้วย การทำคาแรคเตอร์ทุกตัวละครให้คงที่และเสถียร เรื่องนี้ผู้ศึกษาพยายามอย่าง มากที่จะแก้ไขปัญหา โดยการเจาะตัวละครให้นักแสดงอยู่ซ้ำๆ และฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักแสดงรู้สึกปลอดภัยในการแสดง แล้วครั้งนี้มีการปรับแก้มุมมองอีกด้วย ให้ทุกอย่างในเรื่องมันไหลลื่นตามทีผู้จัดทำคาดการณ์เอาไว้ การพัฒนาต่อยอดจากการส่งความคืบหน้า 30% จนถึงการส่งความคืบหน้า 50 % ของเรื่อง มีนากับมนุษย์ต่างดาวครั้งนี้ คือ การปรับบทให้แข็งแรงมากยิ่งขึ้น เป็นกระบวนการทำงานหลักในการส่งความคืบหน้าครั้งนี้ที่สุด

3.1.2.5 การส่งความคืบหน้า 70 %

การส่งความคับหน้าในการส่ง 70%ในการกำกับ คือ ทำงานกับบทมากขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากคลิปที่ส่งจากการส่งความคับหน้า 50% ยังมีสิ่งที่ต้องกลับมาแก้ไขเพิ่มเติม จากการส่งครั้งก่อนเราใส่รายละเอียดเพิ่มเติมลงไปมากขึ้น เรื่อง mission เรื่องให้แข็งแรงกว่าเดิม แต่ในกลับกันมีส่วนที่เราขาดหายไปในเรื่องอยู่ ผู้ศึกษาจึงกลับมาตระหนักเกี่ยวกับการตีความโลกในเรื่องที่จะเสนอใหม่ทั้งหมด โดยดำเนินกระบวนการดังนี้

ขั้นตอนนี้ทางผู้จัดทำได้ปรับแก้บทขึ้นมาใหม่โดยครูที่ปรึกษาประจำเรื่อง โดยที่ยังคงโครงสร้างเรื่องเดิมอยู่ แต่ใส่การตีความ การถอดข้อความสำคัญที่ลงลึกลงไปมากกว่าเดิม ผู้ศึกษาจึงแบ่งขั้นตอนในแต่ละก้อน เหตุการณ์ที่เป็นการดำเนินเรื่องไว้เป็นลำดับดังนี้

ฉาก	สถานที่		Message และ Function
	มินนา	ไบรโอนี่	
ฉากเปิด	ห้องนอน	ร้านกาแฟ	<ul style="list-style-type: none"> พาคณดูให้เห็นความต้องการและมีชั้นของตัวละครทั้งสอง ว่ามินนากำลังจะต้อง แต่ไบรโอนี่ต้องการให้มินนาทำแท้ง และรู้จักตัวละครผ่านซีนนี้
ฉาก1	ห้องนอน	ร้านกาแฟ	<ul style="list-style-type: none"> ไบรโอนี่พยายามดึงมินนาออกมาอยู่ตามความเป็นจริง พยายามจะเปลี่ยนมินนา แต่เป็นตัวมินนาที่เปลี่ยนตัวไบรโอนี่
ฉาก2	ห้องนอน	ตู้ล็อกเกอร์ในบาร์	<ul style="list-style-type: none"> ไบรโอนี่เติมไปด้วยการตั้งคำถามว่าควรใช้ชีวิตอย่างไรที่เป็นอยู่หรืออย่างที่ควรจะเป็น และพาคณดูออกมาตั้งคำถามและค้นหาคำตอบไปพร้อมกับตัวละคร
ฉาก3	ห้องนอน	ห้องนอน	<ul style="list-style-type: none"> เห็นว่าตัวละครมินนาได้เป็นอิสระแล้ว จะเห็นว่าชีวิตไม่จำเป็นต้องอยู่กรอบของคนอื่น เห็นการก้าวข้ามออกจากกรอบของไบรโอนี่

ตารางที่ 3.5 ตารางวิเคราะห์บทละคร

ที่มา : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 70 %

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า 70% ซึ่งการส่งในครั้งนี้มีความคืบหน้าเป็นอย่างมาก ผู้ศึกษาได้สร้างผลงานไปทั้งหมด 2 ชิ้น คือซินเปิดกับซินที่ 1 ซึ่งสิ่งที่เห็นได้ชัดในการส่งงานครั้งนี้ เป็นไปได้ดีมาก มวลพลังของนักแสดงดี มีความสนุกสนานดูเพลิน สิ่งสำคัญที่หายไปครั้งก่อน คือสารที่ผู้ศึกษาต้องการจะสื่อก็ชัดเจนมากขึ้น ผู้ศึกษาได้แก้ไขผลงานจากการส่งความคืบหน้า 50% ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ การส่งความคืบหน้าในครั้งนี้ผู้ศึกษาและนักแสดงซ้อมกันอย่างโหล่นมากขึ้น และบรรยากาศในการซ้อมเป็นไปได้อย่างสนุกสนาน เนื่องจากบทละครที่ได้เรียบเรียงขึ้นมาใหม่ เป็นบทละครที่สมบูรณ์ 100% ประกอบด้วยแกนเรื่องที่คงที่ ภาพ และแนวคิดเป็นไปตามที่คุยกันไว้ตอนต้น รวมถึงโครงสร้างเรื่องที่เสถียรทุกอย่างแล้ว ง่ายต่อการกำกับงานภาพต่อไป โดยการซ้อมนั้นจะซ้อมอย่างต่อเนื่อง ไม่มีการหยุดเพื่อไปแก้ไขบทอีกแล้ว ถึงแม้จะเกิดข้อผิดพลาดจากการไม่มั่นใจในการจำบทบ้าง แต่ก็สามารถจำได้ในที่สุด

3.1.2.6 การส่งความคืบหน้า 100%

การส่งความคืบหน้าในการส่ง 100% ครั้งนี้ คือละครต้องจบเรื่อง และเจาะซินอย่างละเอียดมากขึ้นต้องเห็นภาพรวมทั้งหมดในแง่ของการกำกับการแสดง ไม่ว่าจะเป็น แนวคิดละคร ฉายเส้นของผู้กำกับ และที่สำคัญคือสารที่ต้องการจะเล่า ดังนั้นในการส่งความคืบหน้า และนำคอมเม้นจากการส่ง 70% มาแก้ไขและพัฒนาต่อจากเดิม และได้ระดับซินให้สนุกมากยิ่งขึ้น

โดยการส่งความคืบหน้าครั้งนี้ผู้จัดทำได้รับอนุญาตให้สามารถเข้าไปซ้อมและดำเนินการกระบวนการในพื้นที่ได้ โดยมีกระบวนการดำเนินงานดังนี้

การซ้อมกับเทคนิค

ในการส่งความคืบหน้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาเน้นการซ้อมในส่วนขององค์ประกอบศิลป์ และผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆเป็นหลัก เนื่องจากในละคร มินนากับมนุษย์ต่างดาว นั้นมีองค์ประกอบหลากหลาย เช่น แสง การเปลี่ยนฉาก ตำแหน่งวางอุปกรณ์ประกอบฉาก เครื่องแต่งกาย รวมถึงการแต่งหน้าพิเศษที่ผู้ออกแบบได้วางแผนเอาไว้ ต้องมีการเตรียมตัวก่อนการอัดคลิปค่อนข้างที่มากทั้งในส่วนของการเชื่อม ฉาก (Transition) รวมไปถึงส่วนของการให้บรรยากาศต่างๆ ในห้องของนักแสดงล้วนเป็นสิ่งที่ผู้ออกแบบ การแสดงนั้นจะต้อง สามารถจดจำในทุกๆขั้นตอน และเหตุการณ์ได้อย่างละเอียดก่อนอัดคลิปส่งจริง

ในการส่งความคืบหน้าทุกครั้ง ได้นำเสนอละครในรูปแบบละครออนไลน์จึงต้องอาศัยเทคนิคในการตัดต่อ ซึ่งเป็นหนึ่งในกระบวนการในการส่งความคืบหน้า หลังจากที่ได้อัดคลิปทุกครั้งจึงจำเป็นต้องมีกระบวนการนี้เพื่อใช้ในการตัดต่อ เชื่อมฉาก(Transition) และเอฟเฟคเพิ่มเติมที่ผู้จัดทำ

นำเสนอ ผู้ศึกษาจึงต้องอาศัยการเรียนรู้เกี่ยวกับแอปตัดต่อเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการทำอีสิสครั้งนี้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า100% คณะผู้ศึกษามีความภูมิใจอย่างมากที่สามารถสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาวจนจบเรื่อง ถึงแม้ว่าระหว่างทางเราจะเจอปัญหาและอุปสรรคมากมาย แต่ด้วยพลังกายและพลังใจที่มีของคณะผู้ศึกษา เราจึงสามารถผ่านทุกอย่างมาได้ และแน่นอนว่าในการส่งความคืบหน้า100%อาจจะมีจุดบกพร่องอยู่บ้าง ทั้งในแง่ของสารและสิ่งอื่น ๆ แต่สำหรับผู้ศึกษาด้วยเวลาเพียงเท่านั้นและสถานการณ์โควิดแบบนี้ คณะผู้ศึกษาสามารถทำได้ขนาดนี้และยังคงมาตรฐานที่ดีได้เสมอมา ผู้ศึกษาถือว่าคณะผู้ศึกษาประสบความสำเร็จในการส่งความคืบหน้า100%แล้ว

3.1.3 สรุปปัญหาแล้วแนวทางการแก้ไข

ผู้กำกับการแสดง นายเจษฎากร ทองสารี

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า30%	-บทยังไม่แข็งแรง ยังขาดการตีความของเรื่องและตัวละคร - ผู้ศึกษายังคงไม่มั่นแนวทางการเล่าของตัวเองมาก รู้สึกยังไม่มั่นใจในการกำกับมากนัก	- คุยกับคนในทีมงาน ปรึกษาพูดคุยกันว่าแนวทางแนวคิดของเรื่องจะไปในทิศทางไหน อ่านบทแล้วตีความวิเคราะห์ไปที่ฉาก เก็บรายละเอียดจากการอ่านบท แล้วหาว่าตรงไหนที่ยังไม่แข็งแรง - คุยกับตัวเองให้มาก ๆ และวางแผนดำเนินกิจกรรมในการสร้างสรรค์ละครอย่างละเอียด เชื่อมมั่นในตัวเองและทีมงานทุกคน และถ้ามีเส้นทางให้เลือกหลายเส้นทาง ผู้ศึกษาต้องกล้าตัดสินใจว่าจะเลือกเส้นทางไหน สุดท้ายจะเจอแนวทางการเล่าเรื่องที่ชัดเจนเอง

<p>ส่งความ คืบหน้า 30 %</p>	<ul style="list-style-type: none"> มีจุดเรื่องไม่เดิน คอนฟลิกชันกัน ซ้ำๆ เงื่อนไขในเรื่องยังไม่เคลียร์ การตีความยังไม่เสถียร และต้อง ทำงานกับดีเทลมากกว่านั้น 	<ul style="list-style-type: none"> กลับมาคุยกันเองในทีมว่าต้องการจะ สื่อสารอะไรกันแน่ให้เห็นตรงกัน กลับมา ทำงานกับบทอีกครั้ง เพื่อหาบทที่สมบูรณ์ ที่สุด แล้วเจาะลึกรายละเอียดมากขึ้น กว่าเดิม
<p>ก่อนส่งความ คืบหน้า 50%</p>	<ul style="list-style-type: none"> ทำงานกับบทซ้ำๆ ย่ำอยู่ที่เดิม ทำงานเพียงส่วนเดียว ไม่ได้ ตระหนักส่วนอื่นเท่าที่ควร 	<ul style="list-style-type: none"> วางแผนการทำงานที่ชัดเจน แล้วแบ่งการ ทำงานออกเป็นส่วนๆ พยายามไปที่ละ ส่วนโดยที่ไม่ลืมนส่วนอื่นด้วย พยายามเอา คอมเมนต์จากครูกลับมาปรับให้ถูกต้องมาก ที่สุด
<p>ส่งความ คืบหน้า 50%</p>	<p>โฟกัสผิดจุด งานที่ทำยังแยกเป็นส่วนๆ ความสนุกของตัวเรื่องสนุกน้อยกว่าตอน ส่ง 30% ทำงานกับดีเทลมากเกินไปจนลืมน ทำงานกับแกนกลางของเรื่อง มีส่วนที่ควร ตัด และส่วนที่ควรเพิ่มให้เรื่องเดิน</p>	<ul style="list-style-type: none"> ควรตั้งแกนเรื่องเป็นเป้าหมายหลัก ควร ตระหนักถึงสารที่อยากจะสื่อก่อน คำนึงถึงความยาวของบทและความ สนุกสนานที่ตัวผู้กำกับอยากให้มี และ เคลียร์เรื่องให้ชัดเจนว่าตรงไหนที่ไม่ จำเป็นและจำเป็นต้องมี
<p>ก่อนส่งความ คืบหน้า70%</p>	<p>ทำงานกับบทใหม่ทั้งหมดกับระยะเวลาที่ กระชั้นชิด ทั้งทำงานกับดีเทลของบท และ งานภาพที่ผู้กำกับต้องการนำเสนอ</p> <ul style="list-style-type: none"> นักแสดงกังวลกับบทใหม่ 	<ul style="list-style-type: none"> วางแผนการทำงานอย่างรอบคอบ สร้างสรรค์ละครอย่างละเอียดและตระ หนักถึงส่วนๆต่างของบท รวมถึงเชื่อมั่นใน ทีมงานและนักแสดง สร้างพลังใจและพลัง กายซึ่งและกันในการซ้อมทุกครั้ง และผู้ ศึกษาจำเป็นต้องมั่นคงในแนวทางของ ตัวเอง
<p>ส่งความ คืบหน้า 70%</p>	<p>- เป็นเรื่องของดีเทลบางอย่างที่สามารถลง รายละเอียดเพื่อเพิ่มความสนุกมากขึ้นได้ อีก และเรื่องของเทคนิคในการตัดต่อคลิป ที่ต้องแก้ไข</p>	<p>- นำคอมเมนต์ที่ได้รับจากครูกลับมาพัฒนาต่อ อย่างระมัดระวัง และเชื่อมั่นในส่วนที่ดีแล้ว</p>

ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	- ระยะเวลาค่อนข้างกระชั้นชิด และต้อง ทำงานในส่วนที่เหลือให้สมบูรณ์ก่อนส่ง 100% รวมถึงมีเรื่องขององค์ประกอบศิลป์ เทคนิคต่างๆที่ต้องตระหนักถึง ทำให้ทุก ฝ่ายต้องทำงานกันอย่างเร่งรีบ	<ul style="list-style-type: none"> • การวางแผนการทำงานที่ดี แบ่งงาน ออกเป็นส่วนๆให้ชัดเจน พอมีเวลาซ้อมก็ พยายามโฟกัสแล้วสร้างสรรค์ผลงานให้ สมบูรณ์ให้มากที่สุดทุกครั้ง
ส่งความ คืบหน้า 100%	<ul style="list-style-type: none"> • ค่อนข้างมีปัญหาเกี่ยวกับเทคนิคเป็น ส่วนใหญ่เนื่องจากการติดต่อ จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ที่พร้อมใช้ งาน 	<ul style="list-style-type: none"> • พยายามใจเย็นให้มากที่สุด จัดการในส่วน ที่จัดการได้ก่อน แล้วทำเท่าที่สามารถทำ ได้ แล้วให้เพื่อนๆในทีมช่วยกันแก้ไข ปัญหา เพื่อให้งานออกมาแบบสมบูรณ์ ที่สุด

ตารางที่ 3.6 สรุปปัญหาและแนวทางในการแก้ไข

ที่มา: ผู้ศึกษา

3.2 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง

3.2.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง

ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดงคือการเตรียมความพร้อมในเรื่องบท การอ่านวิเคราะห์บท และกำหนดทิศทางในการสร้างสรรค์ละครมีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับทำให้ทุกฝ่ายมีความเข้าใจ เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องราวและทิศทาง การนำเสนอของละครเรื่องนี้ จึงมีขั้นตอนการทำงาน ก่อนการแสดงในกระบวนการนี้ ทั้งนักแสดง ผู้กำกับการแสดง และทีมงานฝ่ายออกแบบ ต่างต้องทำงาน ด้วยกันและปรึกษาหารือกันอย่างถี่ถ้วน เพื่อที่ละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวจะได้ถูก ถ่ายทอดออกมาด้วยมุมมองเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการแสดง การกำกับการแสดง หรือการออกแบบ ทั้งหมด และกระบวนการดังที่กล่าวมา ในส่วนของด้านการแสดงประกอบไปด้วยขั้นตอนดังนี้

3.2.1.1 การคัดเลือกนักแสดง

เมื่อนักแสดงได้อ่านบทละครทุกเรื่องที่เปิดทำการคัดเลือกนักแสดง และทำความเข้าใจกับตัวบทแล้ว นักแสดงจะต้องเตรียมตัวเพื่อเข้าสู่กระบวนการคัดเลือกนักแสดง หรือ การ Audition ตามกระบวนการที่ผู้กำกับได้กำหนดไว้ ในกระบวนการนี้ ผู้กำกับ ได้เตรียม บทสำหรับให้นักแสดงทดลองทำการแสดง และจะมีการให้โจทย์การแสดงสำหรับการด้นสด

และการตอบทักกับคู่แสดง เพื่อทดสอบ ความเข้าใจในตัวละคร รวมถึงไหวพริบปฏิภาณ และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของนักแสดง

3.2.1.2 การอ่านบทละครร่วมกันและกำหนดทิศทางการนำเสนอละครเวที

เมื่อโปรดักชั่นของละครเวทีเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาว ได้นักแสดงและ ทีมงาน ออกแบบครบแล้ว จึงเกิดขึ้นตอนการอ่านบทด้วยกันทุกคน เนื่องจากการทำละคร เป็น ศิลปะที่ต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน ประสานสัมพันธ์กันของทีมงานหลายๆฝ่าย จึงจำเป็นที่ ทุกคน จะต้องอ่านบทละครร่วมกัน และร่วมปรึกษา ทำความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับแก่น เรื่อง สถานการณ์ จุดวิกฤตของเรื่อง บทสรุปของเรื่อง เพื่อกำหนดทิศทางการนำเสนอ ละคร ซึ่งกระบวนการนี้ จะทำให้ ทุกคน ได้แสดงความคิดเห็นและระดมความคิดสร้างสรรค์กัน จนนำพาละครเวทีให้ออกมากลมเกลียว และไปในทิศทางเดียวกัน โดยที่บทละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว ถูกเล่าในรูปแบบออนไลน์ บทละครเรื่องนี้เป็นการเล่าเรื่อง แบบต่อเนื่องภายในระยะเวลา 1 วัน ซึ่งผู้ชมทุกคนจะรู้สึกเหมือนได้เป็นตัวละคร ที่เห็นตั้งแต่ จุดเริ่มต้นไปจนถึงจุดคลี่คลาย และผู้ชมทุกคนจะได้พบกับการตั้งคำถามในตอนจบของเรื่อง

3.2.1.3 การค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงและการวิเคราะห์บทละคร

เมื่อผ่านกระบวนการอ่านบทละคร นักแสดง จำเป็นที่จะต้องศึกษา ตีความ และ วิเคราะห์บทละคร เพื่อให้สามารถเข้าใจตัวละครในทุกๆด้านที่จะแสดงได้อย่างถ่องแท้ ละคร เวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว ประกอบไปด้วยตัวละครที่เป็นพี่น้องกันที่มีความเชื่อที่ แตกต่างกัน สิ่งที่ผู้ชมจะได้จากเห็นชมคือการเหมือนได้เป็นตัวละคร ที่เห็นการแสดงออก ความคิดที่สับสน ซึ่งเป็นการแสดงออกแค่ส่วนหนึ่งของความรู้สึกตัวละครเท่านั้น จึง เป็นเรื่องจำเป็นอย่างมากที่ตัวนักแสดงจะต้องเข้าใจภูมิหลัง สิ่งแวดล้อม ความรู้สึกที่แท้จริง ของตัวละคร และเหตุผลต่างๆในการแสดงออกของตัวละครเพื่อให้ตัวละครมีความ สมเหตุสมผลในการแสดง อีกทั้งนักแสดงยังจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงสิ่งที่บทละครต้องการจะ สื่อ หรือแก่นเรื่องหลักของเรื่อง ซึ่งในละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวครั้งนี้เป็นการ เล่าถึง ความแตกต่าง ความเชื่อ และการถูกยอมรับในสังคมในประเทศ สหรัฐอเมริกา ซึ่งสิ่งที่ เกิดขึ้นในละครก็เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้ศึกษาและเกิดขึ้นจริงในสังคมการศึกษาไทย ในปัจจุบัน แต่เพื่อให้นักแสดงส่งสารของเรื่องออกมาได้อย่างลึกซึ้ง นักแสดงจึงต้องศึกษาและค้นคว้า หา ข้อมูลในด้านนี้เป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นจากสื่อออนไลน์ การสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม หรือ จากประสบการณ์ตรงของนักแสดง

3.2.1.4 การวิเคราะห์ตัวละคร

1) นางสาว ปาณิศา บุญมี รับบท มินนา

1.1) ลักษณะภายนอก

- มินนาเป็นผู้หญิงไทยที่ไปอยู่อเมริกา ผมสีน้ำตาลเข้มยาวแต่เธอมักจะมัดผมเป็นทรงที่ใครหลายๆคนมองว่าประหลาดไปจากคนปกติทั่วไป มินนาสูง 168 รูปร่างอวบอ้วน อายุ 28 ปี ใส่แว่นกลมๆเลนส์หนา มินนาย้ายมาอยู่อเมริกาพร้อมกับพ่อแม่ และน้องสาว 1 คน ที่ชื่อว่าไบรโอนี่ตั้งแต่สมัยมัธยม

- มินนามักจะใส่เสื้อผ้าที่มีสีสันทันทีบางครั้งอาจจะเข้ากัน หรือบางครั้งก็อาจจะไม่เข้ากันเลยด้วยซ้ำแต่นั้นก็ไม่เคยเป็นปัญหาของมินนาเลยสักนิด เธอสนุกกับการทำผมหลากทรง มัดขึ้นบ้าง ถักเปียบ้าง หรือบางทีก็มัดจุกเรต้า มินนาชอบที่จะทำให้ตัวเองมีสีเยอะๆไปจนถึงเปลือกตาเธอก็ยังจะทาอายแชโดว์หลากสีอยู่เสมอ มินนามักจะติดกีฬากลางแจ้งที่เธอเป็นจำนวนมากและใส่เสื้อผ้าที่มีสีสันทันทีเป็นประจำ และใส่เสื้อผ้าที่ให้ความอบอุ่นเนื่องจากอากาศหนาว

- เมื่อมองจากภายนอกแล้ว มินนาอาจจะเป็นมนุษย์ต่างดาวในสายตาใครหลายๆคน ทั้งการแต่งตัว ทรงผม

1.2) ลักษณะภายใน

- มินนา เป็นพีคนโตในบ้าน เธอเติบโตมาในช่วงเวลาที่ทุกคนในบ้านกำลังลำบาก ทั้งจะต้องย้ายมาอเมริกาด้วยเหตุจำเป็น และต้องเปลี่ยนสังคมในวัยที่กำลังเป็นวัยรุ่น หลายครั้งที่มินนาถูกมองเป็นมนุษย์ต่างดาวในที่ต่างแดนนี้ แต่เธอก็เติบโตมาได้ จนกระทั่งช่วงวัยหนึ่งที่เธอไม่ได้เป็นไปตามแบบแผนที่ได้กัวัยรุ่นในวัยเดียวกัน ควรจะเป็น มินนาต้องกับผู้ชายคนหนึ่งในขณะที่ยังเรียนอยู่ที่ไฮสคูลและนั่นก็เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้มินนาเจ็บปวด เพราะทั้งน้องสาวแท้ๆของตัวเองทั้งแม่ทั้งพ่อก็เลือกที่จะตัดสินใจแบบนั้นและยังไม่มีใครคิดจะอยู่ข้างๆมินนาเลย และหลังจากนั้นมินนาก็มีอาการที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ ทำให้ที่บ้านเธอตัดสินใจพาเธอไปอยู่ที่สถานพักพิง

- มินนาเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ ช่างจินตนาการ มีความคิดเป็นของตัวเอง เป็นคนที่เชื่อในสิ่งที่ตัวเองเห็น เชื่อในมนุษย์ต่างดาว มินนาเชื่อว่าตัวเองคือผู้ถูกเลือกจากพระเจ้าที่จะให้กำเนิดเด็กที่จะมาช่วยกอบกู้โลกหายนะระเบิดนิวเคลียร์ มินนามีความเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเป็นไปได้ ซึ่งนั่นอาจจะทำให้คนอื่นมองว่ามินนาไม่เหมือนกับคนอื่นทั่วไป มินนาเป็นคนสดใส ร่าเริง ขอบสีสัน มองโลกในแง่บวก บางครั้งก็อาจจะดูเป็นคนอารมณ์แปรปรวนไปบ้างแต่นั้นก็มีแค่ที่ไบรโอนี่เคยชินกับนิสัยนี้และสามารถรับมือกับมันได้ ถึงแม้โดยรวมจะดูเหมือนกับว่านิสัยมินนาทั้งภายนอกภายในดูเป็นเด็ก แต่ลึกๆแล้วมินนามีความเป็นพี่สาวคนโตมี ความเป็นห่วงเป็นใยคนในครอบครัว มีเรื่องราวที่เจ็บปวด ที่น่าจดจำเหมือนกับคนวัย 28 ทั่วไป

1.3) ความต้องการตัวละคร

- ต้องการโน้มน้าวให้ไบรโอนี่เชื่อว่าตัวเองคือผู้ถูกเลือกจากพระเจ้า
- ต้องการทำให้ไบรโอนี่เชื่อว่าตัวเองท้องจริงๆ

1.4) ภูมิหลังตัวละคร

มินนาเป็นสาวไทยที่โตมาในครอบครัวที่ต้องย้ายมาอยู่ที่อเมริกาตั้งแต่ที่ตัวเองอยู่มัธยมต้น มินนาย้ายมาอยู่อเมริกาด้วยฐานะปานกลาง จึงทำให้พ่อและแม่ต้องตระเวนหางานในอเมริกา พ่อในความทรงจำของมินนาก็ไม่ต่างอะไรจากเมืองไทย มินนาจำอะไรเกี่ยวกับพ่อแม่ไม่ค่อยได้สักเท่าไร มินนาจำได้เพียงแค่แม่ที่เปิดร้านอาหารไทยที่พยายามทำให้ครอบครัวมีชีวิตที่ดีขึ้น มินนาเข้าเรียนมัธยมต้นที่โรงเรียนในอเมริกา บางครั้งเธอก็ถูกเพื่อนในห้องถามว่า ที่เมืองไทยยังชี้ข้างไปโรงเรียนกันอยู่ไหม บางครั้งเธอก็ถูกมองเป็นคนต่างดาวในที่ที่ควรจะเป็นบ้านของตัวเอง จนกระทั่งมัธยมปลาย มินนาตั้งท้องเด็กคนหนึ่งแต่พอเธอบอกกับที่บ้านทุกคนจึงเสนอให้เธอเอาเด็กในท้องออกและมอบเด็กให้กับคนอื่น และหลังจากนั้นมินนาก็เริ่มควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้และเริ่มมีปากเสียงกันกับแม่ จึงทำให้แม่ส่งเธอไปอยู่สถานพักพิงที่ ซีเอเทิล มินนามีน้องสาว 1 คนชื่อไบรโอนี่

1.5) ความสัมพันธ์ของตัวละคร

1.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างมินนา กับ ไบรโอนี่

มินนาและไบรโอนี่เป็นพี่น้องกัน เมื่อตอนเด็กๆ ทั้งคู่สนิทกันมาก จนกระทั่งต้องย้ายมาอยู่อเมริกา มินนาเองก็เห็นว่าที่บ้านกำลังลำบากแต่ในขณะเดียวกันไบรโอนี่ก็ยังเด็กเกินกว่าจะรับรู้ได้ถึงสถานะการเงินของที่บ้าน ทำให้ทั้งคู่เริ่มมีช่องว่างระหว่างวัยเรื่อยๆ จนทำให้ห่างเหินกันไป และพอเมื่อมินนาอายุ 18 ปี มินนาเกิดตั้งครร์ร์ขึ้นมาและเป็นช่วงเวลาเดียวกันที่ไบรโอนี่เริ่มที่จะย้ายไปอยู่ที่อื่น และออกไปเติบโตด้วยตัวเอง ก็ยิ่งทำให้มินนาคิดเสมอว่าไบรโอนี่ไม่เคยอยู่ข้างๆ มินนาเลยจริงๆ และหลังจากนั้นมินนาต้องเข้าไปอยู่ในสถานพักฟื้นและไบรโอนี่ก็เป็นคนดูแลค่าใช้จ่ายมาตลอดจนวันหนึ่งที่ไบรโอนี่ได้รับข่าวว่ามินนาท้องกับมนุษย์ต่างดาวไบรโอนี่จึงโทรมาหามินนาเพื่อโน้มน้าวให้มินนาบอกความจริงว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

1.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างมินนา กับ แม่

มินนาเป็นลูกสาวคนโตจึงทำให้ได้เห็นช่วงเวลาที่แม่ลำบาก จนถึงช่วงที่เริ่มมั่นคงแล้วมินนาเติบโตมากับการอยู่กับแม่มากกว่าอยู่กับพ่อจึงทำให้ทั้งคู่มีช่วงเวลาดีๆ ร่วมกันมากกว่าจนกระทั่งมินนาไม่ได้เป็นไปตามแบบแผนเหมือนกับวัยรุ่นคนอื่น มินนาท้องกับผู้ชายคนหนึ่งนั่นจึงทำให้มินนากับแม่มีปากเสียงกันเกิดขึ้น ต่างคนต่างไม่เข้าใจซึ่งกันและกันและแม่ก็ตัดสินใจพามินนาไปอยู่ที่สถานพักฟื้น

1.6 พัฒนาการตัวละคร

ลำดับ	สถานที่	บรรยากาศโดยรอบ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกตัวละคร	ความต้องการหลักของตัวละคร	การแสดงออกของตัวละคร
1	สถานพักฟื้น	เป็นช่วงเวลาประมาณ 5 โมงเย็น ท้องฟ้าสลับเริ่มมืด ข้างนอกมีอากาศที่หนาวเย็น มินนาอยู่ใน	จู่ๆ มินนาก็ได้รับสายจากไบรโอนี่	มินนารู้สึกดีใจที่ไบรโอนี่โทรมาหาในรอบหลายเดือนและยังใช้วิธีพูดคุย	มินนาไม่ต้องการจะได้ยินสิ่งที่ไบรโอนี่ตั้งใจจะมาบอก	มินนาพยายามจะออกนอกเรื่องและชวนคุยเรื่องอวกาศ

		ห้องพักของตัวเอง ที่สถานพักฟื้น วินส์แอน ในห้อง ของเธอเต็มไปด้วย ด้วยไฟหลากสี		แบบที่ฟังคู่ เคยชอบทำ		
2	สถานพักฟื้น	บรรยากาศข้าง นอกเริ่มมืดขึ้น อากาศยังคงเย็น อยู่ มินนาอยู่ใน ห้องพักของเธอ เต็มไปด้วยแสง หลากสี	ไบรโอนี่โทรมา หามินนาอีก ครั้งหลังจากที่ โทรศัพท์ดับไป ในรอบแรก	ไบรโอนี่ไม่ สนใจสิ่งที่มี นาพูดมินนา จึงพยายาม ยกเหตุผลมา พูดให้ไบร โอนี่ฟังและมิน นาเริ่มพูด เรื่องอดีต	ต้องการให้ ไบรโอนี่เชื่อ เรื่องที่ตัวเอง ทำ	พยายามยก เหตุผล ทั้งหมดเท่าที่ ตัวเองรู้มา เล่าให้ไบร โอนี่ฟัง
3	สถานพักฟื้น	บรรยากาศข้าง นอกเป็นช่วงเวลา ประมาณ 4 ทุ่ม แสงไฟในห้องเริ่ม สว่างชัดมากขึ้น มี มินนาอยู่ในห้องพัก ตัวเอง	ไบรโอนี่โทรมา หามินนาอีก ครั้งหลังจากที่ โทรศัพท์มี คลื่นแทรก และดับไป	ทั้งสองคน พูดคุย เรื่องราวใน อดีตกัน ไบร โอนี่เกิด คำถามเรื่อง ชีวิต มินนา ปลอบ ไบร โอนี่เริ่มเปิดใจ คุยกับมินนา มากขึ้น เริ่ม ถามเรื่อง มนุษย์ต่าง ดาวว่ามัน เป็นมาอย่างไร และหลังจาก นั้นไบรโอนี่ เห็นมินนา	ต้องการเล่า เรื่องมนุษย์ ต่างดาวที่ เกิดขึ้นอย่าง จริงจัง	มินนาพูดทุก อย่างด้วย น้ำเสียง จริงจัง เล่า ให้ไบรโอนี่ ฟังเป็นฉากๆ

				เป็นมนุษย์ ต่างดาว		
4	สถานพักพิง	บรรยากาศข้าง นอกเป็นช่วงเวลา เพียงคืน เป็น ช่วงเวลาเข้าสู่ วันคริสมาสต์ มี นนาอยู่ในห้องพัก ของเธอ	มินนาโทร หาไบรโอนี่ ไบรโอนี่รับ ด้วยท่าทีกังวล เพราะก่อนที่ จะวางสายไบร โอนี่เห็นว่ามิน นากลายเป็น มนุษย์ต่างดาว	มินนาไม่รู้ ร้อนรู้หนาว กับสิ่งที่ไบร โอนี่เห็น มี นนาพยายาม อธิบาย เรื่องชีวิตให้ ไบรโอนี่ฟัง มินนากำลัง จะไปหาไบร โอนี่ด้วย รถตุ๊กตุ๊กที่ เธอเคยพูดถึง ทั้งคู่เรียกกัน ด้วยประโยค ที่ชอบเรียก กันสมัยเด็ก อีกครั้ง และ ต่างคนก็ต่าง เข้าใจ สถานการณ์ ของกันและ กัน	มินนา ต้องการที่จะ ไปหาไบรโอ นี่เนื่องจาก มันเป็นวันคริ สมาสต์	มินนา อธิบายทุก อย่างให้ไบร โอนี่ฟังด้วย ความสุขุม ใจเย็น มิน นาเก็บของ ใส่กระเป๋า และพยายาม จะออกไป มินนายิ้มดีใจ และมี ความสุขที่ ไบรโอนี่ เข้าใจทุก อย่างแล้ว

ตารางที่ 3.7 พัฒนาการตัวละครมินนา

ที่มา : ผู้ศึกษา

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ถึงพัฒนาการของตัวละครมินนาที่มีความเชื่อและความชัดเจนเรื่องมนุษย์ต่างดาวมากขึ้นเรื่อยๆ และในทุกๆฉากจะเห็นว่ามินนาล้ำที่ จะออกจากกรอบตัวเองมากยิ่งขึ้น ทำให้ในตอนสุดท้ายมินนาได้หลุดออกจากกรอบอย่างแท้จริง มินนาทำให้ไบรโอนี่

เปิดใจและเข้าใจเรื่องชีวิตว่าเราทุกคนต่างก็เป็นมนุษย์ต่างดาวในชีวิตของกันและกัน มินนาทำให้ไบรโอนี่เข้าใจถึงความสุขที่ไม่ต้องวิ่งตามโลกที่กว้างใหญ่หรือเป็นไปตามสิ่งที่ใครหลายๆคนบนโลกนี้บอก ว่ามันดีหรือควรทำตาม ซึ่งจากตารางข้างต้นจะทำให้เห็นรายละเอียดว่าตัวละครมินนามีพัฒนาการ ช่วงไหนบ้าง

2) นางสาว วรันธร แก้วมณี รับบท ไบรโอนี่

2.1) ลักษณะภายนอก

-ไบรโอนี่ หญิงสาวชาวเอเชีย อายุ 25 ปี สูง 160 ซม น้ำหนัก 52 กก ร่างกายดูเหนื่อยล้าอยู่ตลอดเวลา มีผมยาวสีดำ ไบรโอนี่มักจะสวมเสื้อผ้าซ้ำๆ สีเรียบๆ ไม่ค่อยได้สนใจเรื่องการแต่งตัว ไม่ค่อยมีเวลาดูแลตัวเองซักเท่าไร แต่งหน้าบ้าง ส่วนมากแล้วจะใส่เป็นชุดยูนิฟอร์มของร้านที่ทำงาน ถือกระเป๋าผ้าใบใหญ่ใส่ของเยอะเพราะตั้งแต่เข้ายันเย็นมีงานหลายที่

2.2) ลักษณะภายใน

-ไบรโอนี่ เธอเป็นคนที่อยากจะมีชีวิตที่ดี มีความสุข และดูกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เธอพยายามที่จะทำให้ตัวเองมีเหมือนกับสิ่งทีคนอื่นมี เป็นไปตามแบบแผน อยากเป็นคนทีประสบความสำเร็จในหลายๆด้าน ทั้งความรัก ครอบครัว เงิน แต่สุดท้ายมันก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น

-ไบรโอนี่ เป็นคนที่พร้อมจะสู้งานหนัก เพื่อได้มาซึ่งเงิน จะได้เอาไปรักษาที่ป่วยอยู่

-ไบรโอนี่เป็นคนที่เชื่อในทีสามารถพิสูจน์ได้จริง ต้องมีหลักฐานมา ในตอนแรกทีมินนาพูดถึงมนุษย์ต่างดาวไบรโอนี่ก็ไม่เชื่อเพราะคิดว่ามันเป็นไปได้แล้วยิ่งท้อกับมนุษย์ต่างดาวยิ่งไปกันใหญ่ แต่พอมินนาเรื่องพิสูจน์ให้ไบรโอนี่รู้ ก็เริ่มเชื่อแล้วทีอยากจะรู้มากขึ้น

-ลึกๆแล้วไบรโอนี่เป็นคนที่จริงๆแล้วชีวิตเต็มไปด้วยคำถาม ว่าทำไมพยายามทำทุกอย่างให้ตัวเองเป็นเหมือนคนอื่นเค้าหรือเป็นไปตามแบบแผน แล้วไม่เห็นทีมีความสุขเลย เหมือนพยายามเท่านั้นทีโดนผลักออก ยิ่งเหนื่อย ยิ่งมองไม่เห็นทางออก

2.3) ความต้องการของตัวละคร

- ต้องการให้พี่สาวออกจากโรงพยาบาล
- ต้องการใช้ชีวิตเป็นไปอย่างแบบแผนที่คิดไว้

2.4 ภูมิหลังตัวละคร

-ไบรโอนี่ เป็นสาวไทยที่โตมาในครอบครัวที่ฐานะปานกลาง มีพี่สาว 1 คน ชื่อ มินนา เมื่อไบรโอนี่อยู่ประถมครอบครัวก็ตัดสินใจย้ายไปอยู่ประเทศอเมริกา ตอนมาอยู่อเมริกาแรกๆ แม้ก็ต้องทำงานหนักขึ้นมากๆ ทำให้เรา 2 พี่น้องต้องกระต่องหางานกับแม่ไปทั่วเลย พอไปโรงเรียนก็โดนพวกเพื่อนๆ แกล้งอยู่บ่อยๆ เพราะเป็นคนไทย ดูแปลกจากคนอื่นเค้า พอเริ่มโตขึ้น ไบรโอนี่ ก็เกิดความคิดอยากจะออกไปใช้ชีวิตของตัวเอง ก็เลยออกจากบ้านไป เริ่มมีงานทำมีเงินได้ซั๊กพัก พี่สาวก็มาตั้งห้องแม่เลยให้เอาเด็กออกหลังจากนั้นพี่ก็เริ่มควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ทำให้ต้องไปอยู่สถานพักฟื้น ทำให้หลังจากได้เงินที่ได้จากการทำงานก็จ่ายให้กับสถานพักฟื้นของพี่ แล้วก็ต้องทำงานหนักมากขึ้น ได้เจอแฟนสาวในที่ทำงาน แต่ก็คบกันไม่นานแล้วก็เลิก

2.5 ความสัมพันธ์ของตัวละคร

2.5.1 ความสัมพันธ์ของไบรโอนี่กับมินนา

-ไบรโอนี่กับมินนาเป็นพี่น้องกัน ห่างกันไม่กี่ปี เกิดที่ประเทศไทย เราสนิทกันมากๆ ตอนเด็กๆ พอย้ายมาอยู่ที่อเมริกา เราก็ไม่ค่อยได้เล่นกันเหมือนแต่ก่อน เป็นเพราะต้องปรับตัว เจอสังคม เจอคนใหม่ๆ แล้วมินนาก็มีแฟน ไบรโอนี่ก็ได้เจอเพื่อนใหม่แล้วก็อยากที่จะออกไปใช้ชีวิตของตัวเองดูเลยออกจากบ้านไป เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่มินนารู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ แม่เลยตัดสินใจให้มินนาเอาเด็กออก ไบรโอนี่เลยมีความรู้สึกที่ว่าถ้าตอนนั้นไม่ออกจากบ้านมาแล้วยังอยู่กับพี่ก็คงไม่ให้แม่ทำแบบนี้ ทุกวันนี้ไบรโอนี่เลยตั้งใจทำงานอย่างหนักเพื่อเอาเงินมาเป็นค่ารักษาพี่ เพราะคิดว่าเป็นทางเดียวที่ทดแทนความรู้สึกผิดนี้ได้ แต่มินนากลับมาบอกไบรโอนี่ว่าตัวเองนั้นห้องกับมนุษย์ต่างดาว ไบรโอนี่คิดว่าพี่แค่แกล้งเล่น แต่มินนาเธอยืนยันว่าห้องกับมนุษย์ต่างดาวจริงๆ แล้วก็เล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์ต่างดาวได้พูดกับเธอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอนาคต แล้วก็เรื่องที่มีแค่ไบรโอนี่รู้ทำให้ไบรโอนี่เริ่มเชื่อแล้วก็เริ่มเปิดใจฟังมินนา ถ้ามินนากล่าวถึงเรื่องการใช้ชีวิตแล้วมินนาก็เหมือนจะตอบคำถามในใจทั้งหมดของไบรโอนี่ได้

2.5.2 ความสัมพันธ์ของไบรโอนี่กับบริต้า

-ริต้า แฟนสาวของไบรโอนี่ คบกันมาเกือบปีแล้ว แต่ระหว่างที่คบกันมักจะทะเลาะกันบ่อยๆ เนื่องจากไบรโอนี่ไม่ค่อยมีเวลาให้ พอริต้าย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันก็มีปัญหาเรื่องเงิน ค่าใช้จ่ายต่างๆ ทำให้ทะเลาะกันบ่อยมากขึ้น ริต้าเป็นคนอารมณ์ร้อนทำให้บางครั้งทะเลาะรุนแรง มีการขว้างข้าวของบ้าง ทำให้ร่างกายของไบรโอนี่มีรอยขีด จนสุดท้ายก็เลิกกันไป เพราะต่างฝ่ายต่างก็ไม่มีความสุข

2.6 พัฒนาการตัวละคร

ลำดับ	สถานที่	บรรยากาศโดยรอบ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลสถานการณ์	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกตัวละคร	ความต้องการหลักตัวละคร	การแสดงออกของตัวละคร
1	ร้านกาแฟ	ที่ร้านกาแฟ ช่วงเย็น ที่ร้านมีคนไม่ค่อยเยอะ มีเพลง jingle bell rock คลอเบาๆ เป็นช่วงคริสมาส	หมอบประจำตัวของมินนาโทรมาแจ้งว่ามินนาสามารถออกจากโรงพยาบาลได้แล้วแต่ติดอยู่อย่างเดียวคือมินนาไปบอกหมอว่าตัวเองท้อง ทั้งๆที่ไม่สามารถเป็นไปได้	ไบรโอนี่โทรไปหามินนาคูย เรื่องที่เธอท้อง แต่มินนาไม่ค่อยยอมฟัง	คุยกับมินนา เรื่องเด็กในท้องให้รู้เรื่อง	ไบรโอนี่แกล้งเล่นทำมือเป็นวิทยุสื่อสารเพื่อจะคุยกับมินนา
2	ร้านกาแฟ	ที่ร้านกาแฟ ช่วงเย็น ที่ร้านมีคนไม่ค่อยเยอะ มีเพลง jingle bell rock	ไบรโอนี่บอกมินนาว่าพี่ต้องเอาเด็กออกแต่สาย ดันตัดไปก่อนเลยโทรกลับไปคุยอีกรอบ	มินนาเอาแต่พูดว่าเด็กในท้องจะสามารถช่วยกอบกู้โลกได้ จะเป็นพระเจ้า	คุยกับมินนา เรื่องเด็กในท้องให้รู้เรื่อง	ไบรโอนี่รู้ว่ามินนาต้องไม่พอใจแน่ๆที่จู่ๆไบรโอนี่พูดว่าจะให้เอาเด็กออก แต่ไบรโอนี่รู้ว่ามันเป็น

		คลอเบาๆ เป็นช่วงคริส มาส		องค์ต่อไป โดย ที่ ไม่ยอมเข้า ประเด็นซักที่		เรื่องไม่จริง ทำให้ เธอพยายาม อธิบาย โน้มน้าว ให้มินนาไปบอก หมอว่าตัวเองแค่ แกล้งเล่นเฉยๆ พูดถึงเดวิดคนที่ พามินนาไปนาซ่า อาจจะเป็นพ่อ เด็ก
3	ที่ห้อง ลีด เกอร์ใน บาร์ที่ ทำงาน ของไบร โอนี่	ไบรโอนี่อยู่ คนเดียว เตรียมแต่งตัว แต่งหน้าเพื่อ ทำงานมี เสียงเพลง จากในบาร์ดัง เข้ามาให้ห้อง เล็กน้อย	มินนากล่าว เธอห้องกับ มนุษย์ต่างดาว แล้วสายก็ตัดไป ถึงเวลาที่ไบร โอนี่ต้องรีบไป ทำงาน ระหว่าง ทางก็คิดตลอด ว่าที่พี่พูดนี้เป็น เรื่องจริงหรือแค่ แกล้งเล่น	มินนากับไบร โอนี่ได้คุยกัน ถึงเรื่องตอน เด็กๆ แล้วก็ ตอนที่มา อเมริกาใหม่ที่ รู้สึกเหมือน ตัวเองเป็น มนุษย์ต่างดาว ที่ไม่เข้ากับคน อื่นเลย	เคลียให้ชัดว่า เรื่องมนุษย์ ต่างมันเกิด อะไรขึ้น	ไบรโอนี่เปิดใจรับ ฟังมินนาพูดถึง เรื่องมนุษย์ต่าง ดาว แต่ก็ยังไม่ ค่อยเชื่อ จนกระทั่งได้คุย ถึงเรื่องตอนเด็กๆ แล้วก็เรื่องต่างๆ มากมาย พบว่าที่ ผ่านมาตัวเองใช้ ชีวิตตามแบบ แผนมาทุกอย่าง กลับไม่มีความสุข ต่างจากมินนา ทั้งๆที่ตัวเองก็อยู่ ในสถานพักฟื้น กลับเข้าใจแล้วก็ ใช้ชีวิตได้อย่างมี ความสุขมากกว่า เกิดการตั้งคำถาม ว่าที่เราควรใช้

						ชีวิตแบบไหนกัน แน่
4	ที่ห้อง ของไบร โอนี่	เป็นวันคริ สมาส ที่ควร จะเป็นไปด้วย ความอบอุ่น แต่ไบรโอนี่อยู่ ในห้องเล็กๆ ของตัวเองคน เดียว	ก่อนสายจะตัด ไปไบรโอนี่เห็นมิ นนาหลายราย เป็นมนุษย์ต่าง ดาว ทำให้ไบร โอนี่ไม่เชื่อในสิ่ง ที่เห็นคิดว่า ตัวเองตาฟาด เลยพยายามโทร กลับไปหาหลาย รอบต่อมินนาก็ ไม่รับเลย แต่ สุดท้ายมินนาก็ โทรกลับมาเอง พ	ตอนรับสาย มินนาก็ทำ เหมือนเมื่อกี้ ไม่มีอะไร เกิดขึ้น พอไบรโอนี่ ถามถึงก้ำ่า มิ นนาบอกว่า มนุษย์ต่างดาว ก็พยายามจะ ติดต่อไบรโอนี่ เหมือนกัน	อยากเคลียร์ถึง คำถามในใจ ของไบรโอนี่ ของการใช้ ชีวิต	ไบรโอนี่ฟังมิ นนาอย่างตั้งใจ ถามมินนาว่ามิน นามีความสุขมั๊ย เมื่อมีแสงวูบวาบ เหมือนเป็น สัญญาณของ มนุษย์ต่างดาว ไบรโอนี่คิดว่าใน ที่สุดโอกาสที่ ตัวเองจะได้ใช้ ชีวิตอย่างมี ความสุขนั้นมาถึง แล้วเลยทำ เหมือนเป็นวิทยุ สื่อสาร

ตารางที่ 3.8 พัฒนาการตัวละครไบรโอนี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

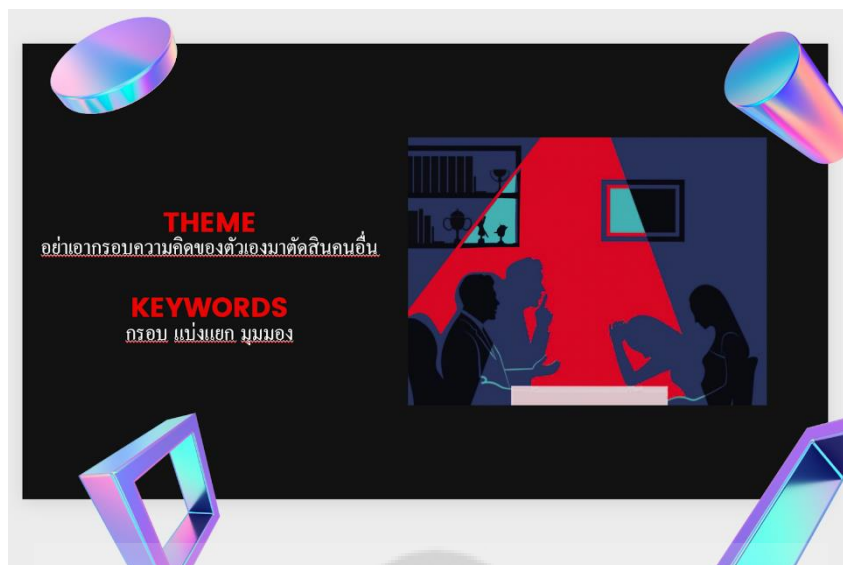
จากข้อมูลข้างต้นจะให้เห็นพัฒนาการของตัวละคร ไบรโอนี่ ได้อย่างชัดเจนว่า ใน
ตอนแรก ไบรโอนี่มาด้วยความเชื่อว่าการใช้ชีวิตไปตามแบบแผนของสังคมจะทำให้ตัวเองเป็น
ที่ยอมรับ แต่กลับพบว่าตัวเองไม่ได้มีความสุข แต่ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อได้คุยกับมินนาถึง
เรื่องตอนเด็กๆ สมัยมาอเมริกาใหม่ๆ แล้วก็ทำให้เกิดคำถามว่าจริงๆ แล้วชีวิตนี้มันมีอะไรที่
เป็นสิ่งที่จริงแท้มั๊ย เลยขอให้มินนาเล่าถึงมนุษย์ต่างดาว มินนาได้เล่าถึงมนุษย์ต่างดาวที่มา
มอบโอกาสที่จะมีลูกให้เธอแล้วก็ให้หนทางใช้ชีวิต เมื่อฟังมินนาและแล้วก็ได้พบว่าการใช้ชีวิต
มันไม่มีถูกผิด เราต่างเป็นมนุษย์ต่างดาวของกันและกัน ไม่จำเป็นต้องไปตามใคร เพราะนี่คือ
ชีวิตของเราเอง

3.3 การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก ช่วงก่อนทำการแสดง

3.3.1 การศึกษาบทละครดั้งเดิม

จากการอ่านบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับไบรโอนี่ได้รับข่าวดีจากหมอว่ามินนาพี่สาวของเธอสามารถออกจากโรงพยาบาลจิตเวชได้แล้ว แต่มีเงื่อนไขคือต้องโทรไปเกลี้ยกล่อมมินนาให้ออกไปตรวจและพูดความจริงกับหมอเกี่ยวกับเรื่องที่เราบอกไว้ว่าตัวเองกำลังตั้งท้อง ในระหว่างที่ไบรโอนี่พยายามโทรไปเกลี้ยกล่อมทุกวิถีทางเพื่อช่วยพี่ของเธอ มินนาก็ปฏิเสธทุกวิถีทางด้วยเช่นกัน แล้วมินนาก็ยืนยันว่าเธอตั้งท้องเด็กที่พิเศษจริงๆ แล้วเป็นเด็กที่เกิดจากการตั้งท้องกับมนุษย์ต่างดาว ไบรโอนี่ไม่เชื่อแล้วพยายามให้มินนาออกจากโรงพยาบาลเพื่อเจอนี้สักที เพื่ออยากช่วยให้มินนาออกไปอยู่ข้างนอกกับตัวเองได้แล้ว มินนาก็ยืนยันอีกว่าต้องอยู่เพื่อรอคลอดเด็กที่นี่เท่านั้น แต่ไบรโอนี่ก็ไม่สามารถหาเงินมาส่งค่ารักษามินนาได้อีกแล้ว ทั้งคู่เกิดปากเสียงกันท้ายสุดแล้วไบรโอนี่ก็พบเรื่องไม่น่าเชื่อ เมื่อมินนาติดต่อกับมนุษย์ต่างดาวผ่านแท่งมาศคาร่าได้ แล้วเธอก็สามารถสื่อสารกับมนุษย์ต่างดาวในท้ายที่สุดเหมือนกันผู้ศึกษาจึงเห็นแก่นสำคัญของเรื่องนี้คืออย่าเอากรอบความคิดของตัวเองมาตัดสินคนอื่น การนำเสนอจะออกมาในรูปแบบการฉายวิดีโอออนไลน์ เนื่องจากสถานการณ์ Covid19 ทำให้ไม่สามารถทำการแสดงบนเวทีได้ จึงใช้สถานการณ์ที่ทุกอย่างเป็นออนไลน์มาผสมผสานได้การอัดวิดีโอออกมาในรูปแบบของการวิดีโอคอลของตัวละครทั้งสอง และเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น “ มินนากับมนุษย์ต่างดาว ”

ภาพที่ 3.1 การศึกษาบทละครดั้งเดิม

ที่มา: ผู้ศึกษา

3.3.2 การกำหนดทิศทางการนำเสนอจากละครเวที

ละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว มีประเด็นสำคัญหรือแก่นของเรื่องที่ว่าด้วยอย่าเอากรอบความคิดของตัวเองมาตัดสินคนอื่นทางความคิดของแต่ละบุคคล ความแตกต่างนี้ถูกนำมาใช้เป็นแนวคิดการออกแบบฉาก (Concept Design) “There is no right or wrong just different” โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพทั้งสองห้องที่แตกต่างกัน

ผู้ศึกษาได้ประชุมกับธีมออกแบบอีกทั้งยังวิเคราะห์สรุปแก่นหลักของเรื่อง (Main Theme) กล่าวคือ “อย่าเอากรอบความคิดของตัวเองมาตัดสินคนอื่น” และได้แนวคิดการออกแบบ (Concept Design) ทางด้านการออกแบบเพื่อการแสดง และเพื่อที่นำไปต่อยอดในงานออกแบบทั้งหมด จึงได้ข้อสรุปคือคำว่า “เหมือนที่แตกต่าง” ซึ่งคำจำกัดความ(Keywords)มีดังนี้ กรอบ แบ่งแยก มุมมอง

ภาพที่3.3 แนวคิดการออกแบบฉาก

ที่มา : pinterest

3.3.3 การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบฉาก

จากบทละครเรื่อง มินนา กับ มนุษย์ต่างดาว ได้ระบุสถานที่ที่ตั้งของเรื่องคือ New York ถนน Wall Street แต่ผู้ศึกษาได้มีการปรับเปลี่ยน วิเคราะห์และกำหนดสถานที่ใหม่ให้มีความสมเหตุสมผลกับเหตุผลของตัวละครมากขึ้นและมีความเป็นไปได้มากที่สุด ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้กำหนดช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันให้มีความเป็นไปได้มากที่สุดโดยเลือกเป็น New York และ Seattle โดยมีสถานที่ต่างๆดังนี้

ภาพที่ 3.4 New York

ที่มา : pinterest

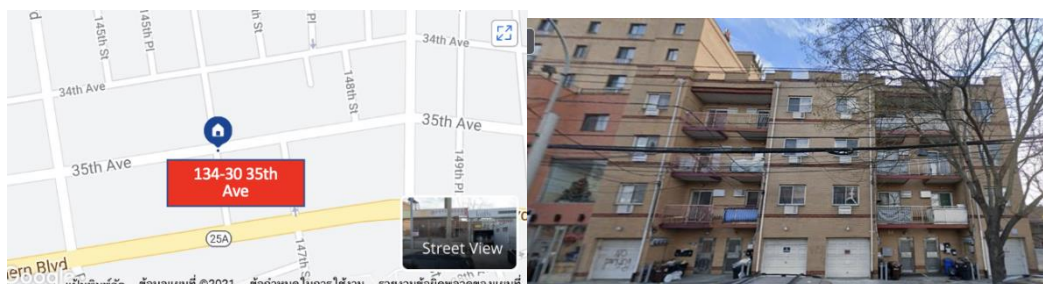

ภาพที่ 3.5 Seattle

ที่มา : pinterest

1.) อพาร์ทเม้นของไบรโอนี่

อพาร์ทเม้นที่ไบรโอนี่อาศัยอยู่ร่วมกับบิดา ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์จากตัวละครและบทละครที่ตัวไบรโอนี่ต้องมีการทำงานหลายที่และต้องสะดวกต่อการเดินทางจึงได้เลือกอพาร์ทเม้นแห่งนี้เพราะมีราคาถูกและยังอยู่ติดกับย่านร้านค้าสถานที่ทำงานอีกด้วย

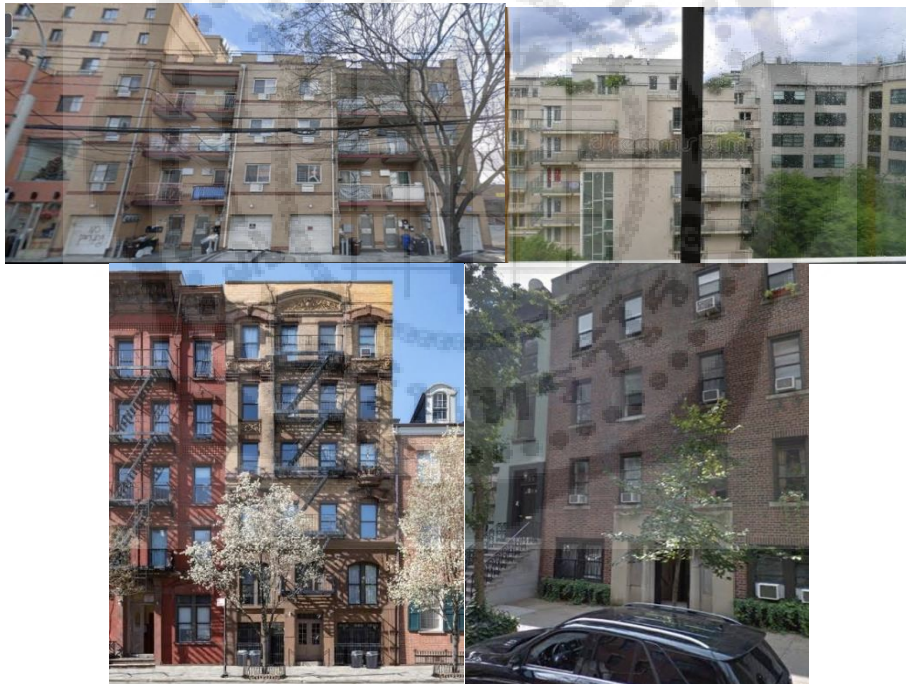
ภาพที่ 3.6 อพาร์ทเมนต์ไบรโอนี่

ที่มา :google Map

ภาพที่ 3.7 ภายในอพาร์ทเมนต์ไบรโอนี่

ที่มา : pinterest

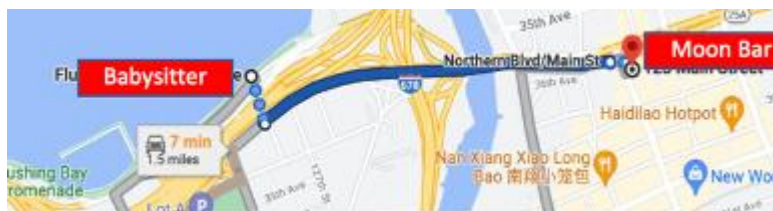

ภาพที่ 3.8 ภายนอกอพาร์ทเมนต์ไบรโอนี่

ที่มา : pinterest

2.)babysitter

เป็นสถานที่ทำงานที่แรกของไบรโอนี่ทำวันจันทร์ถึงศุกร์เวลา8:00ถึง16:00นาฬิกา ผู้ศึกษาจึงค้นคว้าข้อมูลแล้วพบว่า ซึ่งตั้งอยู่ที่ 123MainSt,NewYork,NY11354 มีความเหมาะสม และเป็นไปได้มากที่สุด

ภาพที่ 3.9 แผนที่ babysitter ไปสถานที่ทำงาน Moon Bar

ที่มา : Google Map

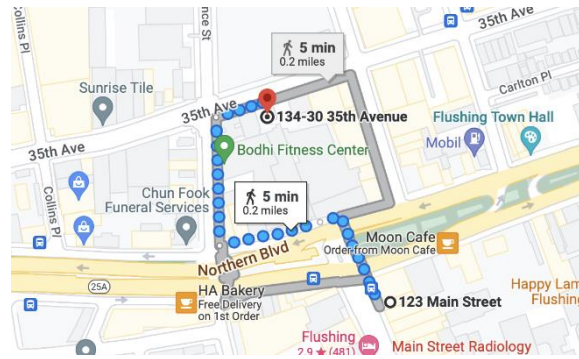

ภาพที่3.10 babysitter

ที่มา : <https://th.indeed.com/?r=us>

3.) Moon Bar

เป็นสถานที่ทำงานที่สองของของไบรโอนี่ทำช่วงวันจันทร์ถึงวันเสาร์ เวลา17:00ถึง24:00 นาฬิกาผู้ศึกษาจึงค้นคว้าข้อมูลแล้วพบว่า ซึ่งตั้งอยู่ที่ Moon Bar 132-72 Northern Blvd,Flushing,NY 11354 มีความเหมาะสม และเป็นไปได้มากที่สุดในระยะการเดินทางจากที่ทำงานแรกมาที่ทำงานที่สอง

ภาพที่ 3.11 แผนที่ Moon Bar ไปสถานที่ทำงาน babysitter

ที่มา : Google Map

ภาพที่ 3.12 Moon Bar

ที่มา : pinterest

4.) Queen Anne HealthCare

เป็นสถานพักฟื้นผู้ป่วยจิตเวชที่มินนาโดนส่งเข้ามารับการรักษาโดยที่ตัวมินนานั้นเชื่อว่าตัวเองไม่ได้มีความคิดที่คิดว่าตัวเองเพื่อเจ้าแต่คนรอบข้างกับไม่คิดแบบนั้นโดยผู้ศึกษาวิเคราะห์บทและตัวละครในเรื่องที่มีลักษณะเชื่อในเรื่องของมนุษย์ต่างดาวจึงได้ทำการเลือกสถานที่พักฟื้นแห่งนี้เพราะตั้งอยู่กลางธรรมชาติติดทะเลเป็นเมืองที่ปลอดภัยเป็นอันดับ4ของอเมริกาและอยู่ติดกับศูนย์นาซ่าที่จะยิ่งเสริมความเชื่อให้ตัวละครมินนามากขึ้น

ภาพที่ 3.13 โรงพยาบาล Queen Anne HealthCare

ที่มา : Google Map

ภาพที่ 3.14 ภายในสถานพักฟื้น Queen Anne HealthCare

ที่มา : Google Map

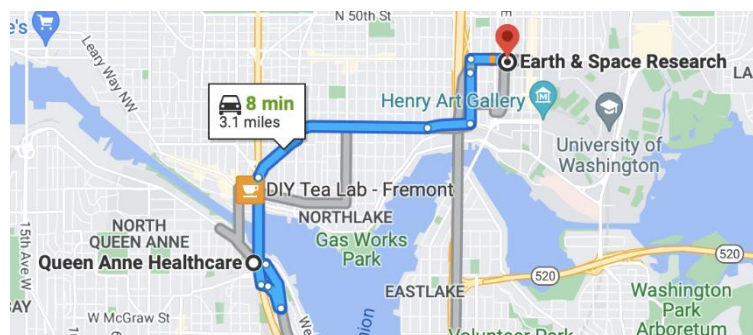

ภาพที่ 3.15 ภายนอกโรงพยาบาล Queen Anne HealthCare

ที่มา : Google Map

5.) Earth & Space Research

ทางสถานพักฟื้น Queen Anne ได้พาคนไข้ไปทัศนศึกษาเยี่ยมชมสถานที่แห่งนี้เพราะอยู่ใกล้และเดินทางสะดวก

ภาพที่3.16 แผนที่โรงพยาบาล Queen Anne Health

ไป Care Earth & Space Research

ที่มา : Google Map

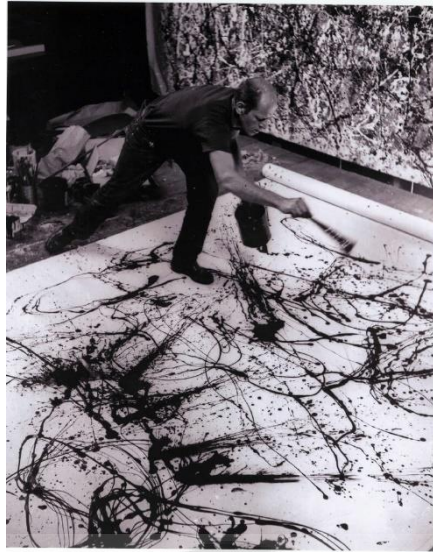
ภาพที่ 3.17 Earth & Space Research

ที่มา : Pinterest

3.3.4 การส่งความคืบหน้า 30%

1) ทาผลงานศิลปะหรือแรงบันดาลใจเพื่อนำมาใช้ในการออกแบบฉลาก

ผู้ศึกษาได้นำรูปภาพที่เป็นกรอบและมุมต่างๆมาใช้เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบฉลากโดยจะนำเสนอเป็นSymbolทำภาพรวมของห้องให้ดูเป็นมุมเป็นกรอบแทนที่ไม่จะทำอะไรตัวละครไบรโอนี่จะอยู่แต่ในกรอบอีกทั้งรูปแบบการจัดวางสิ่งของต่างๆที่เป็นระเบียบแต่เมื่อมองเข้ามากับไม่เป็นระเบียบและได้นำรูปภาพที่ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆการวาดสีต่างๆมาใช้เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบฉลาก โดยจะนำเสนอตัวละครมินนาสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ตัวละครมินนาเชื่อได้โดยไม่ต้องสนใจกฎเกณฑ์ใดๆ และได้ทำการกำหนดเลือกสถานที่ที่จัดทำหาข้อมูลทั้งภายในสถานที่นั้นๆและภายนอกสถานที่และสถานที่ใกล้เคียง

ภาพที่ 3.18 การสาดสี

ที่มา:pinterest

ภาพที่ 3.19 การจัดวางเฟอร์นิเจอร์

ที่มา:pinterest

Scene Briony's Workplace

Queens
New York

รับเลี้ยงเด็กย่าน 123 Main St, New York, NY 11354
ทำงานเสาร์-อาทิตย์ 8:00-16:00
\$30/1Hr (\$30=1002฿)
ทำ 22 วัน 8Hr รายได้ 176,352 ต่อเดือน
ทำbartender อยู่ที่ Moon Bar 132-72 Northern Blvd, Flushing, NY 11354
ทำงาน จันทร์-เสาร์ 17:00-24:00
\$30/1Hr (\$30=1002฿)
ทำ 26 วัน 7Hr รายได้ 182,364 ต่อเดือน
รวมกัน 2 งาน ได้ 358,716 บาทต่อเดือน

Scene Briony's Room

Inside

ตั้งอยู่ : 134-30 35th Ave, Flushing, NY 11354
ค่าห้อง : \$1,200 Small/month (40,629 บาท)
ขนาดห้อง : 650 Sq ft
เป็นห้อง : Studio
เปิดอยู่เข้ามาเช่าเหมาห้องมีห้องน้ำมีครัวเล็ก ๆ

Outside

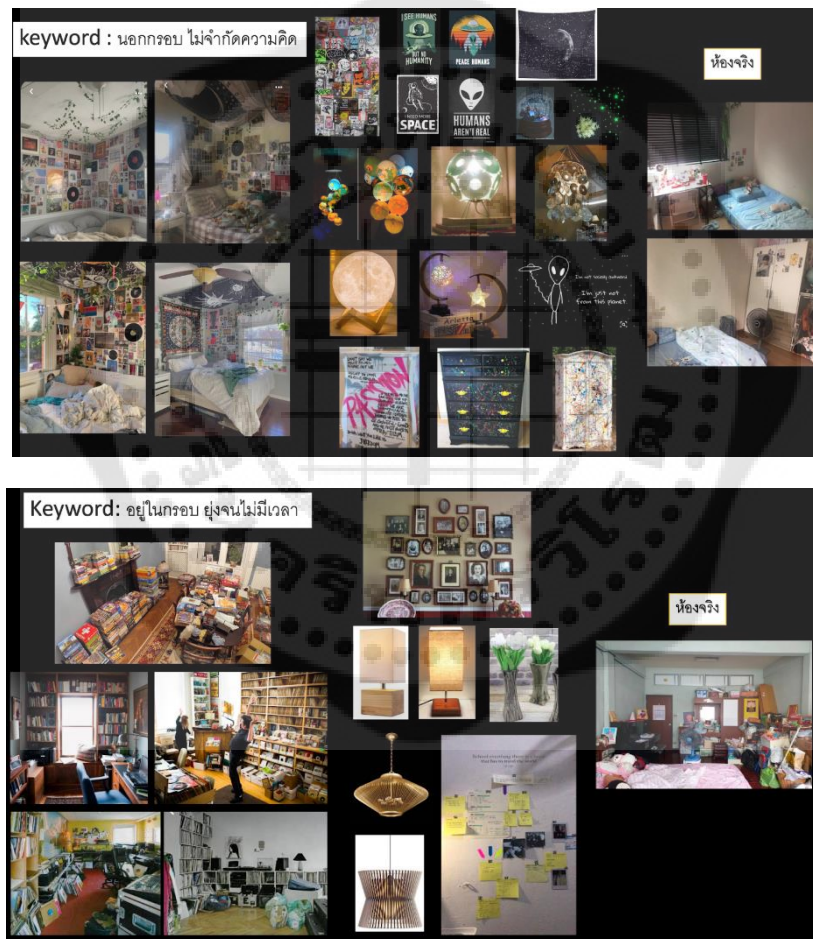
Apartment เซิงติดกันเป็นแนวราคาไม่แพงอยู่ติดกับห้างถนนในใจกลางเมืองและอยู่ใกล้กับถนนย่านชายของ Flushing, Queens

ภาพที่ 3.20 Reference ข้อมูลภายใน และ ข้อมูลภายนอกสถานที่เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเรื่อง

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.5 การส่งความคืบหน้า 50%

เมื่อผู้ศึกษาได้แนวทางการออกแบบฉากจากการหาแรงบันดาลใจข้างต้นจึงนำเอาแรงบันดาลใจในเหล่านั้นมาใช้ในการออกแบบฉากในรูปแบบของฉากแนวNon-realismผสมผสานรูปแบบอื่นๆ และเทคนิคต่างๆเพื่อให้เกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยแทนค่าฉากให้ เปรียบเสมือนกับใจกลางความสำคัญ โดยเลือกจุดและโครงสร้างที่สำคัญของสถานที่ต่างๆรวมทั้งของตกแต่ง และจัดวางด้วยอุปกรณ์ต่างๆให้เกิดความแตกต่างและใส่วัตถุประสงค์การใช้งานอื่นๆ เพิ่มลงไป ใน อุปกรณ์บางชิ้นตามแนวคิดความเหมือนที่แตกต่าง โดยทั้งสองห้องจะมีการแปะรูปภาพต่างๆที่ผนังเหมือนกันแต่จะต่างกันตรงที่ห้องหนึ่งเป็นกรอบวางจัดเรียงกันแต่อีกห้องจะเป็นการตัดcollage แปะลงไปจัดวางแบบไม่เป็นระเบียบ

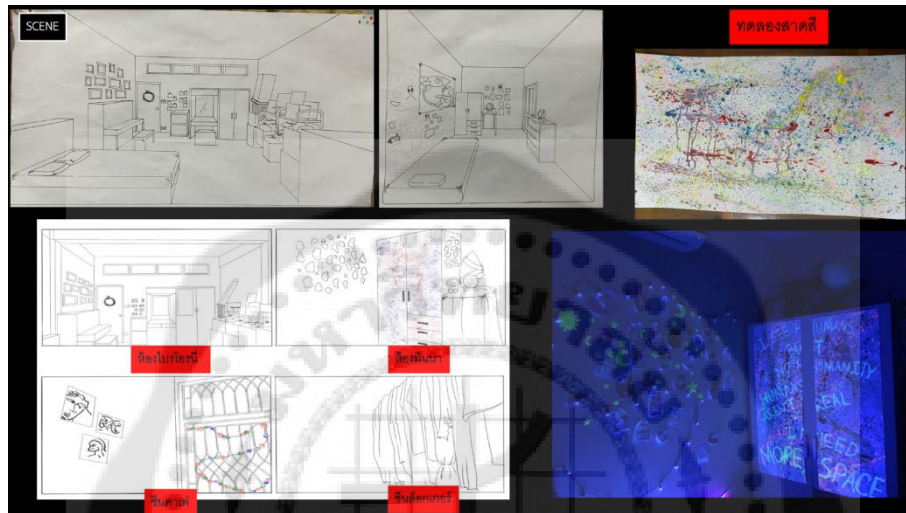

ภาพ3.21 Reference การจัดแต่งห้องที่ต้องการจะทำ

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.6 การส่งความคืบหน้า 70%

เมื่อได้ทำการเลือกรูปแบบฉากของทั้งสองห้องได้ผู้จัดทำได้ทำการเลือกมุมภายในห้องที่จะนำมานำเสนอโดยการออกแบบฉากขึ้นตอนนี้ผู้ศึกษาได้ทำการร่างแบบฉากครั้งแรกเพื่อให้เห็นภาพรวมของฉากที่จะเกิดขึ้นบนหน้าจอ เมื่อได้แบบร่างของฉากแล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการวัดขนาดเฟอร์นิเจอร์และตัดกระดาษให้มีขนาดใกล้เคียงกับของจริงมากที่สุดและทำการทดลองสาธิตสิ่งกระดาษ ทดลองการจัดวางของเฟอร์นิเจอร์ว่าจะออกมาเป็นรูปแบบใด

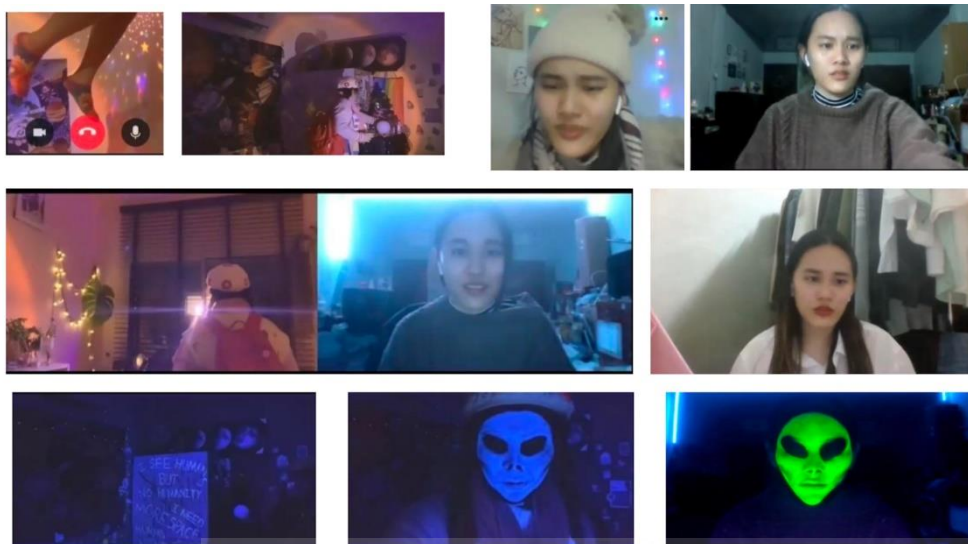

ภาพที่ 3.22 ภาพร่างฉากและการทดลองวาดสี

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.7 การส่งความคืบหน้า 100%

แก้ไขปรับปรุงจาก 70% มีการเพิ่มสิ่งของบางอย่างเพิ่มเข้าไปให้ดูสมบูรณ์มากขึ้นได้หาวิธีการแก้ไขการติดกระดาษให้มีความแน่นมากขึ้นไม่ให้หลุดจากเฟอร์นิเจอร์

ภาพที่3.23 ผลลัพธ์100%ที่ออกมา

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.8 ขั้นตอนการผลิต

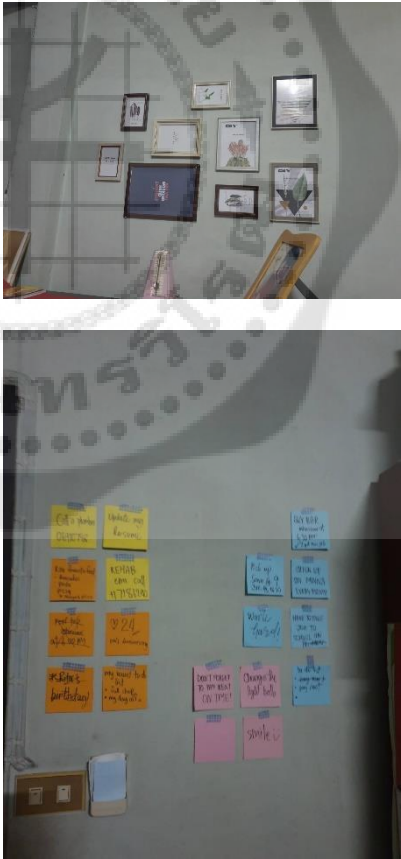
- 1) การผลิต ผู้ศึกษาได้ทำการคัดแยกสิ่งของและจัดหาสิ่งของและอุปกรณ์ที่จะนำมาใช้ผลิตฉาก
- 2) การติดตั้ง เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการผลิตฉากเสร็จแล้วได้ทำการนัดหมายวันและเวลาเพื่อเข้ามาติดตั้งฉากตามแบบที่กำหนดไว้และทำการติดสิ่งของตกแต่งบนฉากเพื่อให้เกิดภาพที่สมดุลทางทัศนศิลป์ ทั้งนี้ยังมีการแก้ไขปรับปรุงฉากบางส่วนเพื่อให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่ของสถานที่
- 3) การลงทาสีฉากและติดตั้งเทคนิค เนื่องจากสิ่งของที่ตกแต่งฉากมีจำนวนน้อยผู้ศึกษาจึงได้ทำการลงสีล่วงหน้าเพื่อให้มีเวลาที่จะทำส่วนอื่นต่อ
- 4) การเก็บรายละเอียด หลังจากการติดตั้งโครงสร้างและเทคนิคเรียบร้อยแล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการสำรวจภาพรวมของฉากเพื่อทำการปรับปรุงแก้จุดบกพร่องและจุดที่ขาดหายไปเพื่อทำให้ฉากนั้นออกมาอย่างสมบูรณ์ที่สุดตามที่ผู้ศึกษาได้ออกแบบไว้

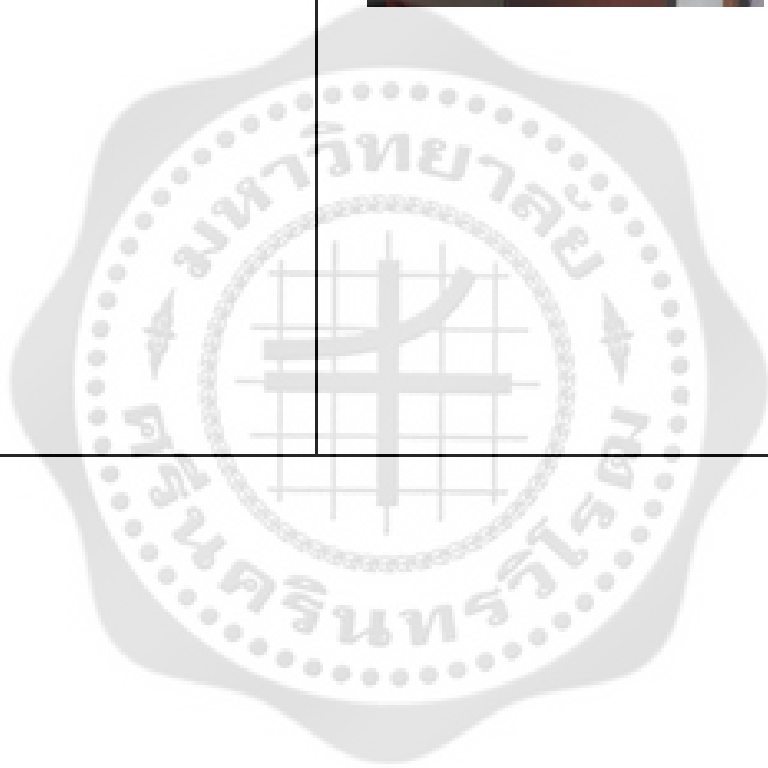
3.3.9 อุปกรณ์ประกอบฉาก

1) การวิเคราะห์อุปกรณ์ประกอบฉากในแต่ละสถานที่

เนื่องจากฉากของละครเวทีเรื่อง มินนา กับมนุษย์ต่างดาว ได้ถูกออกแบบฉากของสองห้องที่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ยังมีเรื่องของสถานที่ที่มีการจำกัดการเคลื่อนย้ายสิ่งของสามารถย้ายได้เพียงแค่บางส่วนทำให้ผู้ศึกษาเลือกที่จะจำกัดสิ่งของบางอย่างให้เป็นการติดยึดกับผนังที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้จะมีแค่พรีอบที่สามารถเคลื่อนย้ายได้เพื่อความสะดวกต่อนักแสดง

3.3.10 การดำเนินงานอุปกรณ์ประกอบฉาก

สถานที่	คำอธิบาย	รูปภาพประกอบ
ห้องไบรโอนี่	1.) กรอบรูปติดผนัง 2.) กระจกใสโพสอิท 3.) ของตกแต่งวันคริสต์มาส	

ห้องมินนา	<ol style="list-style-type: none"> 1.) ผ้าซิ่นลายอวกาศ 2.) กระดาษสาติดกับตู้เสื้อผ้า 3.) กระดาษตัดแปะผนัง 4.) ดาวเรืองแสงติดผนัง 5.) ลูกโลก 6.) ต้นคริสต์มาส 7.) ไฟดวงจันทร์ 8.) ไฟของเล่นนักอวกาศ 9.) โมเดลรถตุ๊กๆ 	
-----------	--	---

ตารางที่3.9 การดำเนินงานอุปกรณ์ประกอบฉาก

3.3.11 ภาพการแสดงจริง

ภาพที่ 3.24 ภาพตอนแสดงจริง

3.3.12 ช่วงหลังการแสดง

หลังจากการแสดงสิ้นสุดลง ผู้ศึกษาต้องทำการขนย้ายอุปกรณ์ประกอบฉากไปเก็บไว้ยังห้องเก็บของ แล้วทำการรื้อถอนฉากโดยคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นหลัก เมื่อรื้อถอนฉากเสร็จแล้วจึงทำความสะอาดและตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้งเพื่อให้อยู่ในสภาพที่ถ้ามีอะไรผิดพลาดสามารถถ่ายแก้ไขใหม่ได้อีกครั้ง

3.4 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

3.4.1 การศึกษาบทละครดั้งเดิม

จากการผู้ศึกษาได้อ่านบทละคร Minna and the space people ครั้งแรก ผู้ศึกษาได้เห็นถึงประเด็นในเรื่องนี้แล้วนำมาตีความได้ keyword ของเรื่องนี้คือ ความเชื่อ ความแตกต่าง การยอมรับ ซึ่งเห็นได้จากการตัวละครทั้งสองตลอดทั้งเรื่อง theme คือ “ การยอมรับในความเชื่อที่แตกต่างของกันและกัน “ ในเรื่องแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสองพี่น้องแต่มีนิสัยแตกต่างกัน มีปัญหากันแต่ในที่สุดหลังจากผ่านเรื่องราวต่างๆก็สามารถยอมรับความเชื่อที่ต่างกันของกันและกันได้ ถ้าเรายอมรับฟังคนอื่นคนอื่นก็จะยอมรับฟังเรา แล้วเราก็จะสามารถอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขได้

3.4.2 แนวคิดการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ผู้ศึกษาได้ใช้สีเป็นตัวแทนในเรื่องของความแตกต่าง โดยนำสีที่ต่างกันไปมาคละลาจเพื่อรวมเป็นเสื้อผ้าชิ้นเดียว มีสัญลักษณ์และรายละเอียดเล็กน้อยที่ใช้ประดับตกแต่งเพื่อแสดงถึงความเชื่อของตัวละคร เช่นมินนาก็เป็น ตัวมนุษย์ต่างดาว แสดงถึงความเชื่อในสิ่งลึกลับพิศวงของโลก ไบรโอนี่เป็น เส้นแพทเทิร์น แสดงถึงความเชื่อในบรรทัดฐานของสังคม

ภาพที่ 3.25 : การนำเสนอในการคัดเลือกผู้ออกแบบ

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.3 กำหนดทิศทางการนำเสนอละครเวที

ผู้ศึกษาได้พูดคุยและปรึกษากับผู้กำกับและทีมงานฝ่ายต่างๆ โดยได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา จึงเห็นตรงกันว่า จะปรับเปลี่ยนบริบทให้เป็นคนไทยไปอาศัยที่อเมริกาในปัจจุบัน ค.ศ. 2021 การนำเสนอให้ออกมาในรูปแบบการฉายวิดีโอ เนื่องจากสถานการณ์ Covid19 ทำให้ไม่สามารถทำการแสดงบนเวทีได้ จึงใช้สถานการณ์ที่ทุกอย่างเป็นออนไลน์มาผสมผสานได้การอัดวิดีโอออกมาในรูปแบบของการวิดีโอคอลของตัวละครทั้งสอง และเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น “ มินนากับมนุษย์ต่างดาว ”

ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ออกแบบตามแนวคิดเสมือนจริง (Realistic) โดยอิงตามเครื่องแต่งกายของตัวละครในสมัยนั้นจริงๆว่าสวมใส่อะไร เช่น มินนา เป็นผู้ช่วยที่สถานบำบัดที่สามารถใส่ชุดไพรวาทได้ก็มีชุดส่วนตัว ไบรโอนี่ เป็นพี่เลี้ยงเด็กแลบราร์เทนเดอร์และสภาพอากาศก็หนาวเย็นจึงใส่เสื้อผ้าหลายชั้นและสุภาพ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสื่อสารไปยังผู้ชมให้แสดงให้เห็นถึง บุคลิกตัวละคร นิสัย อายุ ความเป็นอยู่ ฐานะ อาชีพ ทำให้ผู้ชมเข้าใจตัวละครได้มากขึ้น

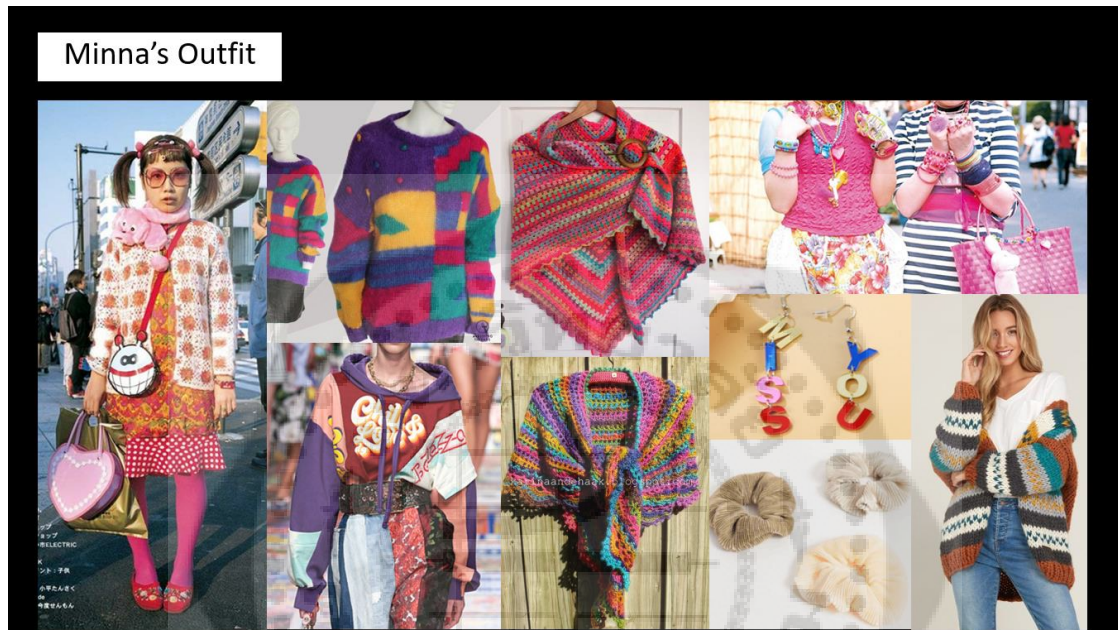
ภาพที่3.26 : การแต่งกายของผู้ป่วยในสถานบำบัด

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.4 การส่งความคืบหน้า 30%

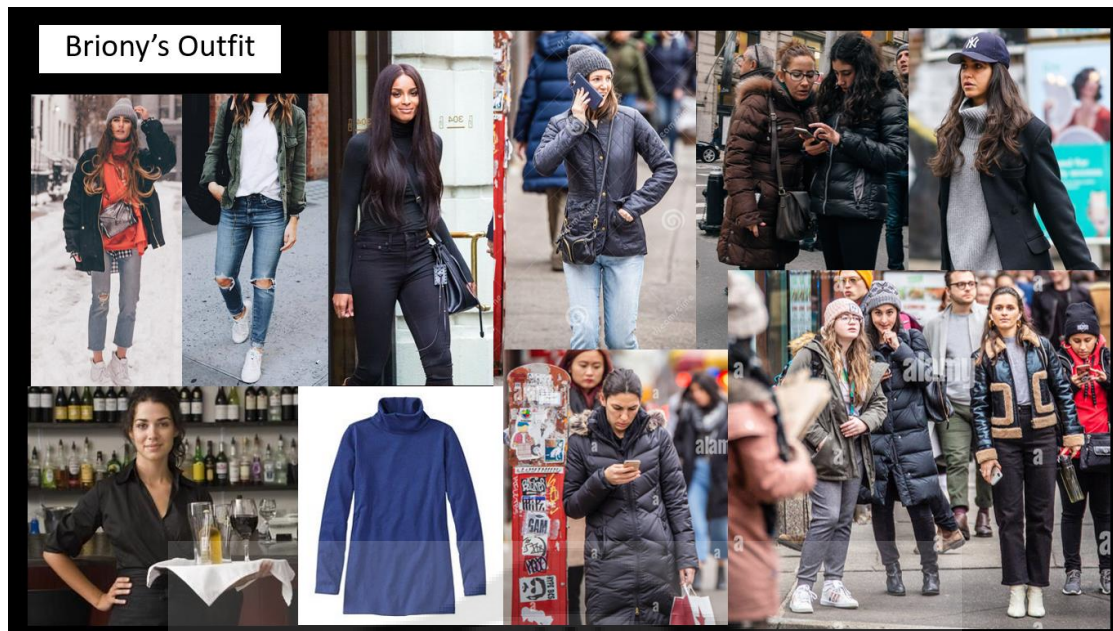
เมื่อเริ่มทำงานแล้วผู้ศึกษาได้ทำการปรึกษากับทีมงานฝ่ายต่างๆ เพื่อการออกแบบจะได้ไปในทิศทางเดียวกันและสรุปหา Theme ของเรื่อง คือ การยอมรับในความแตกต่างของกันและกัน

ผู้ศึกษาได้ นำความแตกต่างมาทำการเปรียบเทียบกับนิสัยตัวละคร โดยแบ่งจากการแต่งตัว งาน สภาพแวดล้อม และได้ใช้โทนสีส่งเสริม ให้การออกแบบเสื้อผ้ามีความเข้ากับ บุคลิกของตัวละครนั้นด้วย

ภาพที่ 3.27 : การแต่งกายของมินนา

ที่มา : ผู้ศึกษา

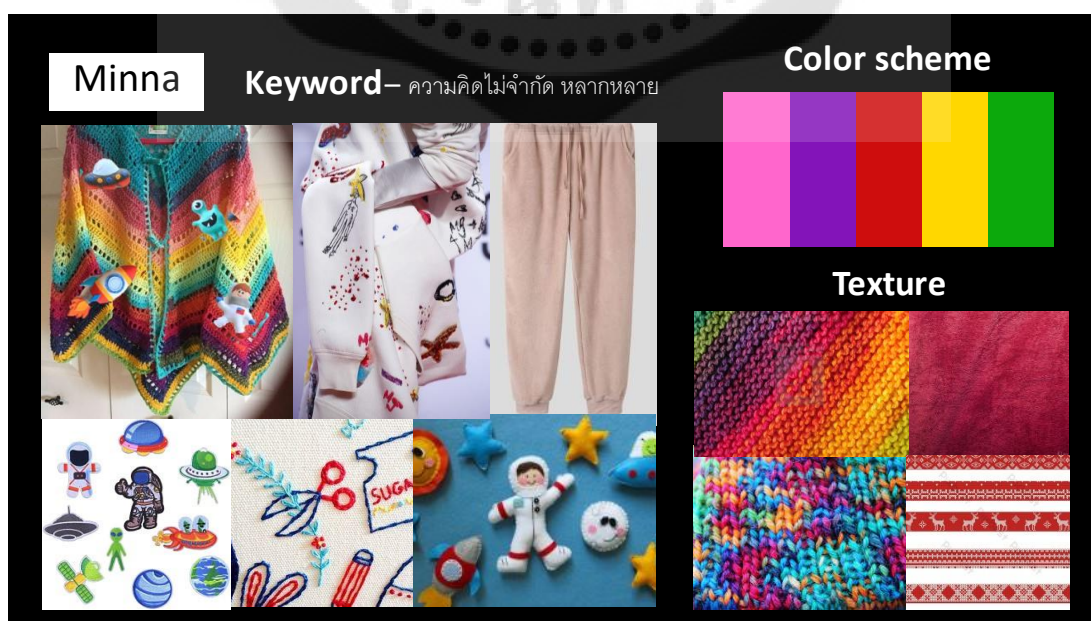

ภาพที่ 3.28 : การแต่งกายของไบรโอนี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.5 การส่งความคืบหน้า 50%

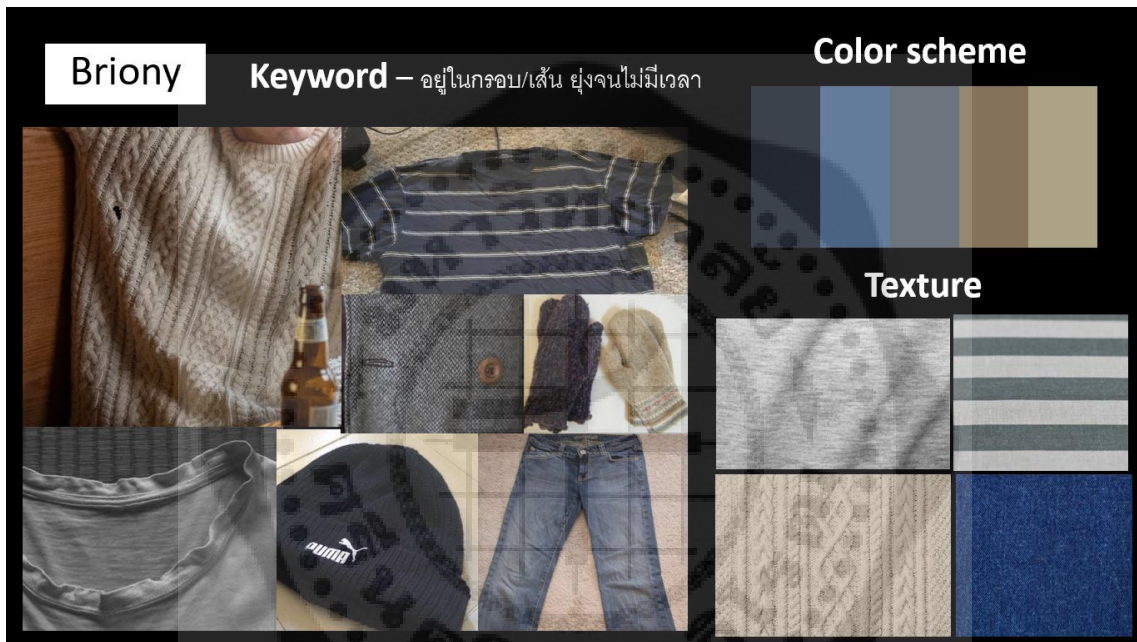
หลังจากออกจำแนกเครื่องแต่งกาย การใช้โทนสี โดยอ้างอิงจากนิสัย ความชอบ การทำงาน ของทั้งสองตัวละครแล้ว ต่อจากนี้จึงเป็นขั้นตอนการเริ่มหาสิ่งที่ต้องการจะให้เห็นออกมาเป็นรูปธรรม ของทั้งสองตัวละคร

ภาพที่ 3.29 : วิเคราะห์เครื่องแต่งกายมินนา

ที่มา : ผู้ศึกษา

การแต่งกายของมินนานั้นผู้ศึกษาได้รับแรงบันดาลใจมาจากตัวนักแสดงเอง ซึ่งนักแสดงที่รับบทมินนานั้น จะมีการแต่งตัวที่เป็นสีสันทันสมัยมีเครื่องประดับตัวการ์ตูนที่ชอบซึ่งมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ผู้ศึกษาได้เห็นถึงจุดนั้นและนำมาออกแบบเพิ่มเติมเพื่อให้เข้ากับตัวละครมินนา จึงได้ออกมาเป็นการแกะ ตัด ตัดุดกตาสต๊ิกเกอร์ รูปมนุษย์ต่างดาวที่มินนาชอบ และผ้าคลุมกับเสื้อไหมพรมที่ถักด้วยไหมพรมสีสันทันใส สื่อถึงความสดใสและความเป็นตัวของตัวเอง

ภาพที่ 3.30 : วิเคราะห์เครื่องแต่งกายไบรโอนี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายของไบรโอนี่นั้นผู้ศึกษาได้รับแรงบันดาลใจมาจากคนวัยทำงานหรือพนักงานทั่วไป เสื้อผ้าของพวกเขาจะมีแพทเทิร์นซ้ำๆ เรียบๆ สุนภาพเหมาะกับทุกโอกาส ไม่หวือหวาจนเกินไป ดูปกติในสังคม และด้วยที่ไบรโอนี่ไม่ค่อยมีเวลาดูแลตัวเองเพราะต้องทำงานตลอดทั้งวัน เวลานอนก็แทบไม่มี เสื้อผ้าจึงจะดูเซย โทนสีสุภาพ สบาย

จะเห็นได้ว่าผู้ศึกษาได้ออกแบบเครื่องแต่งกายของทั้งสองตัวละครให้แตกต่างกันอย่างชัดเจน และมีบางช่วงที่การพัฒนาของตัวละครส่งผลกับเสื้อผ้า เช่น มินนา จากตอนแรกที่ใส่ผ้าคลุมเพราะต้องการอะไรมาปิดแต่ตอนสุดท้ายก็ถอดออกเพราะเธอกำลังจะเปิดเผยแล้ว

3.4.6 การส่งความคืบหน้า 70%

เมื่อผู้ศึกษาได้รูปแบบเครื่องแต่งกายที่มีความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ท่านอื่นๆแล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้ศึกษาจึงเริ่มลงพื้นที่หาเครื่องแต่งกายตามที่ต่างๆเพื่อที่จะได้เครื่องแต่งกายตรงกับที่ผู้ศึกษาได้ออกแบบร่างไว้มากที่สุด และนำเครื่องแต่งกายที่มีอยู่แล้วของผู้ศึกษาและทีมงานนักแสดงมาใช้ในการแสดงด้วย เพื่อประหยัดงบประมาณในส่วนของเสื้อผ้าด้วย

ภาพที่ 3.31 : ตลาดปัฐวิกรณ์

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.32 : ตลาดประตูน้ำ

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.33 : เครื่องแต่งกายที่มีอยู่แล้วของทีมงาน

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.34 : เครื่องแต่งกายของมินนา

ที่มา : ผู้ศึกษา

Briohny

ชุดไปคาเฟ่ / ช้างนอก (อยู่ในร้านถอดโค้ทออก)

ชุดทำงานที่บาร์

ภาพที่3.35 : เครื่องแต่งกายของไบรโอนี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.7 การส่งความคืบหน้า 100%

ผู้ศึกษาได้แก้ไขจุดบกพร่องจากการส่ง 50% และพัฒนาเครื่องแต่งกายของตัวเองเพิ่มขึ้นให้เสร็จสมบูรณ์

Scene1

Scene2

Scene3

ภาพที่ 3.36 : เครื่องแต่งกายของมินนา

ที่มา : ผู้ศึกษา

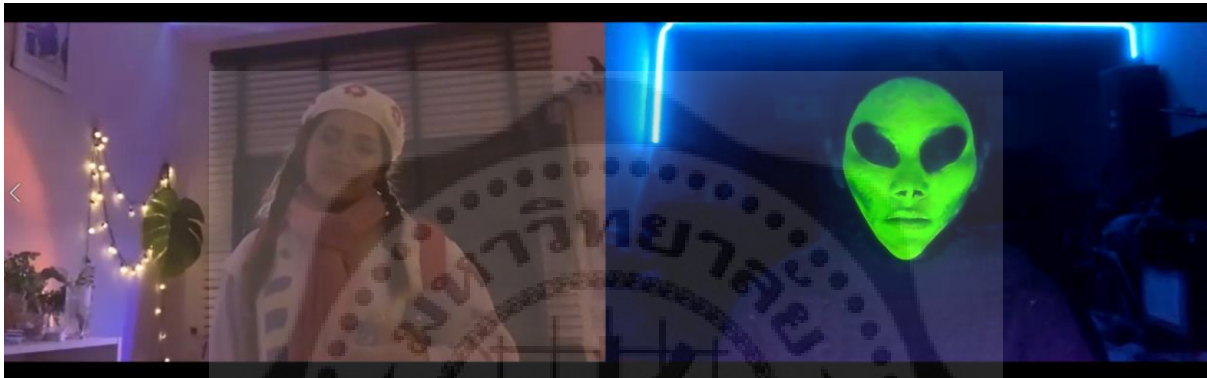
ภาพที่ 3.37 : เครื่องแต่งกายของไบรโอนี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.8 วันอัดวิดีโอแสดงจริง

เมื่อถึงวันอัดวิดีโอผู้ศึกษาและทีมงานได้ไปถึงสถานที่ถ่ายทำที่บ้านนักแสดงและได้ช่วยเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆกับนักแสดง

ภาพที่ 3.38 : บรรยากาศวันอัดวิดีโอส่งแสดงจริง

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.9 ช่วงหลังการแสดง

ผู้ศึกษาและทีมงานฝ่ายต่างๆช่วยกันตรวจสอบวิดีโอและเก็บกวาดสิ่งของต่างๆ ความสะอาด และแยกย้ายกันกลับที่พักอาศัย แล้วจึงคุยงานกันผ่านZoom เพื่อตัดต่อวิดีโอให้สำเร็จและพร้อมนำไปฉาย แสดงให้ผู้ชมได้ดู

3.5 การการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสงละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

3.5.1 ขั้นตอนการออกแบบแสงในละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

3.5.1.1 ช่วงก่อนการทำการแสดง (Pre - Production)

(1) แนวคิดการออกแบบ (Concept Design)

แนวคิดการออกแบบ หมายถึง แนวคิดที่จะช่วยสร้างสรรค์สิ่งใหม่หรือปรับปรุงดัดแปลงสิ่งที่มีอยู่ให้ดีขึ้น ทำให้เกิดรูปแบบที่เปลี่ยนไปจากเดิมการถ่ายทอดรูปแบบจากความคิดออกมาเป็นผลงาน ที่ผู้อื่นสามารถมองเห็น รับรู้ หรือสัมผัสได้ ซึ่งการออกแบบครอบคลุมถึงการออกแบบวัตถุ ระบบ หรือ ปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ และแบบที่ออกมาอาจเป็นสิ่งที่เป็นไปได้จริง หรือแบบที่เป็นเพียงนามธรรมก็ได้ผู้ที่ออกแบบจะเรียกว่า นักออกแบบการออกแบบ (2563: ออนไลน์)กล่าวว่าการออกแบบนั้นมีความจำเป็นที่ต้องพิจารณาด้านสุนทรียศาสตร์ ประโยชน์ใช้สอยหลัก เศรษฐศาสตร์ และมุมมองสังคมการเมือง ทั้งในสิ่งที่ออกแบบและขั้นตอนการออกแบบการออกแบบอาจเกี่ยวข้องกับการค้นหาข้อมูล ความคิด การทำแบบจำลองการปรับแก้แบบแบบมีปฏิสัมพันธ์ และ การรีออกแบบใหม่ (Re-Design)ปราโมทย์ ปัทมา (2557: ออนไลน์)กล่าวว่าแนวคิดในการออกแบบจะแสดงออกให้เห็นได้ในผลงานที่ออกแบบหากผู้ออกแบบมีแนวคิดที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์และมีเอกลักษณ์ของตนเองการออกแบบนั้นก็จะได้ผลงานที่ดี มีคุณค่าและมีเอกลักษณ์หากผู้ออกแบบไม่มีแนวคิดที่ดี ไม่มีความคิดสร้างสรรค์และไม่มีความคิดสร้างสรรค์หรือว่าเพียงแค่เอางานที่มีอยู่เดิมแล้วมาปรับเปลี่ยนเล็กน้อยหรือลอกเลียนการออกแบบของผู้อื่นมาดัดแปลงเพียงเล็กน้อยผลงานที่ออกมาจะไม่มีคุณค่าไม่มีเอกลักษณ์เป็นเพียงผลงานการออกแบบที่พื้น ๆ ธรรมดาจากการได้อ่านและวิเคราะห์บทเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวทางผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมคำสำคัญ(keyword) ที่เป็นแก่นปรากฏอยู่ในบทเพื่อนำคำเหล่านั้นมาต่อยอดทางความคิดเพื่อให้เกิดงานออกแบบแสงที่เหมาะสมหรืองานศิลปะมีมิติจากการให้ความหมายเชิงลึกในผลงานและสนับสนุนแก่นเรื่องอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด คำสำคัญเหล่านั้นได้แก่ สะท้อน แตกต่าง เหมือนกันขั้นตอนการวิเคราะห์แก่นของบทละครนั้นนักออกแบบจำเป็นที่จะต้องค้นหาภาพที่จะช่วยให้นักออกแบบฝ่ายอื่น

หรือผู้อื่นเข้าใจแก่นสารที่ต้องการจะนำเสนอ โดยภาพที่นำมาใช้นั้นต้องสามารถให้ความรู้สึกบรรยากาศ และโทนสีของเรื่องให้ชัดเจนมากที่สุด (Mood and Tone)

(2) ใจความสำคัญ (Theme)

นิตินุณ ยุคตะวันตก (2554: ออนไลน์) กล่าวว่า แก่นใจความสำคัญแนวคิดหลัก สารประเด็นที่ได้ผลดี ควรจะมีเพียงหนึ่งเดียวคือมีประเด็นหลักที่ต้องการจะสื่อสารเพียงหนึ่งสิ่ง เพราะเวลาที่สั้นทำให้ไม่สามารถเล่าประเด็นหลายๆ ประเด็นได้อย่างสมบูรณ์ ไม่ได้เป็นสิ่งที่ต้องเข้าใจยาก ไม่ต้องเป็นปรัชญาไม่จำเป็นต้องเป็นแนวคิดสากล เป็นความแนวคิดส่วนตัวก็ได้ เพียงแต่เราต้องมีความเชื่อในแนวคิดนั้นๆ และมีมุมมองที่จะนำเสนอ เหมือนกับการที่เราจะโน้มน้าวใจเรื่องอะไรสักเรื่องกับใครสักคนถ้าเราไม่เชื่อในแนวคิดนั้นแล้ว มุมมองที่จะใช้ถ่ายทอด ชักจูง ต่อต้านฯ ก็จะไม่ชัดเจนและน่าเชื่อถือรูปแบบของใจความสำคัญ มักจะเป็นประโยคสั้น ๆ ที่มีความชัดเจนเป็นประเด็นหรือแนวคิดสำคัญที่ต้องการจะสื่อสารออกไปใจความสำคัญคือสารหรือแก่นสำคัญของเรื่องที่น่าออกแบบละครหรือผู้จัดทุกฝ่ายต้องการจะส่งให้กับผู้ชมได้เข้าใจหรือได้รับจากละครเรื่องนั้นนอกจากนั้นแก่นเรื่องยังสำคัญอย่างมากสำหรับขั้นตอนการออกแบบของทุกฝ่ายเนื่องจากกระบวนการจัดละครต้องมีทิศทางไปทางเดียวกันทั้งหมดทุกฝ่าย เพราะฉะนั้นแก่นเรื่องจึงสามารถเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักออกแบบทุกฝ่ายมองเห็นภาพความคิด (Idea) เป็นภาพที่ไปในทิศทางเดียวกันมากที่สุดจากบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวที่ผู้ศึกษาได้อ่านมีการผ่านการวิเคราะห์ตัวละครในเรื่อง รวมถึงได้หาข้อมูลเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวโดยคณะผู้จัดทำละครมองเห็นว่ามนุษย์ต่างดาวและอวกาศเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะนำมาออกแบบแสงได้เป็นอย่างดี โดยใจความสำคัญที่ได้จากเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาวคือ แตกต่างไม่ได้แปลว่าแปลกแยก

(3) เทคนิคพิเศษ (Special Technique)

เทคนิคพิเศษ คือ กลวิธีในการปรากฏการณ์บางอย่างเป็นกรณีพิเศษเพื่อเสริมสร้างการแสดงให้ดูสมจริงยิ่งขึ้น เทคนิคพิเศษในที่นี้หมายถึงงานที่เกี่ยวข้องกับใบหน้าร่างกายผู้แสดง เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์การแสดง อุปกรณ์ประกอบฉาก และฉาก

(3.1) บทบาทและหน้าที่ของเทคนิคพิเศษหน้าที่ของเทคนิคพิเศษมี 2 ประการได้แก่

1. ทำให้ดูเหมือนจริง ได้แก่ การนำเทคนิคทางการฝีมือทางเคมี และทางไฟฟ้า มาประยุกต์กันขึ้นเป็นเฉพาะกรณี เช่น การตัดอวัยวะ การทำผลสดการทำผลเป็น การยิงเลือดสด การทำให้เพลิงลุกไหม้ การทำ ผนตกการทำฉากกระเบิดทำลายเหล่านี้เป็นความรู้เฉพาะที่ต้องมีการ เตรียมการที่พร้อม มีควที่แม่นยำเพราะมีอันตรายมาก

2. ทำให้เกิดความอัศจรรย์ใจ ได้แก่ การนำเทคนิคต่าง ๆ ไปใช้ สร้างสรรค์ให้เกิดปาฏิหาริย์ เช่น การเหาะเหินเดินอากาศ การแปลงร่าง การล่องหนหายตัวเทคนิคพิเศษเช่นนี้ เป็นการสร้างปรากฏการณ์เหนือ ธรรมชาติซึ่งอาจจะจำเป็นต้องใช้ในละครแนวไม่สมจริง (Surrealism) ึ่งหลาย

(3.2) หลักการจัดทำเทคนิคพิเศษสุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2542: 205-209)ได้ กล่าวถึงหลักการจัดทำเทคนิคพิเศษทั้งสิ้น 4 ประการ ดังนี้

1. ส่วนร่างกาย หมายถึงทั้งร่างกายและเครื่องแต่งกายได้แก่ การ ทำผลสด ผลเป็น ไฟลุกไหม้เสื้อผ้า ร่างกาย ผลต่าง ๆ ปัจจุบันมีทำขาย แบบสำเร็จรูป

2. ส่วนฉาก หมายถึง ฉากกระเบิด ฉากไฟไหม้ ฉากพังหลายเครื่อง เรือนหัก กระจกแตก งานส่วนนี้ต้องใช้วัสดุเคมีและวัตถุระเบิดจึงต้องม ีความรู้ความชำนาญพิเศษ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับควันทิช

3. ส่วนแสง หมายถึง การทำฟ้าผ่า ทำแสงฟ้าแลบแสงจากหลุมศพ แสงทิ้งห้อยการทำเทคนิคพิเศษแสงต้องใช้ระบบไฟฟ้าที่ต้องออกแบบ จัดสร้างเป็นพิเศษขึ้นมาโดยเฉพาะ

4. ส่วนเสียง หมายถึง การทำเสียงเฉพาะ เช่น เสียงฟ้าร้องเสียง ฟ้าผ่า เสียงฟ้าคำราม เสียงผนตก เสียงระเบิด เสียงปืนรัว

จากการศึกษาบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวทำให้นักออกแบบนำคำสำคัญ ที่ได้คือการเรืองแสงทางชีวภาพ(biofluorescence)มาต่อยอดทางความคิด ซึ่งการเรืองแสง

ทางชีวภาพเป็นปฏิกิริยาทางธรรมชาติอย่างหนึ่งที่ทีมนักวิจัยนำมาใช้ค้นหาสิ่งมีชีวิตต่างดาว และยังนำการเรืองแสงทางชีวภาพมาปรับใช้ในการใช้เทคนิคพิเศษอีกด้วย

(3.3) การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตทางชีวภาพ

การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิต (Bioluminescence) คือ การสร้างพลังงานจากปฏิกิริยาทางเคมีภายในร่างกายที่ก่อให้เกิดการปลดปล่อยพลังงานออกมาในรูปของ “แสงสว่าง” ซึ่งนับเป็นหนึ่งในกลไกสำคัญทางธรรมชาติที่น่าอัศจรรย์ใจ เนื่องจากพลังงานหรือแสงสว่างส่วนใหญ่ที่มนุษย์เรารู้จักนั้น มักก่อให้เกิดความร้อนหรือรังสีที่เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต แต่การสร้างแสงในตนเองตามกลไกทางธรรมชาติของพืช เชื้อรา หรือ สัตว์ทั้งหลายเหล่านี้ คือ การสร้างพลังงานแสงที่เรียกว่า “แสงเย็น” (Cold Light) แสงที่ก่อให้เกิดรังสีหรือพลังงานความร้อนที่เป็นอันตรายในอัตราต่ำ (สืบค้นและเรียบเรียงโดย คัดคุณฐ์ ชื่นวงศ์อรุณ)

รูปภาพ 3.39: แสดงภาพตัวอย่างการเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตทางชีวภาพ

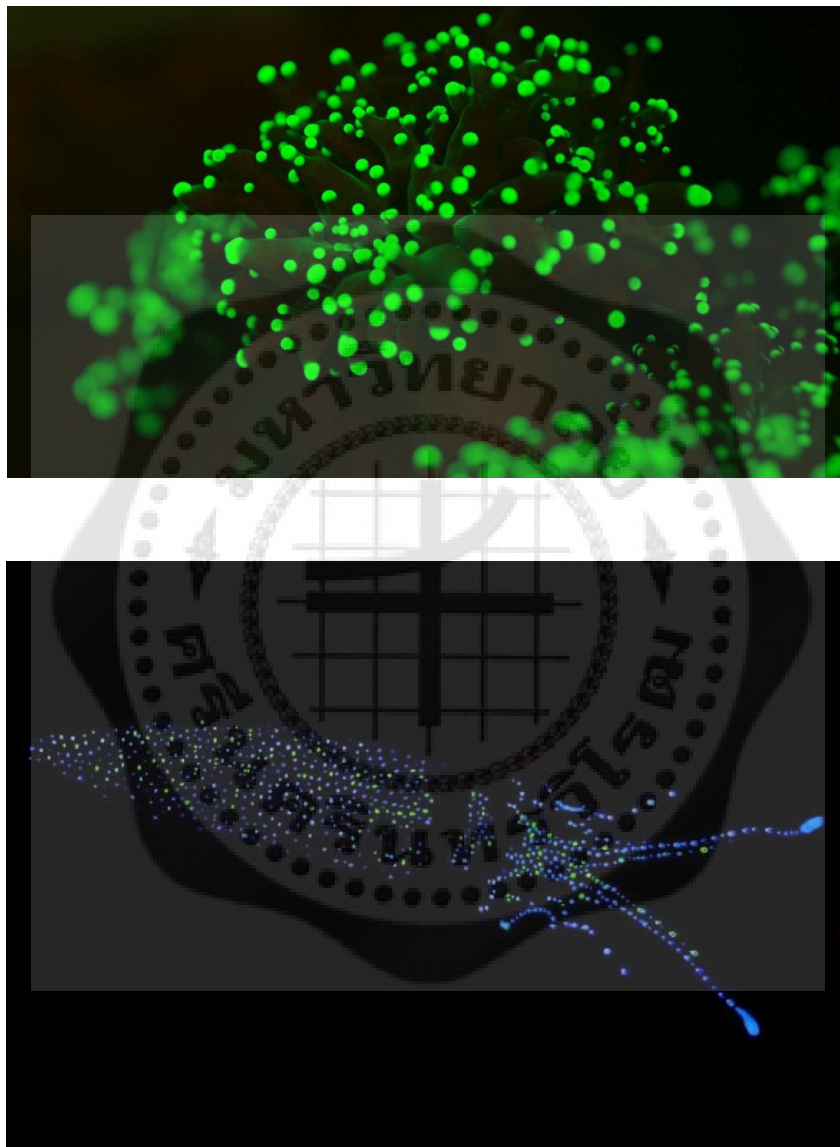
ที่มา : <https://ngthai.com/science/31729/bioluminescence/>

ผู้ศึกษาเกิดความสนใจในการเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตทางชีวภาพเพราะทำให้มองเห็นถึงภาพบางอย่างที่สามารถเชื่อมโยงรูปแบบของศิลปะชนิดนี้กับละครเรื่องมินนาภิรมย์ต่างดาวได้ ดังนี้

-การซ่อน การเรืองแสงของสิ่งมีชีวิตนั้น สิ่งมีชีวิตจะไม่ได้เปล่งแสงออกมาตลอดเวลา แต่จะเป็นการเปล่งเป็นครั้งคราว และทฤษฎีนี้นักวิจัยกลุ่มหนึ่งก็ได้นำมาใช้ในการหามนุษย์

ต่างดาว ผู้ศึกษาจึงได้เชื่อมโยงข้อมูลนี้กับตัวละครมินนา และ ไบรโอนี่ว่าทั้งสองตัวละครนี้ได้ซ่อนหรือมีอีกมุมที่แตกต่างของตัวเองเอาไว้ โดยที่บางทีก็ไม่ได้แสดงออกมา

-การเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่โดยไม่ถูกมองว่าแปลก

ภาพที่ 3.40 : แสดงภาพการเรืองแสงทางชีวภาพมาเชื่อมโยงกับละคร

ที่มา : <https://ngthai.com>

จากปรัชญาข้างต้นทำให้ผู้ศึกษานำเอาการเปล่งแสงของสิ่งมีชีวิตนี้ มาใช้ต่อยอดทางความคิดกับการออกแบบเทคนิคพิเศษ โดยการสร้างแสงไฟที่ทำงานร่วมกับการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษ

ภาพที่ 3.41 แสงไฟที่ทำงานร่วมกับการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษ

ที่มา : <https://pin.it/4b4iOIS>

4) การค้นคว้าประกอบการออกแบบแสง

ในการเริ่มที่จะออกแบบแสงละครเวทีผู้ศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับ สถานที่ เวลา ฤดูกาลและความเป็นจริงของแสงที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาเพื่อนำภาพเหล่านั้นไปปรับใช้ในการออกแบบแสงได้อย่างเหมาะสมที่สุด

(4.1) ประเทศ

บทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวมีการระบุสถานที่และช่วงเวลาตามฤดูกาลไว้อย่างละเอียดจึงทำให้ทราบได้ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดจะเกิดขึ้นที่ ซีแอตเทิล และ นิวยอร์กประเทศอเมริกา ในช่วงฤดูหนาว

(4.2) แสงจริงในแต่ละสถานที่

การค้นหาภาพแสงจริงของธรรมชาตินั้นเป็นเรื่องสำคัญมากในขั้นตอนการออกแบบไฟแสงจริงที่เกิดขึ้นสามารถนำไปปรับใช้ให้เกิดภาพบนเวทีและช่วยให้ผู้ชมสามารถเข้าใจถึงสถานที่และบรรยากาศในฉากได้มากขึ้นจากการศึกษาบทละครเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาวจะพบว่าเนื้อเรื่องมีการระบุสถานที่เกิดเหตุการณ์ไว้ค่อนข้างชัดเจนแต่เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อคณะผู้จัดทำมากขึ้นจึงเกิดกระบวนการเรียงลำดับเหตุการณ์แต่ละสถานที่ให้ชัดเจนและรวบรวมสถานที่ที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด ได้แก่

(ก) newyork , america

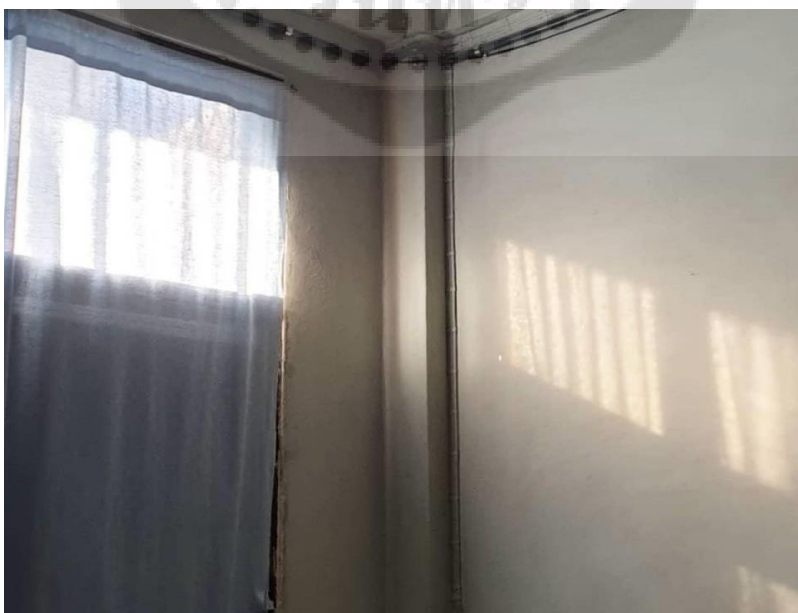
สถานที่ถูกระบุไว้ในบทละครโดยคณะผู้จัดได้ทำการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง มินนาและไบรโอนี่ก็พบว่าทั้งสองคนนี้เป็นคนไทยที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นิวยอร์กตั้งแต่เด็กๆ แต่ภายหลังมินนาก็ได้ย้ายไปอยู่ที่ซีแอตเทิลด้วยเหตุผลบางอย่าง โดยที่ไบรโอนี่ก็ยังอยู่นิวยอร์กเหมือนเดิม

ภาพที่ 3.42 : แสดงภาพสภาพแวดล้อมของเมืองนิวยอร์กในช่วงเทศกาลคริสมาสต์

ที่มา : <https://travelisin.sk>

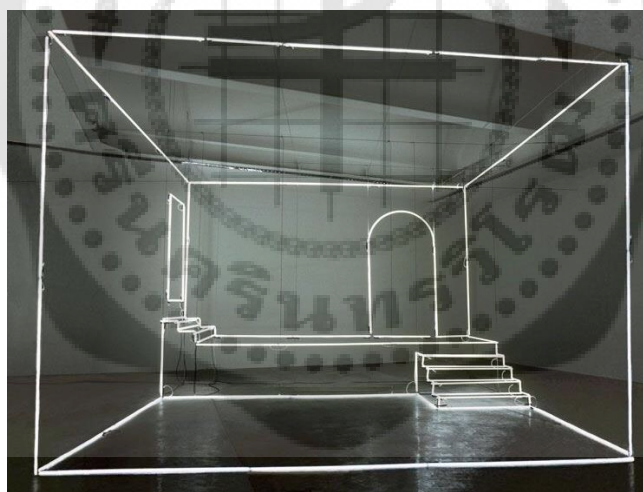
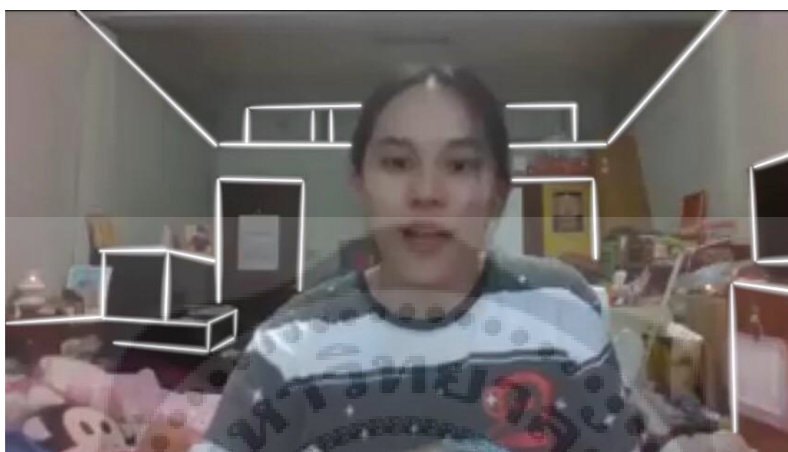
และในส่วนนี้ได้มีการทำการร่วมกันกับฝ่ายออกแบบฉาก เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของไบรโอนี่ในนิวยอร์กจึงทำให้ผู้ศึกษามองเห็นความเป็นไปได้ของลักษณะแสงที่ส่องเข้ามาภายในที่พัก(Indoor) เช่น แสงที่ส่องผ่านหน้าต่าง เป็นต้น

รูปภาพที่ 3.43 : แสดงภาพภายในที่พัก

ที่มา : ผู้ศึกษา

และนอกจากนี้นักออกแบบแสงได้นำลักษณะเส้น แทนการอยู่ในกรอบของ
ตัวละครโปรเจกต์นี้มาใช้ในงานออกแบบอีกด้วย

ภาพที่ 3.44 : แสดงภาพของเส้นledตามกรอบของห้อง

(ข) Seattle, america

โดยคณะผู้จัดได้ทำการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องก็พบว่าถึงทั้งสองเมืองนี้จะอยู่ในประเทศ

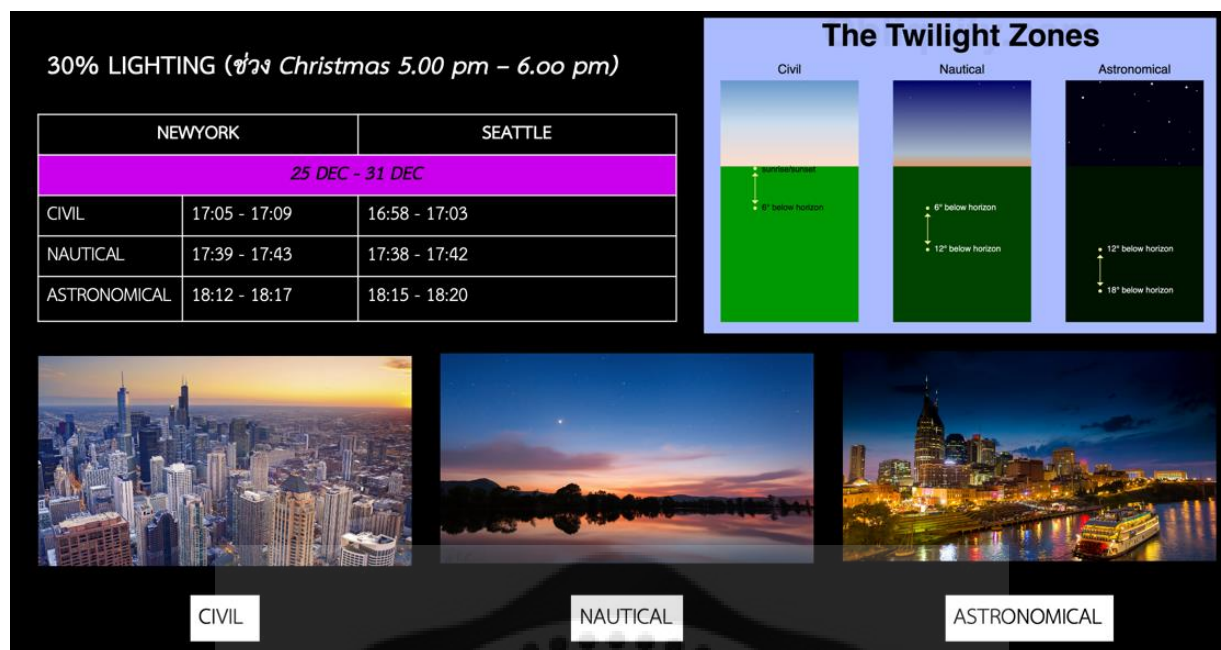
เดียวกันก็ตาม แต่บรรยากาศภายนอกของนิวยอร์กและซีแอทเทิล
นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ภาพที่ 3.45 : แสดงภาพสภาพแวดล้อมของเมืองซีแอทเทิลในช่วงเทศกาลคริสต์มาส

(4.3) แสงจริงของปรากฏการณ์ธรรมชาติ

ผู้ศึกษาได้ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถนำลักษณะ
บรรยากาศและสีจริงของท้องฟ้าของทั้งสองเมืองมาใช้กับงานออกแบบได้
อย่างถูกต้องโดยมีตารางบอกเวลาและสีท้องฟ้าดังนี้

รูปภาพ 3.46 : แสดงเวลาและสีท้องฟ้าของทั้งสองเมือง

ที่มา : ผู้ศึกษา

จากบทความข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาสรุปได้ว่าถึงจะอยู่ประเทศเดียวกันก็ตามแต่คนละเมืองสีท้องฟ้าก็ต่างกัน

3.5.1.2 ช่วงทำการแสดง (Production)

(1) Break down

องค์	นักแสดง	สถานที่		เวลา	เทคนิค
Scene เปิด	-มินนา -ไบรโอ นี่	มินนา	ไบรโอ	ช่วงเย็น (17.00)	
		สถาน พัก ผ่อน	ร้าน กาแฟ		
Scene 1	-มินนา -ไบรโอ นี่	สถาน พัก ผ่อน	ร้าน กาแฟ	ช่วงเย็น	

Scene 2	-มินนา -ไบรโอนี่	สถานพักฟื้น	ลอคเกอร์แต่งตัว	โพลีเพล็กซ์	
Scene 3	-มินนา -ไบรโอนี่	สถานพักฟื้น	ห้องเช่า	ช่วงคำ	

3.6 การการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าทำผมเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

3.6.1 ขั้นตอนการออกแบบการแต่งหน้าทำผมในละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

3.6.1.1 ช่วงก่อนการออกแบบ (Pre - Production)

(1) แนวคิดการออกแบบ (Concept Design)

จากการได้อ่านและวิเคราะห์บทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวทางผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมคำสำคัญ (Keyword) ที่เป็นแก่นปรากฏอยู่ในบทเพื่อนำคำเหล่านั้นมาต่อยอดทางความคิดเพื่อให้เกิดงานออกแบบการแต่งหน้าทำผมที่เหมาะสมหรืองานศิลปะมีมิติจากการให้ความหมายเชิงลึกในผลงานและสนับสนุนแก่นเรื่องอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด คำสำคัญเหล่านั้นได้แก่ แตกต่าง, สะท้อน, เหมือนกัน, ในขั้นตอนการวิเคราะห์แก่นของบทละครนั้นนักออกแบบจำเป็นต้องค้นหาภาพที่จะช่วยให้ นักออกแบบฝ่ายอื่นหรือผู้อื่นเข้าใจแก่นสารที่ต้องการจะ

นำเสนอ โดยภาพที่นำมานั้นต้องสามารถให้ความรู้สึกบรรยากาศ และโทนสีของเรื่องให้ชัดเจนมากที่สุด (Mood and Tone)

ภาพที่ 3.47 : แสดงภาพ Mood and Tone

(2) ใจความสำคัญ (Theme)

จากบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวที่ผู้ศึกษาได้อ่านและตีความผู้ศึกษาได้แนวคิดหลักหรือใจความสำคัญจากเรื่องว่า แตกต่างไม่ได้แปลว่าแปลกแยก ผู้ศึกษาได้แทนความหมายของคำว่า แตกต่างไม่ได้แปลว่าแปลกแยก คือ มนุษย์ต่างดาว

(3) เทคนิคพิเศษในการแต่งหน้า (Special effect makeup Technique)

ศิลปะการแต่งหน้าเทคนิคพิเศษ คือเป็นการแต่งหน้าโดยเทคนิคพิเศษ ให้มีลูกเล่นหรือมีความพิเศษไปจากการแต่งหน้าสวยงามเช่นการใช้สี กาว เลือดปลอม หรือวัสดุอื่นๆเช่นซีผึ้ง ซิลิโคนชนิดแข็งตัวเร็ว ยางลาเท็กซ์มาใช้แต่งซึ่งเป็นเทคนิคพื้นฐานประเภท out of the kit (เปิดกระป๋องออกมาแล้วแต่งได้เลย)ทั้งหมดนี้ก็เพื่อสร้างคาแรคเตอร์ของตัวละครให้เหมาะสมกับบทบาทจะเป็นลักษณะของการแต่งอาการบาดเจ็บต่างๆหรือแปลงร่างนักแสดงให้เปลี่ยนรูปร่างหน้าเป็นผีหรือตัวประหลาดตามจินตนาการจากภาพsketchที่ถูกรู้ออกแบบไว้ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้กำกับและนักออกแบบการแต่งหน้าทำผมโดยใช้วิธีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างใบหน้า

หรือลักษณะทางใบหน้าและร่างกายที่ผิดปกติ निकออกแบบต้องรู้จักการเลือกจุดและตำแหน่งของบาดแผลที่เหมาะสมรวมไปถึงการออกแบบบาดแผลต่างๆ เพื่อทำตามโจทย์ ตามบทที่กำหนดมาให้ต้องศึกษาเรียนรู้ทฤษฎีสีให้แม่นยำ เพื่อนำมาใช้ในการแต่งสีที่บาดแผลและลักษณะพิเศษต่างๆ

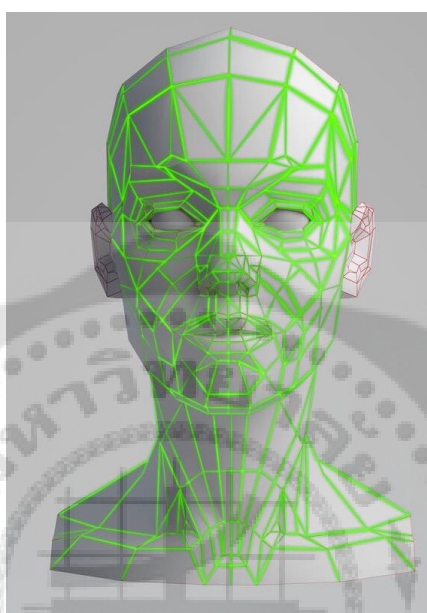
(3.1) บทบาทและหน้าที่ของเทคนิคพิเศษ

บทบาทและหน้าที่หลักของการทำเทคนิคพิเศษในการแต่งหน้าคือ เพื่อสนับสนุนแนวคิดของผู้กำกับให้ออกมาเป็นในลักษณะของภาพและเพื่อให้คนดูเข้าถึงแนวคิดทางการออกแบบ และเห็นภาพงานได้ชัดเจน จากในเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาวการใช้เทคนิคพิเศษในการแต่งหน้ากับตัวละครมินนาและไบรโอนี่ถือเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะจากที่ได้อ่านบทละคร มีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์ต่างดาวผู้ออกแบบก็ได้นำมาตีความต่อให้เชื่อมโยงกับคำสำคัญทั้งสามคำที่ได้กล่าวไปข้างต้น(สะท้อน,แตกต่าง,เหมือนกัน) แต่การแต่งหน้าเทคนิคพิเศษนี้ก็ต้องทำงานร่วมกันกับการออกแบบแสง และถือเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับนักรออกแบบเพื่อการแต่งหน้าทำผม เพราะการทำให้ภาพตัวละครชัดเจนตามที่บตได้วางไว้ จะทำให้ตัวนักแสดงเองเชื่อในสิ่งที่ตัวละครกำลังเป็น ทำให้เข้าถึงบทบาทได้ง่ายขึ้น และทำให้คนดูเชื่อและเข้าถึงสภาวะของตัวละครมากยิ่งขึ้น

(3.2) หลักการจัดทำเทคนิคพิเศษ

จากบทละครที่นักรออกแบบจะต้องสร้างสรรค์ตัวละครมินนาและไบรโอนี่ให้มีความ “มนุษย์ต่างดาว” ซ่อนอยู่ภายในตัวเองนั้นนักรออกแบบจึงเลือกใช้วิธีการแต่งหน้าแบบ fluorescene เข้ามาช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานซึ่ง fluorescene ก็คือการเรืองแสง ที่เลือกใช้เทคนิคนี้ในการนำมาสร้างสรรค์ผลงานก็เพราะได้แรงบันดาลใจมาจากการเรืองแสงทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิต(bio - fluorescene) ซึ่งเป็นการเรืองแสงของสัตว์ได้น้ำที่เปล่งแสงออกมาแค่บางครั้งคราว เชื่อมโยงกับมนุษย์ต่างดาวนั้นก็คือ ทีมวิจัยเคยนำวิธีคิดนี้การเรืองแสงทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิตนำไปใช้ในคั่นหามนุษย์ต่างดาวจากการที่ผู้ศึกษาอ่านบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวทำให้นักรออกแบบนำคำสำคัญที่ได้มาต่อยอดทางความคิดและสร้างสรรค์ผลงานให้อยู่ภายใต้ การอยู่ในกรอบ และ ความอิสระ แต่อยู่

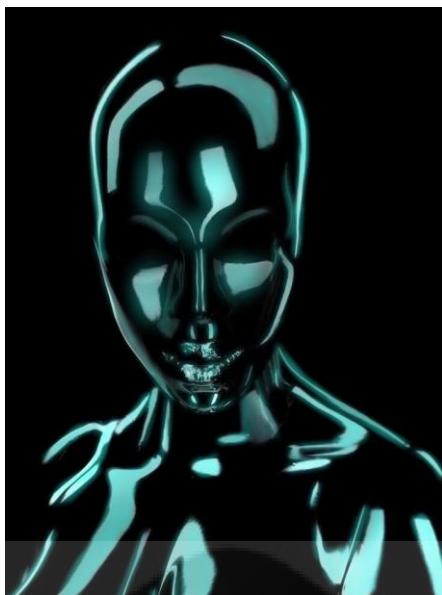
ภายใต้โครงสร้างมนุษย์ต่างดาวที่อยู่ในกรอบการอยู่กรอบเชื่อมโยงถึงตัวละครไบรโอนี่ ที่มีการใช้ชีวิตตามระเบียบแบบแผนไม่ออกนอกกรอบผู้ออกแบบจึงอยากให้การแต่งหน้าเทคนิคพิเศษนี้ออกมามีความสมมาตร และมีความขัดแย้งกับตัวละครมินามากที่สุด โดยที่ยังคงโครงสร้างมนุษย์ต่างดาวไว้

ภาพที่ 3.48 : แสดงภาพความสมมาตรที่ปรากฏบนใบหน้า)

(ก) ความอิสระ

ความอิสระนี้เชื่อมโยงถึงตัวละครมินนา ที่มีความคิดว่าไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้มีความคิดสร้างสรรค์ คิดว่าทุกเรื่องมันสามารถเกิดขึ้นได้ มีจินตนาการและความเชื่อที่หนักแน่นผู้ออกแบบจึงอยากให้การแต่งหน้าเทคนิคพิเศษนี้ออกมาเป็นเส้นที่อิสระ ไม่มีความสมมาตรและมีความขัดแย้งกับตัวละครไบรโอนี่มากที่สุด โดยที่ยังอยู่ในโครงสร้างมนุษย์ต่างดาว

ภาพที่ 3.49: แสดงภาพความอิสระที่ปรากฏบนใบหน้า

ผู้ศึกษาจึงเกิดความสนใจเกี่ยวกับการขัดแย้งของสองตัวละครนี้และทำให้มองเห็นถึงภาพบางอย่างที่สามารถเชื่อมโยงแนวคิดทั้งหมดนี้กับละครเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาวได้ ดังนี้

- การแตกต่างไม่ได้แปลว่าแปลกแยก

มินนาที่ถูกไบรโอนี่มองว่าแปลก สติไม่ดี ในตอนแรก แต่จริงๆแล้วทุกคนก็ต่างมีความแตกต่างและในโลกใบนี้เราทุกคนก็เป็นมนุษย์ต่างดาวของกันและกัน

- เคารพความแตกต่างของคนอื่น

ตัวละครมินนาที่ถูกมองว่าแปลกแยกมาตลอด มันก็ทำให้เกิดเป็นบาดแผลในใจของมินนาดังนั้นเราควรที่จะไม่ไปตัดสินตัวตนของคนอื่นและเคารพในสิ่งที่คนนั้นเป็น

(4) การค้นคว้าประกอบการออกแบบการแต่งหน้าทำผม

ในการเริ่มที่จะออกแบบการแต่งหน้าทำผมผู้ศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับ สถานที่ ยุคสมัย และเทรนด์หรือความนิยมการแต่งตัวในยุคนั้น และนำภาพอ้างอิงที่ค้นหาได้ไปปรับใช้ในการออกแบบการแต่งหน้าทำผมได้อย่างเหมาะสมที่สุดจากที่ผู้ศึกษาได้อ่านบทละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวผู้ศึกษาได้ประชุมกับผู้กำกับ

และฝ่ายออกแบบเครื่องกาย ภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งผู้ศึกษาได้รับแนวคิด การสร้างผลงานออกแบบการแต่งหน้าทำผมภายใต้ขอบเขตของการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่เป็น แนวเสมือนจริง (Realistic) และเลือกใช้ภาพอ้างอิงจากคนในประเทศอเมริกาในช่วงฤดูหนาวเป็นแนวคิดหลัก ในการออกแบบการแต่งหน้าทำผมและเป็นสื่อกลางที่สามารถสื่อสารความหมายต่อผู้ชมทั้งบุคลิก ลักษณะนิสัย ฐานะ ของตัวละครที่ช่วยขยายความให้ผู้ชมจะได้เห็นถึง อาชีพสภาพแวดล้อม สถานที่อีกทั้งยังสนับสนุนแนวคิดที่ผู้กำกับและทีมผู้ออกแบบ ต้องการนำเสนอด้วยโดยการแต่งหน้าทำผมนี้อิงจากยุคปัจจุบันและผู้ศึกษาได้นำหลักการแต่งหน้าทำผมจากในยุคนี้มาปรับให้เข้ากับตัวละครและคาตการละครการแต่งหน้าทำผมที่จะใช้กับตัวละครในเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาวทั้งนี้จากการตีความบทละครของฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกายและการออกแบบแต่งหน้าทำผมได้กำหนดแบ่งเกณฑ์การใช้สีออกเป็นสองอย่างคือ ความสดใส กับ ความไม่มีชีวิตชีวา แต่ก็ยังอยู่ในความเป็นจริงการวิเคราะห์การแต่งหน้าทำผมของตัวละครจากละครเวทีเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

1. มินนา

การออกแบบตัวละครมินนา นักออกแบบได้เลือกใช้สีที่สดใสฉูดฉาดในการสร้างสรรค์การแต่งหน้าและทำผม

ภาพที่ 3.50 : แสดงภาพแนวคิดการออกแบบการแต่งหน้าและทำผมของตัวละครมินนา

2. ไบรโอนี่

การออกแบบตัวละครไบรโอนี่ นักออกแบบได้อิงตามลักษณะภายนอกของตัวละครที่ไม่ค่อยดูแลตัวเอง ใบหน้าดูอ่อนล้า จากการทำงานหนัก และไม่สนใจความสวยความงามเน้นการใช้งานอย่างเดียว

รูปภาพ 3.51: แสดงภาพแนวคิดการออกแบบการแต่งหน้าและทำผมของตัวละครไบรโอนี่

บทที่ 4

4.1 สรุปผลการศึกษาระบบการทำงานของการสร้างสรรค์ผลงานละครเวที เรื่อง มินนากับมนุษย์ต่าง

ดาว

4.1.1 การแสดง

1. ผู้กำกับการแสดง นาย เจษฎากร ทองสารี

<p>ด้านการพัฒนาการกับการกำกับแสดง</p>	<p>1. ผู้กำกับการแสดงที่ดีนั้น เราจะต้องเชื่อ และกล้าที่ทำตามสิ่งที่เราคิด เชื่อในสิ่งที่ตัวเราคิด จงสู้เพื่อสิ่งที่เราเป็น เดินตามทางในแบบของตัวเอง และต้องสื่อสารออกมาให้ได้ ดังนั้นจงเชื่อมั่นและทำในสิ่งที่เราเชื่อและไม่หยุดที่จะพัฒนาตัวเอง ทางด้านการกำกับแสดงของผู้ศึกษา</p> <p>2. การดำเนินเรื่องของนักศึกษา ประเด็นที่นักศึกษาต้องการจะพูดนั้นตอนแรกยังคงไม่เสถียร และไม่แข็งแรง ผู้จัดทำจำเป็นต้องมีความชัดเจนกับแนวทางและประเด็นของตัวเอง และนักศึกษานั้นต้องนำพาประเด็นเหล่านั้นออกมาให้ได้ เริ่มจากการเรียบเรียงบทใหม่ และทำการบ้านเกี่ยวกับบท หาข้อมูลเพิ่มเติม และพูดคุยกับตัวเองเพื่อต่อยอดประเด็นให้ชัดเจนมากพอที่จะถ่ายทอดให้ทีมงานออกแบบกับนักแสดงทุกคนเพื่อการทำงานที่ถูกต้อง และเพื่อประเด็นที่ผู้ชมจะได้รับให้แข็งแรงและชัดเจน</p> <p>การสื่อสาร เป็นทักษะในการถ่ายทอดสิ่งที่ผู้ศึกษาคิดไปถึง นักแสดงหรือทีมงาน ออกแบบได้ เพราะงาน สำคัญของผู้กำกับแสดงคือการสื่อสารไปให้ถึงผู้อื่น สื่อสารให้นักแสดง ทีมงาน และทีมออกแบบเข้าใจ เทคนิคการสื่อสารคือ การต้องอาศัยประสบการณ์ดูตัวอย่างจากผู้กำกับคนอื่น ๆ คุณครูเพื่อเมื่อถึงเวลาผู้ศึกษาจะได้นำมาใช้กับนักแสดงได้</p>
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<p>ด้านการทำงาน และการเป็นผู้กำกับแสดง ทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจในกระบวนการ และการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมาก โดยการทำงานร่วมกับผู้อื่นจะต้อง คุยกันด้วยเหตุและผล เปิดใจรับฟังกันในทุกฝ่าย และเมื่อเข้าใจตรงกันแล้วก็ต่างไปทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด และช่วยเหลือกันในยามที่มีโอกาส และทักษะการสื่อสารเป็นเรื่องสำคัญมากที่ผู้ศึกษาต้องไม่หยุดที่จะพัฒนาตัวเอง รวมไปถึงทักษะการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า อย่างที่ผู้ศึกษา กล่าวไปข้างต้น ว่าการทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะไม่ใช่เราที่ทำงานเพียงคนเดียวแต่ยังต้องทำงานร่วมกับคนอื่นอีกด้วย การสื่อสารการทำความเข้าใจกันและกัน และ</p>

	<p>การสื่อสารระหว่างตัวผู้กำกับกับผู้อื่น เมื่อเรามาจากต่างที่ต่างทาง ทำให้ทุกคนมีมุมมองที่ต่างการ ปัญหาจึงเป็นเรื่องปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้ในระหว่างการทำงาน การแก้ไขปัญหาละเฉพาะหน้าจึงเป็นเรื่องสำคัญ ผู้ศึกษาไม่หยุดที่จะพัฒนาตัวเอง การมีไหวพริบที่ดีจะช่วยให้งานหน้าต่อได้ ถึงจะมีปัญหาติดขัด ผู้ศึกษาก็สามารถพาทุกคนผ่านพ้นไปได้</p>
--	--

(2) นักแสดง (รับบท มินนา) นางสาว ปาณิสรา บุญมี

<p>ด้านการพัฒนาทักษะการแสดง</p>	<p>การพัฒนาทางด้านการแสดงของผู้ศึกษา ผู้ศึกษาได้มีการ ฝึกปฏิบัติทางการแสดงหลายทฤษฎีที่นำมาปรับใช้ร่วมกัน โดยสิ่งที่ พัฒนาอย่างเห็นได้ชัดของผู้ศึกษาก็คือเรื่องความเชื่อของตัวเอง ก่อนทำเรื่องนี้นักแสดงยังมีความบกพร่องเรื่องความเชื่อของตัวเอง แต่เมื่อได้ทำการสร้างสรรค์ละครเรื่องนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้ฝึกในสิ่งที่ไม่ถนัด การสร้างสรรค์ละครเรื่องนี้จึงทำให้ผู้ศึกษาได้พัฒนาในส่วนนี้ได้</p>
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<p>ด้านการทำงานละครเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว ครั้งนี้ ทำให้ผู้ศึกษา เข้าใจในกระบวนการการทำงานละครมากขึ้น เนื่องจากการทำละคร ไม่ใช่ศิลปะแขนงเดียวที่มารวมอยู่ แต่เป็นศิลปะหลายแขนง มารวมกัน จึงทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจในกระบวนการ และที่สำคัญคือ การได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการทำงานร่วมกับผู้อื่น จะต้องเปิดใจ รับฟัง เข้าใจซึ่งกันและกัน คุยกันด้วยเหตุผล และด้วยโปรดักชั่นเรื่องมินนาและมนุษย์ต่างดาวมีเป้าหมายในการสร้างสรรค์ละครไปในทิศทางเดียวกันก็ยิ่งทำให้ผลลัพธ์ออกมาไปในทางเดียวกันยิ่งขึ้น และเมื่อเข้าใจตรงกันแล้วทุกคนก็ต่าง ไปทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดและช่วยเหลือกัน ในยามที่เพื่อนในโปรดักชั่นต้องการความช่วยเหลือ</p>

(3) นักแสดง (รับบท ไบรโอนี่) นางสาว วรันธร แก้วมณี

<p>ด้านการพัฒนาทักษะด้านการแสดง</p>	<p>ผู้ศึกษาได้นำความรู้และเทคนิคด้านการแสดงมาปรับใช้กับตัวละครที่เล่น เรียนรู้ที่จะจัดการร่างกาย วิธีการแสดงออก พัฒนาในเรื่องของความเชื่อของตัวเองนี้เป็นอย่างมาก และการรับแอกชั่นของคู่แสดงรวมถึงการอยู่กับคู่แสดง เนื่องจากในช่วงแรกของกระบวนการทำละคร ผู้ศึกษาไม่ค่อยถนัดและเป็นปัญหาในช่วงแรกๆแต่การสร้างสรรค์ละครเรื่องนี้ทำให้ได้พัฒนาในส่วนนี้ได้</p>
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<p>การทำละครเรื่องมินนากับมนุษย์ต่างดาว ครั้งนี้ ทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้และปฏิบัติในกระบวนการด้านทำละคร และได้รู้จักการประยุกต์เพื่อให้เข้ากับสื่อที่เป็นตัวกลางในการแสดงพร้อมกับเทคโนโลยี โปรแกรมใหม่ๆ ที่ต้องเรียนรู้ไปพร้อมกับเพื่อนๆในโปรดักชั่น ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำงานกันเป็นทีม รู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองให้ดี คุยกันเมื่อเกิด</p>

	<p>ปัญหา เป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟังที่ดี พร้อมทั้งจะช่วยกันแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้อย่างทันทีเพื่อให้งานออกมาดี มีการทำงานแข่งกับเวลาเป็นอย่างมากด้วยความที่ทุกอย่างมีเวลาจำกัดจึงจะต้องมีการวางแผนบริหารเพื่อให้ได้ผลงานตามต้องการ ได้เห็นกระบวนการทำงานของฝ่ายต่างๆ ทำให้เรียนรู้สิ่งอื่นนอกเหนือจากการแสดง</p>
--	---

4.1.2 ด้านการออกแบบ

(1) ผู้ออกแบบฉลาก นางสาว กชกร ทองนาค

<p>ด้านการพัฒนาการกับการ กำกับกรออกแบบ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เรียนรู้การตีความจากบทละครออกมาเป็นรูปแบบของฉลาก 2. พัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งทางด้านภาพและการพูด 3. รู้จักการเลือกวัสดุให้เกิดความสร้างสรรค์ 4. สามารถใช้วัสดุเหลือใช้ต่างๆให้เกิดประโยชน์สูงสุด 5. ได้เรียนรู้เกี่ยวกับผลงานของบุคคลอื่น ๆ จากการสืบค้นข้อมูล 6. กล้าที่จะทดลองหรือปรับเปลี่ยนงานจากข้อผิดพลาดได้ข้อเสนอแนะใหม่ๆจากเพื่อนและครูเพื่อใช้ในการพัฒนาผลงาน 7. เรียนรู้ที่จะออกแบบฉลากผสมกับการทำงานร่วมกันกับ แสงและมีเดีย
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น 2. เรียนรู้การสื่อสารและการประสานงานกับฝ่ายต่างๆ 3. สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า 4. เรียนรู้ที่จะประเมินงบประมาณและจัดสรรค่าใช้จ่ายได้ 5. รู้จักวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ 6. มีสติในการทำงานมากยิ่งขึ้น 7. มีความละเอียดรอบคอบในการทำงาน 8. รู้จักสถานที่หลากหลายที่ต้องการหาวัสดุอุปกรณ์ในการทำฉลาก 9. รู้จักเสียสละที่จะทำงานเพื่อส่วนรวมยอมรับปัญหาและปรับเปลี่ยนการทำงานเพื่อเข้ากับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนอันเนื่องมาจากปัจจัยภายนอก

(2) ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย นาย นกนต ชูศรีทอง

<p>ด้านการพัฒนาการกับการกำกับ การออกแบบ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ได้พัฒนาทักษะด้านการพูดและการอธิบาย 2. รู้จักวัสดุอุปกรณ์ใหม่ๆที่ไม่เคยได้ใช้งานมาก่อน 3. รู้จักแหล่งซื้อขายเครื่องแต่งกายเพิ่มมากขึ้น 4. ได้เรียนรู้ที่จะใช้สติแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า 5. ได้ลองลงพื้นที่ ค้นหา คัดเลือก วัสดุต่างๆด้วยตนเอง 6. เรียนรู้ที่จะถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเห็นภาพได้ 7. ได้ฝึกกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบระเบียบ 8. ได้พัฒนาความละเอียดในการทำงาน ใส่ใจรายละเอียด เล็กๆน้อยๆมากขึ้น ไม่ปล่อยปละละเลย 9. ได้ฝึกสมาธิในการทำงาน มีสติอยู่เสมอ 10. กล้าที่จะทดลองสิ่งใหม่ๆ และเรียนรู้จากข้อผิดพลาด 11. ได้เรียนรู้ความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย เมื่อสวมใส่ตามสรีระร่างกายของนักแสดงแต่ละคน 12. ได้เรียนรู้สเนียมในการเลือกเครื่องแต่งกายให้เข้ากับการแสดงมากขึ้น 13. กล้าที่จะตัดสินใจด้วยตนเองและมีความเด็ดขาด
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับฝ่ายอื่นๆ 2. เรียนรู้ที่จะสื่อสารออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น 3. รู้จักเปิดใจและรับฟังปัญหาของกันและกัน 4. รู้จักมองข้ามสิ่งต่างๆที่จะทำให้เกิดปัญหาต่อกัน เพื่อให้การทำงานยังคงดำเนินต่อไปได้ด้วยดี 5. เรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาส่วนรวมด้วยกัน 6. รู้จักเคารพและให้เกียรติเพื่อนร่วมงานแต่ละฝ่าย 7. รู้จักการรับมือกับคนที่มีนิสัยและความชอบที่แตกต่างกันมากๆ 8. ได้ฝึกการทำงานแข่งกับเวลา สถานที่และงบประมาณที่มีจำกัด 9. เรียนรู้การเสียสละเพื่องานส่วนรวม 10. ฝึกวินัยในตนเอง ให้เป็นคนตรงต่อเวลา 11. รู้จักแชร์ประสบการณ์ ความคิดเห็นของกันและกัน เพื่อให้ผลลัพธ์ของงานออกมาดีที่สุด 12. ฝึกการไตร่ตรองคำพูด คิดให้ดีกว่าก่อนที่จะพูด เพื่อให้การทำงานร่วมกันของมาติไม่ผิดใจกัน

(3) ผู้ออกแบบแสง นางสาว เบญชญา ชวธนาวรกุล

<p>ด้านการพัฒนาการกับการกำกับ การออกแบบ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. รู้จักการนำบทละครมาพัฒนาและต่อยอดทางด้านความคิด 2. รู้จักการนำแนวคิดมาพัฒนาสู่การออกแบบ 3. สามารถนำสิ่งที่คิดมาเปลี่ยนเป็นรูปธรรมและทำให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจน 4. สามารถนำแนวคิดมาอธิบายให้ผู้ชมเข้าใจในสิ่งที่ผู้ออกแบบจะสื่อได้ 5. เรียนรู้การนำเครื่องมืออย่างอื่นนอกเหนือจากที่ใช้ในละครเวทีมาใช้ในการทำงาน
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1.เรียนรู้ที่จะเปิดใจรับสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน 2.เรียนรู้ที่จะยอมรับข้อผิดพลาดและนำไปปรับปรุงแก้ไข 3.เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับเพื่อนฝ่ายอื่น 4.เรียนรู้ที่จะจัดการเวลาในการทำงานทั้งส่วนตัวและส่วนรวม 5.รู้จักปรับการทำงานของเราให้เข้ากับการทำงานกับฝ่ายอื่น 6.เรียนรู้การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

(4) ผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม นางสาว เบญชญา ชวธนาวรกุล

<p>ด้านการพัฒนาการกับการกำกับ การออกแบบ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1.รู้จักการนำบทละครมาพัฒนาและต่อยอดในด้านความคิด 2.รู้จักการนำแนวคิดมาพัฒนาสู่การออกแบบ 3.สามารถนำสิ่งที่คิดมาเปลี่ยนเป็นรูปธรรมและทำให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจน 4.เรียนรู้ที่จะหาวัสดุอุปกรณ์มาใช้ในด้านการออกแบบ 5.กล้าที่จะทดลองสิ่งใหม่ๆ 6.เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันกับฝ่ายแสง
<p>ด้านกระบวนการทำงาน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1.เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับฝ่ายอื่น 2.เรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

	<p>3.เรียนรู้ที่จัดสรรเวลา</p> <p>4.เรียนรู้ที่จะใช้ความคิดสรรค์และนำมาปรับใช้ในเข้ากับบริบทและนักแสดง</p> <p>5.เรียนรู้ที่จะได้ทดลองสิ่งใหม่ๆ</p>
--	--

4.2 สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขในการสร้างสรรค์งาน

4.2.1 การแสดง

1. ผู้กำกับการแสดง นาย เจษฎากร ทองสารี

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	<p>-บทยังไม่แข็งแรง ยังขาดการตีความของเรื่องและตัวละคร</p> <p>- ผู้ศึกษายังคงไม่มั่นแนวทางการเล่าของตัวเองมาก รู้สึกลังเลไม่มั่นใจในการกำกับมากนัก</p>	<p>- คุยกับคนในทีมงาน ปรึกษาพูดคุยกันว่าแนวทางแนวคิดของเรื่องจะไปในทิศทางไหน อ่านบทแล้วตีความวิเคราะห์ไปทีฉาก เก็บรายละเอียดจากการอ่านบท แล้วหาว่าตรงไหนที่ยังไม่แข็งแรง</p> <p>- คุยกับตัวเองให้มาก ๆ และวางแผนดำเนินกิจกรรมในการสร้างสรรค์ละครอย่างละเอียดเชื่อมั่นในตัวเองและทีมงานทุกคน และถ้ามีเส้นทางให้เลือกหลายเส้นทาง ผู้ศึกษาต้องกล้าตัดสินใจว่าจะเลือกเส้นทางไหน สุดท้ายจะเจอแนวทางการเล่าเรื่องที่ชัดเจนเอง</p>
ส่งความคืบหน้า 30%	<ul style="list-style-type: none"> มีจุดเรื่องไม่เดิน คอนฟลิคชันกันซ้ำๆ เงื่อนไขในเรื่องยังไม่เคลียร์ การตีความยังไม่เสถียร และต้องทำงานกับดีเทลมากกว่านั้น 	<ul style="list-style-type: none"> กลับมาคุยกันเองในทีมว่าต้องการจะสื่อสารอะไรกันแน่ให้เห็นตรงกัน กลับมาทำงานกับบทอีกครั้ง เพื่อหาบทที่สมบูรณ์ที่สุด แล้วเจาะลึกรายละเอียดมากขึ้นกว่าเดิม
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	<ul style="list-style-type: none"> ทำงานกับบทซ้ำๆ ย่ำอยู่ที่เดิมทำงานเพียงส่วนเดียว ไม่ได้ตระหนักส่วนอื่นเท่าที่ควร 	<ul style="list-style-type: none"> วางแผนการทำงานที่ชัดเจน แล้วแบ่งการทำงานออกเป็นส่วนๆ พยายามไปทีละส่วนโดยที่ไม่ลืมส่วนอื่นด้วย พยายามเอา

		คอมเมนต์จากครูมาปรับให้ถูกจุดมากที่สุด
ส่งความ คืบหน้า 50%	โพกัสผิดจุด งานที่ทำยังแยกเป็นส่วนๆ ความสนุกของตัวเรื่องสนุกน้อยกว่าตอนส่ง 30% ทำงานกับดีเทลมากเกินไป จนลืมทำงานกับแกนกลางของเรื่อง มีส่วนที่ควรตัด และส่วนที่ควรเพิ่มให้เรื่องเดิน	<ul style="list-style-type: none"> ควรตั้งแกนเรื่องเป็นเป้าหมายหลัก ควรตระหนักถึงสารที่อยากจะสื่อก่อน คำนึงถึงความยาวของบทและความสนุกสนานที่ตัวผู้กำกับอยากให้มี และเคลียร์เรื่องให้ชัดเจนว่าตรงไหนที่ไม่จำเป็นและจำเป็นต้องมี
ก่อนส่งความ คืบหน้า 70%	ทำงานกับบทใหม่ทั้งหมดกับระยะเวลาที่กระชั้นชิด ทั้งทำงานกับดีเทลของบท และงานภาพที่ผู้กำกับต้องการนำเสนอ <ul style="list-style-type: none"> นักแสดงกังวลกับบทใหม่ 	<ul style="list-style-type: none"> วางแผนการทำงานอย่างรอบคอบ สร้างสรรค์ละครอย่างละเอียดและตระหนักถึงส่วนๆต่างของบท รวมถึงเชื่อมั่นในทีมงานและนักแสดง สร้างพลังใจและพลังกายซึ่งและกันในการซ้อมทุกครั้ง และผู้ศึกษาจำเป็นต้องมั่นคงในแนวทางของตัวเอง
ส่งความ คืบหน้า 70%	- เป็นเรื่องของดีเทลบางอย่างที่สามารถลงรายละเอียดเพื่อเพิ่มความสนุกมากขึ้นได้อีก และเรื่องของเทคนิคในการตัดต่อคลิปที่ต้องแก้ไข	- นำคอมเมนต์ที่ได้รับจากครูกลับมาพัฒนาต่ออย่างระมัดระวัง และเชื่อมั่นในส่วนที่ดีแล้ว
ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	- ระยะเวลาค่อนข้างกระชั้นชิด และต้องทำงานในส่วนที่เหลือให้สมบูรณ์ก่อนส่ง 100% รวมถึงมีเรื่องขององค์ประกอบศิลป์ เทคนิคต่างๆที่ต้องตระหนักถึง ทำให้ทุกฝ่ายต้องทำงานกันอย่างเร่งรีบ	<ul style="list-style-type: none"> การวางแผนการทำงานที่ดี แบ่งงานออกเป็นส่วนๆให้ชัดเจน พอมีเวลาซ้อมก็พยายามโพกัสแล้วสร้างสรรค์ผลงานให้สมบูรณ์ให้มากที่สุดทุกครั้ง
ส่งความ คืบหน้า 100%	<ul style="list-style-type: none"> ค่อนข้างมีปัญหาเกี่ยวกับเทคนิคเป็นส่วนใหญ่เนื่องจากการตัดต่อ จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ที่พร้อมใช้งาน 	<ul style="list-style-type: none"> พยายามใจเย็นให้มากที่สุด จัดการในส่วนที่จัดการได้ก่อน แล้วทำเท่าที่สามารถทำได้ แล้วให้เพื่อนๆในทีมช่วยกันแก้ไข ปัญหา เพื่อให้งานออกมาแบบสมบูรณ์ที่สุด

(2)นักแสดง (รับบท มินนา) นางสาว ปาณิสรา บุญมี

ขั้นตอนการ สร้างสรรค์ ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความ คืบหน้า30%	<ul style="list-style-type: none"> • ระหว่างการทำงานมีปัญหาในการทำ ความเข้าใจกับรูปแบบออนไลน์ ยังไม่ ชินกับระบบzoom • บทยังไม่คงที่ • จำบทไม่ได้ • พยายามหาสิ่งของให้ตัวละครเล่น • นักแสดงไม่รู้จะทำอะไรระหว่างที่พูด บท • สถานที่ของนักแสดงเล็ก ทำให้มีพื้นที่ จำกัด 	<ul style="list-style-type: none"> • พยายามฝึกใช้บ่อยๆ • มีการ work shop อิมโพรไวส์กับ นักแสดงเพื่อหาบทที่ลงตัว
ส่งความคืบหน้า 30 %	<ul style="list-style-type: none"> • ความเชื่อของตัวละครยังไม่แข็งแรง • ต้องkeepความสัมพันธ์ระหว่างไบร โอนี่และมินนาเอาไว้ • มินนาต้องมีความเชื่อว่า ทุกอย่าง สามารถเป็นไปได้ • เปลี่ยนบทใหม่ด้วยตัวเองทำให้เรื่อง มันไม่เดิน 	<ul style="list-style-type: none"> • ให้ผู้กำกับเคาะความเชื่อให้ตัว ละคร
ก่อนส่งความ คืบหน้า 50%	<ul style="list-style-type: none"> • เปลี่ยนบทใหม่ทั้งเรื่อง • เพิ่มมุกล้อเลียน่าสนใจและ หลากหลายมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> •
ส่งความคืบหน้า 50%	<ul style="list-style-type: none"> • Logic ชัดขึ้น • ต้องมีความเชื่อให้มากกว่านี้ • 30% สนุก น่าติดตามกว่า ต้องบา ลานซ์ 30% และ 50% ให้พอๆกัน • ต้องหาให้ได้ว่าตัวละคร sensitive กับคำไหน 	<ul style="list-style-type: none"> • ต้องแก้บทให้ชัดเจน •

ก่อนส่งความ คืบหน้า70%	<ul style="list-style-type: none"> ระยะเวลากระชั้นชิดทำให้จำบทใหม่ได้ไม่ทัน เริ่มมีองค์ประกอบของผังออกแบบมาเพิ่มทำให้ร่น นักแสดงมีสิ่งที่ต้องทำเพิ่มมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> นักแสดงต้องตั้งใจจำบทให้มากขึ้น จะไม่มีการอ่านบทระหว่างซ้อม เพื่อเป็นการฝึกจำ
ส่งความคืบหน้า 70%	<ul style="list-style-type: none"> เห็นการเปลี่ยนแปลงในบทมากยิ่งขึ้น นักแสดงเข้าใจบททำให้เนื้อเรื่องเดินมากกว่าเดิม 	
ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	<ul style="list-style-type: none"> มักจะมีปัญหาเรื่องการถ่ายและเทคโนโลยี นักแสดงสับสนเรื่องชุดและผมว่าต้องใส่ในซีนไหน เมื่อมีปัญหาเรื่องเทคโนโลยีทำให้นักแสดงเหนื่อย ต้องถ่ายแก้จากเดิม 	<ul style="list-style-type: none"> ควรตรวจสอบคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ที่อัดให้ดี จัดชุดและซ้อมกับชุดให้ดี ต้องรอบคอบกับเทคโนโลยีมากกว่านี้
ส่งความคืบหน้า 100%	<ul style="list-style-type: none"> นักแสดงรู้สึกอยากปรับแก้ในบางซีน เพราะมีรอบที่ดีกว่านี้ 	<ul style="list-style-type: none"> ทำทุกรอบให้เต็มที่

(3) นักแสดง (รับบท ไบรโอนี่) นางสาว วรินทร์ แก้วมณี

ขั้นตอนการ สร้างสรรค์ ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความ คืบหน้า30%	<ul style="list-style-type: none"> มีปัญหาเกี่ยวกับบท เพราะยังไม่แน่นอน และยังจำไม่ได้ในช่วงแรก ยังหาคาแรคเตอร์ไบรโอนี่ไม่เจอ 	<ul style="list-style-type: none"> work shop ตัวละคร Improvise บทและ ความสัมพันธ์ตัวละคร
ส่งความคืบหน้า 30 %	<ul style="list-style-type: none"> ความต้องการของไบรโอนี่ไม่ชัดว่าต้องการอะไรกันแน่ มีจุดที่เรื่องไม่เดิน คุณิ่งไปเมื่ออยู่ในกล่อง 	<ul style="list-style-type: none"> แก้บทเพื่อให้ความต้องการชัดขึ้น ลองเดิน ลองหา movementมากขึ้นเพื่อให้ ดูน่าสนใจ

ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	<ul style="list-style-type: none"> • เพิ่มบทเข้าไปในความต้องการโปรโอมิซัดมากขึ้น • เลือกmovementที่จำเป็นที่ทำให้เรื่องเดินคงเอาไว้ 	•
ส่งความคืบหน้า 50%	<ul style="list-style-type: none"> • จูนกันไม่ติด • เพิ่มmovementมา มากเกินไป กลายเป็นว่าให้ความสำคัญกับเรื่องอื่นมากกว่า สารที่ต้องการจะสื่อ • ความต้องการโปรโอมิซัดไม่ชัด • ความสัมพันธ์ตัวละครหายไป • 30%สนุกกว่า • ดีเทลบางจุดหายไป 	<ul style="list-style-type: none"> -ให้ความสำคัญกับสารที่ต้องการจะสื่อ - แก๊บท
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	<ul style="list-style-type: none"> • เปลี่ยนบทใหม่ทั้งหมด ทำให้เนื้อเรื่อง ความต้องการ ความสัมพันธ์ ทุกอย่างชัดเจนมากๆ • ระยะเวลาสั้นทำให้กังวลเรื่องการจับบท • องค์ประกอบฝั่งออกแบบมาเพิ่มทำให้รู้สึกเข้าคาแรคเตอร์ได้ชัดเจน 	<ul style="list-style-type: none"> • ซ้อมและท่องบท ทำการบ้านมากขึ้น
ส่งความคืบหน้า 70%	<ul style="list-style-type: none"> • บทมาดีแล้วทำให้เรื่องเดิน • โปรโอมิซัดไม่รับรีแอคและอยู่กับมินนามากพอ 	<ul style="list-style-type: none"> -มีสมาธิในการแสดง อยู่กับคู่แสดง -จับบทให้แม่น จะได้ไม่ต้องกังวล
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	<ul style="list-style-type: none"> • มีปัญหาเรื่องการถ่ายและเทคโนโลยี ทำให้ต้องถ่ายแก้บ่อย • นักแสดงมีปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่ในการแสดง 	<ul style="list-style-type: none"> • เคลียร์พื้นที่ให้พร้อม • เช็กระบบให้ดีก่อนถ่าย
ส่งความคืบหน้า 100%	<ul style="list-style-type: none"> • มีรอบที่ชอบมากๆแต่เทคโนโลยีมีปัญหาเลยทำให้ไม่สามารถใช้คลิปในรอบนั้นได้ 	

4.2.2.ด้านการออกแบบ

(1)ผู้ออกแบบฉาก นางสาว กชกร ทองนาค

ขั้นตอนการ สร้างสรรค์ ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความ คืบหน้า30%	-ยังมีข้อมูลรายละเอียดไม่สัมพันธ์กันยากต่อการ นำเอามาทำงานต่อ -ต้องเลือกสถานที่อาศัยและอาชีพให้เหมาะสม มากขึ้น	-พูดคุยกับในทีมให้มากขึ้น -วิเคราะห์ตัวละครให้ละเอียดมากขึ้น
ส่งความคืบหน้า 30 %	ไม่มี	ไม่มี
ก่อนส่งความ คืบหน้า 50%	ไม่รู้ว่าสิ่งที่เลือกมานำมาทำในสถานที่จริง ได้มัย	ปรึกษากับคนในทีมและครูที่ปรึกษาเพื่อ หาทางออกและเลือกสิ่งที่จะสามารถ นำมาใช้กับสถานที่จริงได้
ส่งความคืบหน้า 50%	ไม่มี	ไม่มี
ก่อนส่งความ คืบหน้า70%	-ไม่รู้ขนาดที่แม่นยำทำให้ไม่สามารถทำให้ตรง ตามขนาดจริงได้ กังวลว่าสิ่งที่ทำออกมาไม่ เหมือนกับภาพที่ดีไซน์ไว้ตอนแรก -อุปกรณ์บางอย่างหายากและพื้นที่ส่งไปรษณีย์ มีการล่าช้าทำให้ต้องเลื่อนการถ่ายออกไป	-มีการแบ่งหน้าที่ชัดเจนมากขึ้นและได้รับ การช่วยเหลือจากเพื่อนในทีมที่คอย ช่วยเหลือ -มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานที่ มากขึ้น
ส่งความคืบหน้า 70%	ห้องยังดูไม่เหมือนสถานที่ที่ปักพื้น	ทำการหา props เพิ่ม
ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	-เพิ่ม props ห้องให้สมกับสถานที่จริง -เมื่อไปถึงหน้างานมีปัญหาเกิดขึ้นอย่างไม่ทัน คาดคิดและระยะเวลาที่ประชันขีดในการทำงาน	ใช้การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าและการ ทำงานร่วมกันเป็นทีม
ส่งความคืบหน้า 100%	ไม่มี	ไม่มี

(2)ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย นาย นภนต์ ชูศรีทอง

ขั้นตอนการ สร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความ คืบหน้า30%	ข้อมูลรายละเอียดอาชีพของไบรโอนี่ไม่สัมพันธ์กัน กับบทละคร	คุยกันและปรับแก้อาชีพของไบรโอนี่ ให้สัมพันธ์กับบทละคร
ส่งความคืบหน้า 30 %	การออกแบบเครื่องแต่งกายของตัวละครยังไม่เห็น ถึงความแตกต่างตามแนวคิดที่ได้ออกแบบไว้	ทำความเข้าใจแนวคิดการออกแบบ และนำแนวคิดที่ได้มาทำออกมาให้ เป็นจริง
ก่อนส่งความ คืบหน้า 50%	-	-
ส่งความคืบหน้า 50%	-	-
ก่อนส่งความ คืบหน้า70%	เนื่องจากเสื้อผ้าเป็นเสื้อผ้าสภาพอากาศที่ตรงกัน ข้ามกับเมืองไทยทำให้ใช้เวลามากในการตามหา เสื้อผ้าที่เหมาะสม	ใช้เสื้อผ้าที่มีอยู่แล้วมาปรับเปลี่ยน และผสมผสานกับเสื้อผ้าเท่าที่หาได้
ส่งความคืบหน้า 70%	ชุดของไบรโอนี่ที่ให้มีแบบทรงที่ซ้ำกันเยอะ	เลือกแค่ชุดที่ใช้หลักๆ ชุดไหนที่ เหมือนกันเลือกมา1-2ชุด
ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	เกิดปัญหากับเสื้อคลุมของมินนา เพราะตัว สติ๊กเกอร์ขาวติดไม่ดีเพราะความร้อนของเตารีดไม่ พอ	เย็บซ่อมแซมตัวสติ๊กเกอร์ขาวให้ติด กับผ้าคลุมเหมือนเดิม
ส่งความคืบหน้า 100%	•	•

(3)ผู้ออกแบบแสง นางสาว เบญจญา ชวรนาวารกุล

ขั้นตอนการ สร้างสรรค์ ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข

ก่อนส่งความ คืบหน้า30%	ข้อมูลยังไม่ละเอียดมากพอที่จะทำงานต่อ เนื่องจากบริษัทที่เลือกเป็นบริษัท ต่างประเทศ	คุยกับครูที่ปรึกษาและเพื่อนในโปรดักชันมาก ขึ้นเพื่อให้ออกมาไปในทิศทางเดียวกัน และ ค้นหาข้อมูลให้มากพอ
ส่งความ คืบหน้า 30 %	ไม่มี	ไม่มี
ก่อนส่งความ คืบหน้า 50%	ไม่แน่ใจว่าจะทำแล้วออกมาเป็น รูปแบบไหน หรือสิ่งที่อยากให้ จะทำได้จริงแค่ไหน	คุยกับเพื่อนในโปรดักชันเยอะๆ เพื่อให้เห็นภาพตรงกันมากที่สุด
ส่งความ คืบหน้า 50%	ไม่มี	ไม่มี
ก่อนส่งความ คืบหน้า70%	สินค้าที่สั่งมาไม่ตรงปก มีชำรุด และได้ของมาไม่ครบ	ตรวจสอบให้แน่ใจกับร้านใหม่ และทำการสั่ง ของใหม่อีกรอบ
ส่งความ คืบหน้า 70%	เอฟเฟคไฟบางอันเห็นไม่ชัดเจน	ลองเอฟเฟคไฟอันใหม่ พร้อมกับลดความสว่างของสถานที่ลง ทำให้ ห้องนักแสดงมืดขึ้น เพื่อให้เห็นลายไฟชัดมาก ขึ้น
ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	ไม่ได้ทดลองกับสถานที่จริงทำให้ไฟที่เตรียม มา สว่างไม่พอทั้งห้องของนักแสดง	ไปหาไฟมาเพิ่ม และเปลี่ยนไฟห้อง จริงๆของนักแสดง(ไฟบนเพดาน) เพื่อให้มั่นใจว่าจะให้แสงสว่างมากพอ
ส่งความ คืบหน้า 100%	ต้องลดทอนบางอย่างออกไป เนื่องจากพอลงสถานที่จริงแล้ว ทำ ให้ติดตั้งไฟตามที่วางแผนไว้ในตอน แรกไม่ได้ทั้งหมด	ปรึกษาครูที่ปรึกษาโปรดักชันและทำ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าให้ ภาพรวมยังออกมาไปตามคอนเซปที่ วางไว้เหมือนเดิม

1. ผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม นางสาว เบญชญา ชวณนารกุล

ขั้นตอนการ สร้างสรรค์ ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
-----------------------------------	------------------	----------------

ก่อนส่งความ คืบหน้า30%	หาข้อมูลได้ไม่มากพอ ข้อมูลมีความไม่แน่นอน	พยายามหาข้อมูลจากหลายๆแหล่ง และ วิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้ให้มากที่สุด
ส่งความ คืบหน้า 30 %	ไม่มี	ไม่มี
ก่อนส่งความ คืบหน้า 50%	ยังเห็นภาพไม่ค่อยชัดเจน และยังไม่ มั่นใจว่าจะออกมาเป็นในรูปแบบ ไหน	คุยกับเพื่อนและครูที่ปรึกษาในโปร ดักชั้นเพื่อให้เห็นภาพตรงกัน และ ให้ออกมาตรงกับสิ่งที่อยากจะสื่อ ที่สุด
ส่งความ คืบหน้า 50%	ไม่มี	ไม่มี
ก่อนส่งความ คืบหน้า70%	ต้องตัดสินใจว่าจะใช้สีประเภทไหน ให้มันออกมาในรูปแบบไหน มีความกังวลเรื่องภาพ คือ transitionระหว่างหน้าปกติ ไปหน้า เอฟเฟค จะทำอย่างไรให้มัน smooth	คุยกับเพื่อนในโปรดักชั้นว่าอยากให้ มันออกมาในรูปแบบไหนและ ตัดสินใจให้ไปในทางเดียวกัน
ส่งความ คืบหน้า 70%	แต่งออกมาแล้วดูเป็นหุ่นยนต์มากกว่าเอ เลียนเพราะลายเส้นมันชัดเจนไป	ปรึกษาคูว่าควรทำอะไร ใช้อุปกรณ์และ เทคนิคอะไรให้ออกมาดูเป็นเอเลียน ให้สีที่ใช้ ดูไม่ทื่อ
ก่อนส่งความ คืบหน้า 100%	ไม่เคยลองแต่งหน้านักแสดงมาก่อน เพราะ สถานการณ์โควิด	ฝึกให้คล่องมือ เพื่อให้วันจริงทำงานได้ไป ตามที่วางไว้ไม่เสียเวลา
ส่งความ คืบหน้า 100%	ไม่มี	ไม่มี

บรรณานุกรม

Elizabeth, Reynolds H. (1983). Building A Character. 1sted. New York: Taylor & Francis Inc

กฤษรา วริศราภุริษา. (2555). การจัดแสงเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กฤษรา (ซูโรมาน) วริศราภุริษา. (2561). ความหมายและหน้าที่ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก. ศิลปะการแสดงนิพนธ์โครงการศึกษาศึกษาการผลิตละครเวทีเรื่อง การ์ดมัมทซ์. ปริญญาานิพนธ์ ศป.บ (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

โคเฮน. (2561). ขั้นตอนในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงนิพนธ์โครงการศึกษาศึกษาการผลิตละครเวทีเรื่อง การ์ดมัมทซ์. ปริญญาานิพนธ์ ศป.บ (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชลประคัลภ์ จันทรเรือง. (2560). หน้าที่ของนักแสดง. ศิลปะการแสดงนิพนธ์โครงการศึกษาศึกษาการผลิตละครเวทีเรื่อง ขวัญฤทัย ไอเลิฟยู. ปริญญาานิพนธ์ ศป.บ(อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดั่งกมล ณ บ่อมเพชร. (2553). ปรทัศน์การละคร พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์.

นพมาศ แวหวงส์. (2558). ปรทัศน์ศิลปะการละคร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเสริฐ ศิลปวัฒนา. (2525). ความเข้าใจในศิลปะ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์.

ประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับละครโทรทัศน์. 1. กรุงเทพฯ: คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มัทนี รัตนิน (2546). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มัทนี รัตนิน. (2559). ศิลปะการแสดงละคร (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สดใส พันธุมโกมล. (2531). ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

เว็บไซต์

กุลนาถ ทีปประพันธ์ณี. (2563). ทฤษฎีการเผชิญหน้ากับมนุษย์ต่างดาว. สืบค้นจาก <https://tuemaster.com/blog/%e0%b8%97%e0%b8%a4%e0%b8%a9%e0%b8%8e%e0%b8%b5%e0%b8%81%e0%b8%b2%e0%b8%a3%e0%b9%80%e0%b8%9c%e0%b8%8a%e0%b8%b4%e0%b8%8d%e0%b8%ab%e0%b8%99%e0%b9%89%e0%b8%b2%e0%b8%81%e0%b8%b1%e0%b8%9a%e0%b8%a1%e0%b8%99/>

กุสุมา เทพรักษ์ณี. (2563). องค์กรสร้างสรรค์งานละคร.
สืบค้นจาก, http://www.elfar.ssu.ac.th/kusumar_ta/pluginfile.php/27/block_html/

กฤติกา คาพิทักษ์. (2552). การละคร ศิลปะการละคร.
สืบค้นจาก, <https://www.gotoknow.org/posts/327085>

คมกฤษณ์ สุรินทร์. (2557). นักแสดง คือ. สืบค้นจาก, <https://www.gotoknow.org/posts/577839>

จริยา มานะรุ่งโรจน์. (2558) การแต่งหน้าเพื่อการแสดง.
สืบค้นจาก, www.ecarddesignanimation.com/home/makeup/makeup.php

ชุตินา มณีวัฒนา. (2563). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการกำกับการแสดง.
สืบค้นจาก, http://www.elfar.ssu.ac.th/chutima_ma/pluginfile.php/

ชุตินา สว่างอารมณ์. (2524). หลักการแสดงและการพัฒนาบทบาทนักแสดง.

สืบค้นจาก, http://www.elfar.ssrui.ac.th/chutima_ma/pluginfile.php

ฉนาธร ชาวสนิท. (2562). เคารพความหลากหลายของกันและกันอย่างเท่าเทียม เพื่อชีวิตที่ดีที่สุดในฐานะพลเมืองของโลก. สืบค้นจาก, <https://adaybulletin.com/life-feature-dtac-respect-the-difference/28017>

ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์. (2563). การกำกับการแสดง. สืบค้นจาก http://www.elfar.ssrui.ac.th/nataporn_ra/

บริษัท เบเยอร์ จำกัด. (ม.ป.ป). ความหมายและพลังของสีแต่ละสี สืบค้นจาก, จาก

<https://www.beger.co.th/>

ปัทมพร ดารงธรรมบุญ. (ม.ป.ป). คุณลักษณะของสี.

สืบค้นจาก, <https://sites.google.com/site/punpundddd/khunlaksana-khxng-si>

พิมลณัฐ เวศย์วรุฒม์. (2552). วรรณะของสี. สืบค้นจาก

, http://202.44.68.33/library/teachershow/bangkok/pimolnut_v/art/sec03p03.html

ภาณุ บุญพัฒนาพงศ์. (2563). ทฤษฎีการสาดสี.

สืบค้นจาก, https://www.matichonweekly.com/column/article_347388

มุมนะห์ โตะนิ . (2557). ประวัติการแต่งหน้า

สืบค้นจาก, <https://sites.google.com/site/makeupvc/system/app/pages/>

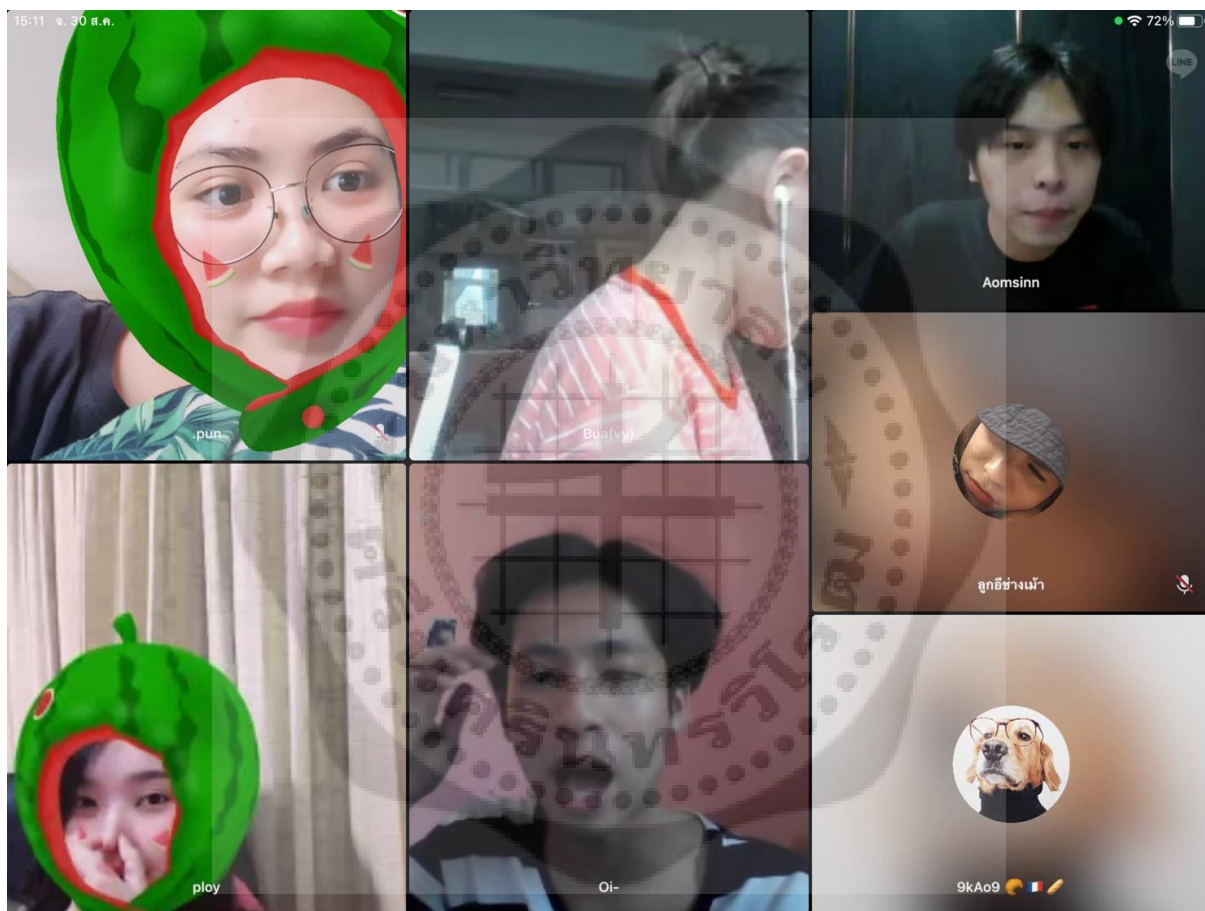
องค์การพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม. (2560).

สืบค้นจาก, <https://www.nsm.or.th/other-service/669-online-science/knowledge-inventory/sci-vocabulary/sci-vocabulary-science-museum/118-alien.html>

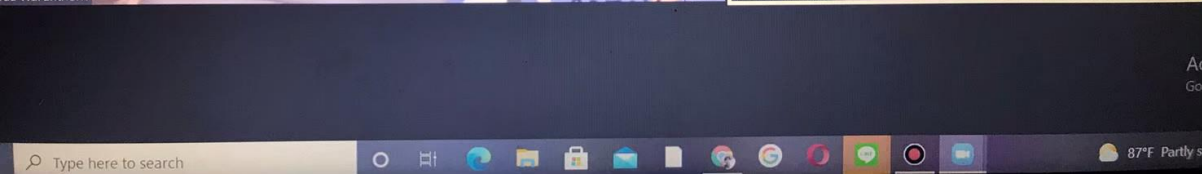
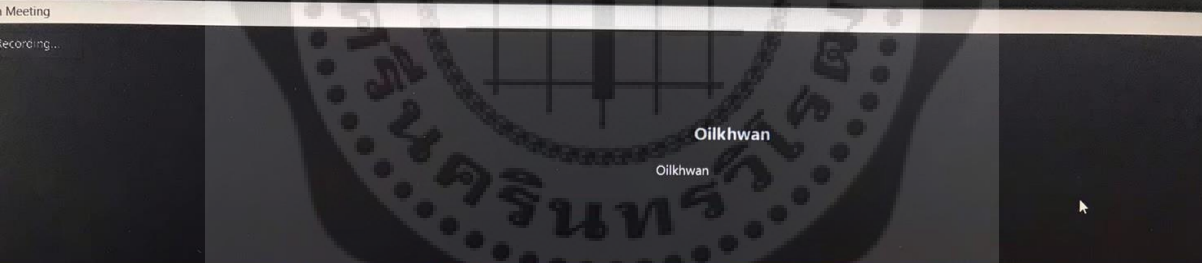
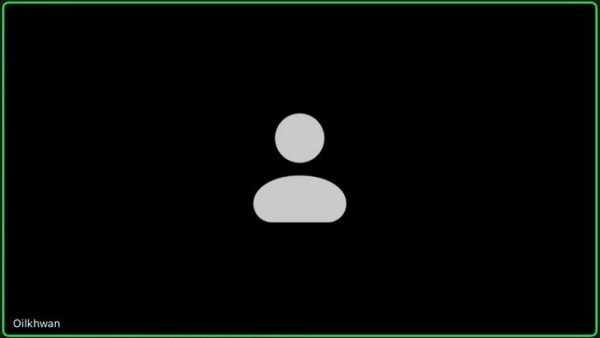

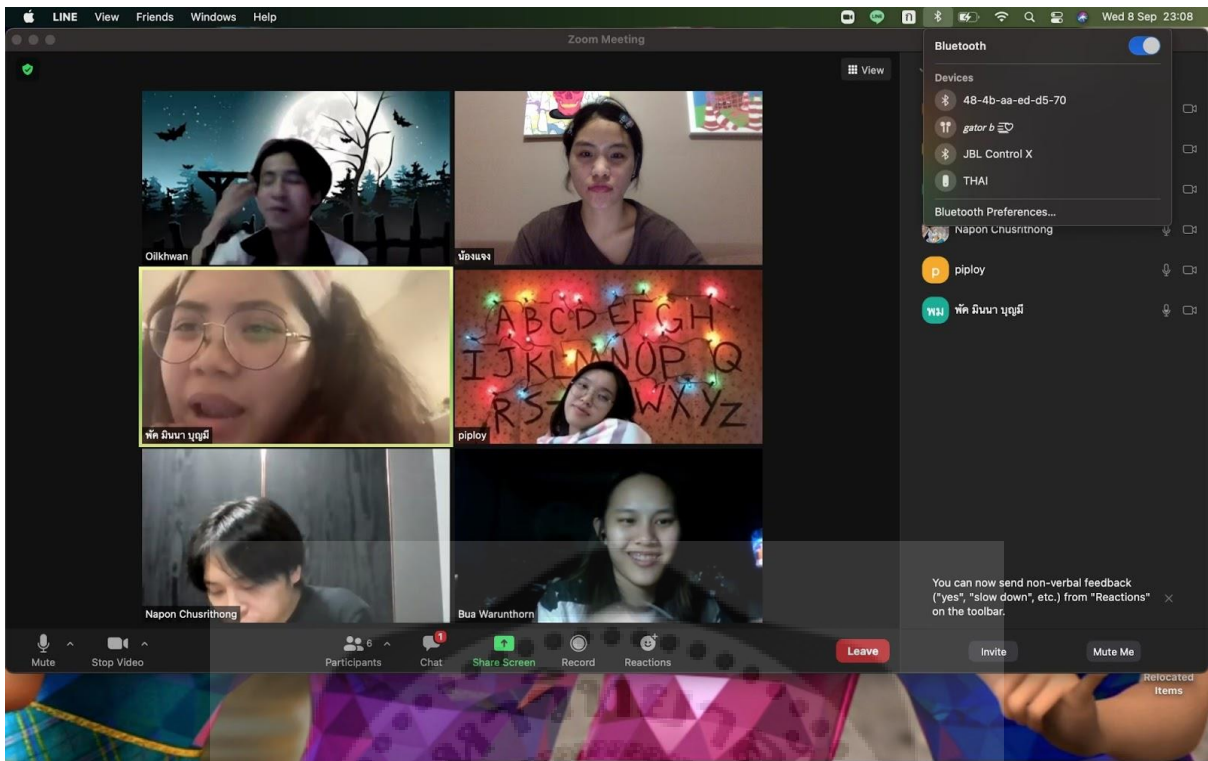
ภาควิชาคณิตศาสตร์

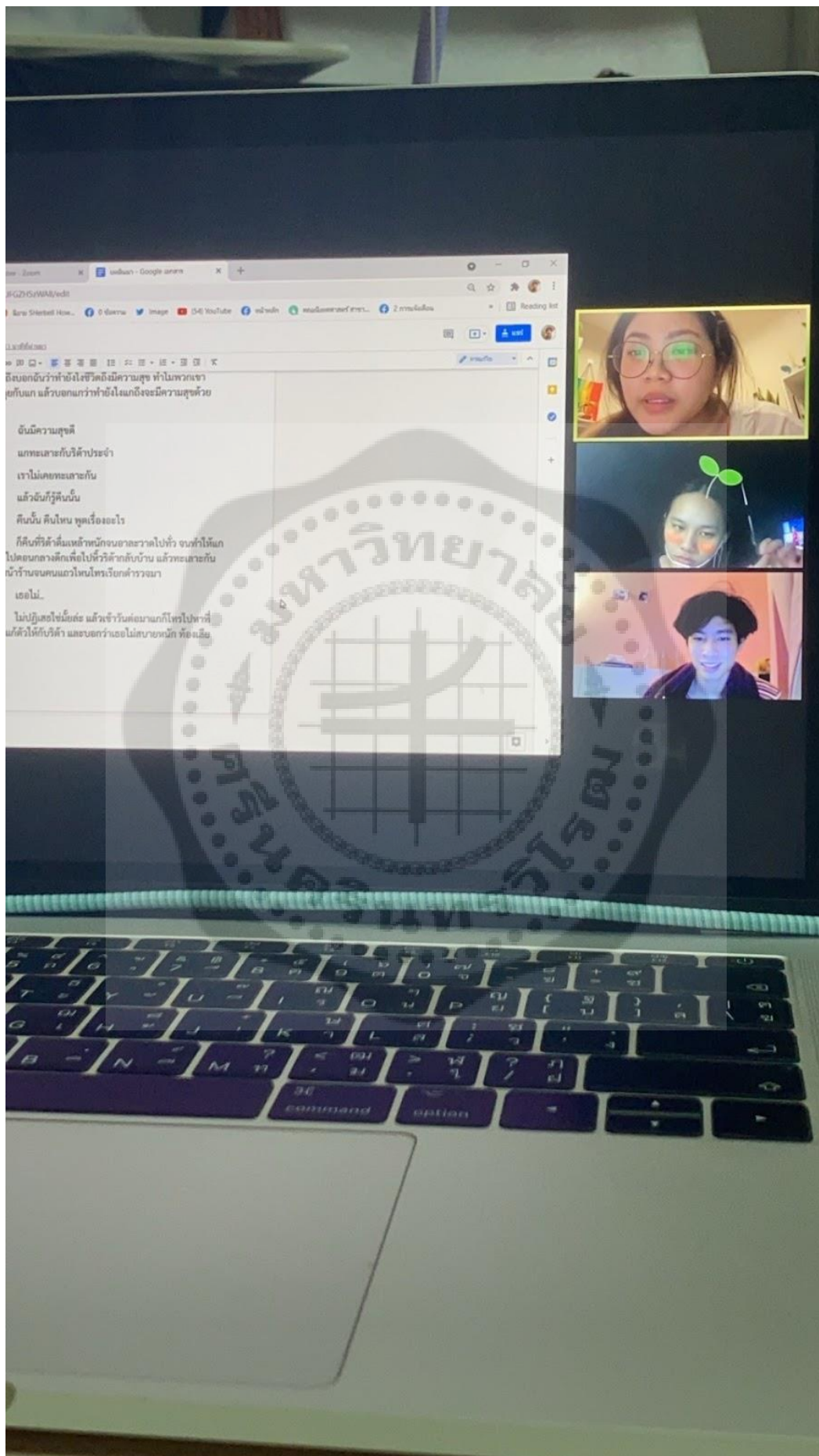
ภาพระหว่างกระบวนการซ่อม

The image shows a Zoom meeting interface. At the top, it displays 'LINE 15:50 จ. 13 ก.ย.' and a 'Zoom' logo with a 'Leave' button. On the left, there are controls for 'Switch Camera', 'Bluetooth', and 'Switch to Active Speaker'. The main area contains two video thumbnails: one for 'พัก มินนา บุญมี' and another for 'Bua Warunthorn'. Below them is a placeholder for 'Oilkhwan'. At the bottom, there are icons for 'Mute', 'Stop Video', 'Share Content', 'Participants' (3), and 'More'.

On the right side, a chat window is open with the following text:

ไบรโอนี่เข้ามาเปลี่ยนปีท
ไบรโอนี่ พี่มินนา พี่มินนา พี่มินนา
มินนา ชู เดี่ยวต้นไม้ต้น
ไบรโอนี่ คุยกับฉันทน่อยได้ไหม
มินนา ชู
ไบรโอนี่ ฉันทมีเรื่องสำคัญมากเลยนะ
มินนา ชูวาววาววาว
ไบรโอนี่ ฉันทมีเวลาไม่มาก ฉันทมีเรื่องต้องคุยกับพี่
ตอนนี้อย
มินนา ฉันทก็มีเรื่องพูดกับแกเหมือนกัน แกคิดว่า
ต้นไม้อชอบกินอาหารเวฟไหม เพราะฉันทไม่ค่อยชอบ
เท่าไร๋ ถ้าแกคิดว่าต้นไม้อชอบกิน แกออกไปซื้อให้
น่อยสิ ฉันทออกจากที่ไม่ได้
ไบรโอนี่ โอเคได้ แต่รู้ไหมว่าต้นไม้อมันกินข้าวไม่ได้
สิ่งที่มันจะกินคือน้ำ
มินนา แล้วน้ำชอคโกแลตได้ไหม
ห ร ี ส ี่ ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู ช ู

Below the chat, there is a 2x2 grid of video thumbnails:

- Top-left: 'พัก มินนา บุญมี' (Park Minna Bunmee) is smiling and making a peace sign.
- Top-right: 'Setsiri Nirandara' is a man in a white shirt.
- Bottom-left: 'Bua Warunthorn' is a woman in a blue shirt.
- Bottom-right: 'Oilkhwan' is a woman in a red and white striped shirt, looking down.

The image shows a Zoom meeting interface. At the top, a browser window displays a Google Docs document with the following Thai text:

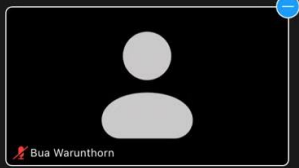
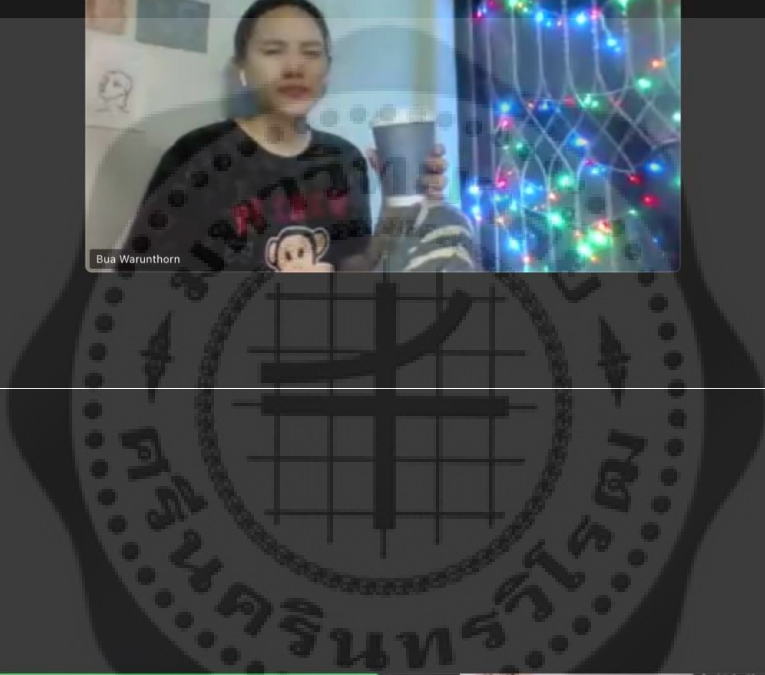
ไมโรนี่ ไมมี
มินนา มนุษย์ต่างดาวเค้าให้อันฟิ่งว่าตอนที่แกกำลังไม่ถึงมือ
กัน แกทำท่าเหมือนจะเดินหนี เธอก็โยนเครื่องดูดฝุ่นอันเบอร์เริ่มไปฟาดที่
หลังของแกตั้งบิ่ง

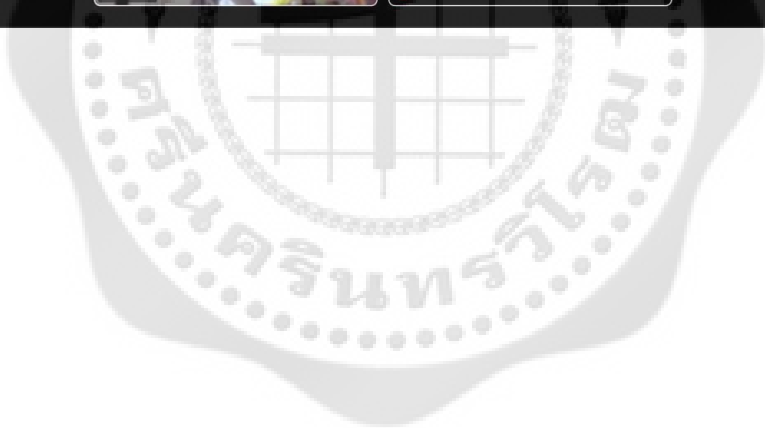
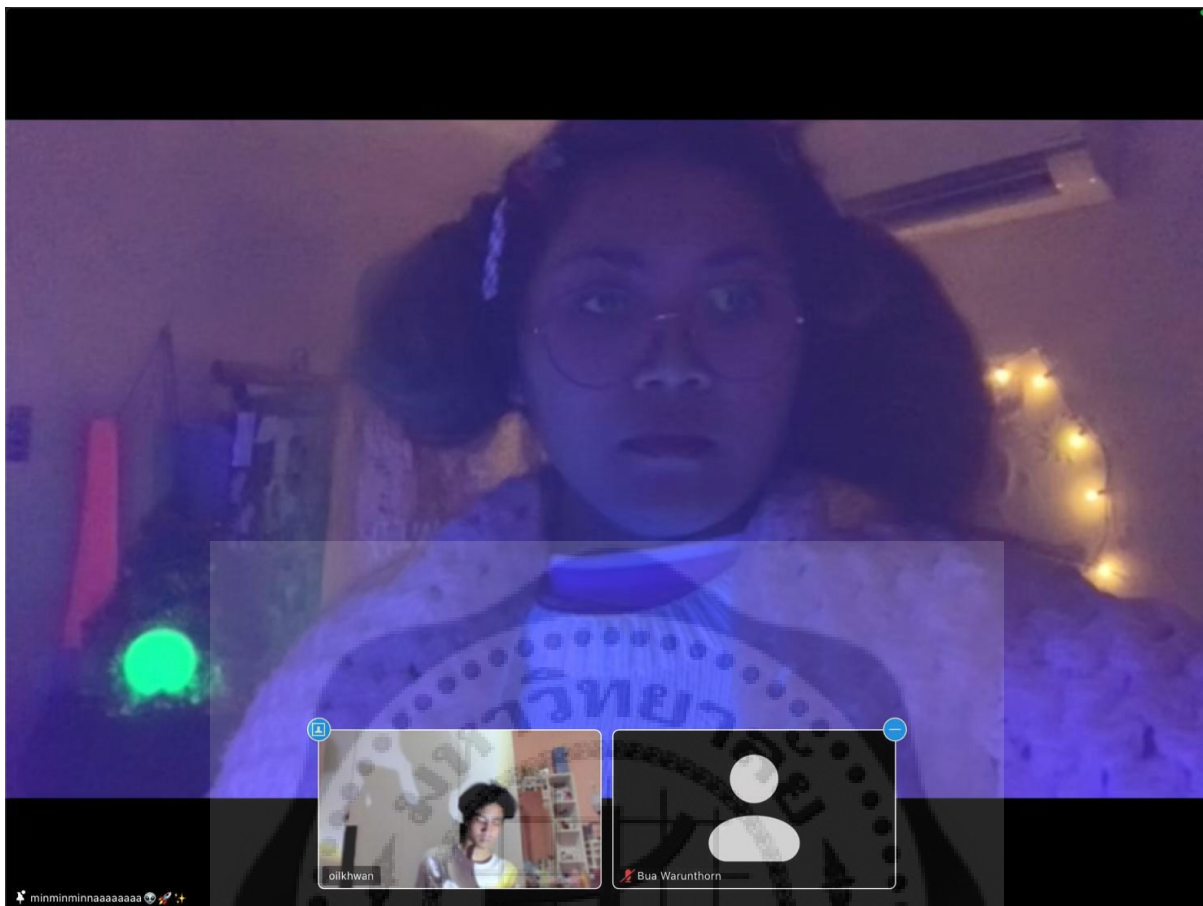
ไมโรนี่ มินนา!!! ทำแท่งเพื่อฉันนะขอบคุณ
มินนา จะไม่มีการทำแท่งอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น
ไมโรนี่ พี่ไม่มีทางเลือกอะไรทั้งนั้นเหมือนกัน
มินนา แต่แกมีทางเลือก แกสามารถเก็บเด็กในท้องฉันได้
ไมโรนี่ ฉันไม่สามารถเก็บเด็กในท้องพี่ไปได้
มินนา สิ่งที่ต้องทำคือพาฉันออกจากที่นี่แล้วแบ่งเงินมาให้
ฉันสักนิด
ไมโรนี่ สักนิดฉันก็ไม่มีให้

Below the document, three video thumbnails are visible: "พี่ มินนา บุณมี", "Oikthwan", and "Bua Warunthorn".

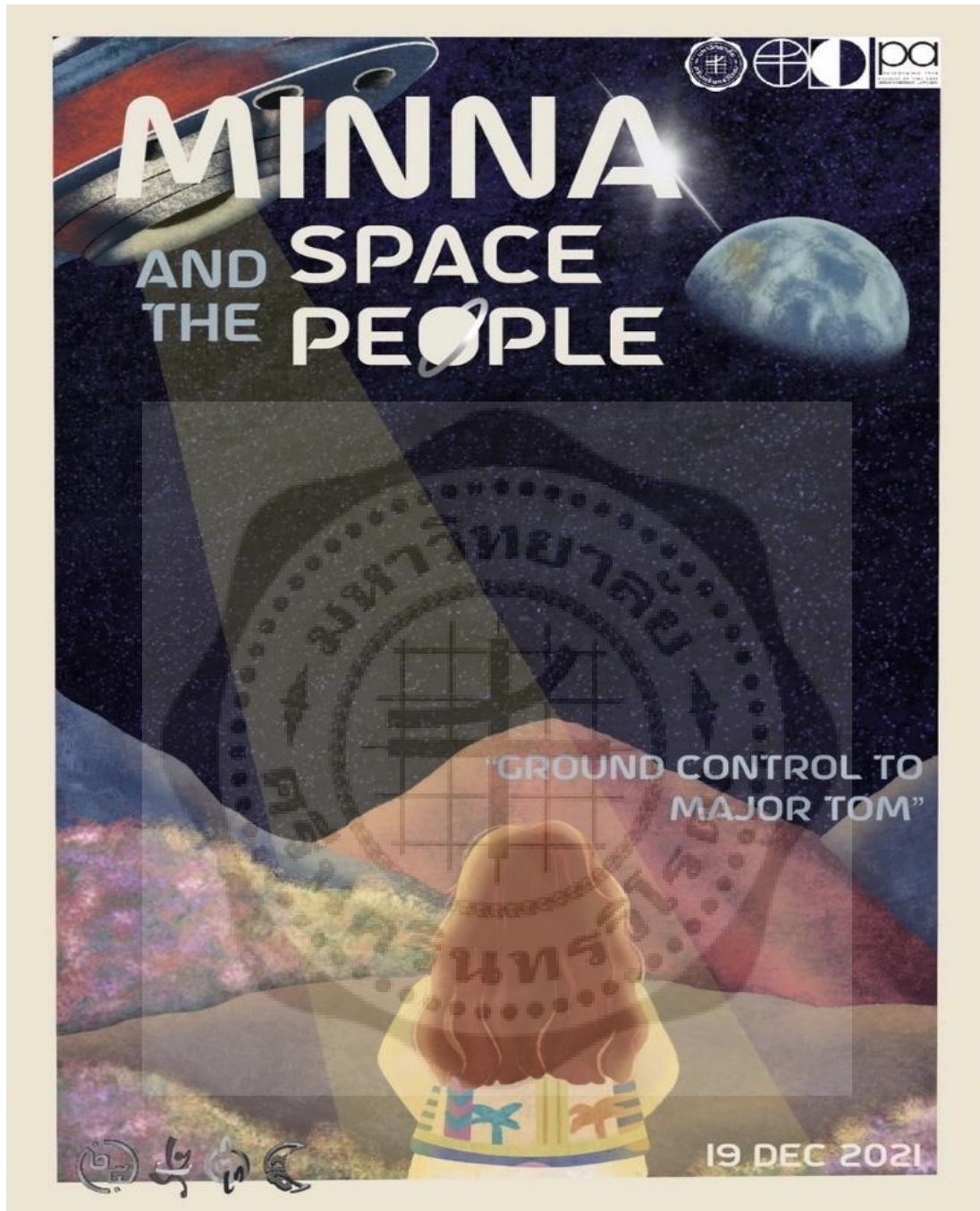
The bottom half of the image shows a gallery view of 12 participants in a Zoom meeting. The participants are arranged in a 3x4 grid. The names of the participants are: อเมฟิมน์ พิณมิ่งกุลพิศาล, Bua Warunthorn, Pump Nirandara, SAL P., aphirat kaewkan, Panchana Soonthornpipit, Thanyarat Praditthaen, พี่ มินนา บุณมี, piploy, kkurt, Oikthwan, and Napon Chusrihong.

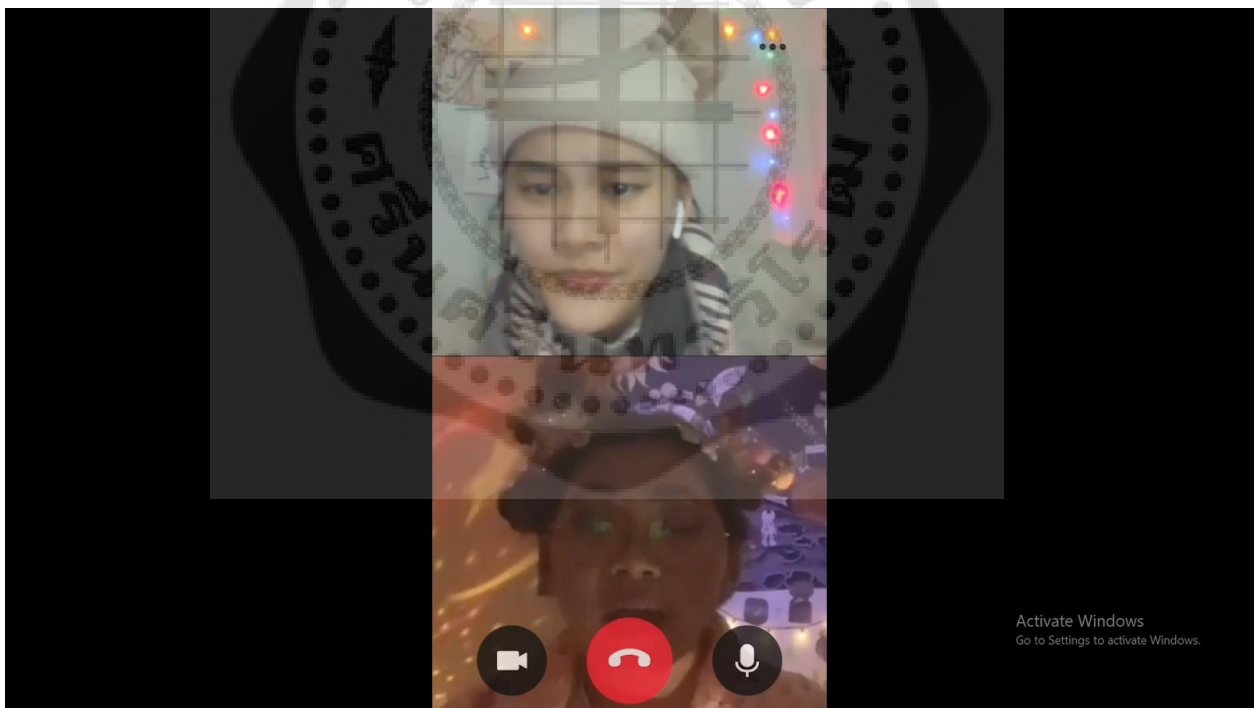
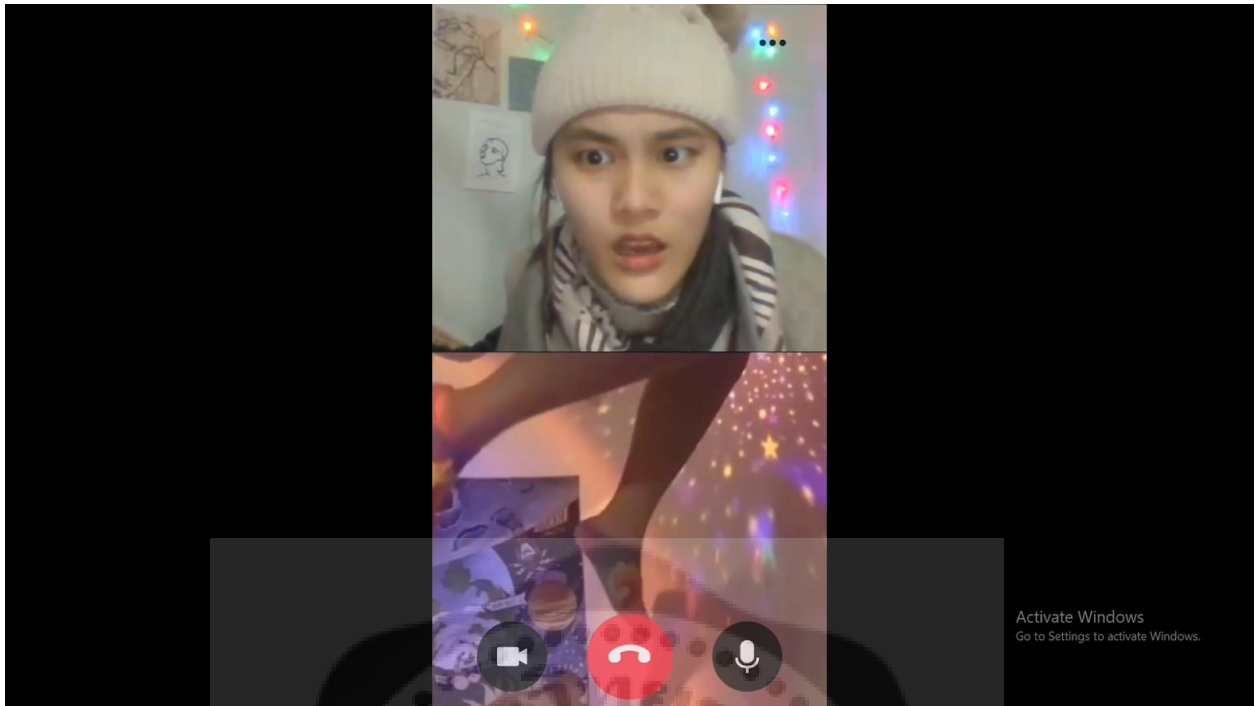
The Zoom meeting controls at the bottom show "Recording" is on, "AudioSmart" is active, and the system tray at the very bottom indicates 100% volume, 90°F weather, and the time 2:54 PM.

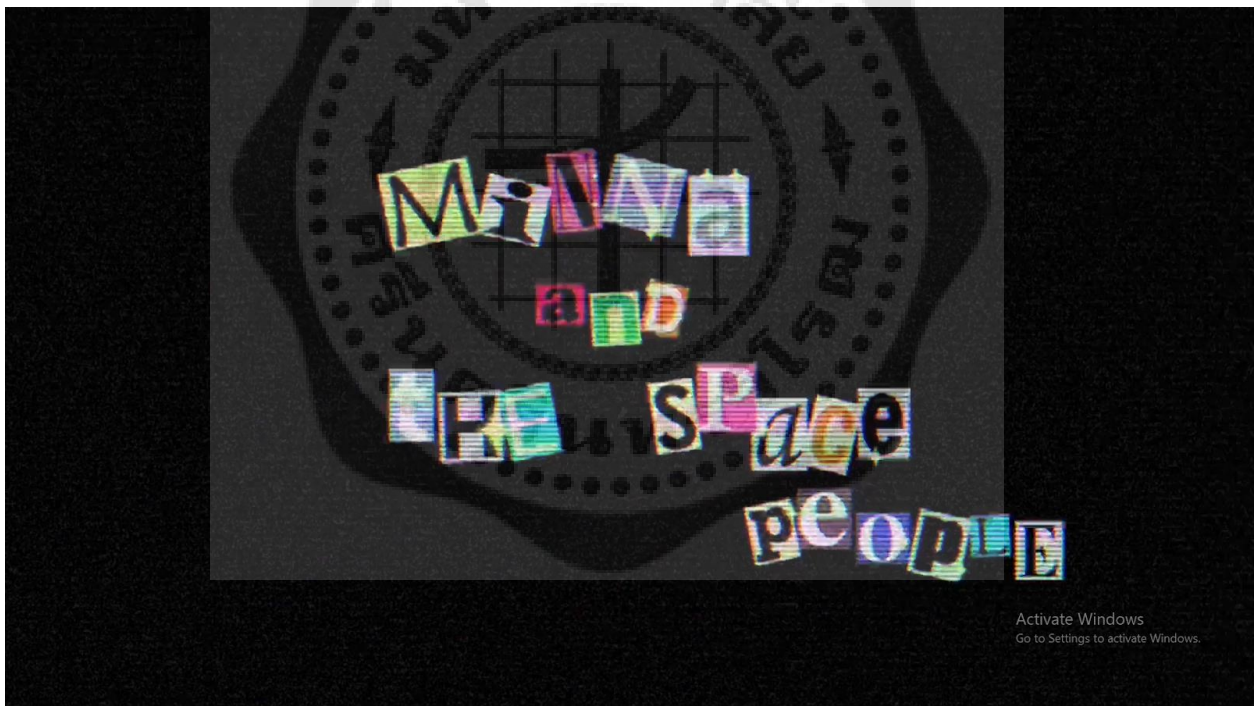

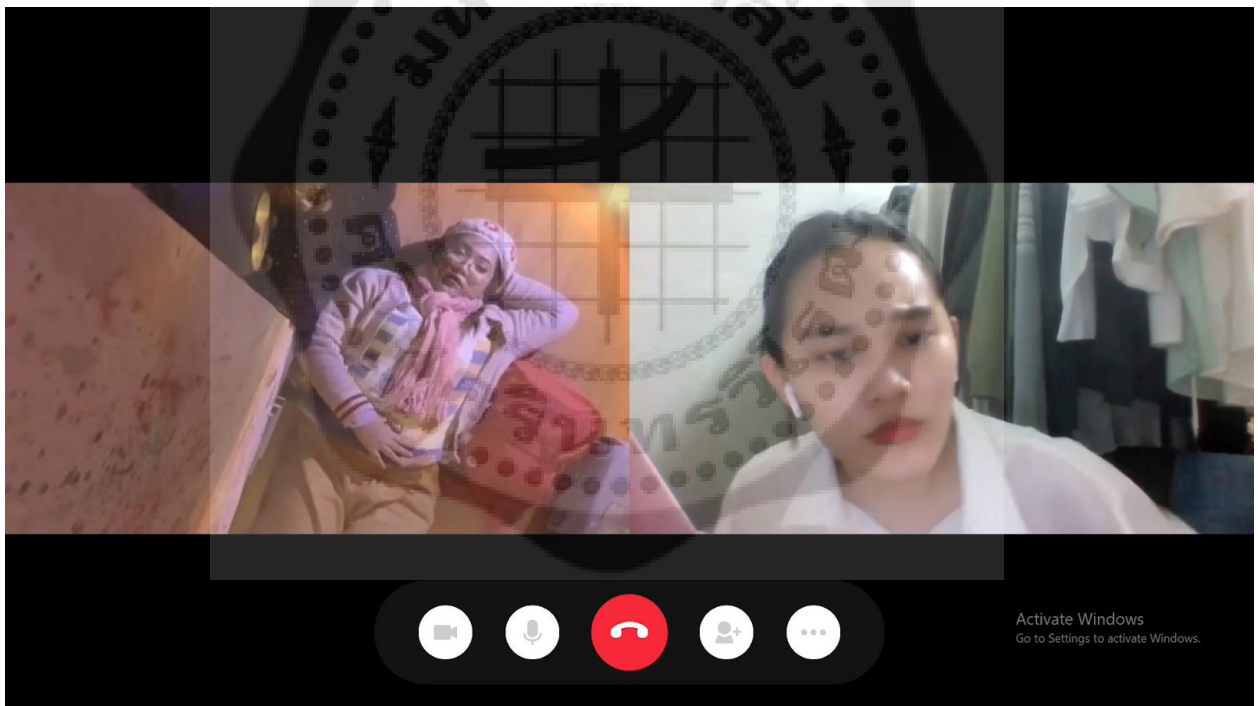
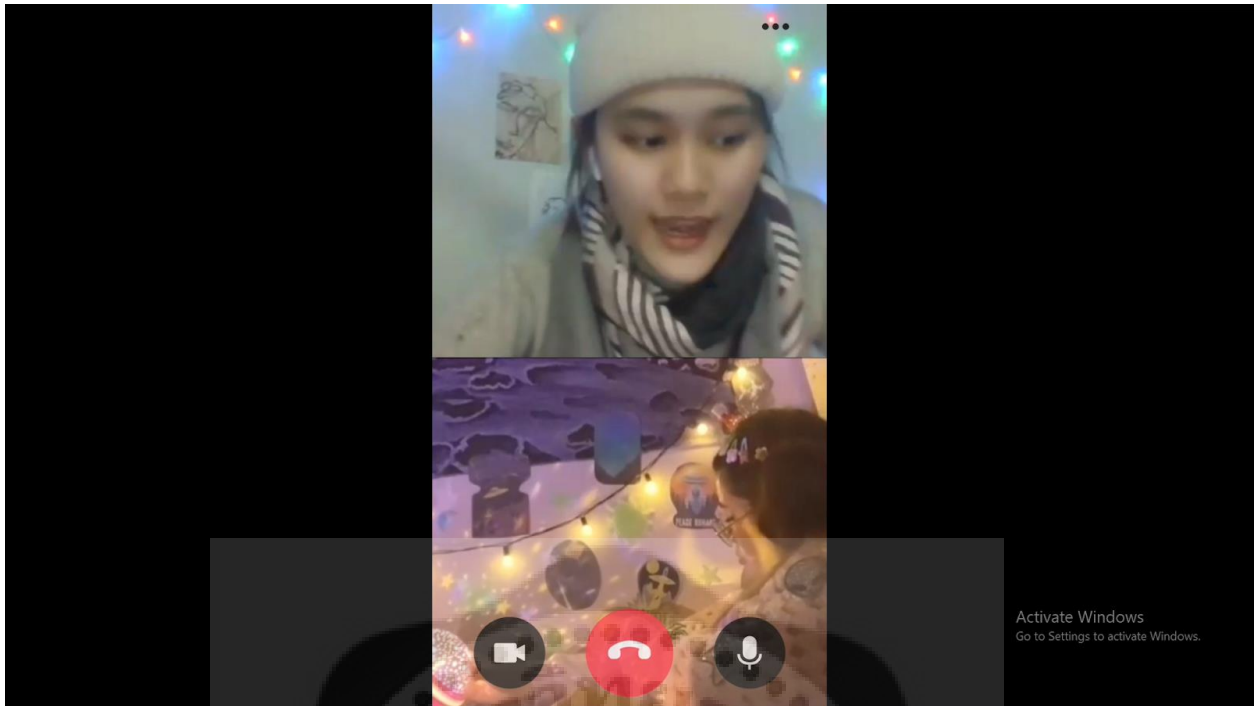

ภาพจากคลิปที่ใช้เปิดวันจริง ออกควัน

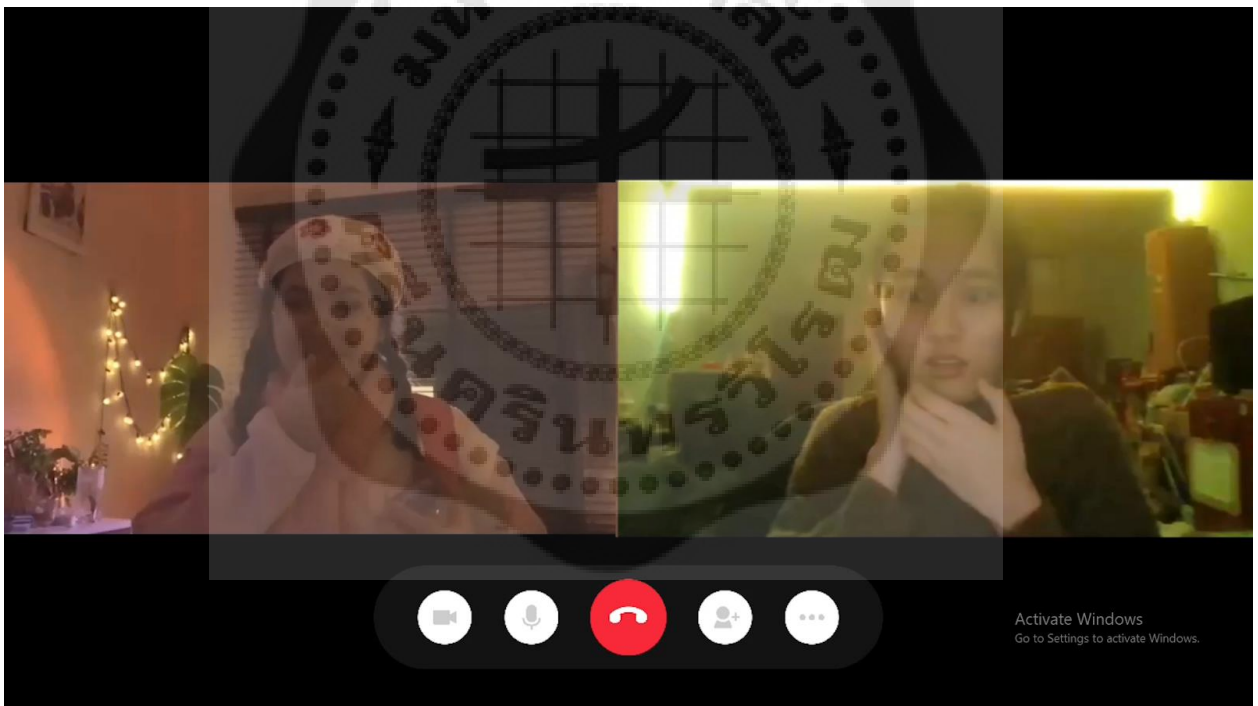

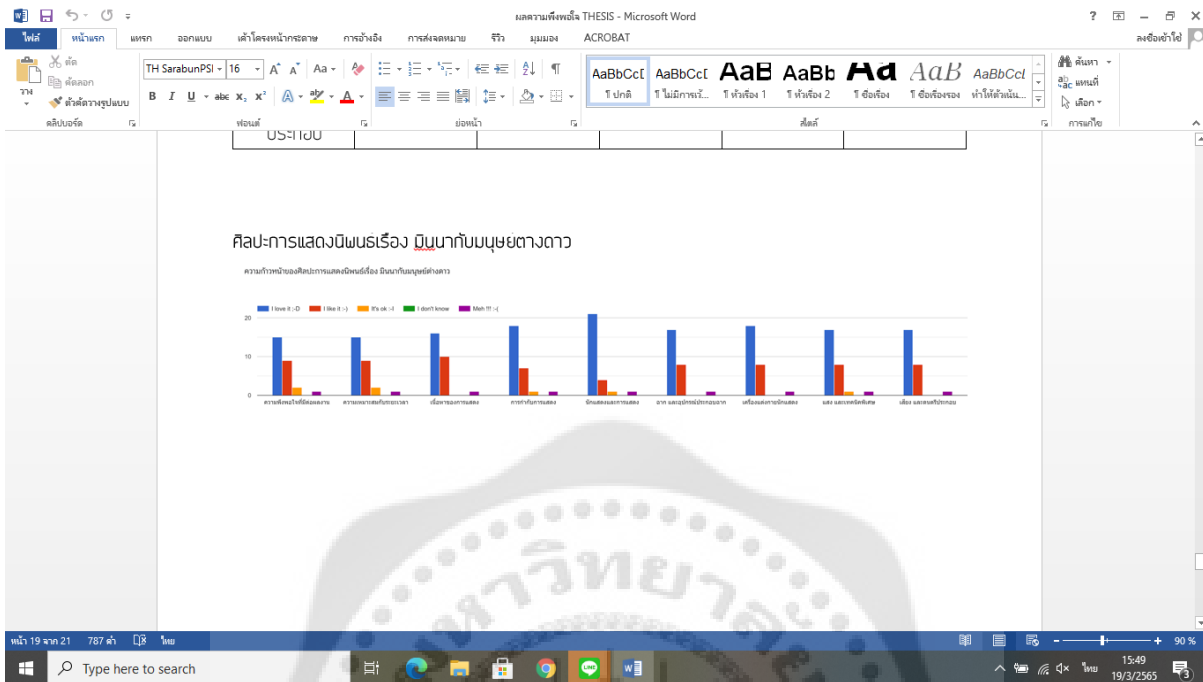

แบบประเมินเรื่อง มินนากับมนุษย์ต่างดาว

ข้อ	ความถี่ของ (จำนวน / (กำหนดเกณฑ์))				
	I love it	I like it	It's ok	I don't know	Meh
ความถี่ของ (จำนวน)	15	9	2	1	1
ความถี่ของ (จำนวน)	15	9	2	1	1
ความถี่ของ (จำนวน)	16	10	1	1	1
ความถี่ของ (จำนวน)	18	7	1	1	1
ความถี่ของ (จำนวน)	21	4	1	1	1
จาก / อื่นๆ	17	8	1	1	1
เรื่องนิพนธ์เรื่อง	18	8	1	1	1

จำนวน	17	8	1	1	1
จำนวน	17	8	1	1	1

มินนากับมนุษย์ต่างดาว

พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ

ดัดแปลงให้เป็นบทละครออนไลน์จากเค้าโครงเรื่อง

Minna and The Space People

ของ

Wendy Hammond

เปิดเรื่อง

วันที่ 24 ธันวาคม ปี ค.ศ. 2015

เวลา 17.00 น.

อุณหภูมิตั้งที่ 3 องศาเซลเซียส

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ในความมืด เสียงเพลง *Space Oddity* ของ *David Bowie* ดังขึ้นเบาๆ

จากนั้นเราจะได้ยินเสียงกุกๆกักๆ เหมือนใครซักคนกำลังทำอะไรบางอย่างอยู่ บางทีอาจจะเป็นเสียงคั่นกระเป่า
บางทีอาจเป็นเสียงก้าวเดินไปมา บางทีเราก็ได้ยินเสียงถอนหายใจยาว เหมือนเหนื่อยล้า

จากนั้นเสียงโทรออกของ iPhone ก็ดังขึ้น มันเป็นการโทรออกของ Facetime ที่สัญญาณเสียงโทรศัพท์ดังจนแทรกเสียงเพลง
Space Oddity ที่บรรเลงอยู่ตั้งแต่ต้นให้เงียบหายไป

เราจะเห็นหน้าจอโทรศัพท์สว่างวาบ

ที่ชื่อปลายสาย มีตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนว่า MINNA ตามด้วยตัว emoji รูป The Little Green Man (หน้ามนุษย์ต่างดาวสีเขียวตาโต) และหน้าคนกำลังโกรธ

เสียงเรียกเข้าดังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ปลายสายจะกดรับ เราจะเห็นหน้าจอเปลี่ยนเป็นหน้าจอคู่

ที่หน้าจอส่วนคนโทรออก เป็นผู้หญิงเอเชียอายุราว 28 ปี อยู่ในร้านกาแฟ เธอสวมหมวกไหมพรม ผ้าพันคอ และเสื้อ sweater ตัวหนา มีแสงไฟสะท้อนวิบวับมาจากการตกแต่งร้าน เราจะได้ยินเสียงเพลง Jingle Bell แบบบรรเลงที่เปิดในร้านดังคลอเบาๆ ... วันนี้ วันคริสต์มาสอีฟ

ที่หน้าจอของฝ่ายที่รับสาย เราไม่เห็นอะไรเลยอยู่ครู่หนึ่ง นอกจากแสงวูบวาบเหมือนห้วงอวกาศ ก่อนที่ลึกลับเราจะเห็นขาคู่หนึ่งล่องลอยอยู่ เหมือนกำลังแหวกว่ายในชั้นบรรยากาศไร้น้ำหนัก

ไบรโอนี่ พีมินนา ... พีมินนา ฮัลโหลว ... (เริ่มหงุดหงิด) นี !!! ... (เสียงดัง) มินนา !!!

(เธอตกใจที่ตัวเองเสียงดัง หันมองรอบตัว จนเห็นว่าไม่มีใครในร้านกาแฟสนใจเธอเท่าที่กังวลไปแต่แรก เธอเลยหันมาพูดกับโทรศัพท์ จะว่าไปเธอเหมือนกำลังพูดคุยกับขาคู่ที่ยังล่องลอยไปมาอีกครั้งนั้นต่างหาก เสียงเธอเบา เหมือนกระซิบ)

ไบรโอนี่ มินนา ... (เผลอมองซ้ายขวาอีก) พี่หยุดเล่นบ้าง แล้วมาคุยกับฉันซักทีได้ไหม คือ ...
ฉันต้องรีบไปทำงานต่อนะ

(ขาคู่ที่ลอยคว้างในอวกาศ หยุดเคลื่อนไหว ชักพิกมันค่อยๆ หดหายไปจากหน้าจอ เราจะเห็นกล้องหมุนกลับ แล้วหน้าผู้หญิงคนหนึ่งที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาแทน เธออายุประมาณ 25 ปี สวมแว่นสายตากรอบหนา ผมยุ่งๆ มัดเป็นปมสองข้าง มีก๊ิบติดผมสีสันสดใส เธอค่อยๆ โผล่หน้าขึ้นมา แล้วขมวดคิ้วไม่พอใจ ระหว่างนั้น เธอเอามือบีบจมูก แล้วทำปากฮุบน้ำแก้มป่องเข้าๆ ออก เหมือนปลาปักเป้ากำลังดำน้ำลึก)

- ไบรโอนี่ มินนา ... ให้ตายเถอะ (ถอนหายใจ) ที่เป็นอย่างงี้ ... นั่น ที่กำลังทำอะไรอยู่นี่ยะ มินนา !!!
- มินนา (มื่อยังบีบจมูกอยู่ เสียงตอปป้อ๊ตตลกๆเหมือนภาษาต่างดาว) จี้จี้ ง่ายจี้ แจง โง้ม ห่วงง !!! (ที่นี่ไม่มีแรงโน้มถ่วง)
- ไบรโอนี่ (ยกมือปิดหน้า เธอฟังออกว่าประโยคเมื่อก็ มีใจความว่าอะไร) โอเค มินนา ... ที่ต้องการอะไร
- มินนา (ไม่สนใจ) ... จี้จี้ ง่ายจี้ แจง โง้ม ห่วงง !!!
- ไบรโอนี่ (ถอนหายใจ ... เธอเบื่อ แต่เหมือนกับเล่นเกมสนี้จนชินแล้ว จนรู้ว่าต้องทำอะไรต่อ เธอ ยกมือขึ้น แล้วทำมือเหมือนโทรศัพท์ จากนั้นเอามือแนบเข้าที่หู ทำเสียงอู้ๆ เหมือนพูดผ่านเครื่องวิทยุสื่อสารแบบโบราณ) Ground Control to Major Tom ... ทราบแล้ว เปลี่ยน ทราบแล้วเปลี่ยน... This is Ground Control to Major Tom ... ฮัลโหล ... มินนา ... เอ้อ (นี่ก็ได้ เปลี่ยนชื่อเรียก) Major Tom ... นั้่นนายอยู่ที่ไหนกันนะ รายงานตัวกับภาคพื้นดินด่วน ... ทราบแล้วเปลี่ยน !!!
- มินนา (หยุดเมื่อได้ยินประโยคนั้น เธอยิ้มแห้งหน้า แล้วทำตาเหยี พอใจมาก) ฉั้นอยู่ในอวกาศ (ทำท่าล่องลอย แหวกว่าย) ฉั้นกำลังลอยยด้ายย.ย.ย.ย
- ไบรโอนี่ (บ่นกับตัวเองเบาๆ) เออติ ... (เปลี่ยนน้ำเสียง กลับมาพูดจริงจัง) ฉั้นว่า ... ฉั้นเวียนหัวแล้วอะ ... พี่ช่วยทำกล้อ้งให้มันตึ๋นน้อยได้มั๊ย
- มินนา แล้วนี่มันไม่ตึ๋นงี้ (มองกล้อ้ง) ... นี่ในอวกาศนะ !!! (จน) ฉั้นไม่เล่นต่อแล้ว !!!

- ไบรโอนี่ (ตัดบท) จั๊นเลิกเล่น !!! ... (เปลี่ยนเสียง ซีเรียส) มินนา get to the point ... พี่กับฉัน ... เรามีเรื่องต้องคุยกัน
- มินนา (ไม่ฟัง) เธอว่าเราย้ายไปอยู่นอกโลกได้จริงๆปะ ... (คิด) คราวที่ฉันไปทัศนศึกษาที่นาซ่า (ก้มหน้ามาที่จอ) คำบอกว่า อีกไม่นานนี้ เราจะสร้างฐานอวกาศบนดาวอังคารได้ (คิด) โอเค ... ตอนแรกฉันก็ไม่เชื่อเท่าไรหรอก ฉันแค่คิดว่า we should go to the moon แต่นั่นแหละ ถ้า บารัค โอบามาบอกได้ว่า ฉันก็อาจจะไป (คิด) ว่าแต่ ... ไปดาวอังคาร ต้องใช้ชีซ่าปาวอะ ... ไบรโอนี่ เทอรูมัย?
- ไบรโอนี่ นี่ พี่พูดเรื่องอะไร (สงสัย แปลกใจ) ที่สถานพักฟื้น คำพาพี่ไปเที่ยวนาซ่ามาด้วยหรือ
- มินนา (ยิ้ม ภูมิใจ) ช่ายยยยย (หยิบของเล่นรูปยานอวกาศมาโชว์) นี่ เดวิด ที่เป็นคนนำชม คำให้ฉันมา คำบอกว่าฉันเก่งมาก ที่ตอบคำถามได้ว่าวงแหวนขนาดใหญ่ของดาวเสาร์มีทั้งหมด 7 วง (คิดแล้วยิ้ม) ในระบบสุริยจักรวาลของเรา ชั้นขอบดาวเสาร์มากที่สุดเลย จริงๆนะ (พูดกับตัวเอง) ... หรือชั้นควรจะรอให้นาซ่าคำคิดโปรเจกต์ไปดาวเสาร์ก่อน แล้วชั้นถึงค่อยไปทำวีซ่า?
- ไบรโอนี่ (พยายามดึงเข้าประเด็น) คือ ... ก่อนจะไปทีนั้น มินนา ... พี่ลองมานั่งคุยกับฉันดีๆก่อนได้ไหม (หยุดคิด) เมื่อเช้านี้ ... คุณหมอปีเตอร์สัน โทรมาหาฉัน (อีกอัก) มัน ... เป็นเรื่องสำคัญมาก
- มินนา (หยุดเมื่อได้ยิน มองกลอง แล้วมองซ้ายขวาเหมือนกลัวใครจะได้ยิน เอามือป้องปาก) ฉันก็มีข่าว ... (เลียนเสียงไบรโอนี่) ... สำคัญมาก มาบอกเธอเหมือนกัน
- ไบรโอนี่ โอเค (พยายาม) จั๊น ... ฉันพูดก่อน
- มินนา (ส่ายหัวไปมา ยกนิ้วชี้บอกซ้ายขวา) โนว โนว โนว ... เรื่องของชั้นสำคัญมากกว่าซัวร์ (ยิ้มเจ้าเล่ห์) ขอชั้นบอกเทอก่อนนะ รับรองว่า เทอจะเป็นคนแรกในโลกที่ได้รู้เลย

ไบรโอนี่ (พยายามพูด) คุณหมอปีเตอร์สัน บอกว่า ฉันต้องพูดเรื่องนี้ ... กับพี

มินนา (เบะปาก) คนเกลียดหมอปีเตอร์สันกันทั้งสถานพักฟื้นนี้เลยนะ เทอเชอ์ซันปะ (กระซิบ)
ตาแก่นั่นนะ ... ดุจะตายทำ

ไบรโอนี่ (เสียงดัง) พีมินนา !!! (รู้ตัว) พีไม่ควรพูดถึงคุณหมอ แบบนั้นนะ (รู้ตัวว่าต้องแก้ปัญหา

อย่างไร เธอพยายามอีกครั้ง ด้วยการยกมือทำท่าโทรศัพท์ แบนมือเข้าที่หู
แล้วทำเสียงเครื่องวิทยุแบบโบราณ) โอเค Major Tom ... จักรามาพูดพร้อมกัน (ทำเสียงสนุก) ...
มันจะได้ super นำตื่นตื่นใจง

มินนา ได้ (ยิ้ม แล้วหัวเราะคิกคัก) ฉันชอบเล่นอะไรแบบนี้มากเลย มันโคตร Super ตื่นเต้น (
แล้วนับถอยหลัง) 3 ... 2 ... 1

มินนา/ไบรโอนี่ ฉันกำลังท้อง / พีต้องทำแท้ง !!!

ทันใดนั้น ... หน้าจอโทรศัพท์กระตุกดูบ เสียงคลื่นสัญญาณแทรกดังครี๊ดคราด จอดับ

เราจะเห็นแต่ความมืด จากนั้น อย่างช้าๆ ตัวอักษรชื่อเรื่องปรากฏขึ้น

มินนา กับ มนุษย์ต่างดาว

แล้วจอก็ดับอีกครั้ง

Scene 1

วันที่ 24 ธันวาคม ปี ค.ศ. 2015

เวลา 17.05 น.

อุณหภูมิต่ำ 3 องศาเซลเซียส

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ที่ร้านกาแฟร้านเดิม (ต่อเนื่อง)

หลังจากซื้อเรื่องหายไป เราจะเห็นจอคำมีอยู่ชั่วครู่ ... ไม่นานนัก ... เสียงโทรออกของ iPhone ก็ดังขึ้น พร้อมกับที่ภาพหน้าจอโทรศัพท์สว่างวาบขึ้นมาอีก เป็นการโทรออกของ Facetime ... อีกครั้ง

ที่ชื่อปลายสาย มีตัวอักษรตัวภาษาอังกฤษเขียนว่า MINNA ตามด้วยตัว emoji รูป The Little Green Man และหน้าคนกำลังโกรธ

เสียงเรียกเข้าดังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ปลายสายจะกดรับ เราจะเห็นหน้าจอเปลี่ยนเป็นหน้าจอคู่

มินนารับสาย เธอจ้องจอโทรศัพท์ ทรงผมเปลี่ยนไป กีบบนหัวเปลี่ยนไป

ไบรโอนี่ (ยังคงอยู่ที่ร้านกาแฟ ที่เดิม งงกับสิ่งที่เกิดขึ้น) เมื่อก็ เกิดอะไรขึ้นอะ มินนา?

มินนา ห๊ะ อะไรนะ

ไบรโอนี่ (ยังงอแง) เมื่อก็ ... มันเหมือนกับมีคลื่นแทรกอะไรซักอย่าง ก่อนที่สายจะหลุดไป (นั่งคิด

แล้วเปลี่ยนใจ) ช่างเหอะ ... แล้ว เมื่อกี้ พี่พูดว่าจะไรนะ ?

มินนา (ขยับผ้าคลุมใหม่พรมสีส้มสดใสที่ห่มอยู่) ฉันทัน ... (มองบน) บอกเธอ ว่าฉันกำลังท้อง
ก้อแค่นั้น ... (ทำท่าไม่สนใจ เก็บของบนโต๊ะในห้องไปมา
อย่างมีความรู้สึกแตกต่างจากก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง) แล้ว เมื่อกี้เธอละ ... พูดว่าจะไร ?

ไบรโอนี่ (มองกลั้ว เสียงหนักแน่น) ฉันทพูดว่าพี่ต้องทำแท้ง !!!

มินนา (หยุดนิ่ง หันหลังให้กลั้ว ไม่ตอบอะไร) ...

ไบรโอนี่ (พยายามจ้อ) มินนา พี่เลิกเล่นสเก็ตที่เดอะ (ใจเย็น) พี่บอกกับฉันได้ไหม ว่าทำไมอยู่ดีๆ พี่
ถึงพูดกับหมอปีเตอร์สั้นว่าพี่ตั้งท้อง

มินนา (หันมามองกลั้ว) เธอก็รู้ว่าฉันไม่เคยโกหก (เงิบ แล้วพูดเบาๆ) ฉันทบอกแม่หลายครั้ง
แล้ว ... แม่แต่เรื่องนั้น (เสียงค่อย) ... ฉันทก็ไม่ได้โกหก (ก้มหน้า) แม่ไม่เคยเชื่อ ... (เงย
หน้าขึ้นมองกลั้ว) แม่แต่เธอ ... ก็ไม่เคยเชื่อ

ไบรโอนี่ (ตัดบท) สั้นเรื่องเก่าๆ นั้นไปก่อน มินนา (จริงจัง) พี่แกล้งโกหกหมอปีเตอร์สั้นเล่นอีก
แล้วใช่ไหม (พยายามใจเย็น) คุณหมอเค้าแก่แล้ว และเค้าก็เป็นห่วงพี่มากนะ มินนา ...
พี่ไปขอโทษคุณหมอ บอกเค้าว่า พี่ล้อเล่น เพราะ ... (พยายามนึก แล้วยกไหล่) บอกเค้าว่าคนไทยในอเมริกา
ชอบเล่นมุขขำขันแบบนี้ในวันคริสมาสต์ก้อได้ ... ตีมี๊?

มินนา เธอเห็นชั้นเป็นตัวตลกเธอ (นิ่งๆ) ฉันท้องจริงๆนะไบรโอนี่ แล้วมันก็ไม่เหมือนกับตอน
นั้นด้วย (คิด) ... นี่มันเรื่องใหญ่ระดับมวลมนุษยชาติเลยนะ ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

ไบรโอนี่ ฉันทไม่ได้ล้อเล่น

- มินนา ถ้า โอบามา เขารู้ว่าฉันกำลังตั้งท้องเด็กมหัศจรรย์คนนี้ เขาต้องให้ตัวยานอวกาศไปดาวอังคารกับฉันเป็นคนแรกแน่ๆ (หยุด) เทอควรดีใจกับฉันนะ ที่เทอกำลังจะมีหลานอะ (ข้าศึกคัก) เทอจะได้เป็นป้าแล้ว (ชอบบอกชอบใจ)
- ไบรโอนี่ (ไม่ตลก) มินนา... ถ้าท้องจริงอย่างที่ที่ยืนยัน พี่จะยอมให้คุณหมอตรวจครรภ์มั้ย (ดูนาฬิกา) เรื่องป่วนๆวันคริสต์มาส นี้ จะได้จับชั๊กที
- มินนา นั่นแหละประเด็น (ตื้นตัน) เทอไม่สงสัยเลยเธอ ว่าทำไม ฉันถึงได้รู้ตัวว่าตั้งท้องในคืนก่อนวันคริสต์มาส (พยายามพูดให้อีกฝ่ายคิดได้) วันคริสต์มาสเชียวนะ ...ไบรโอนี่
- ไบรโอนี่ (คิดตามได้ในที่สุด เหนื่อยใจ) เทอเป็นคนไทย มินนา (มองบน) เทอไม่ได้เป็นคริสต์ ... (พูดเน้น ไปยังความหมายที่รู้กัน) ... แล้วเทอก็อไม่ใช่พระแม่มาเรีย ... ผู้บริสุทธิ์ !!!
- มินนา (ชะงัก) แรงอะ !!! (พยายามไปต่อ) ถ้าเป็นอย่างนั้น ... ฉันก็จะไม่เจอหมอ จะไม่ยอมตรวจครรภ์ (หนักแน่น) เพราะฉันไม่ได้โกหก (สบด) ให้ตายเถอะ เมื่อไหร่ทุกคนจะเชื่อฉันซักทีนะ !!!
- ไบรโอนี่ (หงุดหงิด) เลิกพูดเรื่องเก่าได้มั๊ย มินนา (เปื้อนมาก) เทอรู้มั๊ย แม่คงไม่ตีใจนักหรอก ถ้าได้ยินเทอพูดถึงเรื่องนั้นบ่อยๆ
- มินนา (สวนทันควัน ทำเสียงล้อเลียนไบรโอนี่) เลิกพูดบ้างแบบนี้ชั๊กทีเถอะ มินนา (ครวญ) เริ่มทำเสียงเลียนแบบแม่) ฉันจะบอกเธอว่า ... ไม่มีใครดีใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เลยนะ ... เทอเป็นผู้หญิงนะ มินนา !!! เทอทำตัวแบบนี้ได้ยังไง !!! ฉันไม่มีวันเลี้ยงไอ้เด็กไม่มีพ่อคนนี้ให้เทอหรอกนะ (หยุด รู้ตัวแล้วเสียงเบาลง) ทุกคนเอาแต่คิดว่าฉันไม่ควรทำแบบนี้ ... แล้วเรื่องแบบที่วานี้ มันก็ไม่ต้องจะเกิดขึ้น แต่... (เอานิ้วบิดเสื้อไหมพรม) แต่ ... ตอนนั้น ... ไม่มีใครคิดถึงหัวใจฉันเลยซักคน ...

ไบรโอนี่ มินนา ... พี่ก็รู้ว่าถ้าตอนนั้น ฉันยังอยู่ที่บ้าน (รู้สึกผิด) ฉันคงไม่ปล่อยให้แม่จัดการ
เรื่องทั้งหมดแบบที่มันเกิดขึ้น

มินนา (ซัดทันที) แต่เธอไม่อยู่ไง !!! (บิดชายเสื้อไปมาอีก คราวนี้เหมือนกำลังปลอบตัวเอง)
เทอ บอกว่า เทอ อยากมีชีวิตส่วนตัว เทอบอกว่าเทอจะต้องหางานทำ แล้วเทอก็จะมีทางเดินของตัวเอง
เทอจะได้ใช้ชีวิตแบบที่เทอเลือก (หยุด) แล้ว ... แล้ว วันหนึ่งเธอก็ออกจากบ้านไปเฉยๆ ง่ายๆ
แบบนั้นเลย (ก้มหน้า ตัดสินใจ) ไบรโอนี่ ... ฉันจะเก็บเด็กในท้องนี้ไว้ (เอาหน้ามาใกล้จอ กระซิบ) เทอรูมัย
เด็กคนนี้เป็นยิ่งกว่า Superhero ... เค้าเป็นยิ่งกว่าพระเจ้า โอเค เค้าอาจจะไม่ได้ชื่อ จีซัส
(มองซ้ายมองขวาอีกครั้ง พุดเหมือนบอกความลับ) แต่ ... เค้าจะสามารถกอบกู้โลกจากระเบิดนิวเคลียร์ได้

ไบรโอนี่ Oh Gosh ... มินนา (ถอนใจยาว) นี่มันเรื่องอะไรกันอีกเนี่ย ?

มินนา Oh Goshhhhh ... ไบรโอนี่ (มองบน) พระเจ้ายังกอบกู้โลกไม่ได้เลย (กระซิบ) แต่เด็กคนนี้
เค้าทำได้ !!!

ไบรโอนี่ (หยุดหืด) พี่พูดบ้าอะไรอีกเนี่ย (ไม่ทันคิด) หรือ ... นี่ พี่เป็นบ้าไปแล้วจริงๆ วะ !!!

มินนา (ชะงัก มองนิ่ง) เทอ ใจ ร้าย มาก เลย !!!

ไบรโอนี่ (รู้ตัว เสียงเบา) ... ซั้น ... ขอโทษ

มินนา (หลังจากเงียบไปพักหนึ่ง) ฉันไม่ได้เป็นบ้านะ ไบรโอนี่ จริงๆนะ (หยิบของเล่นรูปยาน
อวกาศขึ้นมา) เดวิด เค้าก็บอกว่าคุณไม่ได้เป็นบ้า

ไบรโอนี่ (สว่น) เรากำลังคุยกันผิดประเด็น มินนา (หยุด แล้วคิดได้) เดวิด งั้นเหรอ ? (พยายาม

จับผิด) ... พี่หมายความว่า หลังจากไปทัศนศึกษาที่นาซ่า พี่ได้เจอกับนายเดวิด นี่อีกงั้นเหรอ ???

มินนา (รู้ทัน) เตี่ย ... เทออย่าเข้าใจผิด นี ฉันทไม่เคยทำเรื่องอะไรบ้าๆ กับเดวิดนะ ไบรโอนี่ ...
(เหมือนจะยั่ว) เทอเข้าใจ ไซ้มี๊? ซันไม่ยอมให้ประวัติศาสตร์มันเกิดซ้ำรอบที่สองหรือกะนะ

ไบรโอนี่ แต่บางทีในโลก ประวัติศาสตร์มันก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าวนลูปไม่เคยหยุดนะ มินนา !!!
(ดูนาฬิกาตัดบท) เตี่ยฉันต้องไปเข้างานต่อแล้ว (มองกลิ้ง) ... พี่จะบอกฉันได้หรือยัง
ว่าถ้าเรื่องท้องของพี่เป็นเรื่องจริง แล้วใครเป็นพ่อของเด็ก?

มินนา (เบาๆ) เด็ก ... ไม่มีพ่อ

ไบรโอนี่ นั่นไง (เก็บกระเป๋า) สุดท้าย มันก็แค่เรื่องโกหก

มินนา (งอน ปิดกลิ้ง) ...

ไบรโอนี่ (มองบน) โอเค มินนา ... (ง้อ ด้วยความหวังว่าจะได้จบปัญหา) ได้โปรดเถอะ ถ้าพี่ท้อง
พี่ก็ต้องรู้สิ ว่า ... ผู้ชายคนไหน ... มันเสกเด็กเข้าไปในท้องพี่? จริงมี๊?

มินนา (เงิบสั๊กพัก แล้วเปิดกลิ้ง มินน่านั่งนิ่ง เหมือนกำลังได้ยินเสียงอะไรบางอย่างในหัว
เธอหยุด แล้วมองไบรโอนี่) เทออยากรู้จริงๆ ไซ้มี๊

ไบรโอนี่ Please !!!

มินนา โอเค (มองซ้ายขวา ยื่นหน้ามาใกล้กลิ้ง) ซัน ท้อง กับ ... (กระซิบ) มนุษย์ต่างดาว !!!

ทันใดนั้น จอโทรศัพท์ กระตุกดู แล้วดับไปลงอีกครั้ง ในความมืด มีเสียงคลื่นแทรกดังอยู่เบาๆ คล้ายเสียงสะท้อนก้องในอวกาศ ... จากนั้น เราจะได้ยินเสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังขึ้น ตู๊ด ตู๊ด ยาวต่อเนื่องกัน ราวกับว่าไม่มีคนใจดีสักคนอยากจะได้รับสาย แต่กลับปล่อยให้สัญญาณ ตู๊ด ตู๊ด ที่ว่านั้น ดังไปเรื่อยๆ อย่างนั้น ... ในความมืด

Scene 2

วันที่ 24 ธันวาคม ปี ค.ศ. 2015

เวลา 18.00 น.

อุณหภูมิต่ำกว่า 3 องศาเซลเซียส

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ที่ห้องล็อบเกอร์ ในบาร์

เสียงโทรศัพท์ที่ดังตู๊ดๆ อยู่เมื่อครู่ดับลง หน้าจอสว่างขึ้นมาอีกครั้ง

คราวนี้ เป็นการโทรจากเครื่องคอมพิวเตอร์ Notebook

ไบรโอนีอยู่ในชุดพนักงานเสิร์ฟ เธอกำลังนั่งแต่งหน้าจากกระจกเล็กๆ แล้วมัดผมตัวเองให้รวบตั้ง อยู่หน้าตู้ล็อบเกอร์ในห้องพักผ่อนที่บาร์ก่อนเข้างานกะกลางคืน ไม่มีใครในห้องนั้น นอกจากเธอ และ หน้าจอคอมพิวเตอร์ข้างๆตัว

มินนาที่อยู่ปลายสายกดรับ ภาพในโทรศัพท์หมุนลอยหึ่งเต้ง เหมือนกับเธอเอาเชือกผูกกับโทรศัพท์ไว้ ก่อนจะห้อยมันลงมาจากเพดาน แล้วปล่อยให้มันแกว่งไปมาเองตามอำเภอใจ เราจะเห็น มินนาเดินอยู่ในห้อง เก็บเสื้อผ้า ข้าวของต่างๆ เหมือนกับเตรียมตัวจะไปไหนซักแห่ง ทรงผมเธอเปลี่ยนไปอีกแล้ว และก๊ีบบนหัวก็ไม่เหมือนเดิม

โทรศัพท์ที่แกลงไปมานั้น ทำให้ภาพของมินนาบางครั้งก็หลุดออกไปจากจอ และบางครั้งก็เอียงๆ เบ่ๆ ดูประหลาด ซึ่งก็ดูเหมือนว่า มินนาจะไม่สนใจ

มินนา (ไม่ได้มอง) ตอนนี้ เทออยู่ที่ไหนอะ

ไบรโอนี่ (เรียบๆ) Sky Bar ... ฉันบอกพี่แล้วไง ว่าฉันต้องทำงาน 2 จ๊อบ ลำพังงานเลี้ยงเด็กตอน กลางวัน มันไม่พอค่าเช่าห้องด้วยซ้ำ (แต่งั้นทำผมต่อ) นี่ ยังไม่รวมเงินในแต่ละเดือน ที่ฉันต้องส่งเป็นค่าใช้จ่ายของพี่ ตามที่แม่สั่งไว้นะ

มินนา (หยุดการเก็บของ ยืนมองไบรโอนี่ กล้องโทรศัพท์แกลงไปมา) เธอเหนื่อยมั๊ย?

ไบรโอนี่ (ชะงักมือนิดนึง แล้วพูดต่อเรียบๆ) ไม่อะ ... ฉันชินแล้ว

มินนา (เสียงเบา) ... ขอโทษนะ

ไบรโอนี่ พี่ขอโทษฉันเรื่องอะไร (มองกล้อง) ถ้าพี่หมายถึงเรื่องค่าใช้จ่าย (พยายามยิ้ม) ฉันโอเค แหละ ... มันจัดการได้อยู่

มินนา โอเค (เจียบไปสักพัก แล้วเก็บของพลางพูดต่อ) ... แม่เป็นยังไงบ้าง

ไบรโอนี่ (แต่หน้าไป พูดไป) สบายดีตามแบบเค้าแหละ ร้านก็ไปได้เรื่อยๆ ยังดีนะ ที่คนแถวนั้น ชอบกินอาหารไทย (หยุดยิ้ม) แล้วแม่ก็ทำกับข้าวอร่อย ... ไม่เคยเปลี่ยน

มินนา (หยุดเก็บของ) จริง ... (นึกตาม แล้วยิ้ม) ฉันคิดถึง ผัดกระเพราฝีมือแม่บ่อยมาก

- ไบรโอนี่ (นึกถึงความหลัง) จริงด้วย ฉันยังจำได้ ... ตอนที่พวกเรามาถึงอเมริกาใหม่ๆ (เหม่อไป
กับภาพความทรงจำ) แม่เค้าเก่งมากเลยนะ ผู้หญิงไทยตัวคนเดียว กระเตงหางานเลี้ยงลูก 2 คนในอเมริกา
(หัวเราะเบาๆ) ตอนนั้น พวกเรากินผัดกระเพราฝีมือแม่กันทุกวันเลย (มองมินนา) พี่จำได้ใช่ไหม ที่วันหนึ่ง
อยู่ดีๆ พี่ก็ถามว่า ทำไม แม่ถึงเรียกมันว่า ผัดกระเพรา ทั้งๆที่ในงาน มีแต่ถ้วยผักยาวกับหมู
- มินนา (หัวเราะคิกคัก นึกถึงความหลัง) จำได้ๆ
- ไบรโอนี่ (ยิ้มร่าเริง รวาทักว่าเป็นยิ้มแรกที่สุดของเธอในวันนั้น) ... ตลกซิบหายเลย !!!
- มินนา (ยังคงหัวเราะคิกคัก) ขึ้นจำหน้าแม่ตอนนั้นได้แม่นเชียว !!!
- ไบรโอนี่ (หยุดยิ้ม แล้วคิด พร้อมกับที่เสียบไปชั่วอึดใจ สายตาของไบรโอนี่เหม่อออกไปที่ไหน
ซักแห่ง ไกลจากห้องล็อกเกอร์ที่เธอนั่งอยู่ และกลิ้งจากมุมของมินนา ก็ยังคงแกว่งไปมาเบาๆ) มินนา ...
ในโลกนี้ มันมีอะไรที่เป็น The Real Thing บ้างมั๊ย? พี่เคยสงสัยบ้างหรือเปล่า (คิด) ... ว่าแม่ มีอะไรที่
Authentic จริงๆ มั๊ยวะ? (ยิ้มเศร้า) หลายๆครั้งที่ฉันคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเรา
มันเหมือนกับถูกประดิษฐ์สร้างขึ้นมานั้น ... (พูดกับตัวเอง) ไม่มีอะไรเป็นของจริงเลย ... ซักอย่างเดียว
- มินนา (คิดตาม) เหมือนเรื่องที่โรงเรียนตอนเรามาถึงอเมริกาใหม่ๆ
- ไบรโอนี่ ใช่ ... เด็กฝรั่งพวกนั้น (ยิ้มแห้ง) ไม่รู้ด้วยซ้ำไป ... ว่าเมืองไทยอยู่ที่ไหน
- มินนา (นึกได้) ซาร่าถามฉันว่า ... ที่เมืองไทย ยูยังชี้ข้างไปโรงเรียนไหมมั๊ย ?
- ไบรโอนี่ (หัวเราะเบาๆ) ... พี่จำอะไรที่เมืองไทยได้บ้างหรือเปล่า?
- มินนา (ส่ายหัวช้าๆ) มันเลื่อนๆไปเยอะเลย ... (คิด) สำหรับฉัน เมืองไทยก็ไม่ต่างจากพ่อ ...

ที่ฉันนึกหน้าเค้าไม่ออก ... อีกต่อไปแล้ว

ในช่วงโมเมนต์แบบนั้นเอง ที่หญิงสาวทั้ง 2 คนนั่งเงียบ ต่างคนจมอยู่กับความคิดในหัวของตัวเอง
โทรศัพท์ยังคงแกว่งไปมาเบาๆ แต่สายตาของทั้งคู่ กลับเหม่อออกไปไกล
แสงวิบวับจากไฟกระพริบสำหรับตกแต่งเทศกาลวันคริสต์มาส ส่องกระทบใบหน้าของทั้งสองคนอย่างไม่ปรากฏที่มา
ในบรรยากาศประหลาดๆแบบนั้น ทั้งสองคนยิ้มออกมา ... ให้กัน

ไบรโอนี่ (พูดเรียบๆ) เห็นมั๊ย สำหรับพวกเรา ไม่มีอะไรที่มันเป็นความจริง ... แบบ The Real Thing ... ซักอย่างนึงเลย (หัวเราะ) ... พ่อที่ไม่เคยทำหน้าที่ของพ่อ .. ผิดกระเพรา ที่จริงๆแล้วมีแต่ถั่วฝักยาว (หัว) แล้วก้อเราสองคน ... ที่กลายเป็นอเมริกัน ทั้งๆที่เวลาคุยกัน แม่ง ... ก้อใช้ภาษาไทย แต่กลับจำภาพความเป็นไทยกันไม่ได้เลยซักคน (หัวเราะ)

มินนา (นึกได้) เป๊บนะ (เธอเดินไปที่โต๊ะ เปิดลิ้นชัก ค้นๆกุกๆกักๆ แล้วเดินกลับมา ในมือมี Snowball ที่ด้านในมีของเล่นรูปรถ ตุ๊กตุ๊ก เธอดึงโทรศัพท์ที่มัดไว้กับเชือกซึ่งห้อยอยู่ลง แล้วดึงโทรศัพท์กับโต๊ะแทน) นี่ไง !!! (อวดของ ดีใจ) เมืองไทยของชั้น ... ฉันพามันไปทุกที่เลยนะ (หยุดมอง แล้วคิด) แปลกดีนะ ... ฉันว่าตุ๊กตุ๊กนี้ ดูไปดูมา ก็เหมือนกับยานอวกาศ

ไบรโอนี่ (พูดลอยๆ) ที่พาเราบินมาถึงอเมริกา

มินนา (แย้งแบบไม่ทันคิด) นั่นมันเรียกว่าเครื่องบินต่างหาก ... ไบรโอนี่

ไบรโอนี่ (มองมินนา) ถ้ามันคือเครื่องบิน ... แล้วทำไมไอ้เด็กไรอันหัวแดงนั้น ถึงเรียกเรา 2 คน ว่าเอเลี่ยนล่ะ ?

มินนา (คิดย้อนไปมาในหัวตัวเอง) เอเลี่ยน ... (พูดเบาๆ) ... มนุษย์ต่างดาว (*ตรงนี้อ่านว่า ต่างดาว นะครับ มีไม้โท)

ไบรโอนี่ (ได้ยินคำนั้น แผลกใจและสะท้อนใจ) ... มินนา

มินนา ... หืมมมม

ไบรโอนี่ (ขยับตัว เปลี่ยนท่าทาง) พี่เล่าเรื่องมนุษย์ต่างดาวของพี่ ... ให้ฉันฟังหน่อยสิ

มินนาหยุด นั่งนิ่งเหมือนกับพยายามสื่อสารกับอะไรสักอย่างที่อยู่ไกลออกไป เธอขังใจ และพยายามทบทวนความคิดในหัว จากนั้นจึงเริ่มขยับตัว

มินนา (เริ่มเล่า) ... คีนนิ่งเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว อากาศร้อนมากผิดปกติ จนฉันนอนไม่หลับ ... นี่มันเดือนธันวาคมนะ ไบรโอนี่ แล้วห้องฉันก็อยู่ชั้นล่างสุด ติดสวนด้านหลังด้วย เทอก็อรู้ (หยุดหงิด) มันไม่ควรที่จะร้อนได้แบบนี้ (เล่าต่อ) ... ฉันจำได้ว่าใกล้จะตีสามเต็มๆ ที่ฉันนอนไม่ไหว ก็เลยลุกจากเตียงไปเปิดหน้าต่าง (หยุด มองไปที่หน้าต่างห้อง) แล้วฉันก็เห็นแสงสีขาวสว่างมาจากท้องฟ้า (นิมิตภาพ) ตอนแรก ฉันนึกว่าตาฟาด ฉันขยี้ตาตั้งหลายหน ... แต่ไอแสงนั้นมันก็ไม่หายไปไหน ... แล้วซึกพัก มันก็อ้อมมีก้อนกลมๆ เหมือนลูกแก้วดวงใหญ่ลอยลงมาหยุดนิ่ง อยู่ที่สนามหญ้าข้างนอก (ซึ่งนี่ไปนอกหน้าต่าง)

ไบรโอนี่ (ถามเบาๆ) เทอไม่ได้ฝัน ใช่มั้ย? มินนา

มินนา (หยุดหงิด) ชั้นบอกเทอแล้วไง ว่าฉันไม่โกหก !!!

ไบรโอนี่ (เสียงอ่อย) ... ขอโทษ

มินนา (เล่าต่อ) สึกพักไอ้ลูกแก้วกลมๆนั้น ก็ปล่อยแสงสีฟ้าๆม่วงๆไปรอบๆตัว มันวิบวับ วิบวับ จนดูเหมือนไฟกระพริบวันคริสมาสต์ เพียงแต่ว่า แสงมันจ๋ากว่า แล้วก็อ ... (พยายามอธิบาย) ... อบอุ่นกว่า (นឹค) แล้วพอฉันเริ่มสงสัยว่า ... คนอื่นๆ หายไหนกันหมด ทำไมฉันถึงเป็นคนเดียวที่เห็นไอ้ก้อนประหลาดเรืองแสงนี้ ... ประตูลูกแก้วนั้น ก้อเปิดออก

- ไบรโอนี่ (ทวนคำ) ประตู่หรือ ?
- มินนา อี้ม (พยักหน้า) ชั้นคิดว่ามันเป็นประตู่นะ ... คือมันสว่างวาบ จนฉันต้องปิดตา แล้วพอลืมตาขึ้นมาอีกที ชั้นก็เห็นเขายืนอยู่ตรงข้างหน้าลูกแก้วนั้น เรียบร้อยแล้ว
- ไบรโอนี่ เขา นั่นคือใคร (สงสัย พยายามจับผิด) ... เดวิดหรือ
- มินนา (ย้อน) นี่ เทอจะฟังต่อมั๊ย ... (พอเห็นไบรโอนี่เงิบ เธอจึงเล่าต่อ) เขาที่ว่าคนนั้น ตัวเล็ก นิดเดียว จนเหมือนกับเด็ก ... เพียงแต่อะไรบางอย่างบอกกับฉันว่าเขาอายุมากกว่าร่างกายเล็กๆแบบนั้น ... บางอย่างกระซิบบอกกับฉันว่า อายุของเขา มากกว่าพวกเราหลายร้อยหลายพันปี ... ฉันมองตาเขา (เหมือนพูดราวกับภาพนั้นกลับมาปรากฏตรงหน้าอีกครั้ง) จากตรงที่หน้าต่างห้องที่ฉันอยู่ที่นี่ ... ฉันเห็นดวงตาของเขาชัดมากเลยนะ มันกลมโตกว่าไข่ไก่ทีเดียว แล้วก้อคำสนิที่ยิ่งกว่าห้องฟ้าในคืนที่ไม่มีดวงจันทร์ (ทั้งช่วง) ... จากนั้นเขาก็เริ่มพูดกับฉัน
- ไบรโอนี่ (อยากรู้) เขาพูดภาษาอะไร
- มินนา ฉันไม่รู้ ... (ส่ายหัว) ฉันรู้แค่ว่าเขากำลังพูด เขาไม่ได้ขยับปากเลยด้วยซ้ำ แต่ฉันได้ยินทุกคำที่เขาพูด แล้วฉันก็เข้าใจมันทุกประโยค
- ไบรโอนี่ (เริ่มสนใจ) เขาบอกกับพี่ว่าอะไร
- มินนา เขาบอกว่าเขาอยู่ที่นี้มานานมากแล้ว ... นานก่อนที่เวลาจะถือกำเนิดขึ้น ... นานก่อนที่ จะมีประวัติศาสตร์ ... ก่อนที่จะมีพ่อ มีแม่ แล้วก้อมีฉันกับเธอ (เงิบไปชั่วอึดใจ แล้วพูดต่อเบาๆ) แล้วเค้าก็บอกว่าฉันไม่มีความสุข เขาบอกว่าเขาเข้าใจ ว่าการถูกมองว่าเป็นคนแปลกหน้า ในที่ที่ควรจะเป็นบ้านของตัวเองนั้น ... มันรู้สึกยังไง !!!

- ไบรโอนี่ (เสียงเบา เหมือนพูดกับตัวเอง) ... เอเลียน
- มินนา (เล่าต่อ) เขาบอกว่า ... เขาอยากช่วยฉัน
- ไบรโอนี่ (อยากรู้) ช่วยยังไง
- มินนา เขาบอกว่า เขาจะให้ของขวัญกับฉัน เพื่อเป็นตัวแทนของเขา (มินนาเอามือจับที่ท้องของตัวเองซ้ำๆ) ของขวัญของฉัน จะเป็นเด็กที่เติบโตขึ้นเป็นคนที่พร้อมจะยอมรับความเศร้าแทนฉัน รับความผิดทุกอย่างแทนฉัน ... (ยิ้ม) เพื่อที่วันหนึ่ง ฉันจะได้รู้ว่าไม่ต้องร้องไห้ และไม่ต้องเจ็บปวด มันมีค่ามากแค่ไหน (เงิบไปชั่วขณะ) ... พอเขาพูดถึงตรงนี้ ตัวของเขา รวมทั้งลูกแก้วดวงใหญ่นั้น ก็สว่างวาบขึ้นอีก จนฉันรู้สึกเหมือนถูกกระแทกเข้าอย่างแรง ... จากแสงสว่างนั้น (มองไบรโอนี่) และตอนนั้นที่ทุกอย่างเกิดขึ้น ... เขาก็ยังคงพูดกับฉันไปเรื่อยๆ เขาพูดถึงธรรมชาติที่กำลังถูกคุกคาม เขาพูดถึงไวรัสร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นทั่วโลกไม่นานหลังจากนี้ เขาพูดถึงผู้ชายคนหนึ่งที่ชื่อโจ ไบเดน แล้วก็พูดถึงเมืองไทยในอนาคต ... (ถอนหายใจ) เขาพูดถึงอีกหลายๆอย่างต่อจากนั้น ... แล้วฉันก็กลับไป
- ไบรโอนี่ แล้วพี่รู้ได้อย่างไร ว่านั่นแปลว่าพี่ท้อง (สงสัย) คำพูดแค่นั้น ทำไม พี่ถึงเชื่อ
- มินนา (พูดเรียบๆ) เพราะในแสงสว่างวาบตอนทำยนั้น ... เขาพูดถึงเทอกับริต้า
- ไบรโอนี่ (ชะงัก ประหลาดใจ) ริต้าเกี่ยวอะไรด้วย ?
- มินนา เขาบอกฉันว่า ... เธอเองก็ไม่มีความสุข
- ไบรโอนี่ (ไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน พยายามหาคำตอบ) แม่บอกอะไรกับพี่ ?
- มินนา (ลุกขึ้น เก็บข้าวของในห้องต่ออีกครั้ง พูดเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น) แม่เลิกพูดกับฉัน ตั้งแต่เหตุการณ์วันนั้น ที่ทำให้ฉันต้องมาอยู่ที่นี่ ... เธอก็รู้

มีความเจ็บเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองคนชั่วขณะหนึ่ง ความเจ็บเพียงชั่วขณะเดียวที่ทำให้เราได้ยินเสียงหายใจของคนทั้งสองคน เสียงหายใจที่ดังก้องไปมาจรเป็นจังหวะเดียวกันกับเสียงเต้นของหัวใจ จนทำให้เราเริ่มสงสัยว่า ในอวกาศ ... เราจะได้ยินเสียงหายใจและเสียงเต้นของหัวใจ ... หรือไม่นะ

ไบรโอนี่ (ก้มหน้า เสียงเบา) ... ฉันเลิกกับริต้าแล้ว

มินนา (หยุดเก็บของ) ฉันรู้ ... เขาเป็นคนบอกเรื่องนั้นกับฉันเอง (มองไบรโอนี่) เขาบอกว่าเธอเองก็ไม่มีความสุข แล้วเธอก็เจ็บปวด

ไบรโอนี่ไม่ตอบอะไร

มินนา (ยิ้ม) เค้าให้ฉันบอกกับเธอว่า แผลที่หลังของเธอ แล้วก็รอยจ้ำเขียวตรงแขนที่เธอพยายามซ่อนเอาไว้ นั่น อีกไม่นาน มันก็จะหาย (ปลอมโยน) แต่รอยแผลเป็นที่หัวใจของเธอ ... เขาบอกว่ามันยากที่จะทำให้ลืม (หยุด) ... เป็นผู้หญิงนี้ไม่ง่ายเลยนะ ไบรโอนี่

ไบรโอนี่ (ถอนหายใจยาว) พี่เชื่อฉันเถอะ ... (ผินยิ้ม) ว่าเรื่องผู้หญิงเนี่ย ฉันรู้ดีที่หนึ่งเลย

ผู้หญิงทั้งสองคนหัวเราะขึ้นพร้อมกัน แสงไฟกระพริบจากต้นคริสมาสต์ที่ไม่ปรากฏที่มา ส่องแสงวิบวับขึ้นอีกครั้ง แสงวิบวับของมันประสานเป็นจังหวะเดียวกันกับเสียงหัวเราะของทั้งคู่

ซั๊ก พัก มินนาก้อลุกขึ้น แล้วเก็บของในห้องต่ออีกครั้ง ในตอนนี้ เธอหยุดหัวเราะไปแล้ว

ไบรโอนี่ ว่าแต่ (เพ็งสังเกตุเห็น) นั่นพี่เก็บของจะไปไหนอะ

มินนาไม่ตอบ เธอเก็บของต่อไปเรื่อยๆ รวากับทั้งโลกเหลือเธออยู่แค่เพียงคนเดียว มินนาเก็บของไปเรื่อยๆ
 รวากับว่าก่อนหน้านี้เธอไม่เคยได้พูดคุยกับไบรโอนี่ รวากับว่าไม่เคยมีการ Facetime กันมาก่อนด้วยซ้ำ ...
 มินนาเก็บของไปเรื่อยๆ จนรวากับว่า เธอไม่เคยมีน้องสาว ไม่เคยมีเลย

ไบรโอนี่ (เรียก) มินนา ... มินนา !!!

มินนาเก็บของต่อไปเรื่อยๆ ไม่ได้ยิน และไม่ได้ตอบอะไร

ไบรโอนี่ (ยกโทรศัพท์ขึ้นใกล้ตัว) มินนา !!! ... พี่เป็นอะไร นั่นพี่ได้ยินฉันหรือเปล่า

มินนาเก็บของต่อไปเรื่อยๆ ไม่ได้ยิน และไม่ได้ตอบ

ไบรโอนี่ (เริ่มแพนิก) Ground Control to Major Tom ... ทราบแล้วเปลี่ยน ทราบแล้วเปลี่ยน !!!

มินนาหยุด เธอทำท่าทางเหมือนกับเพิ่งจะได้ยินเสียงใครซักคนเรียกชื่อ เพียงแค่รู้ว่าเสียงนั้นมันดังมาจากที่ไกลแสนไกล ...
 ไกลจากโลกใบนี้

มินนาเอียงหู พยายามฟังเสียงนั้นให้ชัดอีกครั้ง

ไบรโอนี่ This is Ground Control to Major Tom ... ฮัลโหล มินนา !!!

มินนาทำท่าเหมือนกับจะได้ยินเสียงเรียกชื่อชัดขึ้น เธอทำเหมือนกับว่า เสียงนั้นค่อยๆชัดขึ้น ชัดขึ้น
 ไม่ต่างจากคลื่นวิทยุที่ถูกสัญญาณแทรกในอากาศ คลื่นแทรกที่มีความถี่ตั้งครีตคราดครีตคราด ค่อยๆ ดังขึ้น ดังขึ้น
 ภาพจากจอโทรศัพท์ของทั้งคู่กระตุกวูบวาบ กลายเป็นเส้นขีด เต็มไปทั้งหน้าจอ
 พร้อมกับที่แสงไฟกระพริบจากต้นคริสต์มาสที่ไม่ปรากฏที่มา ค่อยๆสว่างขึ้น พร้อมกับสีที่เปลี่ยนไปจนเห็นประหลาด

ไบรโอนี่ Major Tom ... ได้โปรดเถอะ (กังวล) นั่นนายอยู่ที่ไหนกันนะ รายงานตัวกับภาคพื้นดิน

ด่วน ... ทราบแล้วเปลี่ยน !!! มินนา !!!

ตอนนี้ มินนาได้ยินเสียงเรียกชื่อเธอชัดเจนแล้ว เธอเดินมาที่โทรศัพท์มือถือ มันดังมาจากสิ่งนี้เอง
ใครเปิดโทรศัพท์ของเธอทิ้งไว้กันนะ เธอโทรหาใครกันหรือ

มินนาเอื้อมหยิบโทรศัพท์ขึ้นเพื่อจะปิดเครื่อง

และในจังหวะนั่นเอง ที่ไบรโอนี่ เห็นแสงสว่างวาบขึ้น มินนาที่เธอเห็นเพียงแวบเดียวนั้น มีหน้าผากเป็นสีเขียวม่นาว
มินนาที่เธอเห็นเพียงแวบเดียวนั้น ไม่ได้สวมแว่นตา แต่กลับมีดวงตาสีที่กลมโตกว่าไข่มุกแค่เพียงนิดเดียว
และดวงตาของมินนาที่เธอเห็นเพียงแวบเดียวนั้น ก็มีสีดำสนิทไม่ต่างจากห้องฟ้าในคืนที่ไม่มีดวงจันทร์

ไบรโอนี่ มินนา !!!

ภาพหน้าจอบูดับ และเรามองไม่เห็นอะไรอีก

Scene 3

วันที่ 25 ธันวาคม ปี ค.ศ. 2015

เวลา 00.05 น.

อุณหภูมิต่ำกว่า 0 องศาเซลเซียส

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ที่ห้องของไบรโอนี่

ในความมืด เราจะได้ยินเสียงกุกๆกักๆ เหมือนใครซักคนกำลังทำอะไรบางอย่างอยู่ บางทีอาจจะเป็นเสียงคั่นกระเป๋า
บางทีอาจเป็นเสียงก้าวเดินไปมา บางทีเราก็กได้ยินเสียงถอนหายใจยาว เหมือนเหนื่อยล้า

จากนั้นเสียงโทรออกของก็ดังขึ้น มันเป็นการโทรออกของ Facetime ผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ Notebook อีกครั้ง

เราจะเห็นหน้าจอสว่างวาบขึ้น

ที่ชื่อปลายสาย มีตัวอักษรตัวภาษาอังกฤษเขียนว่า MINNA ตามด้วยตัว emoji รูป The Little Green Man และหน้าคนกำลังโกรธ

เสียงเรียกเข้าดังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ปลายสายจะกดรับ เราจะเห็นหน้าจอเปลี่ยนเป็นหน้าจอคู่

ที่หน้าจอส่วนคนโทรออก เป็นผู้หญิงเอเชียอายุราว 28 ปี อยู่ในพาร์ทเมนต์ของเธอ หน้าตากังวล ผมปล่อยาวมัดรวบไว้ข้างหลังลวกๆ เธอสวมเสื้อยืดอยู่บ้าน และมีเพียง sweater ไหมพรมคลุมทับอยู่ แสงไฟสะท้อนวิบวับมาจากนอกอพาร์ทเมนต์ เราไม่ได้ยินเสียงเพลง Jingle Bell ใดๆทั้งนั้น... วันนี้ เป็นวันคริสต์มาส

ที่หน้าจอของฝ่ายที่รับสาย เราไม่เห็นอะไรเลยอยู่ครู่หนึ่ง นอกจากแสงวูบวาบเหมือนห้วงอวกาศ ก่อนที่ซึกพักเราจะเห็นขาคู่หนึ่งลอยอยู่ เหมือนกำลังแหวกว่ายในชั้นบรรยากาศไร้น้ำหนัก

มินนา Major Tom to Ground Control ... Major Tom to Ground Control !!! (เสียงสูง) ไบร
โอเน่ เธออยู่ที่นั่นมั๊ยอะ ? ฮัลโหลวาววาว ...

ไบรโอเน่ ไม่ตอบ เธอนั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ ไม่สปรอกรมณ์

มินนา (หยุดแหวกว่ายในอวกาศ เธอโผล่หัวขึ้นมา พยายามจ้อง) เธอเป็นอะไรไปอะ

ไบรโอเน่ (ในที่สุด) พี่ตัดสายฉันทำไม (ถอนหายใจ) ฉันเป็นห่วงพี่นะ มินนา เมื่อหัวค่ำที่เราคุยกัน
อยู่ดีๆ พี่ก็ทำท่าทางแปลกๆ ฉันพยายามเรียกพี่ พี่ก็ไม่ได้ยิน แล้ว ... (ไบรโอเน่เงียบไป)

มินนา (เริ่มสงสัย) ... แล้วอะไรอะ?

ไบรโอนี่ (พยายามขังใจ) ... แล้วก่อนสายจะตัดไป ฉันก็เห็นพี ... กลายเป็น ... มนุษย์ต่างดาว

มินนา (หลุดขำทันที) เธอเห็นฉันเป็นอะไรนะ ฮ่าๆ

ไบรโอนี่ ฉันคงตาฟาดไปเองแหละ (คิด) แต่ตอนนั้น ฉันกลัวจริงๆนะ ... แล้วอยู่ดีๆ โน้ตบุ๊กก็ดับ
ไปเฉยๆ รีสตาร์ททำไรก็ได้ ฉันพยายามใช้โทรศัพท์โทรหาพี ก็ไม่มีสัญญาณ ... มันแปลกมาก
(เสียงกังวล) ฉันสติแตก จนต้องขอลางาน แล้วก็รีบกลับบ้าน นั่งโทรหาพีอีกเป็นชั่วโมง ...
แต่ก็ไม่เกิดอะไรขึ้น ... จนสุดท้าย พีก็โทรมาเอง .. แล้วก็ทำเหมือนกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น !!!

มินนา (ยิ้ม) ฉันว่า ... เขาคงพยายามจะติดต่อกับเธอด้วยมั้ง

ไบรโอนี่ มนุษย์ต่างดาวของพีอะนะ ... (มองบน) ตลกเกินไปแล้ว มินนา

มินนา การที่เราจะได้รับความสุขตามสิทธิ์ที่พึงจะได้ มันไม่ใช่เรื่องตลกเลยนะ ... ไบรโอนี่ (พูด
เรียบๆ) ... โดยเฉพาะในเวลาแบบนี้

ไบรโอนี่ (กำลังงง) พีหมายถึงอะไร ?

มินนา เธอคิดว่า ... เราตายแล้วไปไหนอะ ?

ไบรโอนี่ (ส่ายหัวช้าๆ) ... ฉันไม่รู้

มินนา (ยิ้ม) เทอตอบไม่ได้ต่างหาก

ไบรโอนี่ ฉันไม่เชื่อเรื่องโลกหลังความตายหรอก มินนา (ถอนใจ) แค่ว่าชีวิตตอนนี้ให้รอด ... มัน

ก็ยากจะแะอยู่แล้ว (ขยับตัว) ถ้าต้องตายไปแล้วกลับมาเกิดอีก

ฉันก็ไม่รู้ว่าจะทนใช้ชีวิตในโลกแบบที่เป็นอยู่ตอนนี้ซ้ำอีกได้ไหม

มินนา นั่นแหละประเด็น !!! (จริงจัง) ถ้าเธอเชื่อ ว่าเราเกิดมาเพียงครั้งเดียว มันก็ต้องใช้ชีวิตที่มี

อยู่ให้คุ้ม จริงมั๊ย ไบรโอนี่ ... (ยิ้ม) แล้วพอเป็นแบบนั้น เราก็อครวมสิทธิ์ ที่จะมีอนาคตที่ดี ...

และมีความสุข

ไบรโอนี่ แล้วตอนนี้ พี่มีความสุขมั๊ย มินนา ?

มินนา (ย้อนถามแบบยิ้มๆ) ... เทอเห็นฉันร้องไห้มั๊ยละ ?

ไบรโอนี่ มินนา อย่างกวนนะ

มินนา ฉันไม่ได้กวน (หัวเราะคิกคัก) เธอรู้มั๊ย ... ตั้งแต่เจอกับเขา ฉันก็อ้อมไม่ร้องไห้อีก จริงๆนะ

... แล้วพอรู้ว่าท้อง (เธอยิ้ม) ฉันก็เริ่มมีความสุข (คิด) ... ฉันคิดว่า พอถึงวันที่ลูกคลอด

ฉันก็จะลืมความเจ็บปวดที่เคยมีมาทั้งหมดในชีวิตได้

ไบรโอนี่ กำหนดคลอดของพี่ คือเมื่อไหร่ ?

มินนา (หลับตา และพูดราวกับเห็นภาพ) ในวันที่แกนโลกหมุนเอียง ทะเลสูงเหนือภูเขา ดอกไม้

เพลิงพุ่งขึ้นสู่ฟ้า และเทพธิดาตะวันออกเป่าลมหายใจที่เต็มไปด้วยโรคร้ายใส่มนุษย์ชาติ วันนั้น ...

ลูกของฉันจะถึงกำหนดคลอด !!! (เธอลืมตามองนิ่ง มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปาก) นั่นแปลว่า ..

อีกไม่นานเลย ไบรโอนี่ ... อีกไม่นาน

ไบรโอนี่ (กังวล) พี่กำลังทำให้ฉันกลัวนะ มินนา

มินนา วันที่เธอออกจากบ้านไป โดยไม่บอกใครสักคน วันนั้น ... ฉันก็กลัว (นิ่ง) เธอรู้มั๊ย ไบร
 โอนี่ ว่าการได้เป็นเพียงผู้ขออาศัย ... ในบ้านของตัวเอง (หลบตา) มันน่าเศร้าขนาดไหน (ถอนหายใจ)
 แล้วถ้าร่างกายของเรา ทำหน้าที่ไม่ต่างจากบ้านที่เราต้องอยู่อาศัย ... จริงอยู่
 ว่าเราสามารถย้ายถิ่นที่สามะโนคร้วได้
 เราสามารถผ่าตัดตัดแปลงร่างกายที่เป็นบ้านภายนอกของเราหลังนี้ได้ (หยุด) ... แต่ไบรโอนี่
 เราเปลี่ยนตัวเราที่อาศัยอยู่ข้างในตรงหัวใจของบ้านไม่ได้เลย

ไบรโอนี่ (เสียงเบา) ... มินนา

มินนา เธอเป็น บ้านของฉันนะไบรโอนี่ ในวันที่แม่พาพวกเรามาถึงที่นี่ ฉันจำได้ว่า ... เธอจับมือ
 ฉัน และบอกฉันว่า ไม่ต้องกลัว เพราะเราจะเป็นบ้านให้กันและกัน (สบตา) แต่ สุดท้ายเธอก็ลืม

ไบรโอนี่ ฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย

มินนา เธอไม่ต้องคิดมาก (สดใส) ตอนนั้นฉันโอเค ... จริงๆนะ ตั้งแต่ฉันได้พบกับเขา ตั้งแต่รู้
 เรื่องตั้งท้อง ... ฉันก็ไม่ต้องร้องไห้อีกแล้ว

มินนาลุกขึ้น ภาพเธอเดินหายออกไปจากจอโทรศัพท์ มีเสียงกุกกัก ดังเข้ามาให้ได้ยิน

จากนั้น เราจะเห็นมินนาเดินกลับเข้ามาอีกครั้ง เธอสวมแจ็คเก็ตตัวโปรดสีส้มสดใส สวมหมวกไหมพรมเก๋ไก๋
 ในมือเธอข้างหนึ่งถือ snowball รถตุ๊กตุ๊ก ส่วนอีกข้างที่วักกระเป๋าเดินทาง

ไบรโอนี่ มินนา นั่นพี่จะไปไหนอะ?

- มินนา กลับบ้านไง (งง ว่าทำไมอีกฝ่ายถึงไม่รู้) ... ถ้าเขามาปรากฏตัวให้เธอเห็นแบบที่เธอเล่า
 ละก็ ... แปลว่า เหลือเวลาอีกไม่นานแล้ว
- ไบรโอนี่ พี่จะกลับบ้าน ? บ้านไหน ? ... (ไม่เข้าใจ) ... อะไรคืออีกไม่นาน ?
- มินนา ทำไมเธอซื้อบ๊อ แบบนี้นะ ไบรโอนี่ (ถอนหายใจ) ... พี่ก็จะกลับบ้านไปหาเธอนี่ไง อีก
 ไม่นเกิน 3 นาที เดี่ยวเราก็จะได้เจอกัน
- ไบรโอนี่ 3 นาทีอะไร? พี่อยู่ไกลจากฉันมากนะ มินนา ... พี่ซื้อตั๋วเครื่องบินแล้วหรือ ? (พยายาม
 ที่จะเข้าใจ) คุณหมอปีเตอร์สัน รู้เรื่อง พี่จะมาหาฉันหรือเปล่า ???
- มินนา (มองบน) ตาแก่นั่นอีกแล้ว !!! ... ฉันไม่ต้องรายงานเค้าทุกเรื่องหรอกน่า แคบอกว่ายก
 ยังตกใจขนาดนั้น ถ้าเค้ารู้ว่าฉันจะไปหาเธอ เค้าจะไม่หัวใจวายเลยหรือ ?
- ไบรโอนี่ นี่วันคริสต์มาสนะ ... มินนา มันไม่มีตั๋วเครื่องบินเหลือให้พี่มาที่นิวยอร์กนี่หรอก
- มินนา จริงสิ !!! เพราะเป็นวันคริสต์มาสไง พี่ถึงต้องไปหาเธอ ... นี่มันวันครอบครัวเสียวนะ แล้ว
 เธอก็ไม่ต้องห่วงด้วย (ชู snowball ตุ๊กตุ๊กให้ดู) เดี่ยวพี่ไปรดตุ๊กตัก (มอง Snowball ในมือ) ฉันว่าแล้ว ว่า
 มันดูคล้ายกับยานอวกาศ
- ไบรโอนี่ (หมดหวัง) มินนา ... ฉันไม่เข้าใจ อะไรที่พี่พูดเลยซักเรื่องเดียว
- มินนา โอเค ... ฉันว่าเธอเริ่มเหมือนแม่ มากขึ้นทุกวัน ทุกวัน (ถอนหายใจ) น่าเบื่อจริงๆ

ในตอนนั้น ที่มินนาหยุด เธอได้ยินเสียงอะไรซักอย่างอีกครั้ง เสียงนั้นดังชัดเจนในแบบที่เธอไม่ต้องเงี่ยหูฟัง ในแบบที่ไม่จำเป็นต้องมีคลื่นสัญญาณแทรก เสียงนั้น ดังสดใส และชวนให้อบอุ่นใจอย่างแปลกประหลาด

แสงไฟพระพิริบวันคริสต์มาสที่ไม่ปรากฏที่มา วูบวาบวิบวับอีกครั้ง คราวนี้มันกระพริบอยู่ในห้องของทั้งคู่ และแม้ว่าจะไม่กระพริบพร้อมกัน แต่มันก็กระพริบวิบวับ วิบวับ จนดูราวกับว่าห้องของทั้งสองคนกลายเป็นต้นสนในวันคริสต์มาส

มินนาทำท่าเหมือนกับเห็นอะไรบางอย่างที่หน้าต่าง เธอยกไหล่แล้วยิ้มตาหยี ดีใจ

มินนา Major Tom to Ground Control ... Major Tom to Ground Control ... รับสายหน่อย

ไบรโอนี่ !!!

ไบรโอนี่ (ตกใจ มองซ้ายมองขวา) มินนา นี่มันเกิดอะไรขึ้น?

มินนา (ไม่รู้สติแปลกใจ) เขาก็แค่อยากคุยกับเธอ ... ไบรโอนี่ เขาอยากเล่าเรื่องทั้งหมดให้เธอ ฟัง ระหว่างที่ฉันจะนั่งตุ๊กตุ๊กไปหาเธอ

ไบรโอนี่ ใคร? ... เล่าอะไร?

มินนา หยุดถาม แล้วรับสายสิ ... ไบรโอนี่ !!!

ไบรโอนี่เล็กน้อย มองทางซ้ายทางขวา เธอกำลังตกใจ ไม่สิ อันที่จริง เธอกำลังประหลาดใจมากกว่า เพราะในขณะที่แสงสีและบรรยากาศรอบห้อง และรอบตัวเธอเป็นเช่นนั้น แต่เธอกลับรู้สึกปลอดภัย รู้สึกสบายใจ และใกล้ชิดกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ... มันเป็นความรู้สึกเหมือนเวลาอยู่ที่บ้าน เวลาที่หิมะตก แล้วได้ชุกตัวลงในโซฟาหน้าเตาผิง พร้อมกับสวมเสื้อ sweater ไหมพรมตัวเก่งที่กลิ่นคุ้นเคยจากเมื่อวานยังกรุ่นติดอยู่

และในเป็นความรู้สึกแบบนั้นเอง ที่ไบรโอนี่เธอค่อยๆ ทำมือเป็นรูปโทรศัพท์ แล้วยกขึ้นแบบกับหูอย่างซ้ำๆ

มินนา Major Tom to Ground Control ... Major Tom to Ground Control ...

ไบรโอนี่ (เสียงเรียบๆ) This is Ground Control ... ทราบแล้วเปลี่ยน !!!

ในเวลาหลังเที่ยงคืน ที่เข้มนาฬิกากำลังเดินทางเข้าสู่วันคริสต์มาสมาได้เพียงไม่กี่นาที
ที่ไบรโอนี่เจียบไปหลังจากยกมือที่ทำเป็นรูปโทรศัพท์ขึ้นแนบหู เราจะเห็นเธอพยักหน้าบ้างเป็นบางจังหวะ
เหมือนเธอกำลังพูดคุยกับใครซักคน ผ่านเครื่องรับสัญญาณที่เธอก็ไม่แน่ใจว่าจะเรียกชื่อของเธอแบบนั้นได้หรือไม่
แต่ก็นั่นแหละ ... เราเข้าใจ ว่าเธอไม่ได้สงสัยอะไรอีกต่อไปแล้ว

มินนามองภาพที่เกิดขึ้น แล้วยิ้มตาหยีแบบที่เธอชอบทำ จะว่าไป เราอาจจะได้ยินเธอหัวเราะคิกคักเบาๆเสียดๆด้วยซ้ำ

มินนามองภาพของน้องสาวกำลังคุยโทรศัพท์กับคนที่ปลายสายนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆกระชกกระเป๋าเดินทางในมือแน่น
เธอมอง snowball รถตุ๊กตุ๊กในมือ ก่อนจะเดินออกจากห้อง

ไบรโอนี่ (พูดกับคนปลายสายโทรศัพท์) เข้าใจแล้วค่ะ ... ได้ค่ะ ฉันทิ้งจะรอ !!!

ทันใดนั้น หน้าจอของทั้งคู่ จะกระตุกวูบวาบอีกครั้ง และก่อนที่ภาพทั้งหมดจะดับไป เราจะเห็นไบรโอนี่
ค่อยๆวางมือที่ทำเป็นโทรศัพท์แนบไว้ข้างหูลงช้าๆ เหมือนเป็นสัญญาณว่า บทสนทนานั้นสิ้นสุด

เสียงอินโทรเพลง Space Oddity ของ David Bowie ดังขึ้นอีกครั้งที่ตรงนี้ มันบรรเลงไปสักพัก
ก่อนที่ไบรโอนี่จะหันมามองกล้อง ... อันที่จริง ... เธอกำลังมองมาที่เรา

และในจังหวะนั่นเอง ที่เรา เห็นแสงสว่างวาบขึ้น ไบรโอนี่ที่เราเห็นเพียงแวบเดียวนั้น มีหน้าผากเป็นสีฟ้ามันวาว
ไบรโอนี่ที่เราเห็นเพียงแวบเดียวนั้น มีดวงตาที่กลมโตกว่าไข่ไก่แค่เพียงนิดเดียว
และดวงตาของไบรโอนี่ที่เราเห็นเพียงแวบเดียวนั้น ก็มีสีดำสนิทไม่ต่างจากห้องฟ้าในคืนที่ไม่มีดวงจันทร์

จดจำบิว แต่เสียงเพลง Space Oddity ยังคงดังอยู่

จากตรงนี้ ภาพข่าวจากเหตุการณ์ต่างๆในโลกจะค่อยๆปรากฏขึ้นซ้อนทับกันไปมา

ไม่ว่าจะเป็นภาพหิมะขั้วโลกกำลังละลาย ภาพปรากฏการณ์ ดินถล่ม ไฟป่า และน้ำท่วม จะซ้อนทับกันไปมา ผสมผสานกับภาพการทดลองชิปนาวูธ และระเบิดนิวเคลียร์

ภาพข่าวการแพร่ระบาดของโควิด-19 ผู้คนสวมหน้ากากอนามัย ค่อยๆซ้อนเข้ามาและชัดเจนมากขึ้น ก่อนที่เราจะเห็นภาพพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของ โจ ไบเดน ท่ามกลางแสงแฟลชชวูบวาบ แล้วภาพเหตุการณ์รัฐประหารในพม่าก็ปรากฏชัดขึ้น ตามด้วยภาพข่าวรถจีโน่ฉีดน้ำผสมสารเคมีสีฟ้าเข้าใส่กลุ่มผู้ชุมนุมที่สยามสแควร์เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2563

จากนั้น ภาพก็จะค่อยๆเคลื่อนออกเป็นภาพมุลูง ที่ค่อยๆถอยห่างออกสูงขึ้น และ สูงขึ้น จนดูเหมือนกับว่า เราเองที่มองภาพนั้นอยู่ กำลังลอยไกลออกไป ไกลออกไปจากโลก ... จนเข้าสู่ห้วงอวกาศ

จนในภาพสุดท้าย เราจะได้เห็นภาพโลก ที่เปรียบเสมือนบ้านที่เราทุกคนล้วนอาศัยอยู่ร่วมกัน ... กลายเป็นเพียงแค่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินดวงเล็กๆ หมุนอย่างช้าๆ อยู่ในอวกาศ

เคว้จ้วจ้วอยู่กลางดวงดาวนับพัน

ท่ามกลางจักรวาล